

Dr. Gheorghe I. MAREȘ

Dr. Dinu G. MAREȘ

VULCANI - BĂI

400

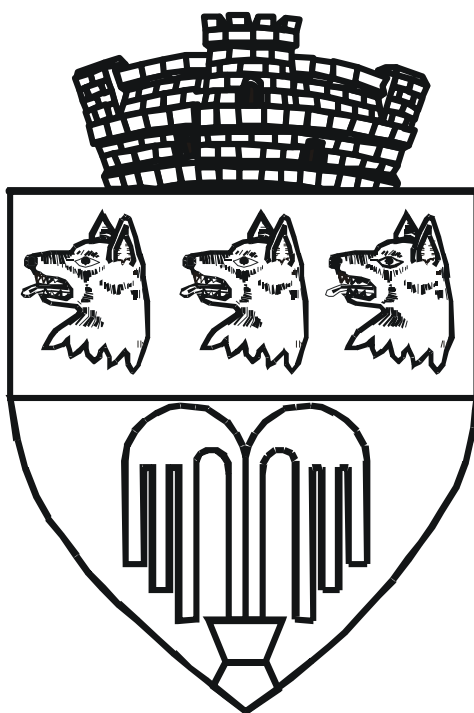
MONOGRAFIE JUBILARĂ REALIZATĂ ÎN COLABORARE CU
PRIMĂRIA COMUNEI VULCANI - BĂI.
LA 400 DE ANI DE LA PRIMA ATESTARE DOCUMENTARĂ

1604 - 2004

Dr. Gheorghe I. MAREȘ

Dr. Dinu G. MAREȘ

VULCANA – BĂI ...400...

**MONOGRAFIE JUBILARĂ REALIZATĂ ÎN COLABORARE CU
PRIMĂRIA COMUNEI VULCANA-BĂI,
LA 400 DE ANI DE LA PRIMA ATESTARE DOCUMENTARĂ
... 1604 – 2004 ...**

LUCRARE FINANȚATĂ, CU PRECĂDERE, DIN SPONSORIZAREA EFECTUATĂ DE CĂTRE
SOCIETATEA COMERCIALĂ „NOVUS” S.R.L. CONSTANȚA
AL CĂRUI DIRECTOR GENERAL ESTE
DOMNUL Mircea V. MĂGUREANU,
FIU ȘI CETĂȚEAN DE ONOARE AL COMUNEI VULCANA-BĂI

*** *** ***

Dr. Gheorghe I. MAREȘ

Dr. Dinu G. MAREȘ

VULCANA – BĂI ... 400 ...

**MONOGRAFIE JUBILARĂ REALIZATĂ ÎN COLABORARE CU
PRIMĂRIA COMUNEI VULCANA-BĂI,
LA 400 DE ANI DE LA PRIMA ATESTARE DOCUMENTARĂ
... 1604 – 2004 ...**

*** *** ***

Au avut amabilitatea să ofere informații, precum și diverse vederi, pliante, hărți, fotografii și alte materiale documentare, doamnele și domnii: Șerban POPESCU din Statele Unite ale Americii, Gheorghe AELISABETEI și David REU din București, prof. Minodora V. PLATCO, doctor în istorie Gabriela NIȚULESCU și arh. Dan NIȚESCU din municipiul Târgoviște, prof. Dumitru STANCU din orașul Pucioasa și Mircea SIMION - primarul orașului Pucioasa, iar din comuna Vulcana-Băi: Ion N. MICULESCU, Gabriel V. MILEA, Vasile G. MILEA, Iulian V. MITRESCU, Adrian V. OACHEȘU, Ion A. NEAGA, Florin G. SĂVULESCU, Vasile V. STOIAN și alții; **față de generozitatea domniilor lor**, autorul Dinu G. MAREȘ și Emil E. DRĂGHICI, primarul comunei Vulcana-Băi, își manifestă **toată gratitudinea.**

*** *** ***

Toate drepturile asupra acestei lucrări sunt rezervate numai autorului **dr. Dinu G. MAREȘ.**
Nici o parte din această monografie nu poate fi copiată fără permisiunea scrisă a autorului **dr. Dinu G. MAREȘ.**
Drepturile de distribuție aparțin în exclusivitate **comunei VULCANA-BĂI.**

*** *** ***

Tiparul executat de: Societatea Comercială „CARTIMPEX” S.A. Cluj-Napoca, str. Universității, nr.1/5, codul poștal 400091
Tirajul : 5.000 exemplare; un exemplar conține ... pagini-text și planșe color.
Formatul 24 cm/17 cm.

*** *** ***

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României: ISBN 973-.....

*** *** ***

Tehnoredactarea computerizată: **Maria V. MOREANU.**
Concepția grafică a copertelor: **Emil E. DRĂGHICI**; fotografia de pe coperta 1 este procesată de pe pagina: pobladores.lycos.es.
Procesarea computerizată a fotografiilor: **Vasile-Adrian V. MIHAI.**
Fotografii efectuate de: **Emil E. DRĂGHICI, Marius-Florin I. DUMITRESCU, Vasile-Adrian V. MIHAI**
și **Ionuț I. MOREANU.**

- VULCANA-BĂI, iunie 2004 -

Dr. Gheorghe I. MAREȘ

Dr. Dinu G. MAREȘ

VULCANII – BĂI ...400...

✍ REZERVAT PENTRU DEDICAȚIE ✍

Exemplarul nr.

**MONOGRAFIE JUBILARĂ REALIZATĂ ÎN COLABORARE CU
PRIMĂRIA COMUNEI VULCANII – BĂI,
LA 400 DE ANI DE LA PRIMĂ ATESTARE DOCUMENTARĂ
... 1604 - 2004 ...**

Câteva gânduri

... Într-adevăr, calculul hârtiei nu lasă nici un dubiu: 2004, anul de grație în care ne aflăm, minus 1604, anul atestării documentare sigure a Vulcanei, fac 400.

Patru sute de ani s-au desfășurat de pe mosorul timpului zbuciumat, de când la 20 ianuarie 1604, Radu Șerban, domnul Țării Românești, certifica, în scris, sub semnătură, Vulcana într-o carte domnească de întărire a unor proprietăți.

Dar ceea ce se subînțelege din actul voievodal este chiar mai important. Înalta confirmare a faptului că Vlad Țepeș a cumpărat satul Vulcana, fără însă a fi indicată data, împinge atestarea localității în negura vremii, ajungând în tunelul timpului plasată între 1456 – 1462, interval principal când a domnit sus-spusul, fiul lui Vlad Dracul, fiu, la rândul său, al domnitorului Mircea cel Bătrân. Se ajunge astfel la o cifră considerabil mai mare, ce variază între 548 și 542 de ani, față de cei 400 din titlul lucrării acesteia, timp scurs de când suntem siguri că existăm pe aceste meleaguri.

Considerăm acest act o mențiune neîndoielnică, deși indirectă, a atestării Vulcanei din secolul XV, în timpul lui Vlad Țepeș.

Și mai adăugăm că era tocmai vremea când Vlad Țepeș dădea un hrisov “în cetatea București”, la 20 septembrie 1459, constituind prima confirmare a Bucureștilor ca reședință domnească.

Împinși de sentimente greu de definit, de legături tainice și indestructibile ce se statornicesc între oameni și meleagurile pe care le-au avut sub priviri când au deschis ochii prima dată, am căutat să înfățișăm locurile, dar mai ales trecutul strămoșilor celor ce locuiesc astăzi pe valea Vulcanei, cum trăiau, care le erau preocupările, necazurile și bucuriile.

Dacă autorii nu o scriau, această carte - o ediție îmbunătățită și actualizată a monografiei din 1976 - nu exista.

Nu exista nici dacă dorința și voința domnului primar jr. Emil Drăghici nu făcea posibilă tipărirea ei.

Dr. Dinu MAREȘ

Primăvara 2004

„Vulcana-Băi și Schitu Bunea”

„Am avut în mâini o carte elegantă, cu coperte grele, galbene, lucioase. Pe fondul unui hrisov descifrabil doar cu lupa și cu știința citirii vechii limbi, chipul lui Vlad Țepeș: nasul în întâmpinarea bărbiei, bărbia în întâmpinarea bustului, umerii sprijinind pletele, iar moțul de la cușmă sprijinind tăria cerurilor. Autorii: Gheorghe I. MAREȘ, Dinu MAREȘ. Titlul: Vulcana-Băi și Schitu Bunea.

Vulcana nu-i Vulcan. Cititorul deschide volumul nu prea edificat. Sau poate nu-l deschide. Cine îl ia însă în mână, cine își acordă răgazul câtorva clipe de răsfoire nu poate să nu rămână uimit mai întâi de spiritul sistematic, de meticulozitatea, de temeinicia, apoi de bogăția informației, a fotografiilor, a hărților, notelor, a anexelor, a tablourilor statistice, a documentelor fotografiate, explicate, traduse, însoțite de dicționar de „cuvinte rar folosite”: aact = dare, impozit; anafora = raport scris adresat domnitorului; aspru = monedă turcească...etc.. etc.

Cine trece dincolo de răsfoire intră într-o zonă care transformă monografia unei comune din județul Dâmbovița într-o sursă de emoție care nu mai ține de nici un județ. Mai exact spus, ține de toate. Va să zică, fără ca nimeni să le-o ceară, doi oameni, un tată și-un fiu, ocupați până peste cap cu marile și micile griji ale vieții, se hotărăsc să pornească în lunga aventură a căutării obârșiei, spre îndepărtatul izvor al unei așezări imposibil de găsit pe nici o hartă de dimensiuni reduse. De bunăvoie și nesiliți de nimeni ei se înhamă la un car cu roți pătrate, bat bibliotecile, pierd lunile de concediu cu cercetarea arhivelor naționale și comunale, bat la ușile specialiștilor, desenează hărți comparative, socotesc mișcarea naturală și migratorie a populației, fotografiază casele trecutului și ale prezentului, culeg cântece, povestesc obiceiuri specifice, comentează „cultura nescrisă” și moravurile locului, caută cuvintele caracteristice unei văi anume, traduc în literele și ortografia noastră hrisoave de pe la 1600, întocmesc catagrafii din 1838, catagrafia populației birnice, catagrafia „de toată zestrea mișcătoare a schiturilor”, catagrafii de odoare, reconstituie listele de „împroprietărirea clăcașilor de la 1864”, recuperează corespondența comunei cu oficialitățile vremii (mereu, mereu ca o obsesie colectivă revine dorința acestor oameni care trăiesc printre izvoare tămăduitoare de a vedea construindu-se la ei acasă „un stabiliment balnear”. Adică de a se lua, în sfârșit, în considerație că asemenea ape salifere-iodurate „...nu s-au constatat încă altele în țară și chiar între apele din restul Europei numai cele de la Trescaro din Lombardia, conțin mai mult iod decât cele de la Vulcana...”).

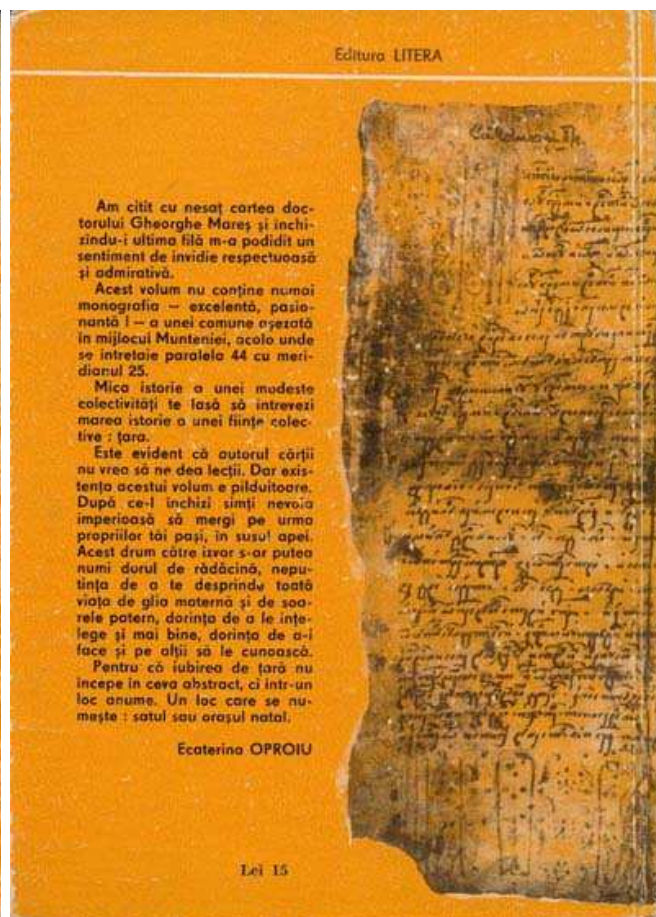
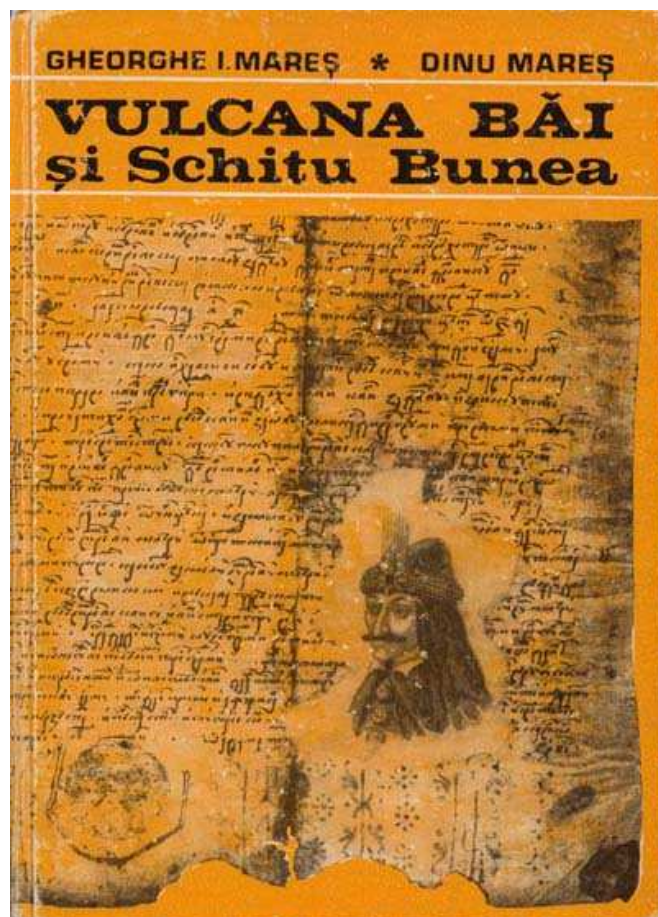
În prefață, autorii declară că au făcut cele pomenite mai sus (și multe altele nepomenite) împinși de legăturile tainice și indestructibile ce se statornicesc între oamenii și meleagurile pe care le-au avut sub priviri când au deschis ochii pentru prima dată. „Împinși de sentimente greu de definit”.

Acest „greu de definit” este, firește, o altă formă a unei cuviințe care ne poate apărea unora dintre noi, usturătoare. Pentru posesorii ei, ea, cuviința, buna cuviință – nu este decât un mod de a respira. Lor li s-a părut firesc să-și scoată bani din buzunar și timp din viață ca să facă ceea ce au făcut. Pe ultima filă, cu litere foarte mici, se poate citi că „lucrarea a apărut în regia autorilor”. Pe prima filă, cu litere „normale”, se poate citi că autorii mulțumesc „tuturor aceluia care...”. Asemenea gesturi nu se pot comenta decât cu privirea în jos și cu pălăria în mână.

Dacă fiecare colț de țară, dacă fiecare comună, dacă fiecare așezare... O, ce frumos ar fi ! O, cât făget ! O, cât stejăriș ar înverzi dealurile cioturoase ! Dealurile despădurite...”

Ecaterina OPROIU

Contemporanul – 7 iulie 1978

Recenzii și citări bibliografice

a lucrării „Vulcana-Băi și Schitul Bunea”, București 1976

1. *Contemporanul*, 7 iulie 1978, pag.10;
2. *România liberă*, marți, 15 februarie 1977, pag.2;
3. *Flacăra*, 14 februarie 1980, pag.1 și pag.7;
4. *Revista de istorie*, nr.9, 1978, pag.1683;
5. *Catalog Litera 1970-1979*, pag.80, pag.97;
6. Gabriel MIHĂESCU, Constantin MANOLESCU, Eugen FRUCHTER, *Pucioasa – Vulcana-Băi*, Editura Sport-Turism, București, 1981, pag.110;
7. Veniamin NICOLAE, *Ctitoriile lui Matei Basarab*, Editura Sport-Turism, București 1982, pag.239;
8. Ovidiu MANIȚIU, *Brâncoveanu în „excursie” la Schitul Bunea*, Caiet Turing-Club. Nr.3, 1980, pag.15, 16;
9. Petre Gheorghe BÎRLEA, *O româncă spre Polul Nord*, Editura Sport-Turism, București, 1988, pag.30, 137.
10. Dumitru ULIERU, *Monografia comunei Pietroșița*, Editura Biblioteca, Târgoviște, 2002;
11. Prof. Dumitru STANCU, *Pucioasa. File de monografie*, Editată sub îngrijirea Primăriei Orașului Pucioasa, 1995.

Generalități

Așezarea. Vulcana-Băi este așezată pe valea pârâului Vulcana, la 20 km nord de Târgoviște, în mijlocul Munteniei, la întretăierea paralelei 44° latitudine nordică, cu meridianul 25°20' longitudine estică. Altitudinea satului este de numai 380 m deasupra nivelului mării, dar dealurile care îl înconjoară, cele din urmă culmi care coboară din Bucegi, pierzându-se în câmpie la Târgoviște, mai ajung încă la înălțimea de 500-600 m, iar vârful Vulcanei ce se înalță în partea de apus a văii are 642 m. Îngusta vale a Vulcanei, mergând ca și lalomița de la miazănoapte spre miazăzi, este ferită atât de asprimea crivățului, a cărui suflare se izbește de dealurile înalte care străjuiesc spre răsărit, cât și de căldura verii, domolită și ea de înălțimile împădurite din jur.

Pârâul Vulcana, deși cu apă puțină mai tot timpul anului, ușor se umflă, ieșind din albie, primăvara mai ales, înecând luncile. Afluent pe partea dreaptă al lalomiței, pârâul, nu mai lung de 30 km, își are izvoarele sărace în dreptul Pietrarilor și Moțăienilor. Două șuvițe de apă se unesc pentru a forma pârâul Vulcana: una dintre ele, Vulcana propriu-zisă, își are obârșia către apus, în dealul Pietrarilor, de unde curge spre miazăzi și, după 6 -7 kilometri, se unește cu Vulcănița, care izvorăște mai spre răsărit din dealul Cucutenilor.

La mai puțin de un kilometru mai la vale de această confluență, pârâul Vulcana primește pe partea dreaptă firava apă a Văii Căinelui, apoi curge liniștit, făcând nenumărate cotituri, între două șiruri de dealuri împădurite din vârf, până jos, aproape de malul apei.

După un drum de 8 kilometri, pârâul Vulcana se unește la Gura Vulcanei cu ultimul său afluent mai însemnat, apa din valea Sticlăriei, și, în dreptul satului Șotânga, se varsă în râul lalomița.

Pe jumătatea de sus a acestei văi sunt așezările care compun comuna Vulcana-Băi. Sus de tot, la începutul văii, se află satul *Vulcana de Sus*; cu 3 - 4 kilometri mai jos, acolo unde se unește apa Vulcanei cu a Vulcăniței, între ele și pe malurile lor, se află satul *Vulcana de Jos*, cum îi ziceau localnicii, numit acum Vulcana-Băi.

La mijlocul distanței dintre aceste două sate, la poalele dealului ce desparte valea Vulcanei de a Vulcăniței și de dealul Cucuteni, sunt răspândite casele, puține, ale cătunului Nicolaești.

Acestea sunt satele care compun astăzi comuna Vulcana-Băi, având centrul administrativ în Vulcana de Jos. Dar nu totdeauna comuna a avut acest nume și această componență, ci numai de pe la 1910, când satul Vulcana de Jos a început să se ridice, ba chiar să întreacă în importanță satele vecine, datorită transformării în stațiune balneară. Până atunci însă, comuna era numită Cucuteni, cuprinzând pe lângă satele Vulcana de Jos -

Vulcana de Sus, și satul Cucuteni, sat de moșneni care le întrecea în importanță pe celelalte, dând și numele comunei.

De aceea, când vorbim despre așezarea Vulcanei și despre vecinii ei, nu se poate să nu vorbim în primul rând despre acest sat vechi și mare, Cucuteni, care își respiră casele pe clina dealului de unde își stânge apa Vulcănița, pe valea căreia se întindeau ocinele moșnenilor, până jos de tot, în hotarul Vulcanei.

Cu acești Cucuteni și-au împletit viața vulcănenii, de-a lungul secolelor, și la bine și la rău.

La 5 - 6 kilometri mai jos de Vulcana-Băi este Gura Vulcanei, sat așezat la începutul văii, așa cum îl arată numele. Și cu locuitorii acestui sat legăturile au fost tot așa de strânse ca și cu cei din Cucuteni, cu toate că satul a făcut parte totdeauna din altă comună. De altfel, pe aici, prin Gura Vulcanei, trece singurul drum al locuitorilor de pe valea Vulcanei când vor să iasă spre târg, sau altundeva. Și pentru a sfârși de amintit satele vecine cu care vulcănenii au avut de-a face mereu, de-a lungul vremurilor, e nevoie să vorbim și despre Brănești. Deși așezat ceva mai de-o parte, pe Valea Ialomiței, în dreptul satului Gura Vulcanei, de care îl desparte un mic deal, cu locuitorii acestui sat s-au legat interesele celor din Vulcana.

Este destul să amintim că moșiile Brăneștilor se întindeau până la marginea satului Vulcana de Jos.

Comuna se desfășoară îndeosebi de-a lungul apei, pe valea îngustă, unde se înșiră cele trei sate. Dezvoltarea satului Vulcana de Jos a avut ca punct de plecare vechiul sat, așezat de sute de ani, între cele două Vulcăni, sub dealul Stupinei.

Plecând de la acest nucleu, s-au dezvoltat apoi satele care acum se țin lanț, pe o întindere de 7 – 8 kilometri, cu o densitate mai mare ca în vechile vetre, dar încă destul de răsfirate.

Hartă privind așezarea comunei Vulcana-Băi

Numele. Pârâul, valea și satele înșirate de-a lungul său, se numesc astăzi Vulcana, cu *u* în prima silabă numai de la sfârșitul secolului trecut. Până atunci se chema Vîlcana (cu *î*), Vălcana și uneori, mai rar și mai demult, chiar Vlăcana găsim notat în documente. În actele întocmite pentru aplicarea legii rurale din 1864, se află scris Vîlcana.

D. Frunzescu în Dicționarul său topografic din 1872, scrie Vêlcana (cu *î* din *e*) – de Sus, - de Jos, - Pandeli, Gura Vêlcăunii, schitul Vêlcana (2).

În „Marele Dicționar Geografic” din 1892 se scrie, de asemenea, cu *î*, Vîlcăneasa, sat în Râmnicul Sărat, Vîlcănești, în județul Prahova, dar de la Vîlcana din județul Dâmbovița scris cu *î*, autorul trimite la Vulcana, unde sunt scrise cu *u*, toate satele de aici. La cuvântul Bunea – mănăstire, scris desigur de alt colaborator al dicționarului, găsim, Băile Vîlcana, Vîlcana Pandeli (3).

Într-o broșură din 1930, doctorul Popescu – Vîlcana, întrebându-se de unde vine numele de Vulcana, citează pe Dr. Saabner-Tuduri, care, în cartea sa intitulată „Apele minerale și stațiunile climaterice din România”, scrie: «Vulcana își trage numele de la vâlceaua Vulcana». Și Dr. Popescu-Vîlcana zice: „Este puțin admisibil ca o vâlcea, fără însemnătate, aproape seacă vara, să dea numele ei unui întreg ținut. Și apoi vîlceaua Vîlcana, de unde își trage numele? Mulți și-or fi închipuit că Vulcana, cum îi zic unii, vine de la „vulcan”. Dar când și unde a existat vreun vulcan pe aici?» (4).

Dacă Dr. Popescu-Vîlcana avea dreptate atunci când se ridica împotriva celor care schimbau nejustificat numele străvechi al acestor locuri, cu altul închipuit, el nu mai avea dreptate când credea că satul nu putea să-și ia numele de la acea „vâlcea fără însemnătate”, cum pe bună dreptate afirmase Dr. Saabner-Tuduri, pentru că, de fapt, acesta este adevărul, stabilit de către specialiști.

Când o localitate și un pârâu poartă același nume, avem tot dreptul să admitem că pârâul a fost denumit înaintea satului. Evident că uneori, însă mult mai rar, se întâmplă și fenomenul opus (5).

Așezările omenești își schimbă mult mai ușor numele, fie pe cale oficială, așa cum putem constata și în timpurile noastre, fie prin forța împrejurărilor. Dar toponimia apelor, munților, dealurilor, se dovedește a fi foarte rezistentă, pentru că aceste forme de teren sunt mai durabile decât satele și orașele.

La Vulcana nu s-a întâmplat altfel. S-a numit așa mai întâi apa și valea pe care curgea aceasta și de la ea și-au luat numele și așezările care au apărut de-a lungul ei. Dar valea, la rândul ei, de unde și-a luat numele ? De la numele propriu, Vâlcu, care ar fi aparținut unui stăpânitor de pe aici așa cum credea Dr. Popescu – Vîlcana ?

În această privință, toți cercetătorii care s-au ocupat de acest nume, Vulcana, sunt de acord că la baza lui stă vechiul cuvânt slav *vluku*, care înseamnă lup, din care s-a născut cuvântul Vlăcana.

Când a fost introdus acest toponim slav în limba daco-romanilor care locuiau aici ? Acest lucru s-a petrecut fără îndoială în epoca conviețuirii cu slavii (Sec.VI-VIII) (7).

Că numele de Vîlcana a fost primit de timpuriu, înainte de secolul al VIII-lea, o demonstrează existența formei vechi a numelui Vlăcana, care se mai întâlnește încă în secolul al XVII-lea.

Așa, de exemplu, îl găsim în documentul din 1638 iunie 7, scris în Târgoviște și în documentul din 1638 august 20.

În ambele documente întocmite de Dumitru logofătul de Târgoviște este scris Vlăcana. Această denumire este dată numai de grămaticul Dumitru, care trăind în apropiere de Vulcana, era în măsură să știe foarte bine cum se pronunță și scrie acest nume.

Cu privire la Vulcana (Dâmbovița), Iorgu Iordan spune: „în vorbirea oamenilor culti, apariția și răspândirea formelor cu *u*, se datorește foarte probabil unei etimologii populare, adică a unei confuzii a numelui de loc, Vîlcana, cu neologismul vulcan” (11).

Că numele de Vulcana este într-adevăr rezultatul unei etimologii populare, în fond al unei confuzii de nume, ne-o arată, în mod indubitabil, Const. Georgescu, într-o broșură a sa, în care zice:

„Ceea ce ne preocupă în clipa de față este însă o veche contradicție pe care am vrea-o elucidată: anume dacă am spus bine Vulcana-Băi și nu Vîlcana, cum pretind unii, plecându-se de la premisa că Vulcana și-ar fi luat numele de la soția unui boier Vîlcu... Pare mai norocoasă versiunea că Vulcana și-a *tras* numele de la lentile vulcanice (?!), ce se produceau pe alocuri din cauza emanațiilor de gaze, venite în contact cu flacăra (gazul metan)”. Avem aici un exemplu tipic de etimologie populară fantezistă (12).

În orice caz, toponimul Vulcana este local, al zonei, nemaîntâlnit în alte părți ale țării, iar ca Vulcana-Băi, individualizat, este unic.

Date geologice. Peste Valea Vulcaniei se întindea Marea Sarmată. Din punct de vedere geologic, valea Vulcaniei și dealurile ei fac parte din zona de coline, strâns cutate, care încing ca un brâu pe la sud lanțul Carpaților. În timp ce zona munților datează din era îndepărtată, mezozoică (mijlocie), pe care geologii o apreciază a fi fost cu 200 milioane de ani în urmă, iar brăul imediat următor din perioadele cretacică și paleogenă, cu puțin mai tânăr decât munții, zona noastră, a colinelor, s-a născut în perioada neogenă, în epocile miocenică și pliocenică, a căror vârstă, rămâne totuși de ordinul zecilor de milioane (13).

Mărturii foarte îndepărtate, din era mijlocie, au rămas numai pe vârfurile dealurilor, unde straturile mai noi au fost erodate și cărate în văi, lăsând să iasă la iveală, rocile străvechi: una dintre aceste roci este gipsul a căror lamele strălucitoare sunt cunoscute de localnicii care trec dealul la Pucioasa.

Alte mărturii ale vârstei subsolului sunt straturile de *lignit* din apropiere, de la Doicești și Șotânga. Aceste straturi de cărbuni s-au format în epocile eocenică, oligocenică și miocenică,

din era următoare (neozoică). De atunci sunt 50-60 milioane de ani. Și tot din aceeași epocă sunt *zăcămintele de petrol*, cele de la Glodeni, Valea Voievozilor, Doicești, precum și micile cantități de țiței găsite chiar la Vulcana.

Dar despre structura, evoluția și vârsta straturilor profunde ale regiunii există și unele date mai precise. Acestea sunt relevate de săpăturile care s-au făcut aici, pentru a căuta țiței.

Diversele roci, rezultate din aceste săpături, erau aduse la suprafață cu hârdaiele. Pe fragmentele care se scoteau, de la adâncimea de 70-80 m, formate dintr-o rocă de culoare vânătă, pietrificată (marnă) care se desface ușor în straturi, se observau adesea urmele scheletelor unor animale acvatice, ușor de recunoscut, chiar de către profani.

Cum și când ajunseseră aceste schelete de vietăți acvatice, la adâncimea de 70-80 m sub pământ, pentru geologi lucrul era clar. Fosilele acestea demonstau că Marea Sarmatică, cum este denumită de geologi și care se întindea cu câteva milioane de ani în urmă peste actuala Marea Neagră, Marea Caspică și lacul Ural, precum și peste întreg teritoriul Munteniei, Olteniei, trecând chiar și la vest de Carpați, până la Depresiunea Panonică, cuprindea și zona noastră de dealuri, cu Valea Vulcanei.

Acum câteva milioane de ani însă, epoca pliocenului, apa acestei mări a început să se retragă, să se îndulcească, iar cu aproximativ 200 mii de ani în urmă, apa a dispărut complet din Platforma și Câmpia Română. Atunci au fost prinse sub depozitele cărate în depresiunea mării și animalele acvatice, care azi apar sub formă de fosile, mărturii ale acelor întâmplări îndepărtate.

Săpăturile de la Vulcana au pus în evidență și alte mărturii geologice, așa-zisele „*ape sărate de zăcământ*”, care sunt rămase tot din epoca miocenică, și care au aceeași valoare de indicator al fundului Mării Sarmatice, ca și fosilele animalelor. Aceste ape de zăcământ, legate de formațiunile miocenice, ca și apele minerale de la Govora, sunt caracterizate printr-o mare concentrare în cloruri de sodiu și cantități relativ mari de iod și brom, ceea ce le-au făcut să fie întrebuințate cu multă eficacitate atât la Vulcana, cât și la Govora, pentru tratamentul unor afecțiuni cronice, îndeosebi reumatice.

Solul, clima, vegetația și fauna. Stratul de pământ pe care crește vegetația, care acoperă valea și dealurile Vulcanei, este *brun de pădure*. Formarea acestui sol a fost favorizată atât de relieful terenului, de dealurile cu înălțimile lor, între 300-600 m, precum și de condițiile de climă temperată, umedă, de la Vulcana. Aici, media anuală a precipitațiilor este de 600-700 mm. Aceste valori medii anuale sunt cel puțin egale, dacă nu mai mari decât valorile medii ale evaporației apei din sol.

Dar acest sol nu are o grosime, o compoziție și o structură uniformă pe toată întinderea comunei Vulcana, deși suprafața ei nu este prea întinsă. El prezintă, de la un loc la altul, modificări ce țin de mai mulți factori.

Până și așezarea pe o față sau alta a dealurilor, mai mult sau mai puțin înclinată, orientată spre răsărit, bătută de soare, sau spre apus, mai umbrită, are influență asupra grosimii stratului de sol, asupra compoziției și a structurii acestuia (14).

De aceea nu e de mirare că la Vulcana, ca de altfel și în alte regiuni de deal, solul brun de pădure prezintă variații importante la distanțe de numai câteva sute de metri.

Solul brun de pădure de la Vulcana este biologic activ, adică transformarea materialelor organice încorporate în el, în humus și apoi în minerale, se desfășoară normal.

Vegetația spontană a solului brun de pădure, așa cum îl arată și numele, o formează pădurile mixte, mai puțin din stejar, cât mai ales de fag.

La începutul Dealului Mănăstirii, locuitorii cunosc „Stejerișul”, care crește pe partea de miazăzi a acestui deal, și imediat peste culme, pe versantul de nord al aceluiași deal, începe pădurea de fag, care se întinde până la munte, unde e înlocuit de rășinoase. Pe marginea pădurii, crește carpenul, ulmul, arțarul, teiul, pe alocuri alunul, cornul și mestecănul, iar pe malul apelor, ca pretutindeni, salcia, aninul și plopul.

Pădurile sunt căutate de culegătorii de mitărci, ghebe, pânișoare, bureți lăptoși, zbârciogii, dar și de fragi, mure, zmeură, măceșe, cătină. Primăvara, florile de soc sunt culese de gospodine pentru răcoritoarea socată.

Vegetația ierbacee din aceste păduri este formată din plante geofite și graminee păioase, cu rădăcini fine și dese.

Pajiștile, vara, ne încântă prin bogăția florilor – margarete, păpădie, sângele voinicului, cicoare, sunătoare, brândușe, garofițe și panseluțe de câmp.

În ceea ce privește fauna acestei zone colinare, suntem siguri de existența iepurilor, vulpilor, dihorilor, jderilor, bursucilor, a veverițelor roșii și negre, rar căprioare, țapi și cerbi. Despre prezența ursului redăm o știre din presă (Magazin – sâmbătă 2 iunie 1979): „În pădure. Ziarul *Unirea* din Alba Iulia, relatează o întâmplare cu totul neobișnuită: O femeie, trecând prin pădure, a dat nas în nas cu o pereche de urși. Chiar și întâlnirea cu o singură asemenea ființă este de-a dreptul periculoasă, dar cu două... Totuși, poate din instinct, poate din curaj, săteanca s-a aplecat, a luat o creangă uscată de jos și a început să amenințe sălbăticiunile cu ea. Gestul său a fost inspirat. Animalele au luat-o la fugă. În acea zi, Mareș I. Maria împlinea 94 de ani!”.

Când se crapă de ziuă își fac auzită prezența privighetorile, rândunicile, vrăbiile, pițigoii, coțofenele, ciocănitoarele, mierlele, guguștiucii, dar mai sunt și ciori, bufnițe și ulii. Podurile părăsite reprezintă domeniul preferat al familiilor de lilieci.

Din trecutul satelor Vulcana

A. Vulcana de Jos (Băi)

Vlad Țepeș, primul stăpân cunoscut al Vulcanei. Sunt sate pe Valea de Sus a Ialomiței, care se mândresc cu documente scrise acum patru-cinci sute de ani. Dar oricât de vechi, înscrisurile nu ne spun decât foarte puțin despre existența străveche a acestor așezări și nimic despre data întemeierii lor.

Vechimea satelor de aici este atestată însă de alte mărturii, nescrise, care n-au putut fi distruse de întâmplările vitrege, abătute peste ele.

Limba vorbită de localnici și mai ales toponimia, - numele de munți, dealuri și văi – sunt mărturii autentice care urcă vechimea acestor sate până în epoca romană și chiar dincolo de ea, la strămoșii noștri geto-daci, din a căror limbă au rămas multe denumiri.

La început, pământul era stăpânit în devălmășie. Stăpânii lui, toți neamuri între ei, binecunoscuți și necontestăți de nimeni, n-aveau nevoie de „acte de proprietate”. Mai târziu, o dată cu ieșirea din devălmășie, când pământul a început să fie vândut sau făcut danie sau după vreo judecată în divan, voievozii au început să dea „cărți” de întărire a stăpânirii pământului. Și la nimic nu țineau înaintașii noștri ca la aceste cărți. De atunci a rămas vorba: *„Ai carte, ai parte”*.

Dintr-o astfel de carte domnească dată de voievodul Radu Șerban la 20 ianuarie 1604, aflăm primele vești despre Vulcana. Era pe vremea încă viforoasă ce a urmat viteazului voievod Mihai. Nu trecuseră nici doi ani de când vrednicul său urmaș, Radu Șerban, înfrânsese oastea care vroia să-l pună domn pe Simion Movilă. În acest timp, Vintilă, postelnicul din Satul Mare (Doiceștii de azi) își ascunsese, cum putuse, lucrurile de preț și cu ele și cărțile domnești, dar până la urmă acestea atât se înnegriseră și se stricaseră, că abia se mai puteau citi. De aceea s-a plâns el domnitorului, rugându-se pentru înnoirea și întărirea lor. Voievodul Radu Șerban mai întâi a cerut să fie citite în fața divanului toate cărțile vechi pe care le adusesese cu sine postelnicul Vintilă.

Din cartea aceasta, din 1604, (15), care cuprinde tot ce se spunea în vechile cărți, aflăm că Vlad Voievod, căruia, după o sută și mai bine de ani de la moartea sa, începuseră și în țară să-i zică „Țepeșu”, a cumpărat două sate: Satu Mare și Vîlcana. Aceste două sate, dealtfel, sunt singurele despre care se știe că le-a cumpărat voievodul Vlad Țepeș(16).

Pentru „satul Vîlcana, tot și cu tot hotarul din câmp și din *pădure și din apă și din vatra satului și de pretutindeni*,” a plătit voievodul 80.000 de aspri, zice hrisovul.

Fără îndoială că Vlad Voievod n-a putut să cumpere aceste sate, decât în vremea domniei sale principale, adică între anii 1456-1462, fiindcă următoarea domnie, cea din 1476, repede a fost curmată de uciderea lui în luptă la numai o lună de la reluarea tronului.

De la cine va fi cumpărat Vlad Țepeș satul Vîlcana, nu știm. Dar fiind satul obținut întreg, cu rumâni cu tot, cumpărarea de la moșneni pare exclusă. Deposedarea de pământ a moșnenilor din Vîlcana și transformarea lor în rumâni trebuie să fi avut loc înainte de domnia lui Țepeș. De către cine ? Documentele cercetate nu dezvăluie această problemă.

Apoi Vlad Țepeș a dat zestre cele două sate, surorii sale Alexandra. Asprul voievod, care își înzestrează sora cu singurele sate pe care le cumpăraseră, ne apare aici cu o înfățișare umană, afectuoasă, ca un om cu grijă de familie, cu sentimente frățești, imagine cu totul diferită de cea pe care i-au creat-o și lăsat-o posterității cei care au avut interes să-l hulească.

Despre sora lui, Alexandra, care primise Vîlcana de zestre, nu avem date. De-abia după o sută de ani de la domnia lui Țepeș, pe vremea lui Mircea Voievod, poreclit Ciobanul, apar doi strănepoți ai Alexandrei, Danciu spătarul și Voinea vornicul, care au avut păra pentru satele Vîlcana și Satu Mare, cu niște boieri: nepoții lui Vladul banul, Dragotă și Stanciu și nevasta lui Bădilă, anume Voica, și cu Vladul și cu Radul și cu Radu stolnicul din Mârșa și cu Radu logofătul din Ciungeasca. Cine vor fi fost toți acești boieri de care vorbesc cărțile lui Vintilă și de ce vor fi tăgăduit ei drepturile strănepoților Alexandrei asupra satului Vîlcana, iarăși nu știm. Dar aflăm că „au jurat mai sus-spuși moși ai slugilor mele, Danciu spătarul și Voinea vornicul cu 24 boieri. Iar apoi au rămas acei toți mai sus spuși boieri, dinaintea răposatului Mircea Voievod”. Au pierdut judecata, cum am zice astăzi. Dar cearta pentru aceste sate a continuat. Și în divan, au fost prezentate și citite încă două cărți de pâră: una de la Pătrașcu cel Bun și alta de la Petru cel Tânăr, din care se vede că Danciu spătarul și Voinea vornicul, au trebuit să jure de două ori într-o zi, cu 24 boieri, că satele amintite erau ocinele lor drepte.

Văzând aceste cărți ale „tuturor bătrânilor domni”, Radu Șerban înnoiește și întărește și el cartea de stăpânire lui Vintilă postelnicul din Săteni, cu frații lui, asupra satelor Vîlcana și Satu Mare, punând și blestem cumplit asupra celor ce ar călca această carte.

E de admirat dârzenia cu care au luptat strănepoții pentru a-și menține moștenirea rămasă de la Alexandra. La cinci voievozi s-au jeluît, de cinci ori au jurat, dar până la urmă au izbutit să capete cărțile de stăpânire a ocinelor Vîlcana și Satu Mare.

Cartea dată de Radu Șerban e importantă în primul rând pentru că ne arată *existența satului Vîlcana acum mai bine de 500 de ani*. Apoi, pentru că ne lămurește de ce locuitorii lui nu ne-au lăsat nici un zapis, nici o carte, cum vom găsi la cei din satele vecine, Cucuteni și Brănești. Vîlcănenii încetaseră încă înainte de domnia lui Vlad Țepeș să mai aibă drepturi, nu numai asupra pământurilor lor, dar chiar asupra propriei lor persoane, pentru că ei erau de multă vreme „rumâni”.

Având în vedere importanța sa, reproducem fotografic manuscrisul în chirilică, datat și localizat 1604, ianuarie 20, Târgoviște, care se găsește la Arhivele Statului București, fondul Mănăstirea Căldărușani, II-1. Redăm, de asemenea, traducerea sa după Doc. Inst. Rom. veac XVII (Țara Românească 1601-1610) unde figurează ca document 116, la pag.106.

„Din mila lui Dumnezeu, Io Radul voevod și domn a toată țara Ungro-Vlahiei, nepotul răposatului, Io Basarab voevod, dă domnia mea această poruncă a domniei mele slugii domniei mele Vintilă din Satul Mare și cu frații săi și cu fii săi, câți îi va da Dumnezeu, ca să-i fie lui Satul Mare și cu tot hotarul din câmp și din pădure și din apă și din vatra satului și cu dealul cu vie și de pretutindenii și cu moară și cu vecini și Popșa cu pădure și satul Vîlcana tot și cu tot hotarul din câmp și din pădure și din apă și din vatra satului și de pretutindenii.

Pentru că aceste mai sus spuse sate au fost moștenire ale lui Danciul Spătar și ale lui Voinea vornicul, moșii slugii domniei mele Vintilă postelnic din Săteni, însă au fost cumpărate mai sus spusele sate, Satul Mare și Vîlcana de răposatul Vladu voevod Țepeșu, dar a dat pe satul Satu Mare anume aspri 280.000, iar pe satul Vîlcana aspri 80.000. Iar apoi răposatul Vladu voevod Țepeș, a dat zestre mai sus spusele sale, surorii sale Alisandrei, strămoașa lui Danciul Spătar și a lui Voinea vornicul, moșii slugii domniei mele, mai sus ziși.

Iar apoi, când a fost în zilele domniei mele, sluga domniei mele, Vintilă din Săteni și cu frații săi au jăluit la domnia mea că s-au stricat și s-au înnegrit toate cărțile lor, pe cari le au peste mai sus spusele sate. Deci au venit la domnia mea, și au arătat cărțile lor bătrâne și drepte ale altor domnii de mai 'nainte. Și au văzut domnia mea cartea de moștenire și de cumpărătură a slugii domniei mele Vintilă din Satul Mare și cu frații săi.

Și am citit domnia mea toate cărțile lor de ocină la marele divan al domniei mele, înaintea tuturor cinstiților dregători ai domniei mele. Întâi cartea răposatului Radu Voevod, de mărturisește că au fost cumpărate mai sus spusele sate de răposatul Vlad Țepeș Voevod, iar apoi a dat zestrea surorii sale Alisandra, strămoașa lui Vintilă postelnicul și cu frații săi. Iar apoi cartea lui Mircea Voevod de pâra, că au avut Danciul spătarul și Voinea vornicul, moșii lui Vintilă postelnic pâra cu niște boieri anume: nepoții cu Vladul banul, Dragotă și Stanciu și nevasta lui Bădilă anume Voica și cu Vladul și cu Radu și cu Radul stolnicul din Mârșa și cu Radul logofătul din Ciungeasca. Și au jurat mai sus spușii moși ai slugilor domniei mele, mai sus spuși, Danciul spătarul și Voinea vornicul, cu 24 boieri. Iar apoi au rămas aci toți mai sus spuși boieri dinaintea răposatului Mircea Voevod. Și am văzut domnia mea și cartea răposatului Ion Petrașco voevod de rămas și cartea lui Petru Voevod, fiul lui Mircea Voevod, cum au jurat mai sus zișii boieri din Satul Mare în zilele domniei lui, într-o zi de două ori, cu 24 boieri, că sunt ale lor mai sus spusele sate cari se numesc Satul Mare și Vîlcana, averile lor și ocinele lor drepte. Și au rămas toți mai sus spușii boieri de lege dinaintea tuturor bătrânilor domni.

Și apoi, dacă am văzut domnia mea toate mai sus zisele cărți ale altor domni bătrâni, vechi și înnegrite, ale mai sus spusei slugi a domniei mele, Vintilă postelnic din Săteni, cu frații săi, iar domnia mea am întărit și am înnoit cu această carte a domniei mele.

Încă și blestem: după trecerea domniei mele, cui va încredința domnul Dumnezeu să fie domn al Țării Românești, sau din rodul inimii domniei mele, sau din ruda noastră sau după păcatele noastre, sau din alt neam, pe acela domnul Dumnezeu să-l cinstească și să-l păzească în domnia lui, iar în veacurile viitoare sufletul lui; iar care om va strica și va călca această carte a domniei mele, acela să fie blestemat și afurisit de 318 părinți, cari sunt la Niceea.

Iată și martori: jupân Cernica mare vornic și jupân Stoica mare logofăt și Nica vistier și Mîrzea spătar, și Bărcan stolnic, și Gligore comis și Stanciu paharnic și jupân Leca mare postelnic.

Ispravnic Stoica, mare logofăt.

Și eu Stan logofăt am scris în cetatea de scaun Târgoviște, în luna ianuarie, 20 zile, de la Adam curgerea anilor, în anul 7112 (1604).

Ion Radul Voevod, din mila lui Dumnezeu domn.”

Vecinii din Cucuteni și Brănești în secolul al XVI-lea. Dacă despre Vîlcana nu mai aflăm nimic în secolul al XVI-lea, afara de pâra lui Danciu și Voinea, să vedem cel puțin ce se întâmplă în satele vecine. Astfel vom mai putea afla câte ceva și despre cei din Vîlcana.

Unul dintre cele mai vechi documente ale Cucutenilor care ne interesează este cel din 20 iunie 1550 dat de Mircea Ciobanul, în care se vorbește despre Cucuteni și care începe astfel:

„...dat-am domnia mea această poruncă a domniei mele, Stoi și lui Stanislav și lui Bran și Liei și lui Ion, cu feciorii, cât Dumnezeu le va da, ca să le fie lor în Cucuteni partea părinților lor, anume Bran și Badiul, oricât se va alege, după acea parte de ocină, pentru că iaste a lor bătrână și dreaptă ocină de la moși” (17).

Aici, în această mărturie scrisă acum patru sute și mai bine de ani, ne apar pentru prima oară numele unor oameni care au trăit pe valea Vîlcăniei.

Cartea aceasta nu este însă numai o simplă întărire de drepturi ale moșnenilor din Cucuteni, ci este și o poruncă de alegere a moșiei de către vecini, căci se spune: „ca să le fie lor, ori cât se va alege după acea parte de ocină”.

Moșnenii nu posedau individual decât părți restrânse de pământ cultivabil, pe lângă case, restul pășunilor și mai ales pădurile, apele erau stăpânite în devălmășie.

Către sfârșitul veacului al XVI-lea, ca și în cel următor, au venit timpuri grele pentru micii proprietari de pământ, pentru moșneni. Nenumărate dări erau impuse și încasate de la birnici. Mulți dintre moșneni însă, nu mai puteau face față birurilor și pentru plata lor erau nevoiți adesea să se împrumute și să pună zălog pământul, moșia pe care o pierdeau dacă nu

răspundeau cu banii la soroc. Unii dintre ei însă, de obicei slujbași mărunți, privilegiați, birari, isprăvniceii și alții, încep să cumpere aceste pământuri. Este ceea ce vedem că se întâmplă și la Cucuteni, căci iată ce spune mai departe aceeași carte:

„Și iar să fie ocina Vladului din Cucuteni, den partea unchiului său Stanislav, jumătate, până în valea Tisilor, pentru că a întors asprii lui Berevoe, 600 gata, denaintea domniei mele. Și iar să fie Vladului ocina în Cucuteni, partea unchiului său Stanislav den valea Tisei, până în Plăiuieț, pentru că au întors aspri 450 Chițului”. Deci două părți de moșie, ale lui Stanislav, trec în proprietatea nepotului său Vlad, pentru că acesta întorsese banii celor de la care se împrumutase unchiul, zălogind acele părți de moșie.

Vedem aici cum se proceda și în Cucuteni pentru deposedarea moșnenilor. În timp ce unii sărăcesc, doborâți de povara birurilor, alții își largesc hotarele.

După douăzeci și șapte de ani de la această carte de alegere, aflăm dintr-un hrisov dat de Mihnea Turcitu, unuia Vlad logofătul, că moșnenii din Cucuteni erau la mare strâmtoare, ajungând să-și vândă ocinele pe capete. Vom reda scurte fragmente din acest hrisov scris la 1577: „Dat-a domnia lui această învățătură a domniei lui, slugii domniei lui, Vladului logofăt și cu toți feciorii lui cât Dumnezeu îi va dăruia ca să fie lui ocina în Cucuteni, Lihaciul, partea lui Moran și partea lui Nan, pentru că le-a cumpărat Vlad logofătul pentru aspri 1600. Și iar au cumpărat Vladul ocina de la Stanislav, 3 locuri în Potropop, pentru aspri 900. Și iar au cumpărat Vladul ocina partea Neagului, toată de peste tot hotarul Cucutenilor și din apa lalomiței până în apele Vîlcăniei, pentru aspri 1600. Și iar au cumpărat Vladul ocina de la Ivănilă din Coțăieni și de la Stroi din Șerbănești, partea lor, din apa lalomiței până în apa Vîlcăniei...Și iar au cumpărat Soare, feciorul Vladului, ocina în Cucuteni partea lui Stanislav toată, din apa Vîlcăniei până în hotarul Pietrarilor, aspri 2060...”.

Și tot astfel continuă cumpărăturile lui Vladu, în total 25 bucăți de moșie de la 17 moșneni, pământ în valoare de 32.400 aspri (18).

E impresionant în primul rând numărul mare de moșneni care au fost siliți să-și vândă moșiile. Și, cum pe atunci satele nu aveau mai mult de 25-30 de case, de familii, înseamnă că o bună parte din pământul cucutenilor a fost înstrăinat atunci. Mai mult din jumătate dintre moșneni erau la mare nevoie și printre aceștia întâlnim și numele celor care erau cu stare pe la 1550: Stoia, Stanislav, Bran, Berevoe și alții.

Că cei din Cucuteni și-au vândut atunci o bună parte din pământ putem aprecia și după valoarea totală a celor 25 bucăți de moșie, care am văzut că se ridică la suma de 32.400 aspri.

Remarcăm însă că nici unul dintre moșneni nu și-a vândut încă libertatea odată cu pământul, nu a devenit rumân.

Dar înscrisul acesta este important fiindcă în el găsim scris numele apei Vîlcana și nu o dată, ci de nouă ori, la nouă din cele 25 de bucăți de moșie vândute. Apa Vîlcăniei e arătată ca

hotar fie la sforile de pământ care veneau din apa lalomiței și se terminau aici, fie la cele care începeau din apa Vîlcăanii și mergeau pînă sus, în hotarul Pietrarilor.

Să vedem acum ce se petrecea și în partea de miazăzi a satului Vîlcana. Iată un document interesant nu numai că vorbește despre satul vecin Brănești, dar și pentru că e o carte dată de Mihai Viteazul la 5 iulie 1593. Cu toate grijile pe care le avea, voievodul Mihai mai găsea la acea dată răgaz și liniște să dea carte unuia, Cristian logofătul, pentru niște cumpărături de pământ la Brănești: „...dă domnia mea această poruncă a domniei mele, lui Cristian logofătul și cu fiii lui câți îi va lăsa Dumnezeu, ca să-i fie ocină în sat la Brănești din partea socrului său Bran și cu fratele său Udrea, 8 vecini și cu delnițele lor, din câmp și din munte, cu curăturile lor și din vatra lor din sat și de peste toată ocina, oricât se va alege, pentru că a cumpărat Cristian logofăt, de la Bran pentru 4.500 aspri...”

Aflăm de aici că și la Brănești pe acea vreme erau rumâni (vecini) și că Bran și fratele său Udrea erau nevoiți să vîndă 8 rumâni împreună cu delnițele lor (19).

Stăpâni noi la Vulcana. Vitregia vremurilor n-a ocolit nici pe stăpânii Vîlcăanii. Cu toată dârzenia cu care am văzut că și-au apărât și păstrat întregi moșiile, timp de un veac și jumătate, unii dintre boierii din Săteni, n-au mai putut face față numeroaselor dări și obligații fiscale și au fost nevoiți să-și înstrăineze din pământ.

Primul despre care aflăm că a fost la mare nevoie și silit să vîndă este Danciul, un nepot al lui Vintilă postelnicul. El vinde lui Spinciul din Târgoviște partea sa de moșie pe care o avea la Vîlcana, de la mama sa Stana. Este prima vânzare de pământ la Vîlcana, făcută de către boierii din Săteni, de care aflăm. Vânzarea cuprindea 4 delnițe, cu 4 rumâni, Micu, Ion fratele Măinii și Belea și Ciortan, totul pentru suma de 5.200 de aspri.

Zapisul scris în aprilie 1604 se încheie astfel: „Și o am vîndut de a mea bună voie și cu știrea tuturor ale mele rude și a megiașilor tuturor din sus și din jos și dinaintea acestor măturii, anume: Sava cel bătrîn și Popa Radu clisiarh din București și popa Paraschiva și popa Nenciu Târgovișteanu...și Stan din Săteni și Ieremia logofātu și Vintilă din Săteni, fratele lui Stan” (20).

Sunt primii locuitori ai Vîlcăanii al căror nume, prin acest zapis, au ajuns până la noi.

Dar n-au trecut decît cinci ani de cînd Danciul a vîndut pămîntul la Vîlcana lui Spinciu, că aflăm dintr-o carte dată de Radu Șerban Voievod, lui Vintilă din Săteni, că Spinciu și cu fratele lui Costea, care între timp cumpăraseră și el pămînt în Vîlcana, au făcut jalbă către divan contra vecinilor lor și îndeosebi contra lui Vintilă, care îi împiedicau să stăpînească moșia cumpărată. Divanul a cerut lui Spinciul să aducă șase boieri să jure, dar boierii propuși și aduși de acesta n-au jurat, iar domnul a dat carte de stăpînire tot lui Vintilă. Că totuși, Spinciul și frații săi aveau dreptate, o să aflăm de-abia peste 30 de ani, pe vremea lui Matei Basarab, cînd acest proces pentru hotarele de la Vîlcana se va redeschide (21).

Pleacă Spinciu, vine Vîlcu din Orbeasca. După zece ani de stăpînire a unei părți din satul Vîlcana, Spinciul, care între timp ajunsese județ al Târgoviștei, se hotărăște să vîndă această moșie. El s-a învoit cu Vîlcu logofătul din Orbeasca, un sat ce se afla tocmai în Teleorman, pe drumul dintre Pitești și Alexandria. Spinciul îi vindea Vîlcului la Vîlcana șase delnițe cu patru rumâni, delnițele lui Gorgan, Grozea, Micu, a Neacșului, feciorul lui Măinea, a lui Belea și a lui Ciortan. Îi vindea și patru rumâni, Stoica, Radu Bivolaru, Micu și Neacșu. Afară de aceste delnițe din sat, pe care se aflau casele rumânilor, Spinciu îi vindea și două părți din ocina ce se numea Stupina, care se afla deasupra satului, către apus și miazănoapte pe valea Vîlcăanii. Cele două părți din Stupină era una a lui Spinciu și una pe care o cumpărase de la fratele său, Rădici. A treia parte rămânea mai departe în stăpînirea celui alt frate al lui Spinciu, Costea, care nu vindea acum. Se învoiseră să-i plătească Vîlcu logofăt 14.000 bani. I-a dat în mână numai 12.500 bani, până vor căuta și vor delimita și delnița lui Ciortan, când îi va da și restul de 1.500 bani.

Deci Spinciul, care cumpărase în 1604 numai patru delnițe cu patru rumâni, vindea acum lui Vîlcu logofăt, șase delnițe, dintre care trei aparținând altor rumâni, necunoscuți până acum: Gorgan, Grozea și Neacșul feciorul Măinii. Înseamnă că de atunci Spinciu, cu frații săi Rădici și Costea, mai cumpărase la Vîlcana și alte delnițe cu rumâni și mai ales toată Stupina (22).

Cu privire la această vânzare se află și cartea domnească de întărire, dată la 13 martie 1614. Vom reda aici un mic fragment cuprinzând întărirea de stăpînire a lui Vîlcu, nu numai asupra pămîntului și rumânilor din Vîlcana, dar și a doi copii de țigan (23).

„...Dat-am domnia mea această poruncă, a domniei mele slugii domniei mele Vîlcului, logofăt de la Orbeasca și cu feciorii lui câți Dumnezeu îi va da, ca să-i fie lui moșie la Vîlcana, partea Spinciului și a frățâne-său Rădici, toată, oricât se va alege... Și iar să fie Vîlcului logofătul doi copii de țigan, anume Matei și Grita, pentru că pe acești copii de țigan i-a fost cumpărat Vîlcu logofăt de la Necula și de la Radu postelnicul, drept 3.200 aspri gata, când am fost domnia mea în Țara Ungurească..., de am gonit pe Batăr Gabru, iar Necula și Radu i-au fost cumpărat de la tătari”.

Este interesant de observat că așa cum au fost vînduți și trecuți de la unul la altul fără a fi întrebați robii Matei și Grita, copii de țigan, tot așa au fost vînduți și rumânii din Vîlcana. Faptul că vânzarea rumânilor era întărită în aceeași carte, odată cu a robilor țigani, înseamnă că în fața stăpînitorilor de atunci, domn și boier, nu era mare deosebire între starea juridică a rumânilor și a robilor.

Dar și mai interesante sunt pentru noi aceste documente, pentru că în ele aflăm prima dată numele unor oameni și unor locuri din Vulcana. Locurile care acum sute ani se numeau Stupina, Piscul Căinelui, Cetățea, și-au păstrat același nume până în ziua de azi.

Moșnenii din Brănești fac danie dealul Vulcanei lui Vîlcu logofătul care vrea să zidească o mănăstire. Boierul Vîlcu avea mare slăbiciune pentru ocina lui de la Vîlcana, la care, plecând din Târgoviște călare, ajungea în cel mult două ceasuri, mergând domol. Era mică această moșie, dar așa mică cum era, Vîlcu o iubea, deși nu lua de aici mare lucru: grânele nu se făceau, strugurii mai de soi nu se coceau, dar stupii, vacile și oile pe care le avea acolo, precum și pomii fructiferi îndeșteulau casa boierului.

Dar ce-i plăcea mai mult aici era frumusețea locurilor pe care nu o găsea la moșiile din câmpie. Și drumul îl încânta pe Vîlcu, fie că venea de la Târgoviște pe la Șotânga, fie pe sub deal, trecând lalomița prin vad dincolo de Săteni, urmându-și apoi calea prin Gura Vulcanei pe drumeagul îngust, mai mult potecă, fie că ținea șleaul mare pe sub deal prin fața Brăneștilor până la Poduri, la Șerbănești și de acolo trecea dealul spre soare apune.

Și parcă mai mult îi plăcea boierului pe aici. Când ajungea în vârf „La Cruce”, totdeauna se oprea, chipurile să răsuflă cailor, dar popasul aici, totdeauna se lungea. Puține locuri din câte colindase boierul Vîlcu îi desfătaseră ochii, ca priveliștea de aici, de la Cruce. Către răsărit era valea largă a lalomiței, cu firul apei lucind ca argintul spre miazănoapte și deasupra dealurile din ce în ce mai cenușii, încununate de crestele Bucegilor. De cealaltă parte, dinspre apus, pe partea dreaptă a Vîlcăniței se apropia un deal împădurit, verde, verde adevărat, nu cenușiu ca dealurile îndepărtate din Valea lalomiței. Aici, sub botul acestui deal, se ghicea Vîlcana și Stupina lui Vîlcu. Mai spre miazăzi se înălța alt deal mai înalt, mai înalt decât toate celelalte, dealul Vîlcăni. Către acest vârf își îndrepta îndelung privirea boierul Vîlcu ori de câte ori poposea în vârf la Cruce, dar vârful acesta îl urmărea și din Vîlcana, de pretutindeni și mai ales de pe Stupină.

Într-o zi, plimbându-se împreună cu feciorii săi, Grigore și Bunea, era în vara anului 1621, tot privind dealul din față și întrebând al cui o fi, aflară că acolo era moșia Brăneștilor, care se întindea până dincolo de valea Vărsăturilor, în hotarul Pietrarilor. Se hotărî să urce negreșit până în vârful dealului. Și-au luat călăuză un rumân, poate pe Stoica cel de care se plângeau toți că e nesupus la muncă, dar care era cel mai isteț, și călări, plecând din Valea Căinelui și ținând plaiul pe la Vizuini, n-au făcut nici un ceas până în vârf. De acolo, de la Stejarul cel Mare, priveliștea era și mai măreață decât din dealul Șerbăneștilor. Spre miazănoapte se înălțau munții, cu vârfurile acoperite de zăpadă, iar în partea cealaltă se vedeau dealurile care se micșorau, se topeau în câmpie și se putea desluși Mănăstirea Dealu și Târgoviștea cu mulțimea de turle. Dintre acestea, mai înalte, mai strălucitoare în soare, răsărea curtea domnească cu palatul, cu biserica și cu Chindia.

Boierul Vîlcu mult timp n-a scos o vorbă privind în toate părțile, apoi, chemând feciorii, le mărturisi că el de mult se gândește să zidească o mănăstire și că pe vârful acesta, i-ar plăcea cel mai mult să fie. Încurajat de cei doi fii, hotărî să meargă la înapoiere pe la Brănești.

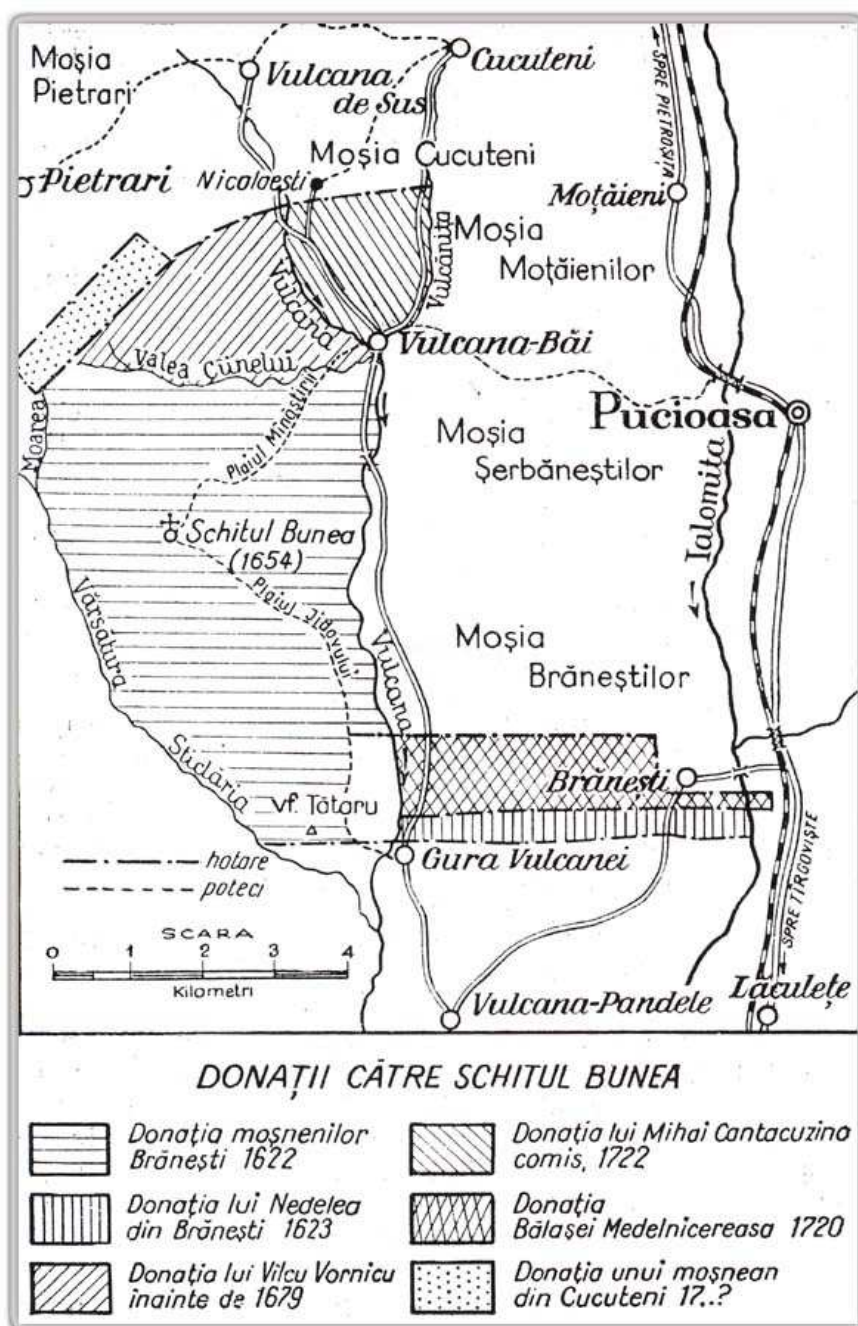
Coborâra dealul, ieșind în sătucul Gura Vîlcăanii și de aici, după ce trecură vîlceaua Apa Neagră, o cotiră la stînga și nu după mult timp, zăriră împrăștiate prin ogrăzile mari, casele brăniștenilor. Rumânul care îi însoțea și care cunoștea bine locurile și oamenii de aici, îi duse la moș Bran, moșneanul cel mai bătrîn și mai avut, de care ascultau toți din sat.

Bătrînul ieșit în poartă, la hămăitul cîinilor, recunoscă iute pe boierii a căror moșie din Vîlcana se hotăra cu a Brăneștilor de 7-8 ani și îi pofți în curte. În jurul mesei de piatră pe care ai casei așezară ulcele cu vin, boierul Vîlcu spuse ce-i aducea la Brănești. Îi mărturisă că-i place foarte mult vîrful Vîlcăanii, pe care urcaseră chiar atunci, că pe el i-ar plăcea să zidească o mănăstire și îl întrebă dacă brăniștenii n-ar vrea să vîndă acel vîrf.

Sfătosul Bran răspunse că ei pămînt de vînzare nu au, dar că pentru o mănăstire poate s-ar găsi. Însă pămîntul acolo la vîrf era în devălmășie așa că trebuia negreșit să se sfătuiască cu ceilalți „cetași”. Să le îngăduie o vreme pentru a se strînge și a se sfătui. Boierii, înțelegînd că într-adevăr așa stau lucrurile, încuviințară și luîndu-și rămas bun, plecară.

Brăniștenii, duși din sat la vremea aceea, ba cu oile în munte, ba să facă fînul prin curături, nu s-au putut aduna decît târziu, pe toamnă. Cei mai mulți nu voiau să audă de vînzarea pămîntului moștenit din moși strămoși. Erau bănuitori. Ei știau din alte părți că boierii cumpăraseră la început cîte 2-3 delnițe și apoi cuprinseseră tot satul.

Până la urmă însă, moșnenii s-au hotărât să nu vîndă pămîntul, dar să-l facă danie pentru zidirea mănăstirii și să fie și ei primiți ctitori, alături de boieri. S-au înțeles să dea tot dealul Vîlcăanii care-i plăcuse logofătului Vîlcu, cuprins între apa Vîlcăanii, vîlceaua Văii Cîinelui, pe valea Vărsăturii în jos pînă la Piscul Tătarului, în marginea satului Gura Vîlcăanii.

În primăvara următoare, au mers moșnenii din Brănești: Bran, Ianotă, Vladul Ifoe, Stan portărelul și Șerban, la Târgoviște la boierul Vîlcu logofătul din Orbeasca. Au luat cu ei și pe popa Toader din Vîlcana că era meșter la scris slove, pe Șerban de la Vîlcana și pe mulți alți oameni mai de seamă, să le fie martori când vor da zăpisiul de dănie a pământului, boierilor (24 v.doc.anexa nr.2).

Din acest document care rezumă întâmplarea de mai sus, remarcat de Nicolae Filimon și publicat prima dată de Bogdan Petriceicu Hasdeu în 1865, care îl consideră „un document prețios prin forma sa dramatică”, vedem că acum sute de ani aceste meleaguri, valea Vîlcăniei și dealurile dimprejur nu erau sălbatice, neumblate cum s-ar fi putut bănuî, ci locuri bine cunoscute, îndrăgite și toate botezate. Este uimitor că numele de locuri arătate ca hotare în zăpisiul Brăniștenilor, nume sugestive, totdeauna legate de realitatea înconjurătoare, s-au păstrat neschimbate până în zilele noastre.

Această bogată toponimie, această atribuire de nume, curat românești, fiecărui deal, vale, izvor, pârâu, arată odată mai mult străvechea și strânsa legătură a poporului nostru cu fiecare bucățică de pământ. Numai cei ce s-au născut și au crescut aici odată cu codrul, puteau să-i găsească și să-i păstreze cu îndărătnicie, numeroasele și frumoasele denumiri.

Din acest zăpis mai cunoaștem încă doi cetățeni ai Vîlcăniei, desigur aceștia oameni liberi, pe popa Toader, care a scris la zăpis împreună cu Proca logofătul, și pe Șerban, care a adevărit spusele moșnenilor.

Alt moșnean din Brănești face dănie. Dănia de pământ a brăniștenilor pentru o mănăstire la Vîlcana era un fapt cu totul neobișnuit pe atunci. Mănăstiri nu mai ridicaseră pe aici, decât voievozii. De câte ori mergeau moșnenii la târg, treceau pe lângă Mănăstirea din Deal, ridicată cu o sută de ani și mai bine înainte de Radu cel Mare, iar alături, pitită după un muncel, era mănăstirea Vihorăști (Viforâta de azi), pe care o înălțase Vladislav al II-lea, înainte de domnia lui Vlad Țepeș. Chiar marii boieri de abia acum se gândeau și ei să zidească mănăstiri, pentru iertarea păcatelor. Dar moșnenii ? Nici gând măcar.

Dănia celor din Brănești, la drept vorbind, nu fusese spontană. Nu venise dintr-un îndemn al credinței lor. Ne amintim cât au stat pe gânduri. Ei n-au refuzat cererea boierilor de vânzare, dar nici n-au vândut din moșie, fiindcă vânzarea ar fi dat cu totul alte drepturi cumpărătorilor. Ei au făcut dănie pământul de care boierii nu se puteau folosi decât în scopul arătat în zăpis, adică pentru zidirea unei mănăstiri. Și moșnenii din Brănești erau bucuroși și mândri de dănia lor, gândindu-se că vor fi și ei ctitori de mănăstire ca și voievozii și boierii cei mari.

De aceea nu e de mirare că, peste un an, Nedelea din Brănești și cu fiul său fac și ei dănie din moșia lor, o sfoară care mergea din apa Vîlcăniei spre răsărit până la Ialomița, pornind tot de la Piscul Tătarului, pe lângă moșia dăruită de Bran și alți săteni cu un an înainte. Zice zăpisiul din 1623 septembrie 5: „...nefiind eu atunci la tocmeala lor și văzând eu că se apucă dumnealor de sfânta mănăstire la Vârful Vîlcăniei, am dat și eu moșie de m-am

așezat la ctitornicie... pentru veșnica pomenire. Și am dat această scrisoare punând și degetele în loc de pecete, ca să se crează” (25 și doc.anexa nr.3).

N-aveau de unde să știe cei ce iscăleau aceste zapise de danie că cei mai mulți dintre ei nu vor apuca să vadă înălțată mănăstirea din Vârful Vîlcăniei.

Primul care a murit a fost chiar bătrânul, iubitorul de frumos, Vîlcu logofătul din Orbeasca. Aflăm acest lucru dintr-o poruncă, un hrisov al domnitorului Alexandru Coconul, dată la 3 decembrie 1623, lui Bunea, feciorul Vîlcului logofăt și nu tatălui său, care de la această dată nu mai apare în documente (26). Este vorba de o carte domnească care lasă liber un rumân din cei patru cumpărați de Vîlcu logofătul de la Spinciul în 1614.

Din vremea lui Matei Basarab. Războaiele purtate de vitejii voievozi Mihai și Radu Șerban trecuseră. Doar tătarii (cărora le rămăsese numele ici-acolo: Muntele Tătaru, Cheile Tătarului sus la obârșia Ialomiței, Piscul Tătarului la Gura Vîlcăniei), încă nu se domoliseră.

Dar țara o ducea mai greu ca niciodată în trecut. Acum turcii nu-și mai trimiteau în Țara Românească războinicii, ci domni credincioși lor, care sărăceau țara și mai cumplit.

În locul lui Radu Șerban au pus domn pe Radu Mihnea, fiul lui Mihnea Turcitu. Era acesta om foarte învățat, nimic de zis, dar fălos și cu totul străin și fără milă de țară. Îi plăcea mult luxul și cerea și boierilor aduși de el în țară, să se arate la curte numai în veșminte strălucitoare. Acest lux al domnului și al boierilor însemna însă bani ce trebuia strânși în țară, de la poporul care gemea sub greutatea dărilor.

Sub acest domn s-a înmulțit numărul călugărilor greci în mănăstirile închinat. Dar greci nu erau numai călugării, ci și unii dregători, tot greci, ba chiar și turci erau printre cei care strângeau birurile în țară, în socoteala banilor împrumutați. Când birnicul nu avea cu ce plăti, negustorii greci erau gata să cumpere, desigur pe mai nimic, ori ce putea vinde datornicul. De preț erau îndeosebi vitele și pământul (27).

Boierii de țară erau nemulțumiți de trecerea pământului în mâinile negustorilor străini. Nu din milă pentru cei care erau deposedați, doar și boierii pământeni strângeau sate și moșii. Cumpărăturile de pământ, am văzut și la Cucuteni și la Brănești și în toată țara, începuseră cu mult înainte de Mihai Vodă. Dar acum profitorii continuau cu mai multă lăcomie. Acapararea dregătoriilor și a averilor de către străini reprezenta însă o mare concurență făcută boierilor pământeni.

De aceea, aceștia au încercat în mai multe rânduri să se revolte, dar fără succes. Nici încercarea lui Matei Basarab n-a reușit de la început, ci numai după ce a venit cu ajutor din Transilvania și a putut să înfrângă la Plumbuita pe Radu Iliaș. A urmat apoi lungă și „înțeleaptă” lui domnie (1632-1654).

Ce se întâmpla pe valea Vîlcăniei în timpul domniei evlaviosului Matei Basarab, cel care este socotit a fi zidit cele mai multe biserici dintre toți domnitorii români ? (28)

Situația nu putea fi alta decât cea în care se afla toată țara în acel timp. Vechiul sistem fiscal nu mai corespundea noii situații. Cu el nu se puteau strânge sumele mari de bani care să îndeestuleze atât pe turci, cât și nevoile domniei.

S-a introdus atunci un nou sistem de impunere a dărilor către domnie, numit „taler”, mult mai practic, dar care constrângea și mai mult pe birnici.

Matei Basarab a poruncit să se facă un nou recensământ, numit „seama talerului” (29). Se fixau sumele de bani pe care trebuia să le răspundă satele, iar repartitia pe oameni (cisle) se făcea de către birnici, între ei, răspunzând solidar de toată suma (30).

Un cap de familie trebuia să plătească pe atunci, anual, în medie 8 galbeni și 82 de bani. Cum o pereche de boi valora 7 galbeni, o vacă 2 galbeni și 8 bani, un porc 177 bani, o vadră de vin 31 bani, pentru a-și plăti impozitul, un țăran trebuia să vândă o pereche de boi și un porc, sau nouă porci și trei vedre de vin, ori trei vaci și un porc și așa mai departe.

Puțini dintre țăranii și chiar moșnenii înstăriți puteau să scoată în vânzare atâtea produse. Moșneanului nu-i rămânea decât să se vândă și pe el însuși, iar rumânului, să fugă (31).

Acest sistem a adus domniei o sporire considerabilă a veniturilor. Matei Basarab a lăsat la moartea sa o vistierie plină, deși plătitise turcilor și cheltuisese în țară sume de bani uriașe.

Iată de ce domnia lui are și alt aspect decât cel cunoscut, de domnie pașnică, prosperă, rodnică în manifestări culturale și noi ctitorii. Noile măsuri fiscale, sistemul „talerului”, au constituit o cale de jefuire a pământurilor și de aservire a țăranimii libere (32).

Această exploatare feudală și fiscală care a dat naștere la o adâncă nemulțumire în țară ne explică în parte de ce vor izbucni violentele răscoale de la sfârșitul domniei lui Matei Basarab (33).

Și tot această exploatare ne lămurește și de ce, din acel timp, găsim cele mai numeroase zapise prin care și oamenii de pe valea Vîlcăniei își vindeau pământul și libertatea.

În martie 1632, Stoica cu fiul său Tudoran din Frumușani se vând rumâni lui Bunea logofătul (34). Stroe feciorul lui Vlăduță din Fieni, stabilit în Vîlcana, dă un zapis din care să se știe că s-a vândut el și cu fiul său Pătru și cu câți îi va mai da Dumnezeu Bunei logofăt, pentru 15 ughi (35).

În noiembrie 1633, Moga cu fiul lui din Brănești se vând rumâni, cu moșia lor din Vîlcana, Bunei logofăt, cu prețul de 5.400 bani gata (36).

În septembrie 1637, Albu al lui Neacșu se vinde rumân cu copiii săi, Bunei logofătul (37).

Iar în martie 1654, Nica postelnicul din Săteni vinde, tot lui Bunea vistier, pe rumânul său Neguț, feciorul lui Groza din Vîlcana, pentru 10 ughi (38). Iată deci doi vîlcăneni adoptivi și Albu care pare autohton, rămași liberi până acum, nemaivând ce vinde, se vând pe ei înșiși și copiii pe care îi au, precum și pe cei care îi vor mai da Dumnezeu. Toți patru rumâni au fost

cumpărați de Bunea, acum vistier. Greutățile îi îngenunche și pe moșnenii din Brănești, pe care îi știm atât de mândri și cu stare.

În iulie 1634, Stan feciorul lui Costea cu fiul său Vlad se vând rumâni cu moșiile lor lui Bunea logofătul. Cei din Brănești, spre deosebire de cei din Vîlcana, mai avea încă ce vinde.

Cei din Cucuteni se țin însă mai bine: vând moșii, case, dar nu-și vând încă libertatea.

În decembrie 1641, Oprea Chioseaua împrumută de la Oancea ceaușul, cu zălog, moșia sa în Podul cel Mare, o fâșie care mergea până în apa Vîlcăniei, pentru plata sataralei (39).

În august 1643, Vlad vinde jupânului Panait o siliște la Vîlcănița (40); în 1645 Sătenii din Cucuteni vând lui Tănase vătaful partea de moșie a lui Dan, fugit din cauza birului (41).

Fără îndoială că ne-a rămas numai o mică parte din zapisele făcute la vânzarea și cumpărarea de pământ de pe vremea aceea, dar nici pe acestea, puține rămase, nu le putem înșira toate aici. Sunt suficiente însă și cele arătate mai sus, pentru a arăta, fără putință de tăgadă, că, pe vremea lui Matei Basarab, moșnenii de pe valea Vîlcăniei sărăciseră cumplit și își vindeau pământul, pe capete.

În fruntea cumpărătorilor, la Vîlcana și Brănești, ne apare Bunea logofătul. Dar se ivesc și alți cumpărători de pământ. O seamă de negustori, cupeți din Târgoviște: jupânii Panait, Avram, Ghinea, cumpără pământ mai ales la Cucuteni. Totuși, oamenii ajunși în situația de a se vinde rumâni preferau să vină la Bunea vistiernicul la Vîlcana. Era boierul acesta mai blând, mai milostiv? Nu. Vom vedea că pentru un rumân nesupus a mers până la Vodă. Era însă mai puternic și de aceea veneau oamenii la el, pentru că, pe acele vremuri grele, erau mai în siguranță, mai apărați de birari, de isprăvniceii și de alți slujitori abuzivi, pe moșia marelui vistier Bunea, la Vîlcana. Dealtfel, căutarea protecției de către rumâni, se observă pe moșiile tuturor marilor dregători din acea vreme.

Doisprezece boieri jurători merg la Vîlcana. Murise Vîlcu logofătul și după el și certărețul Vintilă din Săteni, dar sfada pentru hotarele moșiei din Vîlcana tot nu se sfârșise. O nouă generație dintre vechii proprietari se înfrunta acum cu cei nou veniți la Vîlcana. Oprea postelnicul și cu fratele său Cristea din Săteni continuau să conteste anumite drepturi noilor cumpărători, așa cum făcuse odinioară și Vintilă, tatăl lor, lui Spinciul din Târgoviște, în anul 1609.

Dar acum la Vîlcana nu mai era modestul Spinciu, ci puternicul Bunea, mare vistier. Deși mare dregător, cu posibilități de a-și impune voința singur, Bunea se adresează totuși justiției care pe atunci însemna divanul, domnitorul, așa cum procedase și în cearta cu un rumân nesupus. Matei Basarab, printr-un răvaș din 7 iunie 1633, numește doisprezece boieri jurători, care să meargă la Vîlcana și să jure dacă se cuvine lui Bunea logofătul toată partea de moșie cumpărată de la Spinciu din Târgoviște, în 1614. Ei trebuia să cerceteze, să judece și să hotărască, așa cum le spunea conștiința, „cum vor afla cu ale lor suflete”, cum zicea răvașul (42).

Matei Voievod poruncește însă și sătenilor din Vîlcana: „să căutați să mergeți unde sunt boierii strânși, de să aleagă moșia logofătului Bune, să mergeți și voi să o alegeți cum veți ști voi, cu sufletele voastre. Nemic să nu vă feriți de stăpânii voștri” (43).

Mitropolitul Teofil dă și el o carte de blestem către Oprea și Cîrstea din Săteni, prin care dă știre celor doi boieri, că ei au, împreună cu Bunea logofătul, moșie la Vîlcana, unde îl oprise în câmp și în pădure, zicând că Danciu și Gîlcă nu au avut parte și în câmp și în pădure și nici rumâni (44). Și blestemul amenință:

„Și de veți vrea să opriți pre Bunea logofăt cu înșelături, să fiți blestemați și afurisiți, întâi de Vlădica Hristos și de 318 părinți din Nikeea și apoi și de smerenia noastră. Și lemnile și petrili să se risipească, iar trupurile voastre să stea tot întregi. Iar de-l veți fi oprit pe dreptate, să fiți iertați”. Apoi blestemul mitropolitului se adresează și către patru locuitori din Vîlcana: „Așisderea și tu, Lazăre, și tu, Neacșule, și tu, Mileo, și Nichi or și alaltî den sat, cari veți ști de aceste lucruri, cum au avut Danciul și Gîlcă în câmp și în pădure și nu veți spune cu dreptul, voi să fiți și voi afurisiți ca și ceia de sus. Iar de veți spune drept, voi să fiți ertați”.

În acel an 1638, cei doisprezece boieri trimiși de Matei voievod s-au adunat împreună la Târgoviște și, însoțiți și de Stanciu al doilea portar, au plecat la Vîlcana. La intrare în sat, la podețul peste Valea Câinelui i-au întâmpinat Bunea logofătul cu slujitorii și rumânii lui. Mai sus, la podul peste Vîlcana erau și cei doi frați din Săteni. Asemenea alai nu se mai văzuse pe această vale. Unii săteni mai umblați mai zăriseră când mergeau la târg, pe unul sau altul dintre boierii veniți acum. Dar așa strânși cu toții, cu straiile de pe ei și cu podoabele pe cai strălucind în soare, nu mai văzuseră. Dintre slujbașii lui Bunea, unii șopteau numele boierilor care treceau: „Uite pe Ilie vornicul din Cornești, uite pe clucerul Socol din Cornățeni și pe Andronie vornicul și slujerul Crăstina” și tot așa arătau cu degetul și le spuneau numele și celorlalți boieri, Nan postelnicul din Bărbătești, Ivan postelnicul din Văcărești, până au trecut toți.

Apoi boierii au strâns pe toți bătrânii satului, care au jurat că Danciu și Gîlcă au avut și ei ca și ceilalți, și din pădure până jos la apă. Încolțiți de mărturisirile bătrânilor săteni din Vîlcana, Oprea și Cîrstea au recunoscut și ei că așa este și că pe nedrept au fost opriți odinioară Spinciu, iar acum Bunea logofătul.

Acesta a scos și zăpisul cel vechi al lui Danciu către Spinciu, în care se spunea că, într-adevăr, au fost vândute toate părțile.

În ziua de 20 august 1638, au scris cartea de alegere, unde au iscălit și și-au pus pecetile toți cei doisprezece boieri, carte pe care au înmănat-o lui Bunea logofătul (45).

Și peste o săptămână, la 28 august același an, a fost întocmită și cartea domnească în care se scriu cu *de-a măruntul* toate cele povestite mai sus, prin care voievodul Matei Basarab întărește stăpânirea lui Bunea asupra tuturor părților de moșie din Vîlcana, care au fost cumpărate de Vîlcul tatăl său de la Spinciu din Târgoviște cu 14.000 aspri (46).

Astfel se pune capăt certei pentru hotare care dura de 29 de ani și iese la iveală și nedreptatea făcută lui Spinciu în anul 1609, când Vintilă din Săteni jurase strâmb, cum a mărturisit el însuși, când a fost pe patul de moarte.

Din această alegere a moșiei făcută după porunca lui Matei Basarab, vedem că atunci, la Vîlcana, hotărâtoare a fost mărturia bătrânilor, a lui Lazăr, Neacșu, Milea și Nichifor și poate și a altora din sat, mărturie cu care a început judecata și care a dus la aflarea adevărului.

Bunea Grădișteanu zidește biserică în dealul Vulcanei. Timp de nouă ani, de la zapisele moșnenilor din Brănești, din 1622, prin care se învoiseră aceștia cu boierii să întemeieze o mănăstire, nu se mai găsește nimic scris care să vorbească de Vîlcana și proprietarii ei. Am fi crezut că boierii au sărăcit sau că nemaibucurându-se de favoarea domnului s-au pribegit, cum se întâmpla adesea pe atunci, dacă zapisele de după 1632 nu ne arătau ce se întâmpla pe această vale.

Pe atunci, boierul Bunea, feciorul lui Vîlcu, era om de nădejde al domnitorului, care îi încredințase dregătoria de mare vistier. Această dregătorie îl ajutase să-și sporească mult moșiile. Micile delnițe și cei câțiva rumâni cumpărați la Vîlcana și Brănești nu însemnau nimic pe lângă proprietățile pe care le cumpărase Bunea în toată țara.

O carte de stăpânire dată de Matei Basarab, la 20 octombrie 1639, scrisă pe pergament, în limba slavă, ne arată că Bunea vistierul, fără a avea averile fabuloase ale altor latifundiari de atunci, era totuși destul de bogat pentru a putea fi socotit printre cei mai de seamă boieri ai țării. Rezumatul acestei cărți de stăpânire arată că Bunea vistierul stăpânea pe atunci 18 sate în 7 județe. Numai în Dâmbovița avea trei moșii: la Vîlcana, Șotânga și Valea Voievozilor, precum și case la Târgoviște (47).

Deci situația socială și starea materială ar fi permis boierilor și îndeosebi lui Bunea, căruia îi revenise Vîlcana, să îndeplinească dorința tatălui său.

Starea de spirit din timpul domniei lui Matei Basarab era favorabilă acestei realizări. Matei Voievod este doar cel mai mare ctitor bisericesc pe care l-a dat neamul nostru, după aprecierea lui C.C. Giurescu (48).

Exemplul domnului a fost urmat și de mulți boieri. Și tot C.C. Giurescu citează nouă exemple de mănăstiri și biserici ai căror ctitori erau boieri. De ce nu se zidea și la Vîlcana mănăstirea plănuită cu aproape douăzeci ani mai înainte? În primul rând pentru că bătrânul Vîlcu, evlavios și romantic, căruia îi plăcuse vârful Vîlcanei, nu mai era. La Vîlcana stăpânea acum fiul său, Bunea vistierul. Dar acesta, încă tânăr, sănătos, viguros, la moarte încă nu se gândea. E vădit faptul că el nu mai avea aceeași atracție pentru Vîlcana, pe care o simțise tatăl său, cu atâția ani înainte. Iar îndatoririle de mare vistier, precum și grijile celor aproape douăzeci de moșii, nu-i dădeau nici ele răgaz să se mai gândească la îndeplinirea făgăduielii făcute de bătrânul Vîlcu.

Și totuși, după 32 de ani de la dania făcută de Bran, Ianotă și ceilalți moșneni, chiar în anul în care evlaviosul Matei Voievod, amărât de răscoala seimenilor, închidea ochii la Târgoviște, la 20 de kilometri de aici, pe vârful Vîlcana, se ridica, în sfârșit, bisericuța cu hramul Sfinții Mihail și Gavril, după cum spune pisania acesteia.

Satul Vîlcana după întemeierea mănăstirii. Ce va fi însemnat mănăstirea de pe vârful Vîlcăanii pentru locuitorii din vale ? Schimba oare ceva în viața lor de până atunci prezența bisericuței și a călugărilor de acolo, de sus ? Aducea ea ceva nou pentru rumânii din Vîlcana ? Aceștia își continuau viața ca și mai înainte, cu munca lor, cu bucuriile lor puține și lipsurile și necazurile nesfârșite.

Călugării, puțini câți vor fi fost la început, își duceau și ei viața lor, care pașnică, liniștită va fi fost, dar ușoară nu. Iar proprietarii satului din vale aveau și ei grijile lor. Acest secol al XVII-lea n-a dus numai la sărăcirea și deposedarea de pământ a sătenilor, a moșnenilor. Boiernașii, cei cu proprietate mijlocie au scăpat și ei. Dintre aceștia făceau parte și stăpânii Vîlcăanii, câți mai rămăseseră, din Săteni.

Știm că pe la 1604, Stan și Danciu, doi dintre cei trei frați, strănepoți ai Alexandrei, fuseseră nevoiți să-și vândă pământul, care curând a ajuns în stăpânirea lui Vîlcu logofătul. Vintilă însă, cel de-al treilea frate, reușise să și-l păstreze și să-l lase urmașilor.

Dar acum și nepoții și strănepoții lui Vintilă, strâmtorați de datorii, își vând și ei rând pe rând părțile de moșie pe care le mai aveau la Vîlcana.

Astfel în anul 1662, Nica al lui Grigore paharnicul din Săteni, un strănepot al lui Vintilă, vinde pentru 11 taleri, 33 stânjeni.

Peste un an, în 1663, același Nica din Săteni, de astă dată împreună cu sora sa Ilinca, vând lui Șerban din Vîlcana, jumătate de siliște și toate livezile, pentru 38 de taleri, în total 114 stânjeni.

În 1681 cele două fiice ale bătrânului Vintilă, Catrina călugărița și sora sa Ilinca, vând pentru 66 taleri, 198 de stânjeni.

Doi ani mai târziu, vinde și Cîrstea feciorul lui Drăghici postelnicul din Săteni, împreună cu nepotul său Nica, căpitanul de acolo, 99 de stânjeni, pentru 33 de taleri.

Un oarecare Radu Boalegă vinde și el în două rânduri, în 1683 și 1685, toate siliștele și toate livezile pe care le avea la Vîlcana, 148 de stânjeni pentru 50 de taleri.

În 1701, Ianache logofătul și frățâne-său diaconul, ai lui Nica, căpitanul din Săteni și cumnata Constanda, care a ținut pe fratele lor, au vândut părțile lor de moșie din Vîlcana, în total 66 stânjeni, cu 22 de taleri (49).

Toate vânzările de mai sus, făcute de diferiți membri ai familiei de boieri din Săteni, au fost făcute către Mihai Bărbătescu, un boier hrăpăreț, cu care vor avea de furcă pentru hotare toți ceilalți vecini ai lui din Vîlcana.

Însă Cîrstea clucerul din Săteni nu vinde Bărbătescului în 1667, ci jupânului Iane cupețul, o siliște în sat la Vîlcana, numită siliștea Zlotei, care era pe lângă siliștea lui Nichifor,

cu prețul de 13 unghi. (50) Este primul caz când la Vîlcana stăpânește pământ un negustor grec, lane, de altfel cum vom vedea nu pentru mult timp.

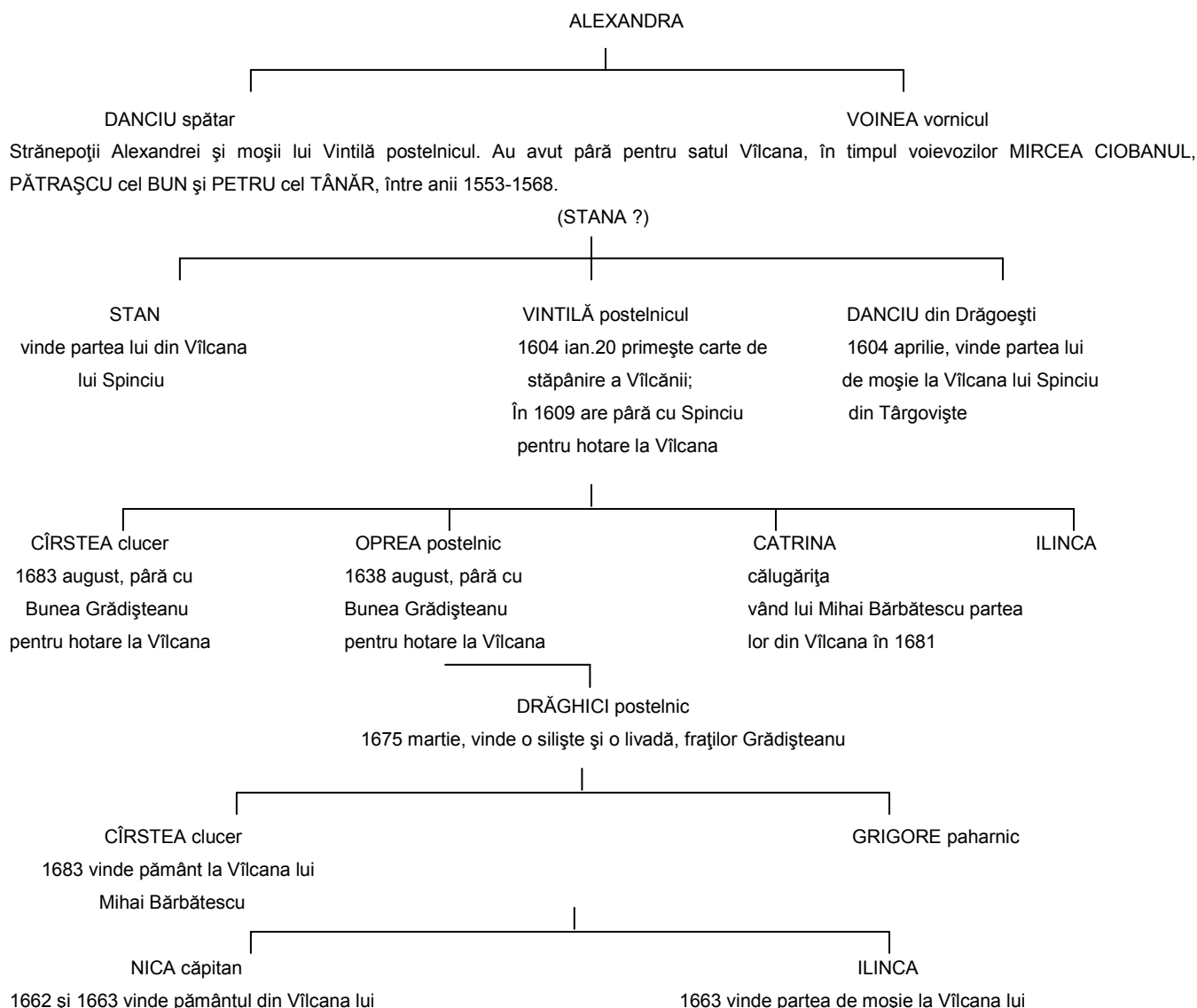
În sfârșit, după opt ani, în 1675 martie 15, vinde și Drăghici, tatăl lui Cîrstea, clucerul de mai sus, o siliște în sat la Vîlcana a rumânului său Vlăduț care venea pe lângă siliștea lui Dionisie, o livadă de fân pe Vîlcănița cea mică, în mlaca lui Mile, precum și două cânepiște, tot pe Vîlcănița, pe care le ținuse Stan Vlăduț. Vânzarea se face însă către Grădișteni: „*Ca să fie de bună credință, la mâna dumnealor pan Vîlcu, vel vistier, și Nica vel armaș și Gligore logofătul...*”(51).

Peste un an, murind lane cupețul, popa Pavalache, care era socrul negustorului, vinde tot celor trei boieri, fii ai lui Bunea, moșia pe care o cumpărase de la Cîrstea din Săteni. Popa Pavalache scrie în zapis că trebuindu-i bani, o vinde cu același preț cu care o cumpărase – 13 ughi (52).

Astfel, până la sfârșitul durului secol al XVII-lea, boierii din Săteni își încheie stăpânirea în satul Vîlcana, care durase aproape 250 de ani, moșia trecând în cea mai mare parte în mâna boierilor Grădișteanu.

BOIERII DIN SĂTENI, STĂPÂNI AI SATULUI VÎLCANA, 1604-1701

VLAD ȚEPEȘ dă zestre, satul VÎLCANA, surorii sale:

TĂNASE (IANACHE?)
logofătul, vinde în 1701 lui
Mihai Bărbătescu

MIHAI diaconu
în 1701 vinde lui
Mihai Bărbătescu

LISANDRU = CONSTANDA
în 1701 vinde la Vîlcana lui
Mihai Bărbătescu

De ce și de când a început să se numească Grădișteanu urmașii lui Vîlcu? Vîlcu logofătul, care a cumpărat Vîlcana de la Spinciu în 1614, fiind din Orbeasca, în Teleorman, a purtat numele acestui sat, toată viața. După moartea acestuia, în 1623, soția sa Maria s-a recăsătorit cu Dumitru Zemțea, vornicul din Mogoșești (53). Timp de șapte ani, jupâneasa Maria cu fiul său Bunea l-au îngrijit cu devotament pe Dumitru vornicul, care își pierduse vederea.

Drept mulțumire, vornicul Dumitru din Mogoșești îi dăruiește lui Bunea, ocina sa, satul Grădiștea, cu vie și cu rumâni. Dar pentru ca acesta să nu fie supărat de nimeni în stăpânirea sa, îi face zapis de vânzare pentru suma de 200 ughi (54). Cu toate blestemele puse în zapisul acesta, frați, nepoți și nepoate de-ale vornicului se ridică contra noului stăpân de la Grădiștea (55). A fost nevoie ca mulți arhiepiscopi și mari boieri să se adune și să dea carte de întărire *a dreptului de proprietate lui Bunea, asupra Grădiștii*, unde acesta de-abia spre sfârșitul vieții lui, va ridica biserică și case mari, *făcându-și acolo „temeiul” familiei, luând numele de Grădișteanu* (56).

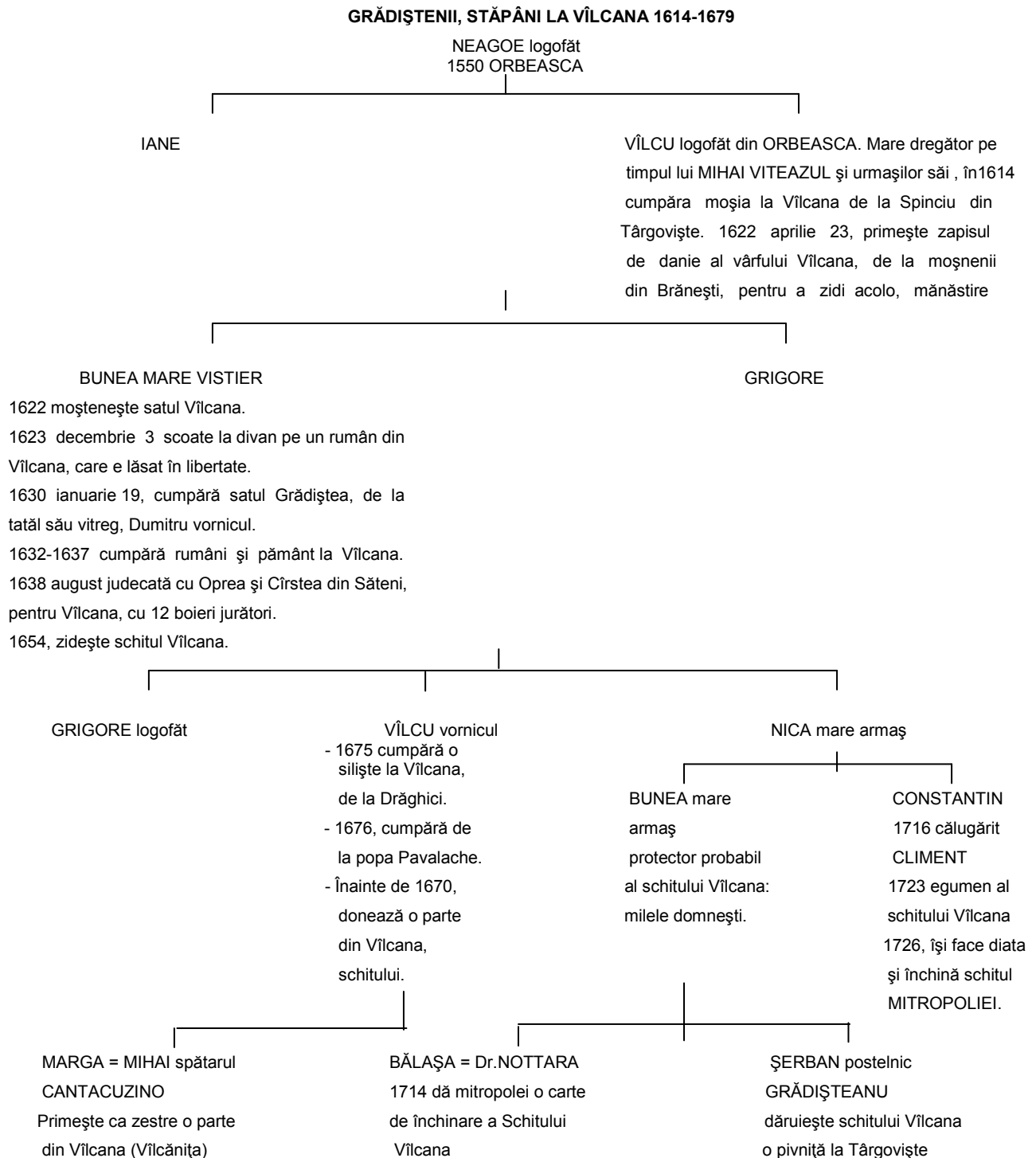
Bunea Grădișteanu, după zidirea bisericii Vîlcana și după ce ridicase biserica și casele de la Grădiștea, de pe la 1660 nu mai apare în acte.

În documentele care privesc Vîlcana, atât în zapisul lui Drăghici din Săteni din 1675, cât și al lui popa Pavalache din 1676, apar cei trei fii ai lui Bunea pe care i-am arătat mai sus. Dintre acești trei fii, care au ajuns toți mari dregători, lucru mai rar, primul, Vîlcu, se pare cel mai în vârstă, a rămas proprietarul Vîlcăniei (57).

Acest Vîlcu, căruia îi ziceau, atât lui cât și copiilor lui, Mogoșescu, după moșia sa Mogoșești, a stăpânit aproape douăzeci de ani satul Vîlcana de care s-a interesat îndeaproape. Vîlcu vornicul, cum e cunoscut în istorie și în tradiția de pe Valea Vîlcăniei, cu toate numeroasele sale îndeletniciri de mare proprietar și de mare dregător, a găsit timp să meargă la Vîlcana pentru a pune la cale treburile de acolo. Cum am văzut, a mai cumpărat încă două fâșii de pământ de la boierii din Săteni, care vindeau ultimele resturi ale vechii lor moșii de la Vîlcana. Apoi a împărțit moșia în două: o parte dincolo de valea Căinelui până în apa Vîlcăniei, vecină cu dania brăneștilor, a făcut-o danie mănăstirii, a cărei biserică a reparat-o și înzestrat-o, iar partea din moșie cu Vîlcănița (Stupina) a făcut-o zestre fiicei sale celei mari, Marga.

Mai mult nu știm despre Vîlcu vornicul și Vîlcana, dar se cunoaște din cronici ultima parte a vieții sale care s-a sfârșit dramatic. Acest boier de seamă, proprietar al Vîlcăniei, ctitor și proprietar al schitului zidit de tatăl său aici, a fost închis de Șerban Cantacuzino când acesta a

ajuns domn, fiind bănuț de „hiclenie”. Apoi după multe cazne, a fost ucis la mănăstirea Snagov, în primul an de domnie al noului voievod, în decembrie 1679.

Cantacuzinii la Vulcana. Viața, cu căile sale întortochiate și de neprevăzut, a făcut ca Vlăca, zestrea Margăi să ajungă în stăpânirea soțului ei, Mihai Cantacuzino, care nu era altul decât fratele domnitorului care îl ucisese pe Vîlcu vornicul. Și astfel ajung Cantacuzinii stăpâni la Vlăca, stăpânire care va dura peste un secol.

Noul stăpân, care avea să fie vestitul mare spătar din timpul domniei fratelui său, Șerban Cantacuzino și a nepotului său Constantin Brâncoveanu, era tot așa de bogat ca și domnitorii înșiși, iar viața pe care o ducea avea aceeași strălucire ca și cea de la curtea domnească. Mihai Cantacuzino spătarul era conștient și mândru, ca și ceilalți frați ai săi, că

sunt coborâtori direcți din împărății Bizanțului. Era învățat și umblat în lume. Călătorise pe la 1682 și la Ierusalim, cu mama sa și învățatul său frate Constantin Cantacuzino stolnicul, iar, când s-a întors, a pus de a zidit mănăstirea Sinaia (1695), precum și alte mănăstiri și biserici, printre care Colțea, Titireciu, Fundeni, Zlătari. Erau atât de puternici și ascultați acești boieri Cantacuzini, încât o vreme însuși domnitorul Constantin Brâncoveanu nu ieșea din vorba lor (58).

La aceste numeroase moșii și averi ale lui Mihai spătarul s-a adăugat și mica moșie de la Vîlcana, zestrea Margăi, fiica lui Vîlcu vornicul. Bogatul și trufașul mare spătar va fi venit rareori la Vîlcana, dar atunci când venea, uimea pe sătenii de acolo cu strălucirea veșmintelor și armelor sale și ale slujitorilor săi, care îl însoțeau pretutindeni, el fiind căpetenia oștirii Țării Românești.

Dar priveliștea cea mai extraordinară pe care au văzut-o vreodată vîlcănenii ne închipuim că a fost fără îndoială venirea la Vîlcana a voievodului Constantin Brâncoveanu, desigur însoțit de Mihai Cantacuzino spătarul și de Bunea II Grădișteanu, mare armaș pe acea vreme, văr cu Marga, soția spătarului Mihai. De aici au urcat la schitul Bunea, cum spune un hrisov al lui Constantin Brâncoveanu din 1696. Aceasta se întâmplă pe la 1695, când Brâncoveanu era încă în bune relații cu rudele sale Cantacuzinești.

Apoi vin vremuri tulburi, întâmplările se precipită. Constantin Brâncoveanu cu aproape toată familia este ucis de turci și, după nici doi ani, piere de sabia turcească și noul domn, Ștefan Cantacuzino, împreună cu tatăl său, stolnicul, și Mihai, marele spătar, care a fost prins pe când încerca să fugă. Toată averea acestuia, deci și satul Vîlcana, este trecută pe seama domniei în timpul lui Nicolae Mavrocordat, rămânând astfel până în 1722, când unicul fiu al lui Mihai Cantacuzino, numit și el tot Mihai, dar care nu ajunsese decât mare comis, se întoarce din Transilvania, unde pribegise pe timpul urgiei care îi lovise familia.

Un hrisov al lui Nicolae Mavrocordat din aprilie 1721, spune: „Și fugind și Mihai comisul din Țara Românească, fost-au rămas toate moșiile lui pe seama domniei... și dându-i și celelalte sate, toate câte se luase pe seama domniei, i-am dat și acest sat”. Era vorba de satul Fundeni. Deci, în 1721, Mihai Cantacuzino, fost mare comis, primind înapoi toate moșiile sale, era din nou stăpân și la Vîlcana. Stăpânirea aceasta era însă numai cu numele, ca și pe vremea când satul era luat pe seama domniei. Comisul Mihai Cantacuzino, care era și cam prost, după cum afirmă istoricul Nicolae Stoicescu (59), era singurul fiu al marelui spătar, având însă șase surori. Ambii părinți îi muriseră și rămăseseră se pare, puțini moștenitori. De-abia sosit din pribegie, obosit, îngrozit de drama familiei sale, era într-o stare sufletească ce nu-i îngăduia să se îngrijească de numeroasele averi și pricini moștenite, care îl depășeau.

Sperând să-și găsească liniștea sufletească se hotărăște să facă danie partea lui de moșie, „Mănăstioarei Vîlcana”.

În actul de danie întocmit la 22 mai 1722, având mărturii pe Radu Popescu vel vornic și lordache Crețulescu vel logofăt, și adevărit și de mitropolitul Daniil al Ungro-Vlahiei, Mihai Cantacuzino spune printre altele: „...așa și eu dar mult păcătosul, ca un covârșit om de păcate, vrând din greutatea păcatelor mele a mă ușura, pre mine, pre părinții și pre frații mei, dentr-a mea sufletească bunăvoință, am socotit și am închinat sfintei Mănăstioare ot sud Dâmbovița, unde se prăznuiesc marii voievozi ai cerului, Mihail și Gavril, *toată partea mea den Vîlcănița, cu toți rumânii de acolo*, anume: Dumitru și fratele său, și Neagoe, și Dan și Gheorghe și Vișan ce avem de la dumnealor răposaii noștri, ca să fie nouă, părinților și fraților noștri, veșnică pomenire. Care mănăstioară este den temelie zidită de dumnealui răposatul strămoșul nostru Bunea vistier, moșul domniei fericitei, răposatei maicii noastre, Margăi spătăroaia..”

Și urmează blestem cumplit pentru cine ar strica această danie (60) și doc.anexa nr.6.

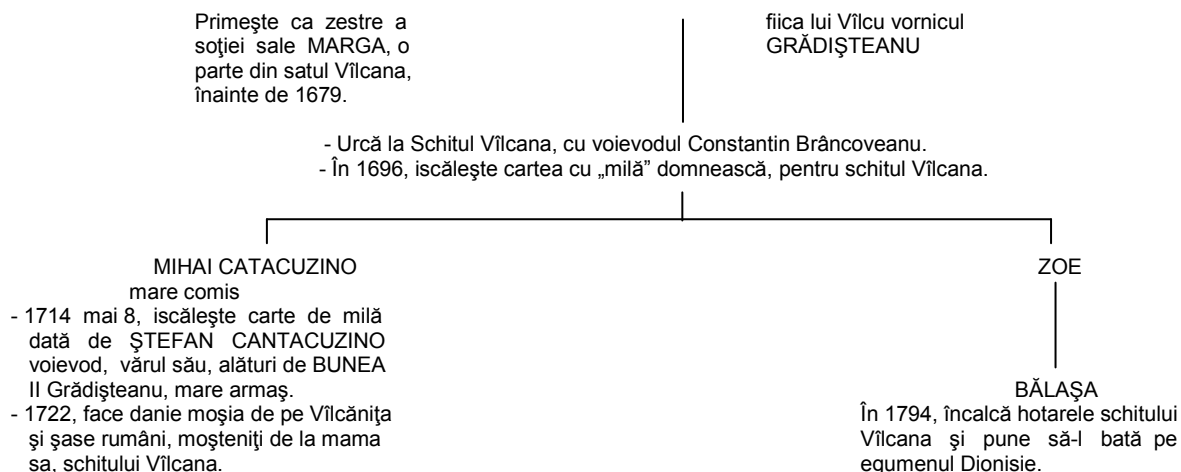
Și cu acest act se încheie și stăpânirea Cantacuzinilor asupra celei mai mari părți din Vîlcana. Mihail Cantacuzino comisul preciza că dă „partea sa din Vîlcănița”, o parte rămânând să o stăpânească mai departe sora sa Zoița. Acest lucru îl cunoaștem dintr-o înștiințare a ispravnicilor Scarlat Cîmpineanu, clucer și Grigore Ghica, căminar, către vodă, din 29 mai 1794:

„Dionisie Ieromonah, igumenaș de la schitul Vîlcana, din acest județ Dâmbovița, jeluind înălțimii tale pentru dumneaiei Bălașa sin Zoița Cantacuzino, că având sfântul schit moșie ce se numește Vîlcana și în vecinătate fiind moșia dumneaiei mai sus numitei, care nu numai că au împresurat cu stăpânire moșia schitului, ci încă au sărit și cu gâlceavă, puiind țigani de i-au dat brânci și l-au bătut, rupându-i părul și barba” (61).

Din puținele documente rămase, putem totuși afla că prin daniile lui Vîlcu vornicul și a nepotului de fiică, Mihai Cantacuzino comisul, satul și moșia Vîlcana au intrat în stăpânirea mănăstirii Vîlcana, împreună cu o parte din rumâni. Dar mai rămăneau unele părți în mâna proprietarilor particulari, așa cum cunoaștem pe această aprigă urmașă a Cantacuzinilor, sau a hrăpăreților Bărbătești.

CANTACUZINII LA VÎLCANA 1679-1794

MIHAI spătarul CANTACUZINO = MARGA

B. Vulcana de Sus

Încercând să reconstituim trecutul satului Vîlcana de Sus, întâmpinăm o piedică greu de trecut și anume lipsa de mărturii scrise. În comparație cu bogăția relativă de documente rămase cu privire la Vulcana de Jos, lipsa apare și mai evidentă. Această deosebire se datorește stăpânirii diferite pe care au avut-o aceste două așezări situate la doi pași una de alta.

În timp ce satul Vîlcana de Jos, cum am văzut, a încăput de foarte mult timp pe mâna boierilor, iar de la sfârșitul secolului al XVII-lea și începutul celui de al XVIII-lea, a trecut în stăpânirea schitului Vîlcana și apoi a mitropoliei, după închinarea acestuia, Vîlcana de Sus, o așezare poate ceva mai mică, dar tot așa de veche ca Vîlcana de Jos, a rămas mult timp în stăpânirea moșnenilor și mai târziu a ajuns în proprietatea boierilor.

Dar în timp ce moșnenii din Vîlcana de Sus, ca toți moșnenii, aveau pământul moștenit, ocine care treceau în tăcere de la o generație la alta, neavând nevoie de acte, decât foarte rar, când interveneau abateri de la regula de moștenire, sau în caz de vânzare, Schitul Vîlcana (Bunea de mai târziu), a primit acte de danie încă de la înființare și apoi treptat, de-a lungul anilor. Ba mai mult, schitul a primit și acte mai vechi decât înființarea lui. Așa se face că printre documentele păstrate la Mitropolie, se găsesc acte care privesc satul Vîlcana, cu mult mai vechi decât schitul însuși.

Apoi mănăstirile și-au păstrat actele mai bine ca familiile moșnenilor sau boierilor, nu numai pentru că erau mai ferite între zidurile lor, dar și pentru că, în timp ce la moșiile nemănăstirești interveneau împărțirile între urmași, când actele pământului se risipeau și ele, pământul mănăstirilor și înscrisurile lui rămăneau în posesia aceluiași proprietar.

Toți cercetătorii care s-au ocupat de aceste documente au constatat că aproape trei sferturi din cele rămase s-au păstrat în arhivele mănăstirești (62).

Chiar și pentru Vulcana de Sus, primele documente care o privesc arată stăpânirea pământului de acolo, tot de către un așezământ bisericesc, mănăstirea Mărgineni. Aceasta stăpânea mai multe locuri în moșia Pietrari, dar și câteva danii care erau în cuprinsul actualului sat Vulcana de Sus, amestecate cu pământurile moșnenilor rămași liberi.

Pe la 1768, chir Ghenadie, egumenul Mărgineanu, a făcut o jalbă către domnitorul Alexandru Scarlat Ghica, în care arăta că megiașii ar mânca tot venitul și mănăstirii nu ar da nimic.

Au fost trimiși să cerceteze, Răducanu pârălab de Târgoviște, iar din partea mănăstirii, Gheorghe logofătul. Aceștia având și o carte de blestem, au mers la fața locului, unde au fost strânși 10 moșneni și cu popa Radu din Pietrari și au ales toate delnițele cuvenite mănăstirii Mărgineni.

La 1 iunie 1768, ispravnicul județului Dâmbovița, Radu Cantacuzino, fost mare clucer, în urma cercetării făcute, întărește stăpânirea mănăstirii Mărgineni asupra a nu mai puțin de 50 de delnițe. Cele mai multe dintre acestea erau în moșia Pietrarilor, dar și unele în Vîlcana de Sus.

În document nu apare numele acestui sat, însă diversele denumiri arată lămurit că locurile care până astăzi și-au păstrat aceleași nume, se aflau în cuprinsul actualei Vîlcana de Sus. Iată numai câteva dintre acestea:

- Poiana lui Gheorghe Labeș din Gura Văii Cheii și venitul ei, un pogon de porumb, când se va ara și două cară fân.

- Fața Lițelor pă Șuviță în jos până în culmea din vale...

- Poiana lui Bărbătei Gărdin din Gura Văii Răi Sasului...

- Poiana din Gura Văii lui Bărbosu...

- Livedea din Dosul Ștejarului, pe lângă pădure...

- Poiana din vadu Vîlcăniei în sus ce se hotărăște cu Cojasca și pă din sus și pă din jos...

- Un loc deasupra văii Linții, alături cu locul Cojăscului...

- Două locuri la Fântâna Rece, în Cherve, amândouă alături (63).

Se vede și la Vîlcana de Sus cum locuitorii au dat nume mai întâi tuturor formațiilor geografice, pâraie, văi, dealuri, de la care apoi și-au luat numele și așezările omenești, cătunele și mai târziu satele.

Ca pretutindeni și la Pietrari care se întindeau cu moșia peste muchea dealului, spre răsărit, până la obârșia Vîlcăniei, neînțelegerile pentru hotare erau necurmate.

În august 1782, după 14 ani de la alegerea moșiei arătate mai sus, ispravnicii județului Dâmbovița, Radu Goleșcu paharnic și Ioan Florescu serdar, trimit pe Nicolae vătaful plaiului Dâmbovița să aleagă și să hotărânicească părțile mănăstirii Mărgineni, care fuseseră împresurate de către moșnenii megieși.

După ce au mers la fața locului, împreună cu părintele Antim, vechilul moșiei Mărginenilor, de față și cu moșnenii care au știut semnele moșiei, Nicolae vătaful plaiului, popa Radu din Pietrari și cu Gheorghe zapciul, au întocmit o carte la 20 august 1782, în care printre altele găsim:

- O livadă din vadul Vîlcăniei, ce se hotărăște și din sus și din jos cu livezile Cojascăi.

- Pentru un loc din Gura Văii lui Bărbosu ce stăpânește unchiaș Ivașcu, care loc se numește Bărbătei. La aceasta a rămas să aducă Ivașcu zapis... (64).

Deci Vîlcana de Sus încă nu avea autonomie la acea dată și ținea de Pietrari. Locurile amintite aici, care e limpede că se găseau în satul Vîlcana de Sus de mai târziu, erau considerate ca făcând parte din moșia Pietrarilor. De aceea erau chemați la alegerea lor moșnenii și popa Radu din Pietrari.

Nici în Catagrafia din 1810 nu apare Vîlcana de Sus printre cele 25 de sate ale plășii Plaiurilor. Cum în această catagrafie sunt înscrise ca sate aparte numai așezările în care se afla biserică, înseamnă că în acel timp Vulcana de Sus nu avea lăcaș de cult și nici preot, pentru nevoile de ordin religios locuitorii se adresau satelor din jur.

Apreciem că și în această catagrafie, satul Vîlcana de Sus era înglobat în Pietrari și numai așa se explică de ce această așezare apare cu 96 de case și 341 de suflete, în timp ce Cucutenii nu aveau decât 49 de case cu 207 suflete ca și Vîlcana de Jos, Șerbăneștii cu 49 de case și Voineștii cu 39 de case (65).

Altă dovadă că în acel timp satul Vulcana de Sus nu se despărțise încă de Pietrari este faptul că, în catagrafia amintită, Vîlcana, căreia peste puțin timp i se va zice „de Jos”, era numită simplu, *Vîlcana*. Deci nu apăruse încă nevoia precizărilor „de sus” și „de jos”, fiindcă nu apăruse un al doilea sat cu acest nume.

În august 1833, cărmuirea a cerut județelor să se arate numirea tuturor moșiilor ce se află în județe și prețul cu care s-a dat în arendă în 1831 (înainte de Regulamentul Organic) și în 1833.

Vîlcana de Sus nu apare nici acum, fiind foarte probabil cuprinsă tot la Pietrari, unde erau moșiile: polcovnicului Badea Poroineanu cu sumele 200-500 lei; Ghiță Zătreanu 450; mănăstirea Mărgineni 300-700; mănăstirea Sf.Gheorghe 140-300 (prima cifră arăta arenda din 1831 și a doua pe cea din 1833) (66).

Bineînțeles că ne referim la existența numelui satului Vîlcana de Sus și nu la așezarea omenească din acel loc, care se afla acolo de mult, bine încheagată și nu cu mult mai mică decât Vîlcana de Jos.

Acest lucru îl aflăm cu ocazia înființării școlilor sătești.

În tabelele de școli și învățători din județul Dâmbovița, trimise de profesorul M. Drăghiceanu, de la Școala Normală din Târgoviște, Eforiei Școalelor în 1844, găsim alături de Vîlcana de Jos, de data aceasta și Vîlcana de Sus, unde fusese numit învățător Stan Furnică, încă de la 22 octombrie 1838. Tot din acest raport mai aflăm că în acest sat era un local de școală, clădit într-adins, din nuiile, nedesăvârșit (67).

Putem aprecia după suma de bani pe care avea s-o primească învățătorul, 120 de lei anual (2 lei de fiecare familie cu copii de școală) că satul Vîlcana de Sus avea pe atunci 60 de familii, de case cu copii, același număr ca și satul Vîlcana de Jos. Mai mult decât atât, satul Vîlcana de Sus fusese în stare să dea un fiu de birnic pentru a fi numit învățător, deci bine pregătit, încă din 1838, în timp ce feciorul popii Ilie, Dumitru Iliescu, care la acea dată era încă copil, a fost numit învățător în satul Vîlcana de Jos, de-abia în 1843.

De aici încolo, numele satului Vîlcana de Sus începe să fie întâlnit și în alte acte, cum este o adresă a cărmuitorului județului Dâmbovița către „Vornicia din lăuntru”, în anul 1845, unde se vede că serdarul Tănase Poroineanu, cere să se înființeze două bălciuri pe proprietatea sa de la Vîlcana de Sus (68). Aceasta înseamnă că satul era destul de dezvoltat,

ca să îndreptățească ținerea a două bălciuri pe an, în timp ce la Vîlcana de Jos, cu câțiva ani mai înainte se ținea numai unul, în iulie. De aici aflăm lămurit că proprietarul principal de la Vîlcana de Sus era în acea vreme Tănase Poroineanu, fără îndoială fiul polcovnicului Badea Poroineanu.

Nu sunt de prisos câteva cuvinte despre acest proprietar de la Vîlcana de Sus, „Coconul Sache”, cum îi zicea lumea.

Notăm că la Târgoviște pe strada Heliade Rădulescu, nr.15, se află „Casa Sache Poroineanu” care a adăpostit la 1836 pe Ion Codru-Drăgușanu, autorul „Peregrinului transilvan”.

Ion Codru-Drăgușanu, care a fost un timp profesor de limba germană a acestui boier și a familiei lui, zicea despre el: *«Un boier de omenie se îndură a mă emancipa den jugul bisericesc și mă seculariză deplin...(I.C.Drăgușanu era pe atunci cântăreț de biserică). Momentoasă pentru mine e Târgoviștea că din senin-mi veni aici gustul să învăț limba franceză. Coconul Sache are câteva cărți, ce-mi le puse spre dispoziție și făcui pași gigantici într-însa. Acum-s mulțumit cu soarta, mai mult însă cu patronul, uman, onest, bărbat cu totul contrar altor boieri ce cunosc. Voi să mi-l iau de model, după cumu-mi zise deunăzi vistierul Dinu Periețeanul: „Ascultă, fătul meu, de coconul Sache, că e omul a te pricopsi și nu te vei mai întoarce la varză acră” »...*(69).

Cum pregătirea localului de școală la sate și alegerea învățătorilor cădea în sarcina proprietarilor de moșie, hotărât că acestui boier luminat i se datorește faptul că la Vîlcana de Sus a fost numit un învățător și a început construcția localului de școală încă din 1838. Interesul acestui boier pentru școală reiese și dintr-un raport al profesorului Școlii Normale, din 27 februarie 1848, în care anunță Eforia Școalelor că Răducanu Cornescu din Comitetul de inspecție al Școlii dâmbovițene a decedat și că în locul lui propune pe serdarul Sache Poroineanu (70).

Dintr-un tabel din 1854, cu numărul de familii care erau supuse la plata a câte 2 lei pentru școală, aflăm că la Vîlcana de Sus erau moșiile lui Poroineanu și ale Zincăi Dălgeanca și că trebuia să plătească cei 2 lei, 68 de familii de birnici, 3 de patentari și 1 de mazili, în total 72 de familii, ca și în Vîlcana de Jos.

Viața locuitorilor din Vîlcana de Sus nu se deosebea cu nimic de a celor din Vîlcana de Jos.

Aveau aceleași ocupații, creșterea vitelor în primul rând și agricultura rudimentară, își clădeau la fel locuințele, se îmbrăcau la fel; aveau aceeași alimentație, aceleași obiceiuri. Deși au rămas probabil moșneni mai multă vreme, treptat însă, în decursul timpului, și-au pierdut și ei libertatea, pentru că legea agrară de la 1864 îi găsește pe toți clăcași: câțiva pe moșiile statului, foste ale mănăstirii Mărgineni și ale Mitropoliei, dar cea mai mare parte pe moșiile lui Sache Poroineanu și ale Zincăi Dălgeanca.

În catagrafia din 1810, în care, sate erau socotite numai aşezările care aveau biserică, printre cele 25 de sate din plasa Plaiurilor este trecut numai un singur sat „Vîlcana”, fără alt adaos.

În 1838 însă, când criteriul recensământului era cel economic, financiar, în catagrafia întocmită atunci, apare tot numai un sat Vîlcana, dar specificat „*de jos*”, ceea ce, logic, ne face să credem că există şi satul Vîlcana „*de sus*”. Şi în adevăr exista.

Amănunţita catagrafie de atunci nu putea să omită pe birnicii acestui sat. Erau aceştia înglobaţi tot la satul Pietrari ca mai înainte sau satul avea aici alt nume ?

În catagrafia aceasta, după satul Pietrari, este înscris la p.57, satul Poroineni. Amintindu-ne că pe atunci, proprietarul moşiei Pietrari, pe care se afla şi satul Vîlcana de Sus, era Sache Poroineanu, putem bănui că sub numele de „Poroineni” s-ar ascunde satul Vîlcana de Sus. Era într-adevăr aşa sau cu acest nume era desemnată alta dintre multiplele aşezări de clăcaşi de pe moşiile lui Poroineanu ? Cum în această catagrafie nu apare nici o altă indicaţie despre aşezarea satelor, afară de „*plasă*” rezolvarea nu putea veni decât de la analiza populaţiei.

Şi într-adevăr considerarea numelor locuitorilor de aici, înlătură orice îndoială cu privire la identitatea satului denumit în 1838 Poroineni.

Primul nume care ne apare este de Ion sin Ion Troneci de 50 ani, preot. Popa Ion era de fel din Vîlcana de Jos, unde pe atunci mai trăia încă mama lui, Stanca, văduva lui Ion Troneci, în vârstă de 80 de ani, precum şi fratele lui mai mare, Radu sin Ion Troneci, de 65 ani, cu copiii lui.

La punctul 2 este Stan sin Niculae Furnică, care ştim sigur că fusese numit învăţător la Vîlcana de Sus, la 22 octombrie 1838 (după cum arată într-un raport prof.M. Drăghiceanu în 1844).

La punctul 13, Gheorghe sin Stana, al cărui fiu Ion, pe atunci de 3 ani, figurează pe tabelele de împrumut din 1865, din Vîlcana de Sus, Ion Gh. Stana, clăcaş cu doi boi.

La punctele 32 şi 33, găsim familia Găragănenilor: Ion şi Stanciul sin Voicu Găragănea (poreclă pitorească şi greu de confundat, rămasă până azi în amintirea vîlcănenilor); în lucrările de împrumut de la Vîlcana de Sus, din 1865, Badea al lui Ion sin Voicu Găragănea, în vârstă de 6 ani la 1838, apare ca toporaş (pălmaş) sub numele de Badea Garagonici.

Apar apoi familiile Burcă, Grecu, Bîrlog, Țuțuianu şi altele cu numeroşi membri, ce se vor regăsi în tabelele de împrumut de la Vîlcana în 1865, nume care există şi azi.

Iată dar că la 1838, satul numit fără îndoială de către locuitorii săi şi de cei din împrejurimi Vîlcana de Sus, era denumit de autorităţile administrative de atunci, Poroineni, după numele proprietarului moşiei, Poroineanu.

Catagrafia arată că satul avea 72 de familii cu 284 locuitori (în timp ce Vîlcana de Jos avea 88 de familii cu 359 locuitori).

Dintre aceștia erau 63 de birnici, cu unul mai mult decât în Vîlcana de Jos unde figurau numai 62, deși acest din urmă sat avea o populație, cum am văzut, mai mare.

Aici erau însă mai mulți scutiți, în timp ce la Poroineni erau scutiți numai trei locuitori: popa Ion și cei doi dorobanți.

Ocupațiile locuitorilor erau: un preot, doi dorobanți, un cojocar, un butar (care lucra sau repara buțiile), un cărăuș, doi fierari, un toboșar, iar restul plugari.

Deși Vîlcana de Sus (Poroinenii de la 1838) avea o populație mai mică decât Vîlcana de Jos în acel timp, lucra însă 180 pogoane de pământ (74 cu porumb și 106 cu fân), deci cu 14 pogoane mai mult decât vecinii.

Aveau, e drept, numai 58 de cai, cu 26 mai puțin decât cei din Vîlcana de Jos, care se ocupau mai mult cu cărăușia; posedau, în schimb, pentru munca din sat, 50 de boi, aproape de trei ori mai mult decât vecinii lor, deoarece cărăușia cu poveri grele, cum erau varul, lemnele se făcea mai bine cu carele cu boi.

Pentru cei 284 de locuitori ai săi, Poroinenii (în comparație cu Vîlcana de Jos, unde erau 359) aveau 90 de vaci în loc de 97, dar și 274 de oi în loc de 95, 64 capre în loc de 10 și 41 râmători în loc de 20; deci numărul de animale mari și mici era de 2-3 ori mai mare, pe locuitor.

Starea economică a satului de sus, de la izvorul Vîlcăniei ne apare net superioară celei din satul așezat cu câțiva kilometri mai jos. Care este explicația acestei diferențe ? În acel moment doar și unii și alții erau clăcași, e drept cei „de jos”, în marea majoritate pe moșii mănăstirești (ale mitropoliei), iar cei „de sus” pe moșia boierească. Putem trage concluzia că exploatarea boierească era mai blândă decât cea mănăstirească ? Nu.

Poate însă că locuitorii de pe moșia lui Poroineanu nu trecuseră timp de secole prin starea de „rumânie” ca cei din Vîlcana de Jos. Poate că acești clăcași, fiind moșneni până mai târziu, mai păstrau ceva din buna stare de altădată și mai ales obișnuința felului de viață de odinioară.

Este o supoziție. Atestare documentară nu avem încă.

Urmași dâmbovițeni ai Alexandrei, sora lui Vlad Țepeș

Dacă descendenții direcți ai lui Vlad Țepeș, iar mai târziu, Petru Șchiopul și urmașii fratelui acestuia, Alexandru, nemulțumindu-se cu stirpea Basarabilor, se intitulau cu trufie : „*din neamul regesc al Corvinilor*”, după soția voievodului, vara lui Matei Corvin, orgoliul unor urmași colaterali era satisfăcut amintind că sunt strănepoții surorii acestuia. Sentimentului acesta de mândrie, pe care l-a dat în trecut o ascendență ilustră, îi datorăm prima știre despre Alexandra, sora lui Vlad Țepeș, strămoașa boierilor din Săteni, pe care o aflăm din cartea de întărire din 1604 ianuarie 20, dată de Radu Șerban lui Vintilă Postelnicul și fraților săi pentru așezările Satul Mare și Vulcana.

Din document rezultă că Vlad Țepeș a cumpărat cele două sate amintite (singurele sale sate cunoscute), pe care le-a dat zestre surorii sale : „*...însă au fost cumpărate mai sus spusele sate, Satul Mare și Vîlcana, de răposatul Vladul Voievod Țepeșu ; dar a dat pe Satul Mare anume aspri 280.000, iar pe satul Vîlcana aspri 80.000. Iar apoi răposatul Vladu Voievod Țepeș a dat zestre mai sus spusele sale, surorii sale Alexandra, strămoașa lui Danciu spătar și a lui Voinea vornicul, moșii slugii domniei mele mai sus zise...*”, spune cartea amintită.

Cine va fi fost soțul Alexandrei nu știm. Primii urmași ai acesteia se pierd și ei în negura trecutului. Desigur, printre ei au fost oameni de frunte, mari dregători după cum spun cărțile arătate de Vintilă postelnicul:

„*Și am citit domnia mea toate cărțile lor de ocină, la marele divan al domniei mele. Întâi cartea răposatului Radu Voievod, de mărturisește că au fost cumpărate mai sus spusele sate de răposatul Vlad Țepeș Voievod... iar apoi cartea lui Mircea voievod, de pără, că au avut Danciul spătarul și Voinea vornicul, moșii lui Vintilă postelnic, pără cu niște boieri, anume nepoții lui Vlad Banu... ”* Și documentul povestește mai departe cum au jurat acești strănepoți ai Alexandrei, Danciul spătar și Voinea vornicul, cu 24 boieri și au rămas de lege nepoții lui Vlad Banul (1).

În sec. XVII, sunt relativ numeroase documentele despre urmașii Alexandrei. Dintre boierii rămași în Săteni, primul care iese în evidență este Vintilă postelnicul, cel care a primit cartea de întărire din 1604 ianuarie 20. În 1604, aprilie, figurează ca martor în zăpădă de vânzare a ocinei din Vîlcana a fratelui său Danci (2). În 1609 ianuarie 27, în urma unei certe pentru hotare cu Spinciu, primește din nou o carte de întărire de la Radu Șerban, (3) ; în 1620 iunie 22, Vintilă împreună cu fiii săi Danciul și Oprea fac danie mănăstirii Gorgota, un loc de stână în munții Sătenilor (jud. Dâmbovița) (4); în 1621

ianuarie 20, Vintilă postelnicul împreună cu alți boieri hotarnici caută hotarele unor sate ale lui Ivașco postelnic, din Boldești (5).

Din 1633, Vintilă nu mai apare ca martor la *Săteni*, ci fiii lui. Vintilă a avut doi frați : *Danciul*, pe care îl cunoaștem din zăpisiul de vânzare a ocinei din Vulcana din 1604 și din cartea de întărire din 1609, unde e numit acum Danciul din Drăgoești și *Stan* din Săteni, care e martor în zăpisele și cărțile amintite mai sus.

Vintilă a avut cinci copii, trei fii și două fiice: *Danciul* apare numai în zăpisiul de danie către mănăstirea Gorgota din 1620 ; *Cîrstea clucerul* a avut însă o activitate bogată și îndelungată în Săteni. În 1633 noiembrie 12, este martor la cumpărarea moșiei de către ruda sa, Grigore mare vistier în Săteni (6). În 1635 mai 3, îl găsim în cartea de întărire dată lui Dumitru din Săteni (7); în 1638 iulie 4, primește cartea de blestem, împreună cu fratele său Oprea, să spună adevărul despre hotarele de la Vulcana (8) și în același an, august 28, apare în cartea de întărire dată de Matei Basarab lui Bunea logofătul, din care se vede că Oprea și Cîrstea, feciorii lui Vintilă, au rămas de lege (9); în 1646 decembrie 10, este scris zăpisiul prin care Cîrstea face un schimb de vii, cu Nica paharnicul, nepotul lui Grigore fost mare logofăt (10). În 1652 iunie 24, împreună cu nepotul Nica postelnic, judecă o gâlceavă în Săteni (11), iar în decembrie 20 același an, e martor la vânzarea unei vii (12). În cartea de întărire a lui Matei Basarab din 1653 mai 12, îl găsim împreună cu alți boieri jurători pentru moșia lui Dumitru căpitanul (13); în 1661 octombrie 25 scrie zăpisiul prin care vinde o parte a moșiei sale din Săteni lui Radu Crețulescu (14). Din 1667 mai 19 este dată cartea de întărire a stăpânirii mănăstirii Nucet, asupra muntelui Curmătura, vândut de Cîrstea clucerul și nepoții lui din Săteni (15), precum și zăpisiul acestora din 1667 iunie 6 (16). Din cartea de întărire din 1668 august 1, a lui Radu Leon, se vede cum Cîrstea, clucerul din Săteni, cu nepoții lui, au vândut altă parte din muntele Curmătura unor moșneni (17). Din 1669 aprilie 12, avem ultima mențiune a lui Cîrstea clucerul care vinde o siliște la Vulcana (18).

Oprea postelnic este al doilea fiu al lui Vintilă cu activitate deosebită. Apare în zăpisiul de danie din 1620 iunie 28; în cartea de blestem din 1633 iulie 4 și la cumpărătura lui Grigore mare vistier din 1633 noiembrie 12; alături de fratele său Cîrstea este martor la o vânzare în 1635 mai 3; în cartea de întărire dată de Matei Basarab lui Bunea logofat în 1638 august 28 (19). Fiicele lui Vintilă au fost: *Vlădaia*, numită după călugărire Catrina, care era stareță la mănăstirea Viforâta în 1668 iulie 14, când făcea o danie Mitropoliei din Târgoviște (20); *Ilinca* care în 1681 vinde, împreună cu sora sa Catrina călugărița, lui Mihai Bărbătescu, partea lor de moșie din Vulcana. Dintre acești cinci copii ai lui Vintilă nu cunoaștem să fi avut urmași decât Oprea postelnicul. Aceștia sunt: o fiică, Zamfira, căsătorită cu Neagoe Săcuianu, mare ban, având și ei o singură fiică, Bălașa, căsătorită cu Badea clucerul, Drăghici, de care aflăm din cartea de întărire dată mănăstirii Nucet pentru muntele Curmătura, pe care îl vânduse Cîrstea împreună cu nepoții săi; printre ei se afla și Drăghici; zăpisiul lor e scris în 1667 iunie 6 (21); în 1668 august 1, împreună cu aceleași rude vinde restul din munți (22); în

1671 aprilie 25, este martor cu rudele sale, la vânzarea unei siliști (23) ; în 1675 martie 15, vinde o altă siliște la Vîlcana (24). Drăghici a avut și el un fiu, Cîrstea, menționat într-un document.

Al doilea fiu al lui Oprea este *Nica căpitanul*, care apare mai frecvent și mai îndelung în documente. În 1634 mai, îl găsim ca martor într-un zapis de vânzarea unei vii către Gherghe vistier (25); în 1656 noiembrie 1, e martor la vânzarea unei părți de moșie din Pietroșița către Neagoe Săcuianu, pe atunci mare postelnic (26). În cartea de întărire a lui Radu Leon voevod din 1657 mai 19, către mănăstirea Nucet, se află printre vânzatorii muntelui Curmătura împreună cu rudele sale (27); în 1667 iunie 6, iscălește zapisul alături de unchiul său Cîrstea și fratele său Drăghici și vărul (?) Nica (28); în 1668 august 1, figurează din nou într-o carte de întărire a lui Radu Leon împreună cu rudele sale, ca vânzător (29) ; în 1671 aprilie 25, este martor împreună cu fratele și fiul său, la o vânzare a rudei sale, Nica al lui Grigore, paharnic din Săteni (30); în 1677 aprilie 3, e martor la o cumpărare a lui Neagoe Săcuianu (31) iar în zapisul din 1677 iunie 9, e de asemenea martor la tocmeala lui Neagoe Săcuianu cu cumpărătorii muntelui Curmătura, pentru stăpânirea acestuia (32). Dintr-un document din 1681 octombrie 1, aflăm că Șerban Cantacuzino voevod dă poruncă unor boieri să „desfacă moșia lui Nica căpitanul ot Săteni de a Mitropoliei" (33). Nica căpitanul a vândut cândva Mitropoliei moșia sa din Săteni, pentru că, în 1684 iunie 23, Șerban Cantacuzino dă dreptul mitropolitului Teodosie „să oprească pe tot omul care ar vrea să cumpere moșie de la feciorii Nicăi căpitan din Săteni... acum se scoală mulți cu cărți, de zic că au parte în Săteni" (34).

Nica căpitan a avut trei fii : *Ianache, Mihai și Alexandru*. Pe Ianache îl aflăm că scrie zapisul din 1696 ianuarie 8 (35); împreună cu fratele său, Mihai diaconul și cumnata sa Constanda, soția lui Alexandru, vând în 1701 partea lor de moșie din Vulcana lui Mihai Bărbătescu (36). Alexandru logofătul din Săteni scrie și el zapise în Săteni, îndeosebi zapisele rudei sale Neagoe Săcuianu. Prin Alexandru trimite Neagoe Săcuianu, soției sale Zamfira, diata scrisă la Măxineni în 1677 iunie 25 (37).

Din familia boierilor din Săteni s-a desprins, din când în când, câte un membru, care s-a statornicit în altă parte. Unul dintre aceștia, plecați fără a se detașa cu totul de satul de origină, este *Grigore (Gligore)* cunoscut mai ales cu titlul de mare comis. I se spune din Poiana (Poienari), de unde era prima sa soție, Neaga, fiica jupâniței Badea din Cojești (38). Mai târziu însă, după moartea Neagăi și recăsătorirea cu Cherana, i se spune uneori și din Săteni (39).

Viața zbuciumată din timpul domniilor lui Mihai Viteazul și Radu Șerban, cu participarea la campaniile acestora, cu repetatele refugii, n-au permis boierului Grigore zidirea unui „temei" mai deosebit. Totuși, așezarea preferată a fost Poiana (numită într-un document din 1633, Poiana lui Grigore), unde vom regăsi și pe unii din urmașii săi.

Fără îndoială însă că a locuit mult timp în Târgoviște, obligat de dregătoriile pe care le-a avut. De Săteni era legat nu numai prin moșia pe care o avea, dar și prin rudenia cu boierii de acolo. Poate că nu e o simplă întâmplare faptul că Grigore comisul apare prima dată ca martor în divan, tocmai în cartea dată de Radu Șerban lui Vintilă și frații săi, la 1604 ianuarie 20, întărire pentru satele Săteni și Vulcana. Prezența lui Grigore comisul printre martorii acestui document-cheie în stabilirea genealogiei boierilor din Săteni dovedește că el, de îndată ce a avut prilejul, a făcut uz de prestigiul său, pentru a-și ajuta rudele la reînnoirea cărții de proprietate. De altfel, Grigore comisul face parte din divan și în 1609 ianuarie 27, când Radu Șerban îi reînnoiește cartea lui Vintilă.

În 1608 martie, Grigore comisul primește carte de întărire de la Radu Șerban pentru moșia sa din Bătăiești (40); iar în 1611 septembrie 8 pentru ocina din Săteni, cu loc de casă, vii și rumâni cumpărați de la Balea spătar (41). După plecarea lui Radu Șerban, el îi rămâne credincios, după cum rezultă din scrisoarea din 1612 ianuarie 22, a regelui Matei Corvin, către unii boieri și căpetenii de oștiri din Muntenia, printre care se află și „*Gregorio Kemiz*” (42). De altfel el nu mai apare ca dregător pe tot timpul domniei lui Radu Mihnea. Foarte probabil că Grigore comisul a fost refugiat în această perioadă, în care au pierit mulți boieri considerați neleali noului domn. După 1616 apare din nou în documente ca mare comis. Pentru a vedea prestigiul de care se bucura Grigore comisul, vom aminti o carte de cumpărare a lui Dumitru din Săteni, din 1619 aprilie 6, în care, pe lângă toți boierii din Săteni iscălește și „*lon vâtaf sluga lui Grigore mare comis*”, (43) prestigiul stăpânului răsfrângându-se asupra slugii sale. În 1620, Grigore comisul vinde partea din Bălteni a jupâniței Neaga, lui Hrizea mare logofat (44). Printr-un zaipis din 1620 decembrie 27, Vlad paharnicul îi vinde lui Grigore mare comis și soției sale Neaga, moșia Căpleasca (45). Într-un interesant zapis din 1622 septembrie - 1623 august 8, Grigore comisul iartă pe unii rumâni din Bătăești și Vulturești, dar el nu face o iertare a tuturor, ci de la caz la caz. Printre altele el scrie: „...*să n-aibă nimeni lucru cu ei, nici fata mea Ancuța, nici nimeni din rudele mele... iar pe Miinea feciorul Borțoiului să fie rumân... iar Vișan și feciorii lui... nu ertu, ci să fie rumân*” (46).

În 1624 iulie 2, Alexandru voevod, dă o carte prin care întărește zapisul de iertare al lui Grigore comisul (47). În 1629 februarie 5, Alexandru Iliăș întărește mănăstirii Banu (din orașul Buzău) o ocină dăruită de Grigore comisul, la Muscelul Sărății (48). În 1632 mai, Leon vodă care dorea împăcarea cu aga Matei, viitorul domnitor Matei Basarab, refugiat din Transilvania, trimite o solie formată din Mitropolitul Grigore, Ivașcu Golescu mare vornic și Grigore comisul, prin care promite lui Rakotzy 5000 florini pe an, pentru a-l sili pe Matei să se împace. Acesta însă intră în țară îndată ce Leon vodă a fost mazilit și trimite lui Rakotzy o scrisoare în care printre altele spune că cei doi boieri bătrâni, care fuseseră trimiși în solie „*sunt pe lângă mine, însă cu toată boierimea țării*”, dar soțiile acestora erau încă refugiate la Brașov (49). Din 1633 martie 15, Grigore apare ca mare vistier. Din 1633 noiembrie 12,

este cartea de întărire dată de Matei Basarab lui „*jupan Grigore vel vistier și jupânesei lui Chirana*”, pentru o moșie cumpărată la Săteni, de la Radu și soția lui Vișa ; (50) zăpisiul acestora a fost scris în 1634 ianuarie 2 (51). Pentru a vedea solitudinea lui Grigore, acum mare logofăt, pentru cei din Săteni, amintim cartea de întărire dată de Matei Basarab la 1635 mai 3, lui Coman (52).

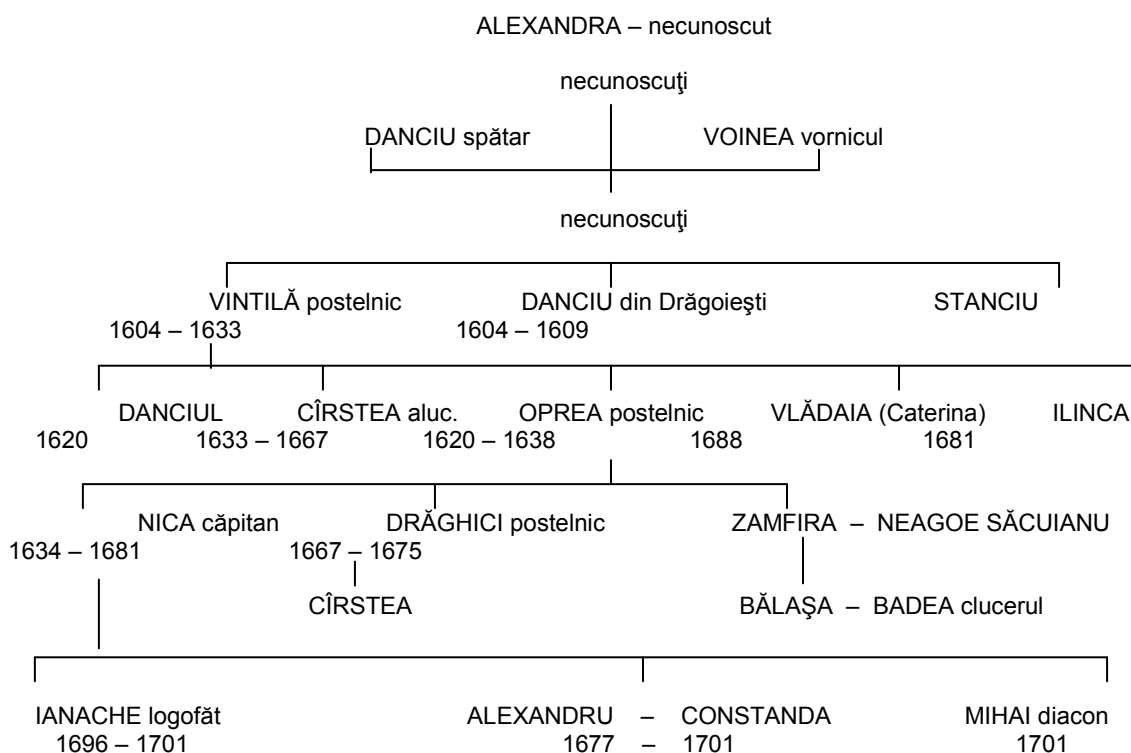
În 1638 și 1639 e trimis din nou ca sol, împreună cu alți boieri în Transilvania (53). În 1638 Matei Basarab întărește lui Grigore și jupâniței sale Cherana, ocini și vecini în satul Poiana, părțile lui Preda postelnic (54). În 1641 august 15, marele logofăt scrie un zăpis de danie către Stoica logofăt, prin care îi face danie două delnițe la Bătăești („*dăruite pentru slujbă*”) (55). Din 1642 ianuarie 25, a rămas cartea lui Matei Basarab prin care întărește și el iertarea de vicinie a locuitorilor din Bătăești și Vulturești (56). După această dată nu mai apare în documente. A încetat din viață „*după o activitate îndelungată de 37 de ani, lucru rar în acea vreme*” (57), fiind înmormântat la Mitropolia din Târgoviște. El ne apare ca un membru remarcabil (până în prezent cel mai de seamă dintre cei cunoscuți) al familiei boierilor din Săteni, care a ajuns prin vrednicia, probabil și prin cultura lui, în fruntea dregătorilor, îndeosebi în timpul domniilor lui Radu Șerban și Matei Basarab. În zăpisiul lui din 1622-1623 august 8 „*scris cu mâna mea*”, prin care iartă rumânii din Bătăești, Grigore comisul zice: „*...că i-am cumpărat pre banii mei și ca multă slujbă ce am slujit domnilor, de am câștigat, de i-am cumpărat*”.

Se cunosc trei copii: un fiu, *Drăghici*, decedat la 1609 septembrie 22, după cum spune inscripția de pe piatra de mormânt, găsită pe locul fostei biserici Sf. Mina (58) și două fiice. *Ilina* decedată în 1607 și înmormântată la biserica Stelea din Târgoviște (59) are piatra tombală aflată într-o ruină, la 50 m de curte cu inscripția : „*a răposat roaba lui Dumnezeu Ilina, fata lui Grigore comisul cel mare, în zilele lui Radu Voevod 1607 septembrie 15*” (60). *Ancuța*, omonimă cu fiica cea mare a lui Radu Șerban, trăia încă la 1623. Nu știm cu cine a fost căsătorită, dar numai ea poate fi mama nepoților lui Grigore, pe care îi vom găsi în a doua jumătate a secolului al XVII-lea.

Pe *Nica paharnicul*, „*nepotul răposatului jupan Grigore biv vel logofăt*”, îl întâlnim prima dată în zăpisiul din 1646 decembrie 10, prin care face un schimb de vii cu Cîrstea postelnicul din Săteni (61); în 1652 decembrie 20, este martor împreună cu alții la vânzarea unei vii (62); în documentul din 1671 aprilie 25, apare Nica, feciorul lui Grigore paharnic ot Săteni, într-un zăpis prin care vinde o siliște (63). Presupunem că acesta este unul și același cu Nica, nepotul lui Grigore logofătul, deoarece ca martori găsim toate rudele sale din Săteni: Nica căpitan, fratele acestuia, Drăghici, Ianache logofăt al lui Nica căpitan, iar zăpisiul e scris de Alexandru, fiul lui Nica căpitan.

În 1672 august 20, Nica a lui Gligore paharnicul din Săteni, vinde două părți din moșia ce avea în Săteni (64). Vintilă, fratele lui Nica, apare ca martor în zăpiseul din 1652 decembrie 20 (56).

Dacă filiația aceasta e justă, reiese că Nica, nepotul lui Grigore mare logofăt și fiu al lui Grigore paharnic din Săteni, a vândut moșia sa din Săteni, optând pentru Poiana; în orice caz, în 1663 mai 5, găsim două zăpise de vânzare a unui țigan către Tudoran, paharnicul din Aninoasa (lângă Săteni) zăpise date de „*Matei feciorul Nicăi paharnic ot Poiana lui Gligore*” (66). Din 1689 septembrie 3, a rămas o carte de alegere a hotarelor, cu 12 megieși, aduși de Atanase egumenul mănăstirii Mihai Vodă și Matei nepotul lui Gligore logofăt ot Poiana (67).

**Note la capitolul „Urmași Dâmbovițeni ai Alexandrei,
sora lui Vlad ȚEPEȘ”**

1. *Documente privind Istoria României* (mai departe DIR) B. Sec.XVII, vol.I, (1601-1610), p.106.
2. *Ibidem*, p.121.
3. *Ibidem*, p.361.
4. *Idem*, vol.3, p.569.
5. St. D. Greceanu, *Genealogia...*, vol.I, p.360.
6. Potra George, *Tezaurul documentar al județului Dâmbovița*, Muzeul județean Dâmbovița, 1972, p.165..
7. *Ibid.*, p.170.
8. *Ibid.*, p.188.
9. *Ibid.*, p.194-196.
10. *Ibid.*, p.234.
11. *Ibid.*, p.278.
12. *Ibid.*, p.281.
13. *Ibid.*, p.284.
14. *Ibid.*, p.326.
15. *Ibid.*, p.358.
16. *Ibid.*, p.359.
17. *Ibid.*, p.365.
18. Arh. St. Buc., Mitrop. Ț. R., ms.134, f.481-482; ms.127, f.364.
19. Vezi fratele său Cîrstea clucerul.
20. Drăghicescu V., *Mitropolia Târgoviște*, Buc., 1933, p.19.
21. Potra, *op. cit.*, p.358-360.
22. *Ibid.*, p.365.
23. *Ibid.*, p.376.
24. Arh. St. Buc., M.Ț.R., L/17; ms.134, f.482.
25. Potra, *op. cit.*, p.168.
26. *Ibid.*, p.305.
27. *Ibid.*, p-358-359.
28. *Ibid.*, p.359.
29. *Ibid.*, p.365.
30. *Ibid.*, p.376.
31. *Ibid.*, p.405 - 406.
32. *Ibid.*, p.408.
33. Drăghicescu V., *op. cit.*, p.19.
34. *Ibid.*.
35. Potra, *op. cit.*, p.489.
36. Arh. St. Buc., Mitrop. Ț. R., ms.134, p.486-487.
37. Potra, *op.cit.*, p.410.
38. *Documenta Romaniae Historica* (mai departe DRH) XXII, p.177.
39. N. Stoicescu, *Dicționarul marilor dregători*, p.195.
40. Arh. St. Buc. Mitrop. Ț.R. XCIII/8/1.
41. DIR., XVII, vol.2, p.12.
42. *Hurmuzaki*, vol.IV, partea I, p.465.
43. DIR, XVII, 3, p.336.
44. D.R.H., XXII, p.177
45. Arh. St. Buc. Mitrop. Ț.R. CCCXX/1.
46. DIR, sec.XVII, vol.4, p.191 - 192.
47. Arh. Buc. Mitrop. Ț. R. XVII - 10.
48. D.R.H., XXII, p.437.
49. N. Iorga, *Studii și doc.*, IX (1905), p.16.
50. Potra, *op. cit.*, 165.
51. *Ibid.*, p.167.
52. *Ibid.*, p.170.
53. N. Stoicescu, *op. cit.*, p.195.

54. Arh. St. Buc. A.N. LXXXVIII - 3.
55. Arh. St. Buc. Mitrop. Ţ.R. XCIII - 16
56. *Ibid.* XCIII - 18.
57. N. Stoicescu, *op.cit.*, p.195.
58. Radu Gioglovan, *Lapidariul Muzeului din Târgovişte*, Valahica, 1969, p.237.
59. N. Stoicescu, *op. cit.*, p.195.
60. N. Iorga, *Studii şi doc.*, XV, p.372.
61. Potra, *op.cit.*, p.234.
62. *Ibidem*, p.281.
63. *Ibidem*, p.376.
64. *Ibidem*, p.382.
65. *Ibidem*, p.281.
66. *Ibidem*, *op.cit.*, 335 – 336.
67. Art. St. Buc., M-rea Mihai Vodă XXI/1.

Cetăţea din Cucuteni – Vulcana

În România de la sfârşitul secolului al XIX-lea, existau 85 de locuri cu numele de „Cetate”, „Cetăţue”, sau „Cetăţea”, indicând uneori biserici întărite, cum este Cetăţuia de la Iaşi, unde în 1716 a rezistat cu succes austriacilor voevodul Mihai Racoviţă, sau Cetăţuia de la Râmnicul Vâlcea, unde a încercat să se adăpostească Radu de la Afumaţi, în 1529, şi multe altele. Sub acest nume găsim alteori comune sau numai sate, mai adesea însă un deal, o culme, un pisc, care păstrează tradiţia unor întărituri. Printre aceste numeroase locuri, la acea dată nu figurau nici Cucuteni, nici Vulcana (1).

Nici astăzi, în aceste sate, nimeni nu cunoaşte vreun loc cu acest nume şi totuşi la Cucuteni, pe dealul hotar cu Vulcana, a existat un loc, un vârf numit Cetăţea, de care vorbesc documentele rămase încă din sec.XVI.

Istoricul N. Stoicescu spune: „Schitul Cetăţea, Dâmboviţa a fost construit în a doua jumătate a sec.XVII (1673-1677) de Neagoe Săcuianu mare vornic”, iar mai departe în „Note”, la nr.73, arată că intenţia acestuia nu s-a putut realiza, dar că la 1691 martie 30, exista totuşi în hotarul Cucutenilor un schit Cetăţea, cu hramul „Soborul Sf. Îngeri”, închinat mitropoliei, deci altul decât al lui Neagoe Săcuianu (2).

Dacă în satele amintite nu se află nici un schit sau ruine şi nici măcar vreun loc care să evoce numele de Cetăţea, unii bătrâni arată însă un deal cu coastele râpoase, pe care afirmă că ar fi existat într-adevăr o mănăstire, dar care se numea „Bădica”.

Căutând în dicţionarul geografic la acest nume, se poate citi: „*Bădica*”, ruine de mănăstire, pe un deal în judeţul Dâmboviţa, în formă de trunchi de piramidă, în comuna Cucuteni, cătunul Vulcana de Sus. Vizitatorii băilor iodo-sulfuroase din Vulcana, în excursiile ce le fac la Pietrari şi Râul Alb, trec totdeauna pe sub înaltul deal, ce conţine ruinele mănăstirii Bădica (3).

Să vedem însă ce spun mărturiile scrise:

Numele de Cetăţea îl întâlnim prima dată în cel mai vechi document privind satul Cucuteni, cartea dată moşnenilor de aici de către Mircea Ciobanul la 1550, iunie 20, care atunci când vorbeşte despre ocine, spune: „...şi ca să se ştie hotarul, den valea Posăzii până intrând şi în *cornul Cetăţelii de jos*, pe plai până în munte sus...” (4).

Într-un zapis din 1667 martie 9, dat „la mâna jupânului Ilie zet Panait” printre altele se spune: „...iar am vândut eu Dragomir o livadă de fân *supt Cetăţea*...”.

Deci iată că un deal din Cucuteni, care se continua cu plaiul până în munte, purta din cele mai vechi timpuri numele de Cetăţea, care continua desigur tradiţia unui loc de refugiu, de apărare. Ce fel de întărituri vor fi fost în acea vreme la Cetăţea, nu ştim, dar un modest loc

de închinare era sigur. De altfel, cu timpul, rostul de adăpost al Cetăței a dispărut, biserica însă a rămas, devenind loc de schimnicie. Vedem acest lucru din următoarele câteva documente.

În 1673 iunie 16, Neagoe Săcuianu, care în acel timp era mare vornic, a cumpărat o parte din moșia care se afla la vârful Cetăței. Zapisul dat de moșnenii care stăpâneau acolo, zice: „...adică eu Vasile Hogeia ot Cucuteni, împreună cu feciorii mei anume Iorga i popa Stoica, i Vladul scriu și mărturisesc cu acest al meu zapis, ca să fie de bună credință la mâna dumnealui Neagoe Săcuianu vel dvornic, cum să se știe că *apucându-se dumnealui să facă acolo pre locul nostru la Cetăței o mănăstire pentru pomeană, vândut-am eu partea mea de moșie, den vârful Cetăței cât se va alege...*”(6).

Peste o lună, la 30 iulie același an, în timp ce se afla plecat cu domnitorul și cu oastea lui Hotin, Neagoe Săcuianu găsește că a venit timpul să-și scrie diata, în care găsim: „...întâmpinându-ne a petrece tot mai mult prin oști aici la Hotin, dând această scrisoare către soțul meu Sanfira, când ni s-ar întâmpla primejdia și datoria morții... *las să se facă sfânta mănăstire de la Cetăței, unde am făgăduit sfântului și de făcătorul Nicolae Mirilichischi. Și încă las fii mele Bălașii, să facă acest sfânt locaș, ce scriu mai sus... și oasele mele de unde vor fi, acolo să se îngroape și toate ale mele să le oblăduiască lăcuiitorii acestui sfânt locaș...*”(7).

Iată cum în 1673, marele vornic Neagoe Săcuianu hotăra zidirea unei mănăstiri la Cetăței, destul de mare încât să adpostească mai mulți „lăcuiitori”, cărora le rămânea o bună parte din averea marelui boier, cu îndatoriri ce depășeau incinta mănăstirii și se întindeau asupra bisericii și caselor din Săcuieni pe care trebuiau să le chivernisească după indicațiile arătate mai departe în diată. Amintim că oasele lui Neagoe trebuia aduse de oriunde, la Cetăței, ceea ce dovedește că el îndrăgise foarte mult acel loc. Cum se explică această preferință ?

Trebuie să amintim că Neagoe Săcuianu, fiind din Săcuieni de lângă Târgoviște, putea să cunoască bine aceste locuri ca orice alt trăitor în apropiere, dar el mai avea și alte pricini pentru care se legase strâns de această Cetăței. Fiind căsătorit cu Sanfira, fiica lui Oprea postelnicul din Săteni, unde mai avea încă moșie, ca și la Brănești, prilejurile de a cunoaște dealurile de la Cetăței devin mai numeroase. Apoi, la hotarul cu Cucuteni, la Vîlcana, socrul său Oprea mai avea încă o parte din moșia rămasă de la strămoșii lui, coborâtori din Alexandra, sora lui Vlad Tepeș și de pe vârful Vîlcăniei, unde de curând își ridicase schitul Bunea vistierul, se vedea, ca la doi pași, dealul Cetăței de la Cucuteni.

Dar pe acest deal probabil că Neagoe a poposit și în alte împrejurări, mai dramatice. Devotat lui Constantin Șerban voevod, căruia i-a fost mare postelnic, și care i-a botezat pe fiica sa Bălașa, a participat dinamic la viața politică a țării și a trebuit să plece în pribegie odată cu domnul și sprijinitorul său. Reîntors în țară, a ocupat dregă-

torii și sub domnii următori. În 1673 a mers cu oastea la Hotin, iar când vine domn Gheorghe Duca, fuge în Ardeal unde rămâne timp de 2 ani.

Amintim aceste peripeții din ultima parte a vieții lui Neagoe pentru a încerca să ne explicăm ce îl impunea să zidească o mănăstire tocmai la Cetățea, unde și-ar fi dorit și odihna de veci și nu în altă parte. Fără îndoială că unele plecări și venituri din refugiu se făceau pe aici, pe potecile care începeau din Vîlcana și din Cucuteni spre Leaota. Poate că la Cetățea să fi zăbovit un timp mai lung, spre a se feri de neprieteni și poate drept mulțumire că acolo și-a scăpat viața, a promis, Sfântului Nicolae să-i ridice o mănăstire cu numele lui.

Dar întâmplările din țară n-au dat răgaz nici lui Neagoe, nici familiei lui să zidească mănăstirea dorită. Peste 4 ani, pe când se afla din nou plecat cu oastea, de astă dată la Cehrin, Neagoe se răzgândește și schimbă unele hotărâri din prima diată: „...numai un lucru se au schimbat, *zice noua diată, - nedând vreme și părlejul a face Sfânta mănăstire de la Cetățea, iată socotii să fie toate aceste după petrecerea noastră și a fiilor noștri, sfintei și dumnezeieștii mitropolii ot Târgoviște*, socotind că iaste muma tuturor bisericilor a Țării Rumânești și ne sunt și moșăile amestecate... și iar rog pre mitropolitul să-i fie milă și de acel schitișor, unde eram făgăduit a face sfânta casă a sfântului și de ciude făcător Necolae de la Miralichiia. Și locul unde am gândit a face iaste de noi cumpărat de la Vasile Hogea ot Cucuteni (8).

Deci, în 1677, moșia lui Neagoe Săcuianu de la Cucuteni, a fost harazită mitropoliei din Târgoviște, odată cu restul averii sale. Sporadic, mai întâlnim încă numele de Cetățea în zapisele de vânzare ale moșnenilor. Astfel, în 1678 ianuarie 4, tot satul Cucuteni dă zăpis fostului mare paharnic Staico Merișanu, care de câțiva ani cumpăra pământ acolo, prin care îi vinde „...toată partea de moșie a unchiașului Ion Hăul, *care moșie și locuri sunt sub Cetățea*” (9).

În același an aprilie 13, Ion al lui Vasile Hogea care vânduse moșia lui Neagoe Săcuianu în 1673, vinde acum tot, lui Staico paharnicul, „*un loc la Cetățea*” pe care îl avea de cumpărătoare de la Neacșu din Cucuteni (10).

În anul 1691 martie 8, Bălașa, fiica lui Neagoe banul, jupâneasa lui Bădica clucerul Merișanu, face un zăpis având mărturii pe cei mai de frunte boieri ai țării, pe care le dă mitropolitului Teodosie. În acest zăpis sunt trecute toate prevederile din ultima diată a lui Neagoe, inclusiv dania moșiei Cetățea (11).

Tot în 1691 martie 30, Atanasie monahul de la Cetățea, împreună cu nepoții lui, fac și ei un zăpis de danie către mitropolitul Teodosie : „...*că având noi un schit la Cetățea, hramul „Săborul sfinților îngeri”, sub Dâmbovița, în hotarul Cucutenilor*, venit-am noi de a noastră bună voie, nesiliți de nimeni la sfinția sa, de l-am închinat Sfintei mitropolii împreună cu toată moșia de acolo care și pre anume o arătăm pe seamne... însă moșie stearpă, fără rumâni, pentru că această moșie iaste închinată acestui schitișor

care scrie mai sus, de mai înainte vreme de părinții noștri ; deci văzând noi că nu-l vom putea ține și stăpâni precum se cade, datu-l-am și l-am închinat... precum l-au închinat și banul Neagoe Săcuianu partea lui de moșie de acolo..." (12).

Acum se vede și mai lămurit că la Cetățea exista de multă vreme un schit mic ridicat și întreținut de moșnenii din Cucuteni, dintre care unii la bătrânețe îmbrăcau haina monahală. Mănăstirea cu hramul Sfântul Nicolae, pe care ar fi voit să o ridice Neagoe Săcuianu la Cetățea, a rămas însă o dorință neîmplinită.

Se știe că după ce Staico paharnic Merișanu a fost spânzurat pentru trădare, din porunca lui Constantin Brâncoveanu, (înainte de 1693), soția lui, jupâneasa Marica a dat mănăstirii Cetățea o dată cu unele părți de moșie acumulată la Cucuteni și zapisele de datorie ale unor moșneni pe care urma să le încaseze acum călugării. Iată câteva scurte citate din zapisele întocmite în aceeași zi, la 1703 aprilie 1, din care putem vedea condițiile în care moșnenii au fost siliți să plătească mănăstirii Cetățea, datoriile făcute către Staico.

Macarie monahul zice : .. „dat-am acest al nostru zapis sfintei mănăstiri Cetățea și sfinților părinți călugări... noi neputând da bani, am dat trei măci de stupi... și fiind chezaș și pre ceilalți... eu neavând cum face am dat moșie de a lor..." ; și Neacșul, feciorul popii Necula spune : „... dat-am eu acest al meu zapis și al tuturor feciorilor mei, sfintei mănăstiri Cetățea... și apucându-mă părinții călugări cu zapisul meu cel de datorie, eu neavând putere să plătesc cu bani, am dat moșie, moșia de la vârful Șuviții". Și așa dau pământul mănăstirii Cetățea pentru datoriile lor sau ale părinților lor și Tatul al lui Pădure și Dumitru al lui Stan Chimgă și alții (13).

În 1738, mănăstirea Cetățea primește de la Stanca, soția lui Badea căpitan Merișanu, partea de moșie pe care acesta o avea moștenire de la unchiul său Staico, dar nu direct, ci vânzând-o mai întâi Sandii, vornicesei Merișanca, jupâneasa Barbului Merișanu vel vornic. Zice zapisul Stanchii către Sanda vorniceasa Merișanca : „...*deci neputând eu ca să o dau sfintei mănăstiri, dumneaei au cumpărat-o de la mine și au, închinat-o sfintei mănăstiri de la Cucuteni*, pentru pomană și îi se cade, fiind dumneaei moșneancă, să o cumpere de la alții” (14).

Deci tot pământul acaparat de Staico și moștenitorii săi într-o jumătate de secol, trece în stăpânirea mănăstirii Cetățea de la Cucuteni - Vîlcana, apoi a mitropoliei (15).

Peste un an în, 1739, la jalba Sandei vorniceasa, fosta soție a lui Barbu Merișanu vel vornic, domnitorul Constantin N. Mavrocordat orânduiește boieri hotarnici pe Mihail Bărbătescul biv vel comis și pe Andronache vel vornic za Târgoviște, să aleagă partea de moșie a vornicesei. Mergând la Cucuteni boierii hotarnici, de față cu toți megieșii din sat, precum și cu Udrea, „omul dumneaei Merișancăi”, au citit toate zapisele, apoi toată moșia s-a împărțit în trei fâșii paralele, ce mergeau de sus, dinspre apus, către lalomița la răsărit. Moșnenilor li s-a dat partea dinspre miază-zi, unde era satul ; la miază-noapte

spre Bădeni s-a dat părintelui Varlaam, iar la mijloc s-au comasat toate cumpărăturile Merișenilor și ale logofătului Bădica, care „s-au dat schitului Cetățea ce iaste făcut de dumnealor”... „drept aceia să aibă dumneaei vorniceasa și Bădica și schitul dumnealor a stăpâni cu pace această moșie de către toți moșteani și de către alți părtași...”.

La o altă jalbă făcută de mitropolie, ispravnicii județului dau o carte de adeverință la 1745 aprilie 2, în care se arată că moșia rămasă de la Merișani, fusese încălcată de Negoită logofătul și fiul său Bădica. Cartea spunea : „...și văzând Bădica temeiul și scrisorile sfintei mitropolii, nimic n-au mai putut răspunde și însuși au mărturisit că ... acea moșie... iaste dreaptă și adevărată danie a sfintei mitropolii” și foarte interesant pentru cunoașterea ctitorilor de la Cetățea, cartea încheie astfel : „...însă și schitul ce l-au lucrat el cu varul și cărămida ce au rămas de la Staico paharnicul să fie tot al sfintei mitropolii”.

De altfel, în diata pe care Bădica o scrie la 1748 iunie 2, către soția sa Neaga, printre alte dispoziții găsim și următoarele : „...așisderea înseamnă și ceale ce ne-am îndurat de am lăsat pentru sufletul meu,... la mănăstirea Cetățuia... las la mănăstire moșia Cucuteani moștenire și cumpărătoare, cât se va alege și via ce am cumpărat de la Maxim și de la alții, cu ce am făcut eu toate și pă Stroe țiganul cu sălașul lui și zece rămători și două vaci, doi boi și mănăstirea Cetățuia o închin eu metoh la sfintei mitropolie de aici, din Târgoviște, ca să fim pomeniți în veci” (17).

În 1754 septembrie 23, Mihai Cehan Racoviță Voevod dă poruncă ispravnicilor județului Dâmbovița să cerceteze jalba în care Ioasaf ieromonahul, egumenașul de la schitul Cetățea se plângea că moșia schitului rămasă de la Merișani și de la Bădica logofăt, a fost împresurată de moșneni, „...și ce va fi cu cale și cu dreptate să hotărâți prin carte de judecată în care să adevărați pe unde să stăpânească schitul și cât venit va fi luat, să-i împliniți de la dâșii”(18). Din aceste ultime documente, se vede că o bună parte din pământul Cucutenilor, sub forma de danii, trecând prin această verigă a schitului de la Cetățea, a ajuns treptat în stăpânirea mitropoliei din Târgoviște. Mănăstirea Cetățea, în diata lui din 1673, Neagoe Săcuianu o dorea un așezământ de binefacere: „...și flămânzii și călătorii să aibă repaus la casele mele și cele de hrana oaspeților să nu lipsească...”, adăugând în 1677, „...și la sfânta biserică preoți și călugări, dascăli buni, să învețe copii săraci, pentru pomeana și hrana lor, să fie din veniturile casei...”. Cetățea rămăsese însă acum un simplu metoh al mitropoliei, cu menirea de a păzi hotarele moșiei și de a-i strânge venitul.

Arhivele mai păstrează și alte înscrisuri care vorbesc însă despre certuri pentru hotare, jalbe și hotărnicii ce privesc mai mult mitropolia decât Cetățea. De aceea vom reveni la dealul cu denumirea cea veche, cea dârză, de întăritură și de apărare înverșunată a locuitorilor satelor de aici.

Dacă memoria oamenilor se dovedește limitată, documentele, mai credincioase, ne păstrează însă peste patru secole din istoria acestui colț de țară. Din ele aflăm că dealul numit astăzi „la Bădica”, se cheamă astfel numai de vreo 200 de ani, de când logofatul Bădica sin Negoită din Târgoviște a ridicat acolo schitul, la care a întrebuințat și cărămida și varul rămas de la Staico Merișanul, dar în vechime acest pisc se numea Cetățea.

Privind înălțimea aceasta, situată pe culmea ce desparte cele două pâraie, Vîlcana cea mare și Vîlcănița, deasupra sătucului Nicolaești ce ține de comuna Vulcana-Băi, îți dai seama că își merită pe deplin numele de Cetățea.

Ea apare într-adevăr ca un trunchi de piramidă cu margini foarte abrupte spre miazăzi și răsărit, cu clima ceva mai domoală spre miazănoapte și cu o zonă foarte îngustă, o limbă de pământ ce face legătura cu restul masivului, cu spinarea dealului ce urcă șerpuind până în munte, cum spune documentul din 1550. Micul podiș din vârf are o formă alungită de la răsărit unde e „Cornul de jos al Cetăței” spre apus, unde zona de legătură închipuie „Cornul de sus”. Suprafața ușor înclinată spre nord are o lungime de aproximativ 150 metri și o lățime ce nu trece de 100 metri. Configurația dealului și a podișului de deasupra e tipică înălțimilor care erau alese, pe tot cuprinsul țării, din cele mai vechi timpuri, pentru amenajarea locurilor de adăpost a cetățuilor (19).

Ce fel de lucrări de întărire vor fi fost adăugate la Cetățea pentru a mări siguranța acestei redute naturale ? Fiind vorba de un loc de refugiu, de apărare a locuitorilor din satele vecine și nu a unui feudal, fără îndoială că moșnenii de aci n-au ridicat împrejuriri de zid. Presupunem că de jur-împrejur și îndeosebi spre nord, unde podișul se continua cu o pantă împădurită, de altfel ea însăși un obstacol greu de trecut, vor fi fost făcute întărituri pe acest deal împădurit, de felul palisadelor, atât de mult folosite pe teritoriul țării noastre, constituind o așa numită „*Cetate de pământ*”(20).

Cetățea de pe dealul Cucuteni - Vîlcana nu era însă un loc de apărare izolat, ci făcea parte dintr-un sistem defensiv al întregii regiuni. Privind pe hartă dar mai bine de pe vârful acestui deal, vedem că el este situat într-un punct strategic între valea Ialomiței și a Dâmboviței. Străjerii de la Cetățea puteau fi ușor înștiințați și, la rândul lor, anunțau primejdiile ivite celor din cetățuile asemănătoare de pe culmile vecine : Cetățuia Bărbulețului de la apus, așezată în calea vrăjmașilor care ar fi venit din valea Dâmboviței, cetățuia din dealul Brăneștilor, care supraveghea până departe, în câmpie, valea Ialomiței, ba chiar și cetățuilor mai dinspre nord, de pe dealul Horaia, dintre satele Brebul și Pucheni.

De la Cetățea, dintre cele două Vîlcăni, dintr-un turn de strajă, se prindeau ușor semnalele de primejdie, aici de obicei mugetele puternice ale buciumului, în meșteșugul căruia locuitorii erau mari meșteri, neîntrecuți fiind însă de cei din satul vecin, de peste apa Ialomiței, de-i zice până azi Buciumeni.

Rostul acestei cetăți ca și a celorlalte de felul ei, era de a adăposti în primul rând copiii, femeile și bătrânii precum și avutul, vitele, nu împotriva oștilor mari, organizate, care n-au urcat niciodată pe aici, pe această vale zăvorâtă mai sus de chei stâncoase și care nu ducea nicăieri. Cetățile ofereau un adăpost eficace contra cetelor care se detașau din grosul mulțimilor nomade și făceau incursiuni după pradă, în căutare de hrană și de robi, îndeosebi de tineret. Bineînțeles că bărbații apti de luptă așteptau pe atacatori cu ghioagele și cu topoarele lor, departe, la poalele dealului, în locuri potrivite.

Vechimea folosirii acestei cetăți o presupunem a fi foarte mare. Numele de *Cetățea*, fără îndoială, n-a făcut decât să ia locul altuia geto-dacic după așezarea legiunilor romane aci, așa cum și el, într-o altă împrejurare, a fost schimbat cu numele lui Bădică.

Note la capitolul „Cetătea din Cucuteni – Vulcana”

1. Marele Dicționar Geografic al României, vol.II, fascic.I, Buc.1899, p.347-351.
2. N. Stoicescu, Bibliografia localităților și monumentelor feudale din România, I, Ț.R. Edit. Mitrop. Olteniei 1970, p.154.
3. Dicționar Geografic, op.cit. vol.I, p.269.
4. Document privind Istoria României B., Ț. Rom. (vol.II) doc. nr.429, p.404.
5. Arh. St. Buc., Mitrop. Ț. Rom.XXXVIII – 19; ms.127, f.121; ms.134, f.191.
6. Gh. Potra, Tezaurul documentar al județului Dâmbovița, Buc.1972, p.296.
7. Ibidem, p.397.
8. Ibidem, pag.410.
9. Arh. St. Buc. Mitrop. Ț.R. XXXVIII – 31; ms.127, f.70; ms.134, f.194-194v.
10. Ibidem XXXVIII – 33; ms.127., f.70v; ms.134, f.194v.
11. Ibidem XXXVIII – 55; ms.127., 152v. – 153; ms.134, f.141v – 143.
12. Ibidem XXXVIII – 38; ms.127., f.71v – 72; ms.134, f.195v – 196.
13. Mareș I. Gh. Documenta Valachica, Târgoviște 1974, p.132-133.
14. Arh. St. Buc. Idem XXXVIII – 73; ms.127, f.84-84v.
15. Mareș I. Gh. Op. cit. p.133-134.
16. Ibidem, p.142.
17. Arh. St. Buc., idem ms.127, f.86v - 89.
18. Ibidem XXXVIII – 87, ms.134, f.218.
19. O. Velescu, Cetăți țărănești din Transilvania, Ed. Meridiane 1964, Buc. p.17.
20. Ibidem, p.15.

Cu ochii spre ograda vecinei – Sticlăria lui Constantin BRÂNCOVEANU

Când eram copil, auzeam câteodată, „dincolo de sticlărie”, „am ajuns la sticlărie”, cuvânt care mă fascina. Despre ce era vorba ?

Domnitorul Constantin Brâncoveanu (1688-1714) a dispus înființarea unei sticlării, a unei manufacturi de produs obiecte de sticlă, lângă Târgoviște, situată de tradiția locului pe valea Sticlăriei, în vatra satului Vulcana-Pandele.

Secretarul domnitorului, Antonio Maria del Chiaro, o plasa la două mile italiene de Târgoviște. Se pare că era așezată la poalele schitului, nu departe de Bunea, în zona Gura Vulcanei.

În documentul din 17 septembrie 1740, referitor la alegerea moșiei schitului Vulcana (Bunea) de către 12 boiernași, găsim notat „la mijlocul moșiei pe din jos de schit și pă din sus(ul) satului și al sticlăriei cei vechi”. Vorbindu-se despre „sticlăria cea veche” ca reper de hotar, alta nouă neexistând, se pare că această manufactură nu mai funcționa după sfârșitul domnitorului ce o fondase.

Referirea la „pă din susu satului” se face la satul care a purtat numele de „Sticlărie” până către mijlocul secolului al XIX-lea.

La 27 aprilie 1798, mitropolitul Dositei cerea „preotului popa Gheorghe ot Sticlărie jud Dâmbovița” să fie de față la alegerea moșiei schitului Vulcana, împresurată de vecini.

De la cercetătorii Luminița Oproiu și Mihai Oproiu mai aflăm că: „Satul era menționat și în 1835, când harta rusă amintea aici 44 de case.

Pârâul Vîlcănița, ce trece prin apropiere, numit așa în tot cursul secolului al XVIII-lea, începând cu secolul următor, dar mai ales după dispariția acestei așezări satești, a început să fie numit Sticlăria, cum este cunoscut și astăzi de localnici.

În secolul al XIX-lea, pe la 1827, se știe că Alecu Aslanoglu a încercat să înființeze o nouă sticlărie, atras posibil de tradiție și de posibilitatea unei grabnice îmbogățiri”.

Viața economică

Viața rumânilor și clăcașilor din Vîlcana. Ocupația de căpetenie a locuitorilor Vulcanei, începând cu primii care s-au oprit în lunca îngustă de la confluența Vîlcăniei cu Vîlcănița, a fost creșterea vitelor. Cu vitele își câștigau hrana familiei și tot cu ele sau cu produsele lor obțineau, la schimb, grâul, secara, meiul și mai târziu porumbul, cărora pământul și climatul Vulcanei, nu le pria. Dealurile din jur, acoperite de păduri seculare, lăsau puțin loc pentru fânețe și pășuni, necesare vitelor mari. Dar caprele, puțin pretențioase, oile și porcii găseau hrană din abundență prin curături și pădurile de stejar și fag. Dealtfel, ghinda strânsă toamna, completa hrana animalelor, îndeosebi a porcilor, pe tot timpul iernii. De abundența animalelor mari și mici pe care le creșteau locuitorii de aici, fuseseră atrași lupii, în număr așa de mare, că au dat și numele unei văi. Puține păsări, găini și rațe, erau ținute cu greu din cauza vulpilor și uliilor. Creșterii albinelor îi vom dedica un capitol special.

După creșterea animalelor amintite și a albinelor, venea la rând, ca sursă de venit, sădirea și altoirea pomilor roditori, în fruntea cărora ședea mărul.

Când vinde Cîrstea clucerul din Săteni lui Iane cupețul o siliște în sat la Vîlcana, în zăpădă lui din 12 aprilie 1667 scrie: *„Pre lângă seliștea lui Nichifor și pre unde sunt seamnele, pre din sus de mărul pre unde am însemnat, până la poalele merilor lui Nichifor.”* (89) Iată, deci, atestată în scris acum sute de ani o grădină de meri la Vîlcana, apreciabilă ca întindere, dacă e luată ca hotar de Cîrstea clucerul.

Rumânii din Vulcana, ca toți cei din regiunile de deal, erau încurajați să sădească pomi de pravila țării de atunci, care recunoștea dreptul rumânilor de a folosi curăturile pe care și le făceau pe pământul proprietarului, timp de treizeci de ani, dând bineînțeles dijma obișnuită. Numai după treizeci de ani, pomii din curături intrau complet în stăpânirea proprietarului de moșie (90).

Acest privilegiu, pe care pravila îl da rumânilor, explică numărul mare de curături din Vulcana. Aproape fiecare rumân, fiecare familie își avea curătura sa. Numele și urmele acestora au rămas până astăzi. Pravila dorea să încurajeze crearea acestor curături, care nu erau ușor de făcut și care apoi rămâneau stăpânului moșiei.

Tot așa de veche era și cultura prunului alături de măr. O mică parte din fructele prunilor, cărora le pria pământul destul de sărac și clima de pe valea Vulcanei și care la 2-3 ani odată dădeau recolte bogate, se păstrau peste an opărite și uscate sau afumate, dar cea mai mare parte a prunelor se strângeau în zăcători de lemn de stejar, unde fierbeau, transformându-se în borhotul care era distilat toamna, până da zăpada, în căldările de rachiu.

Țuica din regiunea aceasta era foarte căutată. Deși până la Cuza Vodă exista monopolul vinderii băuturilor alcoolice, iar la Vîlcana acest drept îl avea numai schitul, stăpânul moșiei, locuitorii reușeau totuși să fabrice și să vîndă, pe furiș, țuică, obținând venituri suplimentare. Că așa este, o știm dintr-o jalbă către domn, a lui Ghenadie, egumenul schitului Vîlcana, din 28 mai 1782, în care se plînge de nesupunerea locuitorilor din acest sat. Printre alte dovezi de neascultare a clăcașilor, jalba de care am mai amintit, spunea: „...lângă aceasta vînd și rachiu, alții au făcut și scaun de tae carne, fără de tocmeală...” (91). Aceasta se întîmpla în 1792, cu atât mai mult trebuie să fi luat avînt această îndeletnicire bănoasă pe valea Vîlcăniei, în secolul următor, când năzuința spre libertate crescuse.

Treptat, prunii au început să acopere dealurile de pe valea Vîlcăniei, depășind în număr și înlocuind ceilalți pomi, merii, perii, nucii, cari rămăneau numai ici-acolo.

De multă vreme ocupația de căpetenie a numeroși vîlcăneni devenise cărăușia. Cu căruțele lor cu coviltir, cu cai sau chiar cu boi, străbăteau toată țara, vînzându-și mai întîi propria producție de mere sau de țuică, apoi și pe a altora din sat, sau din satele vecine. Erau cunoscuți și așteptați în satele de la câmp, până în baltă, de unde se întorceau cu căruțele pline de grâu, dar mai ales de porumb, de pește sărat și alte lucruri pe care nu le găseau în regiunea lor de deal.

Nucul era un pom mult cultivat pe valea Vîlcăniei. Nucile, întrebuințate în alimentație ca atare, serveau și la prepararea uleiului de nucă, care ținea loc cu cinste undelemnului de măsline care se aducea din alte țări și se găsea cu greu în zona aceasta în timpurile mai vechi.

Lâna oilor era din plin valorificată. Interesant, catagrafia privind satul Vîlcana de Jos din anul 1838 cuprindea printre cei 88 capi de familie – 13 femei văduve, în general de vîrsta a treia, care în dreptul ocupației aveau trecută mențiunea – toarce cu furca.

Câțiva duzi bătrîni cu trunchiurile răsucite arată că producerea borangicului și a mătăsii, urmare a creșterii viemilor de mătase, era o ocupație răspîndită. Femeile de pe aici își făceau ii și marames, care se întreceau în frumusețe cu cele țesute și cusute pe valea Dâmboviței și a Prahovei.

De foarte multă vreme se cultiva cânepa și inul. Cu firele acestora, prelucrate cu mult meșteșug, adăugate la lâna pe care o aveau din belșug, își îmbrăcau femeile din Vîlcana, familia, casa și ele prisoseau și pentru vînzare.

O dovadă a vechimii culturii cânepii la Vulcana este zapisul de vînzare al lui Drăghici, feciorul Oprii postelnicul din Săteni, către Vîlcu mare vistier și frații săi, din anul 1675 martie 16, în care, pe lângă o siliște în sat la Vîlcana, a lui Stan Vlăduț, rumînul lui, vinde „și doao cânepiște, iar pe Vîlcănița cea mică, care le-au ținut iar Stan Vlăduț” (92). N-avem nici un motiv să-l considerăm pe Stan o excepție, probabil că și ceilalți rumîni cultivau cânepă ca și el. Iată deci atestată în scris și cultivarea cânepii la Vîlcana, acum sute de ani vechime ca și a merilor lui Nichifor.

În ciuda faptului că în toate ocaziile, la toate recensămintele, locuitorii erau socotiți „de profesie agricultori”, agricultură propriu-zisă nu s-a făcut niciodată la Vîlcana. Poate să fi meritat numele numai pentru pomii pe care-i sădeau. Cândva se va fi cultivat ceva mei și ovăz, iar, de când a fost introdus în țară porumbul, a început să fie cultivat și acesta pe valea Vîlcăanii, dar solul sărac și climatul aspru, nu îngăduiau obținerea de recolte decât pentru creșterea păsărilor de casă. Pentru mămăligă, devenită hrana de căpetenie a oamenilor de aici mai târziu, porumbul trebuia adus de la câmp.

Mai veche decât porumbul este fasolea, pentru hrana oamenilor, dar și dovleacul, pentru cea a animalelor și a locuitorilor satelor.

Dar vîlcănenii nu s-au lăsat, nu puteau să se lase numai în nădejdea a ceea ce le da pământul, nu prea darnic aici. O bună parte dintre ei erau buni meșteșugari. Nu vom stăruia aici asupra îndemnării, asupra aptitudinilor pentru meserii ale acestora. Desigur că și la Vulcana, bărbații își construiau singuri casa și tot ce era trebuincios pe lângă ea, în timp ce femeile torceau, țeseau, coseau, lucrau tot ce era necesar în interiorul casei. Dar vom menționa pe unii meseriași calificați din Vulcana, care se găsesc scriși în Statistica patentarilor din 1835 din Țara Românească (93). În starostia de meseriași a orașului Târgoviște, care avea la acea dată 157 de patentari, se găsesc și următorii meseriași din Vîlcana de Jos : săpunari – 1; zidari - 3; dulgheri –1; rotari – 2 .

Acești șapte meseriași din Statistica primei părți a secolului al XIX- lea ne arată, pe de o parte, poate, predilecția locuitorilor din Vîlcana pentru meșteșuguri, dar ne sugerează, mai ales, că traiul clăcașilor în sat era greu și că mulți erau siliți să-și caute încă de pe atunci de lucru, în altă parte, îndeosebi la orașe.

Secolul al XIX-lea. Viața clăcașilor devenea din ce în ce mai grea. Grânele și vitele începeau să fie căutate pentru export. Pentru obținerea de cantități mai mari, era nevoie de mai multă mână de lucru și atunci stăpânii creșteau numărul de zile pe care trebuia să le facă clăcașii. Apăruseră și arendașii. Aceștia, pentru a-și scoate banii plătiți pentru arenzile care creșteau de la an la an, recurgeau la aceeași cale a exploatarei clăcașilor.

Și la Vîlcana a început să fie arendată moșia de către mitropolie, căreia îi fusese închinat schitul.

Dintr-un document din 8 ianuarie 1808 reiese că se prelungește pe încă un an arendarea moșiei schitului Vîlcana ieromonahului Azari (94). La 6 ianuarie 1811, se face arendarea veniturilor moșiei pe trei ani, tot protosinghelului Azarie (95).

Din noiembrie 1815, a rămas o poruncă a mitropoliei către protopopul județului, pentru a-l instala pe Isidor ieromonahul, care a luat cu embatic moșia schitului Vîlcana (96).

Prin acest sistem de exploatare a moșiei, prin arendași, dispare deosebirea dintre clăcașii schitului, care erau oarecum privilegiați, cu mai puține obligații, și ceilalți clăcași de pe moșii nemănăstirești.

Dealtfel, în acest veac al XIX-lea, o bună parte din satul Vîlcana, cuprins între pârâul Vîlcana și Vîlcănița, Moicenii și Stupina au intrat, nu știm cum, în stăpânirea unor proprietari din Șerbănești, moșnenii Mircești.

Catagrafia birnicilor din 1838 cuprinde date mai amănunțite și despre starea economică a clăcașilor din Vulcana de Jos la începutul secolului XIX. Din cele 88 de familii, cu 359 locuitori, câți se aflau pe atunci în acest sat, numai 62 erau birnici, restul fiind scutiți: bătrânul popa Stan era moșnean, ceilalți doi preoți erau scutiți și ei, deși aveau gospodării frumoase (popa Ilie al lui Manta, cu soția și cei 5 copii, aveau doi cai, doi boi, două vaci, 10 oi, un râmător, 5 stupi, 50 de pruni și lucrau două pogoane de porumb și două de fân), apoi erau scutiți bătrânii și bătrânele, care nu puteau lucra la câmp și nu aveau nici o avere. Deschidem o paranteză pentru a sublinia această măsură de protecție socială, cum se numește acum, pentru săraci și bătrâni neputincioși. La rubrica „ocupație” erau trecuți 3 cărăuși, 3 căruțași și un cojocar, iar ceilalți plugari. Plugari, numai cu numele, pentru că atunci pământul se lucra cu sapa, rudimentar, punându-se în fiecare an, pe același loc, tot porumb, fapt care făcea ca pământul neroditor de la Vîlcana să sărăcească și mai mult. Totuși și pe atunci, unii dintre locuitori, în cuibul în care puneau 4 boabe de porumb, 3 de fasole și o sămânță de dovleac, aruncau și un pumn-doi de gunoi. Numai șase clăcași lucrau câte două pogoane de porumb, restul câte unul, dar toți făceau 1-2 pogoane de fân, iar alții, cum era Pătru al lui Stoica Ciura, care avea 4 cai, sau Dumitru al lui Bucur, cărăuș cu 6 cai, făceau câte 3 pogoane de fân. Cu totul, clăcașii din Vîlcana de Jos lucrau în acea vreme 166 pogoane de pământ: 71 cu porumb și 95 cu fân, fie pe moșia schitului Bunea, fie a altor proprietari, cum erau moșnenii Mircești din Șerbănești.

Erau în sat 84 de cai, 18 boi, 96 vaci, 95 oi, 10 capre, 20 de porci, 98 stupi. Locuitorii nu țineau atunci (și nu au ținut niciodată) bivoli, măgari sau catâri. Prin grădini, îndeosebi în curături, erau 660 pruni. Nici o vorbă însă despre meri, peri, nuci sau gutui și cu atât mai puțin despre vița de vie.

Ceea ce se observă în primul rând în această numărătoare, este puținătatea vitelor mari și mici în acest sat de deal. S-ar putea crede că cele 97 de vaci satisfăceau totuși nevoile celor 88 de familii, dar dacă luăm mai bine seama, vedem că 28 de familii aveau câte două vaci și 40 de familii câte o vacă. Deci 22 de case, mai toți bătrânii din sat erau lipsiți de acest tradițional mijloc de trai al țăranilor de la deal, vaca cu lapte. Și ce putea să însemne cele 95 oi, 10 capre și 20 râmători, pentru cele 350 de suflete din Vîlcana de atunci? Puțin însemnau și cei 98 de stupi, dacă ne gândim că, mai înainte cu un secol, numai schitul Bunea avea scutire de dijmă pe lângă 200 de oi și 100 de stupi. Și apoi, toți stupii aceștia erau crescuți numai de câțiva inși. Ion al lui Popa Stan, în vârstă de 22 de ani și soția lui Chița de 19 ani (n-aveau încă copii) creșteau numai ei 50 de stupi (pe lângă doi cai, doi boi și două vaci), iar restul de stupi îi aveau popa Ilie al lui Manta și frații săi.

Alt lucru care ne impresionează, dacă examinăm cifrele acestui recensământ, este disproporția dintre numărul de 84 de cai și numai 18 boi.

Ne-am fi așteptat ca raportul să fie invers în această regiune de deal. Dar nu. Locuitorii din Vîlcana n-aveau ce lucra cu boii, afară de căratul fânului și un car-două de lemne pe an. Aici nu se ara. N-aveau ce. În schimb caii erau potriviți pentru îndeletnicirea de cărăuș pe care o vedem menționată de atunci (vezi anexa nr.8).

Cărăușia, această ocupație veche a locuitorilor de aici, ca și a multor săteni din județele de deal: Muscel, Dâmbovița, Prahova, însemna îndeosebi transportul de sare, de la ocnă la schela de la Dunăre, la Giurgiu. Pentru transportul sării, țăranii-cărăuși luau arvună de bani, încă din iarnă (97). Pentru unii săteni, cărăușia era un izvor de venit, mai bun decât agricultura din sat, dar, așa cum am văzut în recensământ, cărăușii trebuia să aibă mai mulți cai, nu ușor de întreținut. De altfel, cărăușii (cu familiile lor) lucrau și ei pământul, atât pentru porumb, dar mai ales pentru fânul cailor.

Sătenii săraci însă plecau să lucreze la câmp, iar porumbul îl cumpărau la târgul săptămânal care se ținea la Târgoviște, munceau cu plată la arat, secerat, coasă, la prășitul porumbului, la vie.

Citim lipsurile celor mai mulți clăcași în cifrele documentului amintit, dar bănuim această sărăcie și după nevoia unora de a pleca de-acasă pentru a-și agonisi hrana, fie numai pentru un timp, cum făceau cărăușii sau cei ce mergeau la lucru la câmp, fie pentru totdeauna la „târg”, cum era numită Târgoviștea, unde învățau și apoi practicau diferite meserii.

Cum se explică această sărăcie, acest mers din rău în mai rău al clăcașilor?

Pe lângă asuprirea fiscală de totdeauna, datorită cererilor nesfârșite ale turcilor și a grabei cu care domnul căuta să strângă avere, fiindcă niciodată nu știa ce-i aduce ziua de mâine, se adăugaseră, la acest început de veac, jafurile nesfârșitului război dintre ruși și turci (1806-1812, 1821, 1828-1829). Țara fusese ocupată în acest timp de armatele străine care o secătuiseră cu totul prin repetatele rechiziții de alimente și furaje și îndeosebi de vite mari și mici. După pacea de la Adrianopol din 2/14 septembrie 1829, ocupația rusească a durat până în 1834.

Legea lui Caragea din 1818 interzicea învoielile mai mici de 12 zile de clacă și a urcat prețul zilei de muncă de la 30 de parale la 480 parale (de 16 ori), pentru cine ar fi vrut să plătească claca în bani, iar proprietarii preferau banii. Se adăugaseră și o zi de plug și un car de lemne. În 1831 însă, numai în 60% din sate se aplica această lege, în rest se continuau învoielile mai ușoare stabilite în 1780. Țăranii opuneau rezistență.

După 1831 a început să se aplice *Regulamentul organic*. Clăcașii erau împărțiți în trei categorii, după numărul de vite, după care se obținea și pământul pentru arătură, fân și izlaz. Terenul pe care proprietarul era obligat să-l dea clăcașului său pentru casă, curte și grădină se redusese de la un pogon cât era până în acel timp, la 300 de stânjeni, în regiunile de munte și deal. Dar cea mai rea prevedere a Regulamentului organic pentru oamenii de aici era

că tot acest teren trebuia să fie la un loc. Ar fi însemnat ca sătenii să-și piardă curăturile, cari ar fi rămas ale proprietarilor.

În județul Dâmbovița, însuși ocârmuitorul se declara împotriva măsurii de mai sus: „mai vârtos că fieștecare are într-aceeași moșie oarecari curături și a se scoate unii spre a îndestula alții, nu va fi cu dreptul”. El propune să se lase mai departe dreptul clăcașilor de a ține curăturile în schimbul dijmei obișnuite, precum și libertatea de a curăța cu știrea proprietarului cât pământ ar voi și ar putea, care să fie scutit de dijmă timp de doi ani de la defrișare (98).

Până la urmă, curăturile clăcașilor care la Vîlcana formau, ca în toate regiunile de deal, baza gospodăriei, n-au putut fi desființate (99).

Dijma, care și sub Regulamentul organic rămăsese principalul venit al proprietății, luată din produsele pământului de la Vîlcana - porumb, fân, prune - nedreptățea pe clăcași. Deși domnitorul Constantin Ipsilanti, în 1804, introdusese zeciuiala și la recolta de porumb, continua să se ia dijma la pogon 4 banițe, de 22 ocale, fie că se făcea, fie că nu, și adesea clăcașul mai era înșelat și la măsurătoare.

Fânul se dijmuia după regiune, după învoială, nu era zeciuială. De obicei se lua o căpiță din 5 și clăcașul era obligat să-l transporte proprietarului.

Prunele care începuseră să se cultive mult la Vulcana erau dijmuite una din zece.

Se preciza ca proprietarii să dea lemne pentru construcții, dar numi pari și nuiele, iar lemnul de lucru trebuia să se plătească (100).

Se limitase și locul pentru fân și izlaz, măsură care explică, cel puțin în parte, de ce se creșteau așa de puține vite la Vulcana. Se menținea monopolul asupra alcoolului, cărnii, morilor. Această legiuire a pricinuit neliniștea și nemulțumirea la sate. Învoielile nu se mai încheiau.

Kiseleff a trebuit să revizuiască Regulamentul organic pe care l-a sancționat la 15 mai 1833 și care a intrat în vigoare retroactiv, pe 23 aprilie 1832.

Regulamentul organic, dacă constituia un progres din unele puncte de vedere față de legile de mai înainte, a favorizat însă pe proprietari în dauna clăcașilor, cărora le-a înrăutățit mult starea economică.

Acestea sunt realități de la începutul secolului al XIX-lea, care, deși amintite foarte pe scurt, ne fac să înțelegem tabloul destul de întunecat al situației materiale al locuitorilor din Vîlcana în anul 1838.

La Vulcana de Jos, în 1833 este pomenit „bâlcii...la Sf.Ilie, ce urmează pă această moșie de sunt ani 80”, proprietatea lui Pandalache Mavropolo. Un act din 1839 arată că din nou se pune atunci problema acestui bâlci, statornicindu-se ținerea sa anual, în timpul verii, la 20 iulie (101). Alt act este un răspuns la jalba dumnealui sărdar Tănase Poroineanu, prin care cere „a înființa două bâlciuri pă proprietatea sa din Vîlcana de Sus, unul primăvara și altul toamna. Cercetând s-au dovedit că nu se aduce nici o vătămare învecinatelor proprietăți, cu

înființarea arătatelor bâlciuri” (102). La Vulcana de Sus, numită atunci și Poroineni, bâlciul era organizat în duminica Tomii și duminica tuturor sfinților, începând cu anul 1845.

Ce nevoie era de bâlciuri în aceste sate de clăcași cari abia izbuteau să-și agonisească hrana zilnică ?

Nu trebuie uitat că bâlciurile se înființau la cererea proprietarilor de moșii din satele respective, deci aceștia aveau ceva de câștigat de pe urma lor.

Bâlciurile erau evenimente rare și atrăgătoare pentru săteni în acea vreme, când mulți locuitori și mai ales femeile, copiii și bătrânii nu ieșeau din sat, cu anii. La ele se strângea mulțime de oameni, atât din satul unde se ținea bâlciul, cât și din satele vecine. Unii cu treabă, să vândă sau să cumpere ceva, dar cei mai mulți să privească.

Din Vulcana, căruțașii (Ion al lui Manta, Tudor al lui Marin și Neculae al lui popa Stan) scoteau în bâlci căruțe, roate, obezi, sau alte obiecte de lemn; Mihai Cojocarul va fi dus și el căciulile și cojoacele lui, deși iarna era încă departe, iar cei cari aveau stupi, vindeau în bâlci mierea și ceara ce le prisosea. Cei din Cucuteni și din satele dinspre munte veneau cu lână sau țesături de lână și multe alte lucruri pe care doar le bănuim.

Dar cei mai așteptați erau negustorii de la Târgoviște cu fierărie, curelărie, stâmbărie și altele. Acum își cumpărau oamenii coase, securi, sape, cuțite, curele sau chimire, poate hamuri, opinci. Băiețandrii căutau bricege, fluieri, iar femeile și fetele se făceau ciopor la tarabele marchidanilor, pe care luceau la soare oglinjoare, mărgel, cercei, nasturi, ace, arniciuri. Din toată sărăcia, căutau toți să-și cumpere acum ceea ce le trebuia la lucru peste iarnă, după gustul și după puțința fiecăruia. Nu lipsea nici panorama cu animale nemaivăzute, cu pitici și uriași, cu scamatori și măscărici ce făceau lumea să râdă. Lăutarii, mai de-o parte, cântau de joc.

Acum, în zarva aceasta, în care și cei mai săraci simțeau îndemn spre veselie, spre petrecere, proprietarul moșiei pe care se ținea bâlciul, puneă să dea cep la butoiul cu vin, la cel cu țuică și să scoată la vânzare carnea, pastrama, pe care numai el avea dreptul să le vândă.

Copiii se îmbulzeau în jurul măsuțelor cu turtă dulce, cu caramelle de zahăr ars, candel, susan și nuci în zahăr și al doniței cu bragă, bunătăți ale turcului care le păzea și le vindea în lipsă de bani și pe ouă.

Birarii nu întârziău să se arate și să încaseze „vama” pentru tot ce se vindea acolo, strângând bani frumoși.

Uneori domnitorul dăruia veniturile unor bâlciuri pentru vreo faptă de folos obștesc. Iată un exemplu: într-un document din 1785, găsim scris: „De vreme ce dumnealui cinstit și credincios boier dumnealui Scarlat Greceanu, vel logofăt de Țara de Sus, la strămoșeasca domniei sale moșie, ce se numește Cornești, ot jud Dâmbovița, făcând școală pentru învățătură de carte, cu plata de la dumnealui, de învață copiii... ne-au făcut rugăciune să dăm voe a se face bâlci pe an odată...ca cu puținul venit de vamă și de alte obiceiuri, ce se vor

strânge de la acest bâlci, să se ajute școala spre a se putea ține nestrămutată” (103). Am dat acest citat, pentru a arăta că, dacă bâlciul venea și în sprijinul locuitorilor cari găseau aici unele lucruri pentru care ar fi trebuit să meargă la Târgoviște, din taxele încasate cu această ocazie și din vânzările de produse pentru care aveau monopol, organizatorii obțineau foloase însemnate.

Locuința. Pe valea Vulcanei, ca în toate regiunile de munte și deal, oamenii își așezau casele acolo unde găseau un loc potrivit, sub poalele pădurii, care adesea cobora până la apă, fără a ține seama de ulițe, necum de vreo aliniere, așa cum se făcea în satele de câmp unde se găsea loc așezat din belșug. De aceea casele s-au strâns de la început pe văi, formând cătune, în care oamenii de cele mai multe ori erau neamuri, coborând din același strămoș.

Cătunele și-au luat numele de la locul unde erau așezate: Vulcana de Jos, cătunul de pe apa Vîlcăniei unde se întâlnea cu Vîlcănița, Vulcana de Sus, cătunul așezat tot pe Vîlcana, dar cu 3-4 km mai sus și tot așa s-au numit Valea Cheii, Valea Căinelui, Teișanii de la teișul, păduricea de tei, lângă care erau așezați. După neamurile care locuiau în cătune, s-au numit Moicenii, Nicolaeștii, Popeștii.

De un singur lucru țineau oamenii seama la așezarea casei: să fie cu fața către miazăzi, spre soare. Construcția caselor era hotărâtă de materialul de construcție care le sta la îndemână. Locuitori de când lumea la marginea pădurilor, în acestea găseau din belșug tot ce le trebuia pentru făcutul unei case. Dar, de la un timp, nemaifiind stăpânii acestor păduri, localnicii de pe valea Vîlcăniei nu-și mai puteau face casele din bârne, cum își făceau moșnenii din satele vecine, ci din gard de nuiete, material lemnos ușor de găsit și pe care proprietarii moșiilor îl dădeau fără plată.

La început, când oamenii nu știau cât timp vor rămâne într-un loc, băteau pari direct în pământ, cu patru furci mari, groase, la cele patru colțuri, iar pereții erau împlețiți din nuietele care erau lipite cu pământ.

Peste acești pereți și tavanul făcut tot din nuiete, se așezau căpriorii și lații, care se acopereau cu stuf, trestie, papură, paie, iar mai târziu chiar cu coceni de porumb. Pe jos se bătea bine pământul, pomesteala, care se „lipea” cu pământ la care se mai adăuga balebă de vacă. Ușa și ferestrele erau mici, pentru a menține căldura.

Cu vremea însă, deși au folosit același material de construcție, au început să clădească mai temeinic. Puneau tălpi, temeie de stejar, care erau ridicate de la pământ pe o „arca” din bolovani de piatră de râu. Casele erau cu pereții mai înalți și cel puțin cu 2-3 încăperi mai spațioase, dintre care una era „casa mare”, un fel de cameră de primire.

Acoperișul continua să fie făcut din stuf, dar treptat cei mai avuți au început să-și acopere casele cu șindrilă și, cam de la începutul secolului XX, cu tablă. În fața casei era o prispă, unde acoperișul se sprijinea pe stâlpi de stejar, mai totdeauna frumos dăltuiți.

Se mai păstrează încă unele case vechi, de la sfârșitul secolului trecut, construite de gospodari mai înstăriți.

Peste pivnițe spațioase zidite din piatră, se înalță casa cu pereți groși, de zid, cu prispă largă, cu parmalâc de scânduri, înflorite cu fierăstrăul. Se vede, pe lângă grija de a-și construi o locuință mai spațioasă, mai plăcută, cu pereți groși, care îi puneau la adăpost de frig și răufăcători, și gustul pentru frumos.

Dacă prispa și restul casei continuau să fie lipite cu pământ, „casa mare” era totdeauna cu dușumea de scânduri. Aici gospodina, mai ales dacă în casă erau și fete, așeza zestrea. De-a lungul pereților, era o laviță pe care se așezau velințele, procovițele, pânza. Tot aici se ținea „lada”, uneori de Brașov, „tronul” de mălai, dulcețurile, fructele. Pereții erau îmbrăcați cu velințe, iar deasupra ferestrelor și icoanei erau șervete alese sau cusute cu meșteșug. Deasupra icoanei era un mănunchi de busuioc, care împreună cu fructele, gutuile mai ales, dădeau un miros plăcut. Aici era și o sobă, uneori cu olane, care făcea camera mai frumoasă și, bineînțeles, călduroasă.

Dar camera de locuit arăta altfel. De obicei cu pământ pe jos, cu patul lung cât peretele, făcut din câteva scânduri pe niște picioare, era acoperit cu o rogojină, iar deasupra un „țol” de cânepă, mai rar cu o velință de lână. Aici soba consta dintr-o vatră largă, deasupra căreia începea coșul ce se termina în pod. Pe această vatră, unde focul nu se stingea aproape niciodată, se pregăteau fierturile, mămăliga, se cocea în spuză turta. Alt mobilier nu era. Primăvara, într-un colț se puneă găina să clocească și în zilele mai friguroase se aducea și vițelul nou născut sau mieii. La vremea prânzului se așeza o masă rotundă, joasă, în jurul căreia se așezau toți membrii familiei, pe scăunele la fel de joase.

Lumina de afară era insuficientă, din cauza ferestrelor mici, mai ales în camera de toate zilele. Lumina artificială necesară numai în timpul nopților lungi de iarnă era cea a focului din vatră, întreținut mereu cu așchii. Lumânările nu se aprindeau decât pentru scurt timp, când trebuia căutat ceva. De la sfârșitul secolului XIX au început și oamenii de aici să cumpere lumânări de stearină și lămpi cu petrol.

Curtea, „bătătura” casei, când în ea nu era mai nimic și când rămânerea în același loc era îndoielnică, era desigur liberă, „vraiște”. Dar treptat locuitorii au început s-o îngrădească, la început cu garduri de măracini, dar cei gospodari își făceau garduri de nuiiele împletite, prin care nu puteau ieși nici puii de găină, garduri cărora li se puneă streășină de paie, care le ferea de ploaie. Gardurile puteau fi făcute și din lați pe care îi prindeau ca și pe porți, cu gânjuri de curpen. Bătătura din fața casei era de obicei despărțită de ceairul din spate, unde era coșarul vitelor, cocina porcului și cotețul găinilor. Cei mai gospodari își făceau și un șopron, unde țineau căruța și uneltele casnice.

De subliniat că, în această gospodărie, totul era făcut din lemn, numai de către săteni, rareori chemându-se dulgheri de meserie.

Îmbrăcămintea. Îmbrăcămintea locuitorilor din Vulcana, ca a tuturor celor de pe valea de sus a Ialomiței, nu era alta decât portul păstorilor români de pe dealurile subcarpatice și se confunda cu frumosul și binecunoscutul port al locuitorilor de pe văile Argeșului, Dâmboviței și Prahovei.

Costumul bărbătesc dă impresia de suplu, de zvelt, prin proporția, echilibrul dintre lungimea și lărgimea cămășii și ciorecilor, care contrastează cu înfățișarea portului de la câmp, care are multe influențe.

În zilele de lucru, bărbații purtau cămașă din pânză țesută din cânepă, iar din secolul XIX din bumbac, potrivit de largă și lungă până la jumătatea coapsei. Cioarecii cusuți din dimie, țesătură albă de lână, erau strâmți, pe picior.

Se încingeau cu bete sau curea, iar cei mai în vârstă purtau brâu lat, tot de lână, de culoare roșie, de obicei.

Când plecau de acasă, cei mai avuți se încingeau cu chimirul lat, de piele, care ținea loc și de pungă pentru bani. Tot în chimir își sprijineau cuțitul cu teacă, luleaua, punga cu tutun din bășică de porc, amnarul, cremenea și iasca pentru aprins focul.

Peste cămașă puneau *minteanul*, fără de mâneci sau cu mâneci, după cum era vremea. Când era răcoare, purtau „*bunda*”, un pieptar din blană de oaie peste care îmbrăcau *minteanul* din țesătură groasă de lână, de culoare închisă. Toamna pe frig, pe ploaie, își puneau *zeghea*, lungă până sub genunchi, croită larg, din aceeași stofă ca minteanul. Iarna pe ger, purtau cojocul scurt sau lung, după vârstă, după putință. *Sarica*, din țesătură groasă de lână, mițoasă, cu șuvițe lungi de lână, era purtată mai mult de ciobani. În cap purtau căciulă de miel, pe care o puneau toamna și n-o mai scoteau până în primăvară, iar în picioare opinci pe care și le confecționau singuri din piele de bou, de porc sau de cal.

Ciorapii erau împlețiți din lână, dar iarna își înfășurau de preferință picioarele cu bucăți de țesătură de lână, *obie*, care fereau mai bine de frig. Opincile și le strângeau cu *nojițele*, pe care le împleteau din păr de capră.

În zilele de sărbătoare, bărbații, mai ales cei tineri, purtau cămașă cu cusături frumoase la guler, piept, umeri, la marginea mânecilor și la poale. Cusăturile erau în culori diferite, în general sobre și cu motive geometrice.

Femeile, ca și bărbații, purtau peste săptămână, la lucru, o *ie*, de cânepă, în sau bumbac, cusută simplu, dar în zilele de sărbătoare, la horă, îmbrăcau *ii* care aveau o bogată și frumoasă compoziție ornamentală, cusută cu mult simț artistic. Cusăturile îmbinau firele de lână, de arnici sau mătase, uneori de argint sau fluturi.

Fota, care înfășura corpul de la talie în jos, pe șolduri, dădea femeilor același „aer” de zvelt, de suplu, ca și bărbaților. Alături de *ie*, fota constituia al doilea element deosebit al portului femeiesc de aici. Țesută în patru ițe, dar și în două, fota de purtare era sobră, podoabele erau numai niște vârgi, care la capete erau mai late, benzi.

Fotele de sărbătoare erau cu motive ornamentale alese cu mâna, totdeauna geometrice, cu forme romboidale, în culoare roșie, verde, galbenă. La poale varga fotei era de obicei roșie. Fota se prindea cu bete, țesute și ele cu flori, lungi, de înfășurau de câteva ori mijlocul.

Pe deasupra, vara, femeile și fetele purtau un „*ilic*”, dar pe răcoare îmbrăcau și ele „bunda” și „minteianul”.

Haina obișnuită era *scurteica*, cu blană de vulpe.

Fetele umblau cu capul descoperit, cu părul strâns în două cozi împletite care erau lăsate pe spate, femeile însă totdeauna își acopereau capul.

Cel mai ușor acoperământ al capului era „*tistimelul*”, o basma de pânză subțire, de culoare deschisă, care se îndoia în formă de triunghi, se așeza cu diagonala pe frunte se treceau cele două capete pe la ceafă și se înnodau pe frunte.

Peste el se puneau, la nevoie basmaua, dintr-o țesătură mai groasă. Iarna însă se purta *broboada*, care, cu cât era mai mare, mai groasă, cu ciucuri mai bogați, era mai apreciată.

La sărbători, femeile purtau *maramă*, lungă la 4 metri, dintr-o țesătură fină, spumoasă, cu înflorituri de bumbac alb, roșu, albastru, galben sau cu fir alb sau galben. Înfloriturile, de cele mai multe ori erau geometrice, mai rar motive florale, așezate spre capete.

În mod obișnuit, femeile se încălțau tot cu opinci, până la începutul secolului XX, când își cumpără ghete și mai târziu pantofi, fie la „târg”, fie la bâlciurile care se țineau, pe rând, în satele vecine și mai demult chiar în Vulcana de Jos.

Alimentația. Hrana locuitorilor din valea Vulcaniei a fost hotărâtă în primul rând de așezarea geografică a satelor, unde domină clima așa-zisă continentală, cu primăveri scurte și ploioase, veri călduroase și uneori chiar secetoase, ierni nu prea geroase, condiții foarte bune, în principiu, pentru cultura tuturor cerealelor și a viței de vie.

Dealurile Vulcaniei și munții din apropiere înăspresc însă în așa măsură această climă, încât cultura grâului și a viței de vie de soi – nobilă - se oprește la nici 10 km de aici, cam pe la Doicești, în valea Ialomiței.

Felul pământului și clima de aici priesc însă pășunilor și fânețelor, precum și pomilor fructiferi. Această vegetație naturală abundentă a favorizat creșterea vitelor mari și mici.

Al doilea factor care a influențat hotărâtor felul alimentației locuitorilor a fost *ocupația* de păstori, de crescători de animale. Păstoritul silind mulți bărbați să lipsească de acasă, ba și din sat, unii de primăvara până toamna, a făcut ca agricultura să rămână în stadiul primitiv, cu sapa, în grija femeilor, bătrânilor și a copiilor. Reamintim că nici solul și nici configurația terenului nu îngăduiau o agricultură mai înaintată.

Singura cultură care se împăca cu clima, cu solul și cu „tehnica” agricolă de aici, era de mii de ani aceea a *meiului*. Și nu numai cultura acestuia, dar și modul de preparare a lui se potrivea cu felul de viață al vulcănenilor.

La început, meiul, pisat fără îndoială în piuă de lemn sau sfărâmat în râșniță, sub formă de păsat, de uruială, nu putea fi mâncat decât în fierturi puțin consistente, *terci* sau *coleașă*; numai când mălaiul de mei a fost mărunț s-a putut pregăti *mămăliga*. Fiindcă făina de mei nu este panificabilă, nu se dospește, se făcea din ea și *turtă*, mălai. Coca făcută cu acest mălai de mei, nedospită, se puneă între frunze de varză, de hrean, în lipsa acestora de brusturi și se cocea pe vatra încinsă, acoperită cu spuză. Sute, poate mii de ani, această turtă a fost singura formă de aliment ce se putea conserva câteva zile, pe care oamenii o luau în traistă când trebuia să plece de acasă. Altfel trebuia să ia traista cu mălai și vasul (tuci, căldare, oală) în care să fiarbă mămăliga, care se putea face la iuțeală, oriunde. A fost modul de pregătire a mălaiului de mei, preferat de locuitorii de pe aici.

Meiul se cultiva cu precădere pe aceste văi și pentru că, nefiind cerut de turci și nici de boieri, recolta rămânea în întregime celor ce-l cultivau.

Pâine nu mâncău. Nu pentru că n-ar fi cunoscut-o, doar cuvântul *pâine* ca și *făină*, *apă*, care se întrebuițau la facerea ei sunt păstrate în vorbire de la strămoșii romani.

Dar frământarea aluatului și dospirea lui cereau timp, iar coacerea pâinii presupunea existența unui cuptor fix, pe care „rumânii” și chiar clăcașii de mai târziu n-aveau tihnă să-l zidească.

Lipsa deprinderii de a coace pâinea dospită nu se datora numai faptului că făina de mei nu era panificabilă, fiindcă ar fi putut cultiva secară, care se face pe această vale și a cărei făină se dospește bine ca și cea de grâu. Au mai fost însă și alte împrejurări care au contribuit ca locuitorii de aici să nu prepare și să nu mănânce pâine.

Nevoia fiziologică de acru în alimentație pe care o simt toți oamenii, era satisfăcută din destul de strămoșii noștri prin laptele și zerul acru, prin fructele crude (zarzăre, prune, mere pădurețe, aguridă) și îndeosebi prin străvechiul oțet (numele lui vine de la latinul *acetum*), pe care știau să-l prepare de mii de ani, din zeama fructelor de aici. Să mai adăugăm și varza acră și zeama ei, care rar lipsea dintr-o gospodărie. Cu acestea puteau să-și acrească mâncărurile în orice anotimp.

Deci, locuitorii din această regiune n-au fost nevoiți să prepare acrituri, prin fermentarea cerealelor, a secarei așa cum le pregăteau alte popoare de la nordul și răsăritul țării noastre, unde clima, fiind mai rece, nu îngăduia ceea ce se realiza aici. *Borșul* n-a fost cunoscut și întrebuițat de strămoșii noștri, iar numele lui are până astăzi, pe aici, un înțeles peiorativ, disprețuitor.

Vorbind de fermentația cerealelor, să amintim că popoarele care își preparau borșul din secară, își pregăteau tot din aceasta și băuturi mai mult sau mai puțin alcoolizate cum sunt braga, kvasul și mai ales berea. Locuitorii satelor noastre, având vin, dar mai ales țuică din prunele ce se făceau aici, nu erau obligați să mai prepare băuturi alcoolice fermentate.

Iată cum strămoșii noștri, având la îndemână surse naturale de băuturi alcoolice și acrituri felurite și din belșug pentru pregătirea alimentelor, nefiind nevoiți să învețe să le

preparate prin fermentarea cerealelor, au rămas în urmă și cu fermentarea, dospirea aluatului pentru pâine, care are asemănare și legătură cu fermentațiile amintite. Doar se știe că la dospirea aluaturilor trebuie „drojdie de bere”.

Meiul a constituit o alimentație suficientă vreme îndelungată, atât timp cât locuitorii au avut din destul laptele și derivatele lui, ca aliment complementar, care aduceau proteinele și grăsimile de origine animală, elemente neapărat necesare organismului omului.

Laptele dulce simplu nu se obișnuia. Doar la copii și la bolnavi se da lapte fiert, simplu, cu unt sau miere. Dar cu mămligă caldă, la nevoie și rece, se mânca des și cu plăcere atât laptele dulce, cât și cel acru. Brânza sărată, cașul proaspăt, urda, mai rar brânza de burduf, cu mămligă, erau mâncare obișnuită la Vulcana. Uneori se pregătea sub formă de papară sau de bulz. Untul se mânca mai puțin. Cea mai mare parte din untul pe care îl preparau locuitorii de pe aici era vândut, fie proaspăt, fie topit, sau se făcea „plocon” proprietarului, arendașului sau zapciului. Era uneori și pe masa sătenilor, dar numai proaspăt, cu mămligă caldă și atunci era mâncat cu multă plăcere. Untul însă era mult apreciat și de turci, care îl cereau și îl primeau ca plocon. Deci locuitorii de aici au avut multă vreme ca alimente de bază *meiul* și *laptele*. Imediat după acestea ca importanță, se situau alimentele vegetale, în cea mai mare parte plante de culegere, care creșteau spontan și din abundență, prin livezi și păduri și numai în mică măsură legumele cultivate.

Începutul îl făceau primăvara urzicile, urmau apoi loboda, știrul, preparate în multe feluri. Purul și leurda se mâncau crude, înlocuind usturoiul cu care se asemănau la gust. Pe câmp, copiii trimiși cu vitele și nu numai ei își săturau foamea cu „barba caprii”, măcriș și multe alte ierburi, azi date uitării.

Ciupercile țineau un loc important în hrana locuitorilor de aici: ciupercile albe de câmp, „bureții lăptoși”, mitărcile, „urechea babii”, dar mai ales ghebele mărunte, care se păstrau uscate sau murate și peste iarnă.

Locul puțin, lipsa de apă peste vară, dar și nepriceperea, făceau ca în grădină să se cultive puține legume și zarzavaturi. Varza se cultiva greu, cei mai mulți o cumpărau toamna de la târg. Se cultiva fasolea, dovleacul, uneori castraveții și ici-acolo, câte o brazdă de ceapă și una cu usturoi.

Carne se mânca puțină, atât cât ajungea porcul ce se tăia iarna. Dar nu toți locuitorii creșteau porc. În 1838, un sfert din familiile din Vulcana de Jos n-aveau porc. Carnea de vacă se mânca în silă, de nevoie. Numai vacile și oile sterpe se tăiau toamna și se făceau pastramă. Mieii și vițelii nu se tăiau aproape niciodată. Se mai tăiau de nevoie animalele care se răneau din întâmplare sau care erau mușcate de lup.

Peștele sărat, aliment apreciat, se aducea de la „vale”.

Dulciurile nu intrau în obișnuința locuitorilor. Cu miere sau mai târziu cu zahăr, se îndulceau puțin colarezul și păsatul, precum și țuica sau vinul fiert iarna, în caz de răceală.

Din secolele al XVII-lea și mai ales al XVIII-lea, începe să se cultive porumbul, care, în scurt timp, a înlocuit complet meiul. Porumbul a fost adoptat repede, deoarece condițiile de climă ale acestuia erau aceleași cu ale meiului, dar producția lui era de 2-3 ori mai mare; furniza de asemenea un volum mare de coceni pentru hrana vitelor, iar cocenii erau folosiți și pentru acoperișul caselor. Printre cuiburile de porumb, puneau locuitorii din Vulcana, ca și astăzi, fasole și dovleci, economisind pământul puțin. Și apoi porumbul da o mămăligă mai gustoasă decât meiul și nu era nici el cerut de turci.

Foarte important este faptul că porumbul nu schimba deloc „bucătăria” tradițională a locuitorilor. Nici mălaiul, făina de porumb, nu era panificabilă ca și a meiului, și se puteau continua deprinderile străvechi ale fierturilor (terci, mămăligă) și a turtei.

Iată de ce porumbul s-a răspândit cu repeziciune, îngrijorând pe proprietari care, pentru a frâna cultivarea lui, au fixat dijme mai mari decât pentru restul produselor. Introducerea porumbului însemna un pas înainte pentru starea economică a locuitorilor de pe această vale, dar pentru alimentație nu. Și nu din cauza porumbului.

Începând din secolul al XVIII-lea, dar mai ales de la începutul secolului al XIX-lea, pentru motive pe care le-am amintit mai înainte, izlazarile au început să scadă, având ca urmare o însemnată scădere a numărului de vite și deci a laptelui, care era alimentul principal alături de mămăligă.

În 1838, în Vîlcana de Jos nu se mai cultiva meiul. Cele 88 de familii puneau 71 pogoane de porumb, care împreună cu porumbul adus de cărauși satisfăceau cantitativ nevoile satului. Dar, din punct de vedere *calitativ, alimentația era net deficitară*. Era lipsită de albumine, grăsimi animale și de vitaminele pe care le aducea odinioară laptele. Am văzut în alt capitol că, deși erau în acel moment 96 de vaci în sat, repartiția laptelui era foarte inegală, iar 22 de familii erau complet lipsite de vacă cu lapte.

Dezechilibrul alimentar s-a evidențiat prin apariția bolii numită pelagră. La începutul secolului XX mai erau încă bolnavi de pelagră, de „pârleală”, cum îi ziceau sătenii, în Vulcana. Problema alimentației pe valea Vulcaniei n-a căpătat o dezlegare definitivă decât mai târziu.

Împroprietărirea din 1864. *Clăcașii din Vulcana sunt eliberați și împroprietăriți de domnitorul Cuza.*

Cam așa arăta viața locuitorilor de pe Valea Vîlcăniei, pe la jumătatea secolului XIX, după cum ne apare din puținele documente rămase. După ce a fost ales domn Alexandru Ioan Cuza și în Țara Românească, sătenii din comuna Cucuteni, care cuprindea pe atunci așezările de pe Valea Vîlcăniei, au început să nădăjduiască vremuri mai bune. Se vorbea de răscumpărarea clăcii, de împroprietărire, că va veni o lege să poată vinde liberi rachiul lor și altele. Așteptarea nu era însă la fel pentru toți, pentru că nici situația lor nu era aceeași. La Cucuteni mai rămăseseră încă moșneni, dar la Vulcana de Sus și de Jos toți erau clăcași, fie pe moșia schitului Bunea, cum îi ziceau acum schitului Vîlcana, fie pe moșiile unor proprietari.

Clăcașii de pe moșiile acestora din urmă o duceau cel mai greu. De pe la 1851, de la Știrbei Vodă, ei erau denumiți chiriași, pentru a arăta și mai mult că cei ce clăcuiesc pe moșiile proprietarilor, nu au nici un drept asupra pământului pe care îl muncesc. Vom vedea cum chiriașii erau numiți clăcași, în actul de delimitare al moșiei Mirceștilor din Șerbăneși (104) (și anexa nr.12).

Se aflate și pe aici că boierii vor să facă o lege prin care să dea țăranilor numai câte trei pogoane de familie și să rămână aceleași învoieli. Dar legea n-a fost primită de domnitorul Cuza (105). În anul 1863, decembrie, a venit vestea că a fost votată legea pentru secularizarea averilor mănăstirești, toate aceste averi trecând în stăpânirea statului. Clăcașii schitului din Vulcana urmau să devină clăcași ai statului. Dar deosebirea nu era mare, deoarece atât mănăstirile, cât și statul își arendau moșiile, iar clăcașii aveau de îndurat asuprirea acestor arendași și nu a proprietarilor, stat sau mănăstire. De aceea, vestea secularizării i-a bucurat și nu prea i-a bucurat pe clăcașii din Vulcana, care nu schimbarea stăpânului așteptau, ci scăparea definitivă de clacă.

La 15 august 1864, au început să sune clopotele și în satele comunei Cucuteni, de pe Valea Vîlcăniei, așa cum era obiceiul de veacuri, atunci când stăpânirea avea să aducă la cunoștința poporului vreo veste mai importantă. S-a adunat tot satul să vadă despre ce este vorba. În fața tuturor s-a citit proclamația Înălțimii Sale Domnului României, Alexandru Ioan Cuza, trimisă de la București în toată țara, precum și legea rurală întocmită de Mihail Kogălniceanu.

Toți țăranii clăcași, spunea noua lege, rămăneau proprietarii pământului pe care își aveau casa și gospodăria și fiecare clăcaș primea pământ după puterile de muncă (106).

Existau patru categorii: frunțașii erau cei care făcuseră clacă cu patru boi și primeau 11 pogoane de pământ; mijlocașii, cei care rezolvaseră claca numai cu doi boi, primeau 7 pogoane și 19 prăjini; pâlmașii, numiți la Cucuteni toporași, primeau câte 4 pogoane și 15 prăjini, iar unii primeau câte 398 prăjini pentru casă și grădină. Trebuia să se plătească o despăgubire, în rate, în 15 ani, plată care reprezenta mai mult despăgubirea pentru desființarea clăcii decât valoarea pământului.

Bucuria sătenilor a fost de nedescris. Cântecul și jocurile n-au încetat în ziua aceea de 15 august 1864. Se termina cu claca care devenise mai rea decât „rumânia”, pe care o înlocuise cu mai bine de 100 de ani înainte. Se termina cu dijma, cu zilele de clacă și monopolurile, cu carele de lemne, cu podvezile și plocoanele. Și, în sfârșit pământul, care cu sute de ani înainte le fusese răpit, dar pe care locuitorii continuaseră să-l muncească, ca rumâni, apoi ca clăcași, spre folosul stăpânilor străini, ce s-au perindat pe această vale, acum pământul acesta reîntra în stăpânirea celor îndreptățiți să-l stăpânească.

Unii boieri voiau să nu se aplice această lege decât după un an, dar Mihail Kogălniceanu, autorul legii, a stăruit ca legea să intre în vigoare de la 23 aprilie anul următor, 1865 (107).

În satele Vîlcana din comuna Cucuteni s-au întocmit tabelele cu clăcașii, după categoriile stabilite. Comisia Plaiului Dâmbovița, de care ținea pe atunci comuna Cucuteni, s-a întrunit la Vîlcana de Jos, la 23 iunie 1865 pentru proprietatea statului, fostă a schitului Bunea. Din procesul-verbal întocmit atunci, reiese că pe această proprietate se aflau domiciliați 50 de locuitori repartizați pe categorii astfel: 5 locuitori fruntași, 14 locuitori mijlocași, 29 locuitori toporași (cu brațele), 2 locuitori primeau pământ numai pentru casă și grădină. (anexa nr.14).

Au rămas pe terenul statului răspândite optsprezece case, unsprezece case în cătunul Vîrlani și șapte case pe Valea Căinelui, care urmau să se mute în sat.

S-a dat din moșia statului, fostă a schitului Bunea, 313 pogoane și 730 stânjani, actul de delimitare al acestei suprafețe fiind întocmit de inginerul Scarlat Popovici la 4 august 1865. (anexa nr.13)

Ocolul acestui sector din vatra de sat a Vulcanei de Jos începea de unde se varsă Valea Căinelui în Vîlcana, apoi mergea pe firul apei până la delimitarea satului Vîlcana de Sus, dincolo de Nicolaești, apoi urca spre vârful dealului care desparte Valea Vîlcăniei de Valea Căinelui, trecea prin punctele: la Plută în plai, apoi pe plai pe la Izlazul mare, de aici la Islăjior, apoi la Stejar, la Vasilie, la Ghighicioaia, la Curătură, apoi cobora spre Valea Căinelui și pe firul acestei văi până iarăși la Vîlcana. Deci toată această suprafață de 313 pogoane se întindea numai pe partea dreaptă a pârâului Vîlcana. Dar noi știm că din cele mai vechi timpuri se afla sat și dincolo, unde stăpân era tot Bunea și unde nu treceau moșiile moșnenilor din Șerbănești, după cum hotăra hrisovul lui Matei Basarab. Când se vor fi întins aici, peste moșia dăruită de Grădișteni și Cantacuzini mănăstirii, nu știm, dar fapt este că la 1865 aici era moșia moșnenilor Mircești.

Din actul de delimitare întocmit de inginerul hotarnic I. Bărbulescu la 25 iunie 1868 reiese că din moșia Mirceștilor se delimitează pământul convenit după lege celor 25 „foști chiriași”, în suprafață de 192 pogoane repartizat astfel: 3 locuitori fruntași primesc 33 de pogoane, 16 mijlocași primesc 124 pogoane, 6 toporași primesc 27 pogoane.

La aceștia se adaugă câte 398 stânjani, pentru 23 de case, care fac încă șapte pogoane, în total 192 pogoane.

Moșia moșnenilor Mircești fiind destul de întinsă, clăcașii de aici au primit suprafața prevăzută de lege. (anexa nr.12)

La Vîlcana de Sus, clăcașii au primit pământ dintr-o înfundătură a statului, fostă moșie a mănăstirii Mărgineni: 8 clăcași și un 1 fruntaș au primit câte 11 pogoane, 4 codași (toporași) au luat câte 4 pogoane și 15 prăjini, 3 locuitori s-au bucurat numai de câte 398 prăjini pentru casă.

Locuitorilor din satul Vîlcana de Sus li s-a dat izlaz în devălmășie cu locuitorii moșneni din Pietrari.

Câțiva clăcași au primit pământ din moșia statului Pucioasa, fostă a mitropoliei, dar marea majoritate a locuitorilor din Vîlcana de Sus și din Cucuteni au fost împrăștiți pe

moșiile lui Sache Poroineanu și Zinca Dăljanu, pe care clăcuiseră până atunci. Dacă cei 41 de clăcași de pe moșia lui Sache Poroineanu au primit loturi cu suprafețele legale (11-7-4 pogoane), cei 60 de clăcași de pe moșia Zincăi Dăljanu au primit loturi mai mici: 4 clăcași fruntași au primit câte 7 pogoane și 15 stâneni, 41 mijlocași au luat între 4 și 6 pogoane, 15 toporași au primit câte 2 pogoane.

Moșnenii din cuprinsul comunei Cucuteni și comunele vecine au avut o rezervă de aproximativ 150 de pogoane, pe care au fost împrăștiți 40 de clăcași, care locuiau pe pământurile lor: 1 fruntaș, 2 mijlocași, 25 de toporași și 12 locuitori care au primit numai suprafața legală pentru casă. (anexa nr.14)

Pentru clăcașii din Vîlcana (comuna Cucuteni) reforma agrară din 1864 a constituit în mod real o ușurare, însă temporară și numai pentru o parte dintre aceștia, deoarece, ca pretutindeni, legea lua în considerare numai pe cei prezenți, cei existenți în acel moment. Nu era prevăzută creșterea populației, erau neglijăți urmașii, lipsă ce va ieși la iveală peste nici 20 de ani, când copiii de la 1864 vor deveni adulți, cu familiile lor, cu nevoile lor.

Pentru clăcașii din Vîlcana, lipsa pământului a început să fie simțită mai repede ca în alte sate, pentru că pentru mulți dintre ei, întinderea pământului nu asigurase nici măcar loturile prevăzute de lege, care nici așa nu fusese prea darnică (cazul clăcașilor de pe moșia Zincăi Dăljanu).

Apoi despăgubirile datorate proprietarilor erau destul de împovărătoare. Deși se socotise suma de plată mai mică pentru cei care ar fi plătit integral, nici unul dintre clăcașii de pe valea Vulcanei n-au putut să achite aceste sume de la început.

După aplicarea legii rurale din 1864, cea mai mare parte din suprafața cultivabilă a țării, 70%, rămânea tot în proprietate moșierească și numai 30% era deținută de țărani.

După Războiul de Independență, nevoia de pământ, îndeosebi a celor tineri, a fost întrucâtva îmbunătățită, prin împrăștierea „însurățeilor”, din toamna anului 1878.

Nu știm dacă și vulcănenii au mai obținut ceva cu acel prilej, după cum nu știm nici dacă au câștigat ceva prin legea din 6 aprilie 1889, pe care guvernul au fost nevoiți să o dea după răscoala din 1888, izbucnită din cauza vieții grele a țăranilor, pricinuită de lipsa de pământ și învoielile agricole apăsătoare. În restul țării, legea aceasta permisesse ca 106.716 țărani fără pământ să poată cumpăra loturi din moșiile statului, în condiții de plată relativ ușoare.

Aplicarea reformei agrare din 1921 la Vulcana-Băi. În timpul primului război mondial, locuitorii din Vulcana, ca întregul popor, erau animați în luptă de aceeași dorință de libertate, de independență. Luptau pentru apărarea gliei în care se odihneau strămoșii. Totuși, stăpânirea de atunci a găsit cu cale să promită luptătorilor – în timp ce se aflau încă în tranșee – că le va da pământ, atât cât le trebuie, pentru a-și împlini nevoile.

La Vulcana, ca în toate satele, cei ce se întorseseră acasă așteptau acum ca guvernele să-și țină făgăduiala. Dar de abia în 1921 apare legea reformei agrare.

Dar până la aplicarea acestei reforme, de la care de altfel vulcănenii nu așteptau mare lucru, o parte dintre ei s-a hotărât să accepte despărțirea de locul natal și să plece în Bărăgan, pământ mult și roditor, unde se înființau atunci noi sate. Astfel, în 1923 au plecat 23 de familii, iar în anul 1924 un număr de 30 de familii. Acești coloniști s-au acomodat repede la câmp și prin munca și vrednicia lor, au făcut onoare satului din care au plecat.

Ca urmare a legii din 1921, după doi ani s-a atribuit comunei Vulcana-Băi, prin Hotărârile Consiliului județean de expropriere nr. 90 și 112 din 1923, o suprafață de 181 ha pentru izlazul comunal: din proprietatea statului 161 ha și de la proprietarul Gh. Corbescu 20 ha (108).

În 1929, Consiliul de ocol Pucioasa completează izlazul comunal prin hotărârea nr.7 din 1929, atribuind comunei, din proprietatea statului suprafața de 12 ha, în schimbul suprafeței de aceeași întindere, ce se parcela pentru cămine, în izlazul comunal.

În anul 1931, Ministerul de Domenii C.A.P.S., în conformitate cu Decizia Ministerială nr. 242.486 din 15 aprilie 1930, a cedat suprafața de 21 ha, 5.044 m² pentru împrăștiere, conform legii I.O.V. din 1930. Din aceasta s-au atribuit loturi pentru cultură 12 ha, 7.642 m², iar restul de 8 ha, 7.402 m² urmând să fie împărțit pentru cămine de case. Pentru aceasta, Ministerul de Domenii dăduse aprobarea cu Ordinul nr.236.624 din 1930, în urma intervenției serviciului agricol al județului Dâmbovița.

Consiliul comunal al comunei Vulcana-Băi, cu aprobarea nr.45.438/1929 a Ministerului de Domenii, a cedat la rândul său, din izlazul comunal, o suprafață de 12 ha, care a fost parcelată în întregime în 163 de cămine de casă.

La 12 martie 1933, o comisie constituită în comună, a repartizat cele 163 de cămine, create de cadastru din cele 12 ha, care fuseseră izlazul comunal și care trebuia plătite cu câte 0,80 lei m². La această repartiție s-au destinat ca rezerve de interes general câte un cămin pentru: primărie, școală, piață, sanatoriu, sport, cărămidărie.

Evident că erau mai multe cerințe decât loturi. S-au făcut contestații de către unii locuitori din Vulcana-Băi contra repartiției, s-au făcut reclamații.

La 15 martie 1933, deputatul C. Dimitriu a făcut o interpelare în Adunarea Deputaților cu privire la repartiția loturilor din Vulcana-Băi și a cerut o anchetă. A răspuns deputatul Cezar Spineanu. Ancheta ordonată de Ministerul Agriculturii și Domeniilor a fost făcută de inspectorul general D. Voinescu care a înaintat concluziile cu raportul nr.20 din 1 aprilie 1933.

Se considera că lucrările făcute de comisia din Vulcana au fost legale; s-a hotărât totuși ca, prin parcelarea a încă 6 ha din izlaz, să se mai creeze 16 cămine, dar și repartizarea celor rezervate pentru sanatoriu, școală, sport etc.

Plângerile, contestațiile continuă însă. În 1935, noul consiliu al comunei Vulcana-Băi, sesizându-se că s-au făcut nereguli și nedreptăți cu ocazia repartiției locurilor de casă, din

suprafața de 12 ha, cedată din izlazul comunal, prin încheierile sale nr.15 și 21/1935 decide depozedarea unui număr de 25 locuitori, care nu întruneau condițiile de a li se atribui cămine. Aceste încheieri ale Consiliului comunal au fost aprobate de delegația județeană, prin decizia nr.1820 din 1935 și au rămas definitive, deoarece locuitorii depozedați n-au făcut contestații în termen, în conformitate cu dispozițiile legii. S-a aprobat însă restituirea sumelor deja plătite pentru aceste cămine de către cei depozedați. Cine va fi făcut nedreptate ? Cei ce au repartizat loturile în 1933 sau cei care au depozedat pe cei 25 locuitori în 1935?

Trebuie relevată aici lipsa de orizont, de prevedere, de grijă pentru comună a celor care pentru a satisface pe câțiva acoliți, au parcelat loturile de folos obștesc.

Astfel, Casa Națională a Asigurărilor Sociale a luat în proprietate și posesie un teren de 3 ha, în scopul clădirii unui sanatoriu. (Procesul-verbal din 3 septembrie 1925 și procesul-verbal nr.12.216 din 21 noiembrie 1927, transcris la Tribunalul Dâmbovița sub nr.3.099 din 7 iulie 1926). În așteptarea construcției, Casa Centrală a arendat acest teren pe anul 1926/27.

În anul 1931, Ministerul Agriculturii și Domeniilor a parcelat însă și acest teren al Asigurărilor Sociale, care a intentat acțiune judiciară (petiția nr.95.205/9 din 1942), pendinte de Judecătoria mixtă Târgoviște. În anul 1942-43, în plin război, acest proces între două instituții de stat era încă în curs (108). Alt exemplu de abuz, a fost parcelarea lotului de ½ ha rezervat pentru construcția noii școli - care era evident că va fi în curând necesară - cu tot protestul școlii, făcut către minister (anexa nr.20).

Și tot așa au fost parcelate abuziv, în 1935 loturile de folos obștesc rezervate la început, pentru primărie, piață, sport etc.

Ca urmare a reformei agrare din 1921, pentru satul Vulcana de Sus, comisia județeană a expropriat moșia Pietrari-Manga din județul Dâmbovița a proprietarului I.C. Purică (dosarul nr.86 din 11 septembrie 1922) (109).

Din moșia Fieni-Cucuteni, comisia județeană de expropriere Dâmbovița, prin decizia nr.37 din 18 aprilie 1924, a expropriat 42 de ha pentru izlazul comunal, cu prețul de 1.600 lei ha, la punctul numit „Stâna Bărbosul” (110).

La Vulcana de Sus, se defalcă tot din izlazul comunal, din moșia Poroineanu, 5 ha, pentru a fi parcelat în cămine de case pentru locuitorii îndreptățiți. La 15-16 iulie 1933, comisia instituită în sat a repartizat 40 de locuri de case (4 ha) din cele 69 de cămine create de Cadastru. Bineînțeles că și la Vulcana de Sus au fost nemulțumiri, contestații, reclamații și a fost cerută parcelarea lotului școlar (111).

Perioada de stațiune balneară. În condițiile de viață arătate mai înainte, la Vulcana întâmplări neobișnuite au dus la transformarea satului, pentru o perioadă care a durat o jumătate de secol, în stațiune balneară. Această schimbare a satului Vulcana, care a obligat pe locuitorii săi să devină băieși, nu s-a făcut dintr-o dată, ci încetul cu încetul. Cum au reușit vulcănenii să facă din micul lor sat de foști clăcași, fără nici un alt mijloc, decât brațele și

mintea lor, o stațiune balneară, care timp de zeci de ani a reușit să se mențină printre cunoscutele și căutatele stațiuni balneare din țară ? Vom rezuma aici istoricul acestei transformări a satului Vulcana în stațiune balneară.

Se pare că primele semnalări ale existenței izvoarelor de apă minerală de la Vulcana aparțin lui Anatol D. Demidov, în lucrarea sa din 1837 referitoare la călătoria prin Rusia, Ungaria și Țările Române.

E drept că la Vulcana existau câteva izvoare atermale (cu apă rece) cu miros de pucioasă, de altfel bună la gust și care putea fi băută de oameni și animale: unul din ele, la poalele pădurii mănăstirii, pe valea căreia îi și zice „Pe vale la izvor”, cam la un km de șosea; al doilea, mai puternic, foarte aproape de șosea, în punctul numit „Mocirla”, pentru că în jurul izvorului pământul era totdeauna muiat de apă. Aceste două izvoare sunt pe partea dreaptă a pârâului Vîlcana.

În fața acestora, pe partea cealaltă a pârâului, dintr-un deal numit Dealul Cornilor, pe Brăneasca, la vreo 500 m de firul apei, ia naștere un al treilea izvor. Acest izvor cu miros de sulf și mai puternic decât celelalte două, numit din cauza aceasta „Puturosul”, a fost exploatat înainte de primul război mondial de un oarecare Ovesa. De atunci, izvorul este cunoscut sub numele de „Izvorul Ovesa”.

Dar nu prin apa sulfuroasă a acestor izvoare a devenit Vulcana stațiune balneară, ci printr-o altă apă minerală, concentrată, care conține cantități mari de iod și brom, a cărei descoperire ar părea poveste, dacă n-ar fi consemnată în scris, de oamenii de atunci care au cunoscut bine faptele.

Această perioadă de început a stațiunii balneare Vulcana, este descrisă în 1902 de Dr. G. T. Zissu, medicul primar al județului Dâmbovița (112).

Încă de la sfârșitul secolului XIX, copiii care păzeau vitele la marginea satului Vîlcana aproape de vărsarea Văii Câinelui, găseau uneori în mici gropițe, la suprafața pământului, un lichid negricios căruia, dacă i se da foc, ardea. Era un țiței brut, pe care localnicii se străduiau să-l culeagă și să-l ardă în lămpi, apoi au început să sape puțuri, așa cum se făcea de multă vreme la Glodeni, nu departe de Vulcana, pe partea cealaltă a lăcomiței. Au intrat în asociație cu cei din sat și câțiva târgovișteni cu bani și astfel săparea de puțuri a devenit mai intensă.

În timpul săpării acestor puțuri s-au găsit până la adâncimea de 100 m mici cantități de țiței (sfârlacuri), dar au mers cu săpatul mai departe. În curând s-a dat peste o pătură de apă sărată destul de abundentă ca să împiedice săparea mai departe, cu acea metodă primitivă de atunci. În puțul numit Carol, în care se mersese cu săpatul până la adâncimea de 160 m, izvorul de apă minerală a fost atât de puternic, încât apa s-a ridicat până la suprafață curgând în afară. Căutarea de petrol a trebuit să fie întreruptă, puțurile au rămas părăsite, constituind o grijă mai mult pentru sătenii care trebuia să le acopere bine pentru ca oamenii, copiii mai ales, și animalele să nu cadă în ele.

Va trebui acum să trecem cu povestirea faptelor, la satul vecin, Pucioasa, care pe atunci se numea încă Șerbănești-Poduri care se afla la 4-5 km spre răsărit de Vulcana, peste deal și care a influențat în mare măsură soarta Vulcanei (113).

Și acolo, la Pucioasa, în marginea Ialomiței, se aflau izvoare cu apă sulfuroasă, ca cea de la Vulcana. Doar că aceste izvoare erau mai numeroase, mai concentrate și cu debit mai mare. Apoi, Pucioasa era așezată pe drumul principal al văii Ialomiței, mai târziu cu cale ferată care o unea de restul țării, avantaj care a făcut ca izvoarele de acolo să fie cunoscute de mai multă vreme și să fie întrebuințate pentru băi.

Izvorul nr.1, care pe la anul 1800 se numea Fântâna de sub Coastă, a fost întrebuințată încă pe vremea generalului Kiseleff, ca apă purgativă, combătând și frigurile care bântuiau printre soldați. Dr. Sober a primit însărcinarea să facă un spital numit „Bărăgan”, lângă izvoare, pe locul lui D. Bellu. În 1834 se descoperă și izvoare feruginoase de care vorbește dr. St. V. Episcopescu în lucrarea sa „Apele metalice ale României Mari” din 1837.

În anul 1862, medicul districtului Dâmbovița, Ion Alinescu, face o dare de seamă despre situația izvoarelor de la Pucioasa, unde în acel an au fost 67 persoane pentru cură.

În 1863, inspectorul general dr. Carol Davila cere autorităților din Pucioasa să ia măsurile necesare și să se facă analiza apelor. În 1869 se construiește în Pucioasa un pavilion în actualul parc.

În 1870, chimistul dr. Alfred Nicolaus Bernath-Lendway, care venise în țară pentru spitalele Eforiei cu însărcinarea de a face cercetări asupra apelor minerale, vizitează și Pucioasa, analizează apele de acolo și, considerându-le deosebite, chimistul trimite câteva flacoane la expoziția din Viena de la 1873.

De acum înainte începe să se intereseze de Pucioasa și conducerea județului.

În 1879, dr. Bernath, venind din nou la Pucioasa pentru a completa analizele cu unele date la fața locului, trece și la Vulcana, unde face analiza apelor care izvorau din puțurile săpate pentru căutarea petrolului și descoperă că aceste ape *conțin cantități însemnate de săruri de iod*. Dr. Bernath înaintează un referat la Direcția Sanitară, cu rezultatul analizelor (la 18 octombrie 1881) și Consiliul sanitar Superior decide prin jurnalul său din 29 decembrie 1881 „că fiind de mare folos, sorgintele iodosalifere de la Vulcana să se utilizeze la un loc cu cele de la Șerbănești-Poduri”.

Județul care investise deja sume importante în vederea construirii unui stabiliment balnear la Pucioasa, se preocupa mai mult de aceasta, în timp ce *Direcția Sanitară se interesa mai mult de Vulcana* (sublinierea dr. Gh. T. Zissu) (v. Anexa nr.16).

Consiliul județean a fost autorizat să se ocupe atunci de această chestiune, adică de posibilitatea de a utiliza atât apele de la Vulcana, cât și pe cele de la Pucioasa. În ședința sa din 21 februarie 1882, găsește că singura soluție este a se face o șosea care să lege Pucioasa de Vulcana, iar apa să fie transportată de la Vulcana în rezervoare separate, de unde să fie întrebuințată apoi fie în amestec cu apa de la Pucioasa, fie separat.

Drumul peste deal, de la Vulcana la Pucioasa s-a construit în adevăr și ani de zile, apa ce se scotea din puțurile de la Vulcana a fost cărată cu butoaiele la Pucioasa unde era utilizată pentru băi.

Sistemul de pregătire a băilor era foarte primitiv, apa era adusă cu hârdăul în baia de lemn, unde era încălzită cu pietre arse. În ciuda acestei metode arhaice de pregătire, efectele terapeutice erau foarte bune. Bolnavii mult ameliorați se întorceau și anii următori, aducând și alți suferinzi.

Așa că dr. Gh. T. Zissu putea scrie în 1902 „Diferența este mare, ce este dreptul, între ce era la 1879-80, când s-au aplicat primele măsuri, căci astăzi sunt clădiri frumoase, patru instalații sistematice, un parc splendid, șosele asfaltate, sursele de ape minerale colectate”. Vin anual 700 – 800 familii, sunt timpuri când se servesc 300-400 băi pe zi (114).

Vulcănenii vedeau cu amărăciune că ei, din nou, au devenit clăcași, salahori, care transportă cu multă caznă, peste deal, apa minerală scoasă din pământul lor, de pe urma căreia alții trag foloase.

Atunci, sătenii din Vulcana se hotărăsc să facă și ei băi, la ei acasă. Își repară și transformă locuințele, fac mici cabine pentru băi alături de camere, își construiesc căzi din lemn și aduc de la Ialomița bolovani de piatră pentru încălzit. Instalațiile pentru băi erau gata. Pentru asigurarea unei băi erau necesari 150 l de apă.

Vizitatorii, cum le spuneau atunci pacienților, nu întârziară să sosească mai întâi din Târgoviște, din împrejurimi, apoi din toată țara.

Astfel, încă din 1885 s-a început exploatarea acestor ape minerale descoperite întâmplător, din care se pregăteau băi calde pentru tratamentul unor boli cronice, îndeosebi reumatisme.

Primul care a dat importanță apelor minerale de la Vulcana și le-a recomandat pentru băi a fost dr. Dimitrie Iovițiu, medicul orașului și spitalului Târgoviște. Dealtfel, dr. Dimitrie Iovițiu făcea parte și el dintre proprietarii acestor izvoare, împreună cu dr. Irescu, moștenitorii Rătescu, C. Petrescu, I. Grigorescu și N. Rucăreanu.

Fiind direct interesați ca proprietari și având recomandăția Consiliului Sanitar Superior, care arăta că apa minerală de la Vulcana este foarte bogată în iod, au încurajat pregătirea băilor în locuințele sătenilor din Vulcana. Sistemul era același ca la Pucioasa, apa fiind încălzită tot cu bolovani. Numărul bolnavilor creștea și la Vulcana din an în an. Alți medici din țară află de băile de la Vulcana și de bunele efecte terapeutice ale acestora și trimit aici bolnavii.

În 1885, dr. Alexandu Saabner-Tuduri, a făcut o expunere în revista „Spitalul” despre apele de la Vulcana, pe care o menționează dr. Gh. T. Zissu; în acel an erau cunoscute patru fântâni cu apă minerală iodurată. Citează rezultatele analizelor chimistului Bernath, expune rezultatul exporărilor sale în privința apelor iodurate, până în acel an, insistând mai mult

asupra puțurilor de la Vulcana, arătând că toate izvoarele au ape salifere iodurate și debite abundente.

Analize chimice au fost repetate de doctorul A. O. Saligny în 1884 și acestea au confirmat rezultatele obținute de doctorul Bernath. Saligny face o comparație între concentrația în iod a apelor de la Vulcana cu alte ape similare. Studiind tabelul publicat în 1878 de dr. Rabl, medic inspector al băilor Hall din Austria, constată că numai Tassiloquelle Hall cu 0,390 iod la 10.000 părți apă, poate fi comparat cu Vulcana Rădescu cu *0,394 iod la 10.000 părți apă*. Comparând concentrațiile de iod ale apelor de la Vulcana, cu ale tuturor apelor iodate, cunoscute în Europa, constată că „numai două sorginte iodifere din continentul Europei, pot concura în privința concentrației, cu apele de la Vulcana, adică sorginții iodifere de la Trescaro și Castrocaro în Lombardia, iar restul apelor sunt întrecute de apele de la Vulcana, în mod eminent (dr. Gh. T. Zisuu, p.5). La cererea dr. Dimitrie Iovițiu, senator, Institutul de Chimie Universitar, în Buletinul cu nr. 433, din 1896, reface analizele apelor a cinci surse de apă minerală din Vulcana și constată cum concentrația în ioduri se menține aceeași, după 15 ani de la data primelor analize și că „orice hazard prin întreprindere de exploatare este înlăturat”.

Apele sunt cercetate și de Dr. Popescu-Vîlcana, V. Dumitrescu și V. Grindeanu. Izvorul Ovesa este analizat în 1910 de către Dr. C.I. Istrati, unul dintre fondatorii școlii românești de chimie, găsind o apă alcalină litinoasă cu mineralizare totală de 1,0594 g/litru.

Deși construirea unui stabiliment balnear la Vulcana era pe atunci și a rămas un gând neîmplinit, totuși numărul bolnavilor tratați în băile pregătite în casele sătenilor era mereu în creștere. Oameni modești, mulți funcționari, învățători, profesori, meseriași își întăreau sănătatea la Vulcana. Reclama la început nu se făcea prin presă, ci prin exemplu și viu grai. Bolnavii veniți la Vulcana în cârje și înapoiți acasă pe propriile lor picioare, alcătuiau reclama cea mai bună. Pacienții, mulțumiți de băi, se împăcau și cu alimentația rustică, ieftină, dar mai puțin cu lipsa de confort a locuințelor.

Vizitatorii sfătuiau pe sătenii din Vulcana să-și construiască locuințe mai potrivite, mai bune pentru închiriat. Ușor de zis. Oamenii înțelegeau bine acest lucru, dar realizarea acestora era grea, cerea bani. Cămătarii luau dobândă ban la ban, băncile particulare cereau și ele garanții pe care acești țărani din Vulcana, clăcași până mai ieri, nu le puteau oferi.

Cooperația la Vulcana și dezvoltarea stațiunii. Atunci au început vulcănenii să se gândească la înființarea unei bănci populare, cum auziseră că s-au făcut în alte sate, la care să-și depună micile economii și unde să găsească să împrumute un ban, la nevoie. De câțiva ani ideea cooperației se răspândea repede la sate, mai ales de când ministrul învățământului era Spiru Haret, care, prin dascălii școlilor sătești, a reușit în bună parte să popularizeze această idee de întovărășire a oamenilor mai săraci. Exemplul primilor cooperatori din alte țări

a început să fie urmat și în țara noastră și, la 9 ianuarie 1901, apare prima bancă populară din țară, „Rândunica”, în comuna Urziceni, din județul Ialomița.

La 1 ianuarie 1905 se înființează Banca Populară „Armaș-Bunea”, în comuna Vulcana-Băi (pe atunci numită încă Cucuteni). La sătenii din Vulcana, cu pământ puțin, nu prea roditor, care duceau încă o viață anevoioasă și printre care se mai găseau în acea vreme încă bătrâni care clăcuseră pe moșia schitului, a găsit teren potrivit, această idee a cooperației. Gândul că prin această întovărire se pot ajuta singuri, că se pot dezrobi de noile forme de dominație economică, îi influența la lucru. Vulcănenii au fost printre primii și printre cei mai hotărâți cooperatori din județul Dâmbovița și din țară.

Banca Populară „Armaș-Bunea” a început cu numai 38 de membri și cu un capital social de 500 lei (subscris 4.800 lei), dar folosul ei a început să fie simțit în curând. Fiecare membru cooperativ putea găsi aici, la nevoie un împrumut cu dobândă mică și condiții de restituire lesnicioasă. Banca Populară acorda membrilor ei împrumuturi folosite să-și clădească locuințe noi, mai spațioase, cu mai multe camere și cabine pentru băi, care să poată fi închiriate vara pentru a administra aceste procedee balneare în condiții mai bune.

În 1931 Banca populară „Armaș-Bunea” ajunsese să aibă un număr de 250 de membri și un capital de 2.000.000 lei.

Un mare neajuns aveau acum sătenii din Vulcana care își închiriau casele și administrau băile de apă minerală, cu proprietarii puțurilor, care căutau să câștige cât mai mult de pe urma apei necesare băilor. Sătenii ar fi dorit să arendeze puțurile și să administreze singuri exploatarea apelor minerale. Dar cum ? Atunci ei se gândesc din nou la cooperație. Se mai înființau în țară cooperative meșteșugărești, de producție, dar cooperative pentru exploatarea apelor minerale, nu.

Totuși, la 14 august 1911 vulcănenii creează în comuna Vulcana-Băi, care de curând se despărțise de Cucuteni, o societate cooperativă pentru exploatarea apelor minerale și distribuirea lor numai în localitate, sub denumirea „Sănătatea”.

Era prima societate de acest fel din țară (anexa nr.19). Scopul Societății Cooperative „Sănătatea” era (art.3 al statutului):

- a) de a exploata sursele existente;
- b) a face noi sondaje pentru captarea apelor minerale;
- c) a construi rezervoare și a introduce orice îmbunătățiri reclamate de bunul mers al exploatării lor;
- d) a distribui apa din sursele ce-i aparțin, numai membrilor societari în localitate.

Cooperativa Sănătatea avea la înființare numai 30 de membri, cu un capital social de 500 de lei.

În acel timp, anume la 15 februarie 1913, Statul, prin Ministerul Industriei și Comerțului arenda dreptul de a exploata apa minerală ce va fi produsă de cele trei puțuri aflate pe

proprietatea Statului, Gura-Vulcanii, împreună cu terenul aflat în jurul puțurilor formând astfel un perimetru în total de 9.050 m².

Arendașul din Vulcana se numea Ioan Teodorescu. Depunând o garanție de 150 de lei, acesta putea exploata puțurile timp de cinci ani, începând cu 20 mai 1914, având dreptul de a le adânci pentru mărirea debitului de apă minerală. Era însă obligat ca în termen de trei ani să instaleze un rezervor pentru înmagazinarea apei, construit din cea mai bună tablă și având o capacitate de 15-25 mii decalitri.

În primii ani, Cooperativa „Sănătatea” a avut numai rolul de arendaș.

În 1913, Societatea „Sănătatea” ia în concesiune un teren, iar la 2 octombrie 1915 concesionează un altul de la Serghie Hăpău din Pietrari, apoi în 1922 terenul unor locuitori din Vulcana. La 30 noiembrie 1925, este autentificat de Tribunalul Dâmbovița contractul de vânzare-cumpărare dintre Serghie Hăpău din Pietrari și Cooperativa Sănătatea, prin care primul vinde terenul pe care-l concesionase cooperativei la 2 octombrie 1915.

După o activitate grea, plină de piedici puse de cei care nu erau bucuroși de consolidarea acestei cooperative, care făcea independenți pe membrii ei din Vulcana, Societatea Cooperatistă „Sănătatea” reușește să devină proprietara unui important și valoros teren, construiește șapte puțuri cu apă minerală, patru rezervoare de lemn, un rezervor de beton armat, un mare colector cu patru compartimente cu o capacitate de 42.000 dal. Începând din 1925 a construit o uzină pentru furnizarea de curent electric și a făcut instalarea rețelei electrice în tot cuprinsul stațiunii cu fondurile proprii, dând stațiunii Vulcana un aspect civilizat. S-a putut moderniza prin motoare electrice scosul apei minerale, care mai înainte se făcea în mod primitiv cu caii.

Pentru a putea realiza toate aceste înfăptuiri, Banca Populară „Armaș-Bunea”, a acordat Cooperativei „Sănătatea” în 1926, un împrumut de 1.000.000 lei prin Institutul Național al Cooperăției.

După 32 de ani de existență, „Sănătatea” avea în 1943 o avere evaluată la 20.000.000 lei.

Această activitate a unităților cooperatiste amintite, la care mai târziu s-a adăugat și Cooperativa de Consum „Mihai Viteazul”, a creat condițiile organizării unei stațiuni balneare. Se poate spune fără exagerare că stațiunea balneară Vulcana a fost rodul activității cooperatiste multiple și intense a locuitorilor din acest sat. Perioada de stațiune balneară pe care a străbătut-o Vulcana de la 1885 până în 1940, deși n-a interesat direct decât pe o parte a locuitorilor din satul Vulcana de Jos, a avut totuși o influență favorabilă, pozitivă pentru întreaga comună, pentru toată Valea Vulcanii.

Vulcana a jucat un rol social util pe plan național nu numai până la primul război mondial, când România posedea un număr mic de stațiuni balneo-climatice, dar chiar și în perioada dintre cele două războaie, când din patrimoniul țării făceau parte și numeroasele și importante stațiuni balneare din Transilvania. În acest timp, în Vulcana și-au găsit

ameliorarea suferințelor sau numai odihna, un mare număr de oameni din toată țara, care preferau această localitate modestă cu factori balneari, marilor stațiuni mondene din țară.

Ce boli se tratau la Vulcana-Băi ?

Factorul terapeutic principal l-a constituit apa minerală, clorurată sodică și iodurată, concentrată despre a cărei origine și compoziție am mai amintit. Vom reda aici numai analizeze izvoarelor nr.4 și Carol.

Un litru de apă conține:

	<i>Izvorul 4</i>	<i>Izvorul Carol</i>
Clorură de sodiu	53,0150	44,6647
Clorură de potasiu	0,1722	0,0999
Clorură de amoniu	0,1285	0,1658
Clorură de calciu	4,6065	4,1758
Clorură de magneziu	3,8615	3,2129
Iodură de sodiu	0,0315	0,0259
Bromură de sodiu	urme	urme
Sulfat de magneziu	0,1637	0,5422
Bicarbonat de fier	0,0223	0,0080
Mangan și aluminiu	urme	urme
Acid silicic	0,0064	0,0100
Hidrogen sulfurat	0,0034	
Total:	62,2561 gr.	51,9322 gr.
Aspectul	opalescent	limpede, incolor
Densitatea la 15°		1,0388
Reacția la turnesol neutră		neutră (V. Crassu)

Apa celorlalte izvoare au compoziție asemănătoare.

Similare: Govora, Olănești, Bazna, Bălățești (nr.1), Hall (Izvor Tasiloquelle) din Austria, Salies-de-Bearn, Charles, Kreuznach.

Deși primii medici din Vulcana recomandau cantități mici din aceste ape și pentru cura internă, întrebuințarea lor de căpetenie era totuși pentru cura externă, sub formă de băi.

Observațiile făcute în stațiune asupra bolnavilor supuși curei balneare au arătat eficacitatea deosebită a acestor ape în tratamentul bolilor cronice, îndeosebi reumatismele de tot felul, afecțiuni ginecologice, sifilisul în perioada terțiară, scrofuloza (116, 117, 118).

Pentru cura internă există în Vulcana un singur izvor mai puțin mineralizat, izvorul Ovesa:

Proprietăți fizico-chimice ale apei:

Temperatura = 12°C

Densitatea = 1,00075

Reacțiunea = ph = 6,8

Gust sălcii, miros de hidrogen sulfurat.

Un litru de apă conține:

Clorură de sodiu	0,1072
Clorură de magneziu	0,0202
Sulfat de sodiu	0,4068

Sulfat de calciu	0,2104
Carbonat de sodiu	0,0018
Carbonat de calciu	0.2412
Carbonat de magneziu	0,0102
Carbonat de fier	0,0022
Bioxid de siliciu	0,0065
Materii organice	0,0348
Hidrogen sulfurat	0,0068
Total:	1,0481 gr.

Apă atermală, sulfată, alcalino-feroasă, slab sulfuroasă.

(Al. Hagi Paraschiv)

Similare: Căciulata, Govora (Izvorul Ferdinand), Răducăneni, Sinaia, Challes, Vittel, Contrexeville.

Indicațiile apei izvorului Ovesa sunt: hipoclorhidria gastrică, gastrita hipopeptică, litiaza biliară, în cura de drenaj, în litiaza renală urică, în bronșita cronică. Sub forma de injecții intramusculare, în reumatismele cronice și în cura de desensibilizare (urticarii) (119,120).

Aceste înfăptuiri obținute la Vulcana, de locuitorii ei, în prima jumătate a secolului XX, ne apar modeste, neînsemnate, dar pentru acele timpuri grele ele au fost totuși remarcabile.

Numai raportată la situația social-economică de atunci, această realizare, transformarea satului Vulcana de Jos într-o stațiune balneară capătă dimensiunile adevărate. Aceste înfăptuiri, mari, mici, așa cum s-au putut îndeplini pe atunci, s-au datorat numai eforturilor și străduințelor locuitorilor satului.

În prima parte a secolului XX, literatura de profil medical include, fără excepție, stațiunea Vulcana-Băi.

Lucrarea „La Roumanie” (1866-1906) apărută în 1907, aparținând profesorului I. Popa-Burcă menționează Vulcana, asemănând-o prin compoziția apelor cu cea de la Govora.

În anul 1910, *Călauza stațiunilor balneare și climaterice din România* de Aurel Scurtu consacră câteva pagini Vulcaniei. Se scrie printre altele că băile se fac în sat, în mici cabine, ce se găsesc pe lângă fiecare casă. Apa e cărată cu carul sau cu donițele la vatră și încălzită cu bolovani. Paragraful – amănunte și informațiuni – notează: “Drumul cel mai potrivit e până la gara Pucioasa și d’aci cu trăsura până la Vulcana (5-6 lei); sau de la Târgoviște ... în sat sunt numeroase căsuțe țărănești și două restaurante. Viața e efină.” Mai cităm: “La temperatura de 100° apele sunt inalterabile, prin urmare ele nu pierd iodul și constituția lor chimică nu suferă modificațiuni.”

Și *Almanahul Dâmboviței* din anul 1912 furniza informații referitoare la Vulcana: „O sursă bună de venit sunt izvoarele de iod și ape minerale din subsolul comunei, care atrag vara numeroși vizitatori”.

În anul 1922, Dr. Popescu-Vîlcana în lucrarea *Băile Vulcana* prezenta stațiunea la lucrările primului congres balnear român.

Un alt volum, *România balneară și turistică*, editat în 1932, scris de Emil Țeposu și Valeriu Pușcariu descrie la Vulcana 8 puțuri: puțul Sf. Ilie, zis și nr. 4, adânc de 132 m, proprietate a preotului Dumitrăchescu, puțul Vlad Țepeș (120 m) aparținând Cooperativei, puțul Mircea (98 m) și puțul Carol (92 m), ambele proprietatea Grigorescu și Oscar Chiracescu, puțul Cuza Vodă al Cooperativei, puțul Manta (140 m), puțul Aroneștilor (122 m), puțul lui Vasilache și Grigorescu (122 m). Deschiderea puțurilor era de 1 m². Mai aflăm că toate puțurile particulare erau arendate Cooperativei locale.

Importanța stațiunii rezultă și din multitudinea cărților poștale alb-negru și color cu aspecte din Vulcana care au circulat încă de la începutul secolului XX.

Trebuie să menționăm în cadrul acestui capitol un fiu al satului. Dr. Gh. I. Mareș, doctor în medicină, medic primar, în deceniul al treilea al secolului trecut a făcut lucrări experimentale pe animal (câine) folosind fistule pe vezica biliară, coledoc sau duoden, dar și cercetări clinice pe un mare număr de bolnavi cu apa sulfuroasă de la Ovesa. Rezultatele le-a concretizat în lucrarea *Acțiunea apei minerale de Vâlcana asupra secreției biliare*, folosită ca teză de doctorat, apreciată de corifeii ai balneologiei românești ai timpului. Menționăm și volumul său *Apele minerale românești*, publicat în 1937, lucrare laborioasă, cuprinzând analiza a 47 de stațiuni din țară, printre care este înfățișată, bineînțeles, și Vulcana-Băi.

Decesul la 21 mai 1982 a doctorului Gheorghe I. MAREȘ a întristat un mare număr de oameni, care l-au cunoscut personal sau i-au știut activitatea. Reproducem o scrisoare – sensibile pagini literare – scrisă cu această ocazie, adresată la Vulcana regretatei învățătoare Maria MAREȘ, de către profesorul Gheorghe Oproiu și educatoarea Margareta Oproiu din Târgoviște:

„Mult stimată Doamnă Mareș,

Aflăm cu mare mâhnire trista veste a încetării din viață a cumnatului dumneavoastră, distinsul medic primar dr. Gheorghe I. MAREȘ. Încercăm o dureroasă strângere de inimă la gândul că omul de deosebit de înaltă cultură și aleasă omenie, fiu de elită al Vulcanei, nu mai este printre noi. Trăgându-mi eu însumi seva de viață din forța vitalizantă a aceluiaș pământ al Vulcanei, mă simt cu atât mai mult părtaș la durerea pe care o încercați cu cât, pentru mine, doctorul Gheorghe I. MAREȘ, pe care-l cunoșteam de mai bine de 40 de ani, a însemnat un înaintaș de prestigiu pe calea afirmării intelectualeși, în multe privințe, un model posibil. Înainte de a fi fost încercat de suferința care mi-a umbrit idealurile de viață, mi-am dorit să devin medic militar și așa am ajuns în 1939-1940, la 17 ani, la liceul militar din Craiova, unde visele mele s-au năruit repede. S-au năruit, dar amintirea lor rămâne.

Făcând parte dintr-o familie de aleși oameni de cultură, vrednici luminători ai satului – tatăl său regretatul Ion G. MAREȘ ca și fratele său, distinsul dumneavoastră soț Virgiliu I. MAREȘ, rămânând în memoria a numeroase generații drept chipuri de intelectuali și

îndrumători de elită ai obștei satului – medicul Gheorghe I. MAREȘ s-a situat, din tinerețe, printre cei care au pus hotărât umărul la ridicarea materială și spirituală a colectivității sătești cu care se simțea solidar, făcând ca Vulcana să fie cât mai cunoscută în țară și peste hotare. A fost printre cei dintâi care au atras atenția asupra bogățiilor naturale inestimabile ale solului, prin izvoarele minerale dătătoare de sănătate și asupra pitorescului locurilor, hărăzite parcă să întărească și mai mult, prin exuberanța codrilor seculari ce-i îmbracă dealurile, vigoarea satului vulcănean din care își scot forța și trăinicia.

Teza sa de doctorat asupra izvorului OVESSA și mai recent frumoasa sa monografie, scrisă în colaborare cu fiul, asupra comunei VULCANA-BĂI și a schitului BUNEA stau mărturie grăitoare ale dragostei pe care medicul de distinsă autoritate și omul de aleasă cultură a nutrit-o întotdeauna pământului natal. Se integra astfel firesc și cu deosebită sensibilitate într-un curent familial de excepție, fratele său, regretatul dumneavoastră soț Virgiliu MAREȘ, publicând, cu mult înainte, cea mai documentată, la acea vreme, monografie a Vulcaniei. Aceste lucrări vrednice a se afla în biblioteca oricărui fiu al Vulcaniei, la loc de cinste, constituie pentru noi poli de radieră spirituală la ceea ce Vulcana a produs mai valoros printre fiii săi.

Sunt câțiva ani de când l-am întâlnit ultima oară pe doctorul Gheorghe I. MAREȘ. Mă aflu la INSTITUTUL DE FIZIOLOGIE din BUCUREȘTI, unde starea șubredă a sănătății mele mă obliga să-mi caut o alinare și o posibilă reechilibrare fizică. Aflând de necazul meu, mi-a făcut o vizită, prilejuindu-mi bucuria revederii după foarte mulți ani și întărându-mi încrederea în depășirea momentelor de deprimare, cimentând între noi vechi sentimente de afecțiune iar din partea mea admirație și gratitudine față de omul care aducea celui în suferință cuvânt de încredere și îmbărbătare. A fost o reîntâlnire reconfortantă pentru mine, un prilej să-mi verific întinderea și statornicia stimei și prețuirii ce-i purtam.

Cu această imagine am rămas în minte și-n inimă. Așa îl păstrez și-l voi păstra: un om deosebit, intelectual de elită a cărui memorie va fi aureolată de acel inestimabil nimb al omeniei de înaltă simțire și al competenței profesionale desăvârșite.

Alăturându-l firesc, în inima mea și a soției mele, de fratele său, prestigiosul dascăl Virgiliu MAREȘ, regretat soț al dumneavoastră și coleg mie prin profesie, îi înscriu în aceeași aură de aleasă prețuire, pilde de viață activă închinată binelui obștesc.

Vă rog să primiți, Doamnă Mareș, sentimentele mele și ale soției mele, de dureroasă participare la mâhnirea ce vă încearcă și să acordați rândurilor noastre sensul unui modest semn de afecțiune și respect față de memoria soțului dumneavoastră și de aceea a cumnatului dumneavoastră.

Fie ca amintirea vieții lor să ne călăuzească restul pașilor noștri în viață pe aceeași cale a binelui pe care ei au cinstit-o.

Cu alese sentimente,

Prof. Gheorghiuță OPROIU, Educatoare Margareta OPROIU

TÂRGOVIȘTE, 27 mai 1982”

Situația stațiunii Vulcana-Băi în timpul celui de-al doilea război mondial rezultă din *Darea de seamă* prezentată Adunării Generale Ordinare a Societății Cooperative pentru exploatarea apelor minerale „Sănătatea” din Comuna Vulcana-Băi, ținută la 23 mai 1943, de către președintele său Ion G. Mareș.

Creșterea albinelor la Vulcana

Albinăritul, stupăritul, prisăcăritul sau apicultura, cum i s-a spus mai târziu, este una dintre ocupațiile străvechi ale poporului nostru. Forma primitivă de albinărit a fost bărcuitul sau vânătoarea de miere; aceasta era căutată și colectată din scorburile copacilor, de unde albinele sălbatice erau izgonite cu ajutorul fumului.

În jurul anului 450 î.Hr., Herodot menționa în lucrarea sa *Istorie* următoarea informație: „*Tracii spun că ținutul de dincolo de Istru (din stânga Dunării, locuit de geto-daci) e ocupat de albine și din cauza lor nu se poate pătrunde mai departe.*”

Din cele mai vechi timpuri, vulcănenii deprinseseră meșteșugul de a prinde și înmulți roiurile de albine, în știubeile așezate cu sutele pe dealul dintre cele două Vulcăni, sub streășina pădurii. Livezile, fânețele de pe deal și nu mai puțin florile de tei, de salcâm și soc din pădurea nesfârșită ce începea aici, asigurau recolte bogate de miere și ceară care aduceau un frumos venit locuitorilor. De la acești nenumărați stupi de albine și-a luat numele dealul pe fața căruia erau așezați. *Stupina* sau Stupinița este numele care apare în cele mai vechi documente despre Vulcana. Îl găsim în zapisul de vânzare din 1614 al lui Spinciu și în numeroase alte înscrisuri privitoare la certurile și judecățile care au avut loc pentru stăpânirea acestui deal (87).

Mai târziu, în evul de mijloc, la Vulcana, ca și în restul Țării Românești, formele primitive de albinărit au fost înlocuite cu altele mai dezvoltate, ce au dus la obținerea unor producții mai mari de miere și ceară. Veniturile nu aparțineau numai stuparilor, dar și țărilor, prin perceperea dărilor de la posesorii de stupi. Principala obligație a apicultorilor și proprietarilor de stupi era aceea de a da o parte din producția de miere și ceară, dare numită albinărit, dijma de stupi, dijma albinelor sau deseatina.

O atestare a răspândirii stupăritului tradițional și abundența produselor apicole în acea vreme o reprezintă știrea adusă de cronicari, cum în fruntea comerțului cu cereale și animale se afla cel cu miere, ceară și mied (vinul din miere, hidromelul).

Cadrul natural al locului, flora spontană meliferă atât de felurită și bine reprezentată, ca și speciile melifere din fondurile forestiere, au constituit sursa pentru întreținerea și dezvoltarea familiilor de albine mutate din știubeie, în stupi din ce în ce mai perfecționați.

Despre îndeletnicirea străveche și sârguincioasă a vulcănenilor a creșterii albinelor ne-au rămas și alte dovezi.

Astfel, când Constantin Brâncoveanu dă prima sa carte de milă schitului Vulcana, la 9 aprilie 1693, începe așa: „*Ca să fie sfintei mănăstiri, milă de la domnia mea, însă stupi o sută în pace de dijmărit...*” (88). Deci domnitorul scutea de dijmă o sută de stupi ai călugărilor schitului Bunea.

Brâncoveanu, spun cronicarii, își petrecea uneori clipele de răgaz în priseaca domnească de lângă cetatea de scaun Târgoviște, aflată în satul denumit și astăzi, Priseaca, traversat de la nord la sud de pâraiașul Mierea.

La 1 aprilie 1703, Macarie monahul, având o datorie de înapoiat spunea: „...*dat-am acest al nostru zapis sfintei mănăstiri Cetățea și sfinților părinți călugări...noi neputând da bani am dat trei mătci de stupi...și fiind chezaș și pre ceilalți...*”. Iată cum atunci stupii erau o valoare recunoscută.

La puțin timp, în 1714 mai 8, Ștefan Cantacuzino Voievod întărește mila acordată anterior de Constantin Brâncoveanu schitului Bunea, printre altele, „stupi 150 în pace de dijmărit”.

Deci, acest domnitor a supralicitat cu încă 50 de stupi dărnicia antecesorului său față de cei ce se ocupau cu stupăritul.

Dar câți stupi să fi avut schitul și câți erau oare în localitate ? Nu cunoaștem răspunsul, dar știm cu precizie că marile mănăstiri aveau privilegiul de a scuti de deseatină între 100 și 1.000 de stupi, ceea ce dovedește numărul mare de prisăci și stupi aflați în stăpânirea acestor lăcașuri.

Mierea era folosită ca aliment sau pentru îndulcirea laptelui, a ceaiurilor, la prepararea turtei dulci, a cozonacilor și în medicina populară.

În catagrafia din 1838 a satului Vîlcana de Jos găsim următorii proprietari de stupi și numărul acestora: Ilie sin Manta – 5, Dumitru sin Bucur – 5, Ion sin Manta – 2, Mitrea sin Manta – 20, Dumitru sin Marin – 5, Nicolae sin Popa Stan – 1, Ion sin Popa Stan – 50.

Din 88 familii catagrafiate, numai 7 aveau stupi, în număr de la 1 la 50, totalizând 80 de familii de albine.

Propășirea albinăritului în a doua jumătate a secolului XIX-lea a fost limitată de pătrunderea zahărului industrial în alimentație. De asemenea, de faptul că agricultura s-a extins prin destelenirea unor mari suprafețe de pășuni, fânețe naturale și prin defrișarea de păduri.

Un reviriment al acestei ocupații s-a produs în Vulcana în primele patru decenii ale secolului XX. Și aceasta nu întâmplător, ci datorită exemplului personal și organizării activității apicole a celui ce s-a numit Ion G. Mareș. Specialist în materie, Fl. Bengescu, în volumul *Albinele și albinăritul în România*, editura Bucovina, 1962, pune în fruntea crescătorilor de albine reprezentativi pe învățătorul Ion G. Mareș din Vulcana, cu 45 stupi românești, orizontali tip Hermes. Acesta înființează în anul 1915 prima asociație profesională a crescătorilor de albine din județ, pe care – în același an – o afiliază la Societatea națională de apicultură cu sediul la Iași, iar în anul 1926 la Societatea centrală de apicultură din România.

Datele de mai sus rezultă din volumul lui Constantin Antonescu – *Albinele și ... noi*, sub redacția revistei *Apicultura în România*, București, 1984 și de același autor, *Date privind istoria*

albinăritului din județul Dâmbovița, articol publicat în revista *Apicultura în România* din februarie 1984.

Învățătorul Ion G. Mareș a făcut parte din Comitetul de direcție al revistei *România Apicolă* apărută din anul 1926, unde a colaborat cu numeroase articole dintre care reținem câteva:

În vara anului 1929 cerceta cursurile de apicultură ținute la Școala de agricultură din Turda, publicând apoi note și impresii asupra acestora. Tot în acel an, în câteva numere consecutive dă sfaturi competente asupra iernării stupilor, iar în 1930 tratează problema înălțimii de la pământ a acestora.

În anii '20, crescătorul de albine D.M. Zissu din Târgoviște se mărturisea privitor la importanța revistelor de specialitate: „...mă ocup cu apicultura încă din anul 1894... Fiind medic conferențiar la Școala de apicultură din Nucet, am văzut cum se dă preferință stupului sistematic *Hermes*... Ca să fiu mai luminat în materia apiculturii, m-am abonat la cele mai principale reviste de apicultură franceze și germane, pe care le-am citit continuu până în 1916, când s-a declarat războiul, în care moment posedam 50 stupi sistematici. La înapoierea mea din război n-am mai găsit nimic, nici stupi, nici ustensile...”

Care a fost situația la Vulcana după cel de-al doilea război mondial ?

În anii '70 erau înregistrați aproximativ 300 de stupi, dar astăzi situația ni se pare mult deteriorată, la începutul anului 2004 existând în comună numai 123 de familii de albine.

Ce s-a întâmplat cu stupăria sistematică „Ion G. Mareș” care producea și comercializa miere și oțet de miere după cum reiese din etichetele pe care le publicăm ? Numărul stupilor a diminuat progresiv, îngrijiți de urmași până când au dispărut.

Să terminăm însă cu rânduri mai reconfortante, publicate în *România Liberă* din 18 iulie 1978, care atestă însă undeva existența stupilor: „O întâmplare din satul Vulcana-Băi (este vorba de o altă versiune ziaristică, cea a aceleași știri cuprinsă în primul capitol al monografiei). Locuitoarea Maria I. Mareș, în vârstă de 94 de ani, s-a întâlnit cu o pereche de ...urși care coborâseră din sat. Curajoasa bătrână, alarmată de lătratul câinelui a ieșit afară strigând și lovind cu un ciomag în parmalăcul casei. Surprinși de această ripostă neașteptată, vizitatorii au fugit, nu înainte de a răsturna câțiva stupi și a se înfrupta din fagurii cu miere”. Soția învățătorului Ion G. Mareș a trăit până în 1981, când, încetând din viață a fost înmormântată în comuna natală, sâmbătă 7 februarie.

Familia învățătorului Ion G. MAREȘ și stupina sa

Etichete pentru prezentarea produselor apicole obținute din stupina învățătorului Ion G. MAREȘ

Viața culturală

Cultura nescrisă. Înainte de a vorbi despre cultura căpătată prin carte, la școală, ajunsă în comună târziu, se cuvine să spunem ceva despre cealaltă cultură a locuitorilor de aici, cea nescrisă, moștenită și transmisă prin viu grai, mijloc de comunicare a tuturor cunoștințelor oamenilor.

Limba localnicilor, ca de altfel a întregului nostru popor, provine, în parte, din limba latină vorbită de coloniștii romani. Dovadă, mulțimea de cuvinte care arată lucrurile esențiale omenești: om, bărbat, femeie, frate, soră, tânăr, bătrân și câte altele, toate de origina latină. Cu unele asprimi (chiept, ghițel, ghiavol, șughiță, în loc de piept, vițel, diavol, șuviță), vorba locuitorilor de aici a păstrat și ea comoara literaturii populare orale.

Vom aminti doinele, baladele (cântecele bătrânești cu eroi naționali sau locali, cum era Radu lui Anghel și alții), colindele, orațiile de nuntă, basmele și ghicitorile și multe alte creații ale poporului, care și aici erau știute, spuse sau cântate în diferite ocazii.

Sătenii din valea Vîlcăniei au păstrat cu îndărătnicie tot ce au primit de la strămoși, daci și romani, adăugând din sufletul, din bucuriile și necazurile lor la această zestre pe care au trecut-o mai departe până la noi.

Cultură se cheamă și felul de trai, chipul în care își făceau locuința și îmbrăcămintea, cum își pregăteau mâncarea, de care am amintit undeva și tot dovadă de veche cultură este și felul de a fi al oamenilor, legăturile dintre ei, în familie și în afara acesteia.

Oamenii locului, isteți și harnici, sunt de statură mijlocie, vânjoși, iuți în mișcări, cu fața smeadă, părul castaniu și ochii căprui, uneori oacheși, cu părul și ochii negri, dar rar întâlnești oameni născuți aci, cu părul bălai și ochi albaștri.

Sunt prietenoși, omenoși, ospitalieri și darnici, chiar dacă sunt mai puțin avuți. Ușa nu se încuie niciodată, nici noaptea. Bărbații, cum dă căldura, dorm mai mult pe afară, adesea pe câmp, cu caii la pășune. Mulți au dat dovadă de vitejie în timpul războaielor. Neîncrezători, bănuitori cu cei străini de sat, sunt prietenoși cu acei care le câștigă încrederea și țin prietenia la mare cinste. Prietenia e ținută cu sfințenie și de către femei: când fetele s-au legat odată „surate”, păstrează această legătură toată viața.

Familia rămâne însă cuibul care, printr-o țesătură strânsă de sentimente, îndatoriri, interese, ține pe toți membrii din neam într-o unire de nedesfăcut. Tatăl, „pater familias” de la romani, era căpetenia, „stăpânul” nediscutat al familiei. Din totdeauna și până astăzi, tatălui nu i se întoarce vorba și nici nu i se trece măcar pe dinainte., nu numai de către copii, care îl ascultă și după ce s-au căsătorit, dar nici de către soție, care odinioară, și se mai aude și azi pe ici pe acolo, zicea soțului „dumneata”.

Situația supusă a femeii, atât în familie cât și în societate, se observa în diferite ocazii. Pe drum, când mergeau soții împreună, fie la muncă, fie în zi de sărbătoare, la vreo petrecere, soțul mergea înaintea, în timp ce soția venea pe urmă cu copilul în brațe și cu coșul de merinde.

Soțul, tatăl familiei, în schimb, era cel care alerga, care aducea în casă cele necesare traiului, dar era și acela care hotăra în toate treburile familiei. Uneori era întrebat și cel mai bătrân din familie, bunic, unchi.

Între frați legăturile sunt felurite: dragostea se îmbină cu respectul. Cei mici spun totdeauna „mătaie” sau „mneata” (prescurtare din dumneata) fraților mai mari, chiar dacă diferența e numai de 1-2 ani și nu le zic niciodată pe nume, ci „nene”, „tață” sau „tălică”.

Familia constituie astfel o forță, care își dovedește totdeauna tăria cu prilejul primejdiilor care se ivesc.

Cultul morților. Membrii familiei sunt legați între ei prin sentimente, prin legături atât de trainice, că nici moartea nu le înfrânge. La locuitorii de pe aceste locuri a existat și persistă până astăzi o tainică dragoste și respect pentru morții lor.

Oamenii, care milenii de-a rândul au avut în față vedenia foametei, nu-și închipuiau altă nevoie mai de temut ca lipsa de hrană și apă. De aceea, totdeauna darul pentru cei morți, consta în „împărțiri” de mâncare și băutură.

Aceste „împărțiri”, pe scurt „moșii”, se fac la mai toate sărbătorile, iar femeile mai ales, nu gustau niciodată dintr-un fruct care ieșea prima oară, cireșe, mere, struguri, până n-au dat mai întâi și altora. Și pe valea Vulcaniei, de moși, se împart pe lângă mâncare și băutură, străchini, farfurii, linguri, câni, oale.

Preocupări pentru artă. Traiul păstorilor și agricultorilor de aici, a fost atât de greu, mai ales după ce și-au pierdut pământul și libertatea, încât lipsurile și nevoile nu le-au îngăduit nici măcar să se gândească la ceea ce numim noi artă, să se ocupe adică de frumos de dragul frumosului. Ei au ținut întotdeauna însă, ca tot ce fac pentru nevoile lor, obiecte pentru casă, pentru îmbrăcăminte, să fie și plăcute. Fără să știe, făceau artă aplicată.

Bărbații, trăiți în marginea pădurii, neavând la îndemână nimic altceva decât lemnul, prelucrau cu mult meșteșug acest material. Stâlpii la casă de făceau, îi ciopleau și dăltuiau cu iscusite cresteze; o furcă de tors, o lingură, o măciucă, un fluier sau jug la boi de le trebuiau, apoi cu atâtea înflorituri și creștături le lucrau, de le era mai mare dragul să umble cu ele.

Iar femeile, când își țeseau fotele și velințele, când coseau iile și cămășile, ori încondeiau ouăle, întâi să fie frumoase aveau grijă. Și erau. Fără școală, fără altă îndrumare decât tradiția moștenită de la înaintași și simțul lor înnăscut pentru proporție și culoare, locuitorii de aici scoteau din mâinile lor mici opere de artă, care sunt admirate și astăzi.

Cântecul. Celor din Vulcana le-a plăcut totdeauna să cânte și să audă cântându-se. Copiii cântă totdeauna când se joacă, flăcăii și fetele cântă și ele pe ale lor, de dor, cu Ileana, Mărie-Mărioară, Tudoriță-nene, sau cu lonele-măi și multe altele. Dar cele mai multe cântece,

cu iz de doină, erau cele în care oamenii își spuneau păsurile. În pădurea în care locuitorii de pe aici și-au găsit, mii de ani, adăpost și hrană, tot în ea, în foșnetul frunzelor, în murmurul izvoarelor, în cântecul păsărilor sau în vuietul furtunii înfricoșătoare, și-au găsit și motivele și modelele de cântece. Nu este cântec care să nu înceapă cu „foaie verde” sau cu „frunză verde”, sau tot atât de des cântece în care se amestecă păsările pădurii:

„Cucul cântă, mierla-i zice,
Ce-ai făcut banii, voinice?”...

Sau

„Cântă, cuce, limba-ți pice...”

În mai toate ocaziile, pe câmp și mai ales în pădure, când se întorceau seara de la lucru, tinerii cântau. Dar și acasă, în serile de vară când se așeza liniștea peste sat, nu se putea să nu răzbată de undeva cântecul unui gospodar. Când cântau mai mulți aceeași melodie, cântau la unison, pe o singură voce. Ca toți românii îndeobște, nu aveau gustul cântatului pe mai multe voci, ca alte nații.

Instrumentele din care s-a cântat pe aici au fost și ele tot ale oamenilor de pădure, instrumente de suflat.

Poate cel mai vechi dintre acestea va fi fost *buciumul* făcut din coajă de cireș, instrument cu glas nu atât melodios, cât puternic, putând da de veste când se ivea primejdia. Tot în pădure s-a născut și *cântatul din frunză*, care, pe cât de simplu pare, pe atât de mult meșteșug cere. Din frunza, de obicei de păr, cine știa putea să scoată toată întorsăturile cântecelor de aici, dar mai ales al celor trăgănate, ale doinelor.

Cel din urmă care a mai făcut să răsunе pe această vale viersul de neuitat, scos din frunză, a fost nea Florea Stoian. Însă cântecul lui nu se mai aude de mult.

Fluierul cu glasul lui dulce este ieșit tot din pădure. Cu el își îndulceau ciobanii singurătatea și îmblânzeau mioarele din turmă. Dar din fluier se pot cânta și năbădăioasele cântece de joc și nu odată, la umbra unui copac, băieți și fete băteau pământul în sunetul cântecului din fluier.

Rudă bună cu fluierul, ceva mai mare și numai cu 5 găuri, (fluierul are 6), este *cavalul*, cu glas mai gros, mai adânc. Ca și din frunză, nici din caval nu putea zice oricine. Și el cerea un meșteșug deosebit. Însă cine auzea în liniștea serii, revărsându-se peste sat, murmurul cavalului bătrânului Ion Mitrescu, apoi orice treabă ar fi avut, nu se putea să nu stea locului și să asculte.

Instrumentele cu coarde nu se potriveau cu firea și ocupațiile locuitorilor de aici, cântecul din vioară nu le era apropiat. Când era nevoie, la horă, la nunți, erau chemați vioriști din satele vecine, căci zumzetul viorii, întărit de cobză le plăcea. Nu le plăceau însă instrumentele zgomotoase, țipătoare și pe valea Vulcaniei nu se auzeau sunetele ascuțite de clarinet sau alămuri, nici bătaia de tobă.

Jocul. Ca și cântecul, jocurile pot fi socotite în bună măsură printre manifestările culturale și chiar de artă. Jocurile se organizau în timpul liber, la sărbători și numai pentru plăcerea de a juca, apoi participanții căutau ca jocul să fie cât mai frumos, atât pentru mulțumirea lor, cât și a celor care îi priveau.

În afară de horele obișnuite, toate evenimentele importante din viața satului: nuntă, plecare în armată, bălci, clacă erau prilej de joc. Vioara și cobza erau suficiente pentru jucători. Apoi cobza a fost înlocuită de țambal și când s-a putut, s-a adăugat contrabasul. N-aveau nevoie jucătorii atât de melodie, cât de ritm, prezent de altfel în ei, din naștere. Jocul era adesea însuflețit fie de strigături, fie de comenzi în legătură cu mersul dansului: „și la stânga tot așa...” sau „tot pe loc, pe loc, pe loc...”. Nu lipseau satirizări la adresa unora dintre ei: „hora mare, fete n-are, că-au murit de gălbenare...” sau „la o casă șapte fete, moare pisica de sete...” și altele și altele.

Majoritatea jocurilor sunt de grup și se joacă de flăcăi și fete la horele obișnuite, dar la ocazii, joacă și cei căsătoriți, ba și cei bătrâni.

Hora mare se desfășura în cerc strâns, de bărbați și femei de toate vârstele, dar ritmul ei domol nu era tocmai pe placul tinerilor. Mai îndrăgită e *sârba*, cu ritmul ei vioi, ce se joacă fie în cerc închis, fie în coloană, când are de obicei un „cap”, un jucător iscusit, bun la strigături și o „coadă”. Se joacă de flăcăi și fete. *Chindia*, la fel de iute ca și sârba, se joacă tot în grup mixt și în cerc închis, jucătorii ținându-se după umeri. *Brâul* însă este cel mai vechi și mai încetățenit joc de aici. Se joacă în coloană, mai ales de bărbați, dar uneori și de femei. Sunt mai multe variante: brâul pe șase, pe opt și altele. Este un joc greu, cu accentul pe contratimp, pe care nu-l poate prinde oricine repede și tehnica pașilor cere, de asemenea, iscusință pentru a executa bătăile în contratimp, pintenii, foarfecile și alți pași complicați

La Vulcana se joacă și în perechi. Aceste jocuri au fost aduse de cei veniți „de dincolo”. Cel mai îndrăgit aici se și numea „*unguria*” sau „*Ca-la-Breaza*”. În aceste jocuri de doi, flăcăii au avantajul de a alege și chema fata la joc, pe când la jocurile în cerc, pe care le încep flăcăii, fetele vin ele și se așază lângă cine le place.

Desigur, mai târziu au pătruns aici și dansurile moderne: valsul, tangoul, cu formații muzicale din care nu lipsește acordeonul și bateria.

Școala. Secole de-a rândul, locuitorii acestor meleaguri s-au mărginit să-și țină socotelile cu ajutorul răbojurilor și să-și iscălească numele la sfârșitul zapiselor pe care le încheiau între ei. Altă carte nu știau. Dar din mai vechi timpuri, unii dintre popii acestor sate știau fără îndoială să scrie și să citească.

Moșnenii din Brănești, în 1622 aprilie 23, încheie astfel un zapis al lor: „...și ne iscălim mai jos, pre nume și punem și degetele în loc de pecete”, ceea ce înseamnă că moșnenii știau cel puțin să iscălească, dar e greu de închipuit că și românii din Vulcana ar fi putut să aibă o astfel de pricepere pe atunci.

Însă, în același zăpă, câteva rânduri mai jos, găsim scris: „și am scris eu popa Toader ot Vîlcana, cu zisa lor”, deci popa din Vîlcana știa destulă carte pentru a putea scrie un act. Ca în toate satele de atunci și sute de ani apoi, în satul nostru singurul știutor de carte din sat era popa.

Despre o școală organizată de stat, până relativ de curând nu erau cunoscute date certe decât cele din 1877. Vechime considerată apreciabilă pentru a putea justifica în 1927, serbarea semicentenarului școlii din Vulcana de Jos (Băi), printr-o festivitate deosebită, cu un program bogat și mulți oaspeți, printre care și scriitoarea Smara Gheorghiu - “Maica Smara”. Documente din secolul trecut, date la iveală, împing însă data începutului școlilor de aici, cu peste 40 de ani înapoi, adică în epoca în care au fost înființate primele școli satești din Țara Românească.

Încă din 1832, se alcătuiseră și prezentaseră Obșteștei Adunări, de către Eforia Școalelor, noua lege școlară, publicată în foaia oficială a statului sub titlul de „Regulament al școlilor publice din principatul Țării Românești” (121). Într-un paragraf era prevăzut să se dea cântărețului de la biserică câte doi lei de familie și două „chile” de bucate, cu obligația de a învăța copiii satului carte și cântări bisericești.

Cu toate că la început unii boieri nu au avut o atitudine binevoitoare, școlile publice au început totuși să se deschidă începând din 1833. Școala publică din Târgoviște s-a deschis la 13 iulie 1833, unde a fost numit profesor M. Drăghiceanu. Din 1838 această școală a jucat și rolul de școală normală, de pregătire a candidaților pentru funcția de învățători la sate.

La începutul anului 1838, Eforia Școalelor cerea ocârmuitorilor de județe ca, prin înțelegere cu proprietarul moșiei, să hotărască în ce casă se vor ține cursurile sau să chibzuiască pentru clădirea unei încăperi într-adins pentru aceasta.

În general, sarcina localului de școală de la sate fusese lăsată în seama proprietarului moșiei, iar pregătirea învățătorului pe seama profesorului școlii normale (122).

Alegerea candidaților de învățători se făcea de către aleșii satelor, dar interveneau și proprietarii, arendașii, subocârmuitorii plășilor, săvârșindu-se adesea abuzuri.

Candidații trebuia să fie știutori de carte și după ce primeau la școala publică a orașului (școala normală) o pregătire de 2-3 ani, li se acorda titlul de învățători. În anul 1841, jumătate dintre aceștia erau fii de birnici, ceilalți fii de preoți, diaconi, negustori și chiar boieri (123).

Din lista învățătorilor județului Dâmbovița pe care o trimite profesorul Școlii Normale din Târgoviște către Eforia Școalelor în 1844, se constată că în acel an, la Vulcana de Sus figura învățător Stan Furnică. Acesta era în vârstă de 26 de ani, însurat, fiu de birnic, născut în Vulcana de Sus și numit învățător încă de la 22 august 1838, iar școala de acolo era „clădită într-adins din nuiete, nesăvârșită”. În iarna ce trecuse (1843) urmaseră cursurile în casa învățătorului 16 copii.

În același timp, la Vulcana de Jos era învățător Dumitru Iliescu, în vârstă de 18 ani, fiul cel mare al lui Popa Ilie sin Manta din sat. Acesta fusese numit învățător mai târziu, la 7 septembrie 1843, fiindcă până atunci nu avusese vârsta cerută de lege.

Pe Dumitru Iliescu îl găsim figurând ca suplinitor desigur, pe o listă cu drepturile candidaților și școlilor clădite, din anul 1841.

Vedem în această listă că lui Dumitru Iliescu i se cuvenea pe anul întreg 120 de lei și mai avea să ia 60 de lei, iar lui Stan Furnică de la Vulcana de Sus, i se cuvenea tot 120 de lei și mai avea de primit încă 96 de lei (124).

Candidații de învățători aveau pe lângă obligația de a învăța pe copii și pe aceea de a întocmi catagrafia cu diferite date ce interesa școala, pe care trebuia să le înainteze școlii normale. Aflăm astfel că în anul 1844 trimiseseră catagrafiile Dumitru Iliescu din Vulcana de Jos și Stan Furnică din Vulcana de Sus (125).

La 7 mai 1845 expediaseră catagrafiile aceiași învățători. Dar la data de 9 decembrie 1846, candidații de învățători care trimiseseră catagrafiile erau George Neculăescu din Vulcana de Sus și Dumitru Iliescu din Vulcana de Jos (126). De ce plecase Stan Furnică ? Nu știm, dar din cele de mai jos, putem bănuî.

Noua sarcină de a întreține școala și pe învățători, care se lăsase pe seama sătenilor, se îndeplinea cu greu și aducea mari nemulțumiri atât celor care trebuia să plătească, cât și învățătorilor, care, nefiind plătiți la timp, erau siliți să caute și alte surse de trai sau chiar să părăsească definitiv școala.

De altfel, majoritatea părinților nu înțelegeau folosul trimerii copiilor la școală. În 1845, profesorul M. Drăghiescu raportează că părinții nu trimit copiii la școală, fiindcă îi trimit cu vitele la pășune sau la alte treburi. Ei considerau școala ca o obligație și cei care au trimis copiii la școală, o iarnă, spun că „*trebuie să-și facă și alții rândul*” (128).

Tot în anul 1845, într-un raport către Ministerul Cultelor și Instrucțiunii Publice, satele Vulcana de Jos și Gura Vulcaniei, din Plaiul Dâmbovița arată cum candidatul numitelor sate, Niță Ploscaru s-ar fi băgat cârciumar la un arendaș ce ține un trup de moșie, anume Făgățelu și că pe vreme de iarnă n-ar fi stăruit cu copiii.

Revizorul școlar a cercetat și a constatat că: „iarna s-a ocupat de copii, dar primăvara, după ce s-au închis școlile, s-a băgat cârciumar la arendaș. Fiindcă prin această îndeletnicire a adus o mare necinste postului său, s-a îndepărtat din slujbă. Satele au adus în locul acestuia un copil în vârstă de numai 15 ani, anume Ioan Toma, fiu de birnic, cu șederea în Gura Vulcaniei, care are bună deprindere la citirea slobodă. Fiindcă n-are vârsta cerută, preotul numitelor sate, care a fost candidat și este unchiul acestui băiat, se îndatorează în scris, ca până va veni copilul la vârsta de 18 ani să învețe el copiii în vreme de iarnă” (129).

Din 1854, există o listă cu numărul familiilor supuse la plata a câte doi lei pentru școală, a satelor din Plaiul Dâmbovița. În Vlăcana de Sus, pe moșiile lui Poroineanu și Zincăi Dălgeanu, trăiau 72 familii, iar în Vulcana de Jos, pe moșia Mitropoliei, erau tot 72 familii

(130). Dintr-un stat de plată din 1865, aflăm că în Vulcana de Jos era învățător Nicolae Mitrea, cu un salariu bugetar lunar de 50 de lei (131).

Deci la acea dată învățătorii erau plătiți din bugetul statului, nu de săteni, dar salariul era insuficient, fiindcă peste doi ani, găsim următoarele într-un raport către minister făcut de Pencovici, revizorul școlar al județelor Ilfov, Vlașca, Dâmbovița și Ialomița:

„Am onoarea a vă face cunoscut că învățătorul comunei Vălcana, Plaiul Dâmbovița, județul Dâmbovița, anume Neculae Mitrea, a demisionat, pentru că interesele private nu-l iartă a mai ocupa postul de învățător, precum ni s-a făcut cunoscut, cu adresa nr.333 a dlui prefect al județului Dâmbovița” și cere învoirea să-l șteargă din state.

Ministerul, prin adresa 1040, aprobă demisia și-l invită a căuta să recomande o altă persoană capabilă, care să îndeplinească condițiile prescrise de lege (132).

Iată câteva mărturii concrete că statul nu putea salariza cum se cuvine învățătorii, silindu-i pe unii să-și caute și alte ocupații ca Niță Ploscaru de la Gura Vulcanii, poate și ca Stan Furnică de la Vulcana de Sus, sau să demisioneze, ca Nicolae Mitrea de la Vulcana de Jos.

Până în anul 1882, satele Vulcana de Sus, Vulcana de Jos și Cucuteni își aveau fiecare școala sa, dar din acel an din toate aceste școli s-a alcătuit una singură, care își avea sediul în Vulcana de Jos. În 1885 s-a construit un local anume pentru școală și primărie în centrul comunei, acolo unde se desparte drumul spre Niculăești-Cucuteni din cel care merge la Vulcana de Sus. Cu toate că acest nou local era la punctul de întâlnire a celor patru sate, care formau atunci comuna Cucuteni, satul Cucuteni rămânea cel mai izolat, iar școlarii treceau foarte greu dealul, mai ales pe vreme rea. În 1903 s-a înființat, în sfârșit, o școală și în acest sat.

Localul de școală construit în 1885 sub același acoperiș cu primăria, bun și suficient la acea dată, treptat a început să devină neîncăpător mai ales din 1902, de când fusese numit un învățător definitiv în sat. După un model dat de Serviciul tehnic al județului, s-a construit o școală nouă, spațioasă de tip Spiru Haret, cu două săli de clasă, cancelarie, holuri, cameră de material didactic etc. Fiindcă pe vremea aceea nu exista Casa Școalelor, iar comuna avea un venit mic, școala a fost ridicată din contribuția în muncă și bani a locuitorilor. Atunci a fost confecționat și mobilierul, de altfel destul de primitiv, care a fost înnoit apoi cu timpul. Cheltuielile școlii erau suportate astfel: statul plătea pe învățător, iar comuna susținea toate cheltuielile de întreținere.

Iată de exemplu cheltuielile făcute de comună cu școala, prevăzute în buget în anul 1898:

a) Întreținerea localului de școală	20 lei
b) Facerea din nou a mobilierului	10 lei
c) Repararea mobilierului	10 lei
d) Lemne pentru școală	40 lei

e) Speze de cancelarie	10 lei
f) Plata servitorului	120 lei

Total: 210 lei

Din 1902-1903 școala din Vulcana a amenajat și o grădină școlară pe o suprafață de 500 m². Cheltuielile variau între 134 lei în 1902 și 379 lei în 1904.

Biblioteca școlară s-a înființat din 1905 și cuprindea pe atunci numai câteva cărți și broșuri, date de Casa Școalelor din județ sau de către particulari.

Cercuri culturale sunt menționate începând din 1902, când cercul cultural Pucioasa întrunea 21 de învățători și învățătoare din 8 comune. În 1903 conferința s-a ținut la școala din Cucuteni și s-au tratat următoarele teme: iubirea de școală, Rolul învățătorului, Pelagra.

Școala primară din Vulcana-Băi a inițiat pe lângă serbările școlare obișnuite de sfârșit de an, când se distribuiau premiile, serbări care aveau în program piese de teatru, recitări și cântece pe una sau două voci. În anii 1903 și 1904 s-au jucat piesele: „De râs și plâns”, „Băncile populare”, „Logofătul Călin”.

La 17 iulie 1905 s-a dat o mare serbare școlară sub patronajul prefectului județului, în sala pavilionului Băilor-Vulcana, în folosul localului de școală ce urma să se construiască. Pe lângă recitări și coruri s-a reprezentat piesa de teatru „Jurămintele strâmbe”.

Cu scop educativ, la școala din Vulcana, s-a înființat o *casă de economii* în 1890, care a funcționat până în anul 1896, după cum reiese din procesul-verbal din 20 decembrie același an, în care se spune: „*Văzând că Casa de economii nu mai putea funcționa, am anulat fișele scoase înainte de aceasta, deoarece nici nu promisem nici un ban de la cei notați*”. Acest proces-verbal este încheiat de învățătorul Ion Stănescu, cel care înființase casa de economii în 1890.

Un tabel rămas de atunci, arată numărul de elevi din fiecare an, câți elevi erau depunători, precum și sumele depuse.

Se constată că, deși numărul elevilor care frecventau școala creștea pe fiecare an, ajungând de la 54 elevi câți erau în 1889, la 78 elevi în 1895, numărul depunătorilor a mers descrescând, de la 14 în primul an, la 7 în anul 1896, anul desființării casei de economii. Care era cauza ? Învățătorul din anul 1905, spune că: „*Sunt părinți, care sunt în așa o stare de sărăcie, că nu pot avansa copiilor lor, nici cea mai mică sumă*” (133).

Acestei stări de sărăcie, de lipsuri materiale, îi ținea bună tovărășie, la sfârșitul secolului XIX, lipsa cumplită a științei de carte. Cu tot progresul făcut în raport cu trecutul, analfabetismul era încă starea normală a populației acestor sate, iar cei ce știau carte erau excepții. În recensământul făcut în decembrie 1899, la capitolul „*Instrucțiune*” găsim pentru populația comunei Cucuteni, plaiurile Ialomița-Dâmbovița, care însuma în cele patru cătune, 2.395 locuitori (B=1.165; F=1.230) următoarele tabele rezumative (134):

Locuitori între 7-15 ani				Peste 15 ani			
știu carte		nu știu carte		știu carte		nu știu carte	
B.	F.	B.	F.	B.	F.	B.	F.
89	6	131	234	189	10	487	698

Total:

știu carte			nu știu carte		
B.	F.	Total	B.	F.	Total
272	16	288	618	932	1.550

Observăm că numai aproximativ 12% din locuitori știau carte, însă procentajul pe sexe era cu totul în defavoarea femeilor. Dacă dintre bărbați 272 știau carte, adică 23 dintr-o sută, femeile erau numai 16 știutoare de carte în toată comuna, adică 1,3%. Cifrele clare spun totul, nu mai au nevoie de alte explicații.

*

Merită să revenim și să stăruim că perioada de stațiune balneară prin care a trecut Vulcana, n-a avut numai o influență deosebit de bună din punct de vedere al ridicării stării materiale a locuitorilor acestui sat, dar și un rol educativ-cultural.

Locuitorii de aici au dat dovadă de capacitate de acomodare, adaptându-se ușor și repede, la noua situație de gazdă, învățând o mulțime de lucruri în legătură cu oaspeții, cu pacienții care veneau aici de pe tot cuprinsul țării, deprinzând ușor noi obiceiuri cu privire la alimentație, îmbrăcăminte și vorbă. De unde cu 10-15 ani înainte vulcănenii se simțeau și erau în urma locuitorilor din satele vecine, mai deschise, situate pe văile Ialomiței și Dâmboviței, prin această sursă vie de informații, pe care o aveau în fiecare vară la ei acasă, devin mai atenți la ceea ce se petrece în jurul lor și prin aceasta mai curajoși, mai întreprinzători, mai conștienți de drepturile lor, pe care încep să le ceară.

Pe lângă vizitatorii modești, de care am mai amintit, stațiunea balneară Vulcana devenise locul de întâlnire al unei categorii aparte de intelectuali: profesori de toate gradele – învățători, profesori de liceu și universitari – și oameni de artă. Prin Vulcana-Băi a trecut arhitectul Gh. Mandrea cu prilejul cercetării, în 1880, a Schitului Bunea, Ion Slavici, tot pentru o cercetare, dar au putut fi întâlniți și prof. Teohari, prof. Cădere-Iași, artistul Gabriel Popescu, pictorul Crudu-Iași, Ion Minulescu, mulți alții, care ar putea fi descoperiți în listele de vizitatori sosiți în stațiuni, ce se publicau în ziarele de atunci.

Artistul Gabriel Popescu, întemeietorul învățământului gravurii la noi în țară, care-și avea o casă în satul natal, vecin, Gura-Vulcanului, putea fi văzut adesea în ultimii ani ai vieții sale la Vulcana-Băi, perioadă din care au rămas câteva gravuri, reprezentând schițe ale trăsurilor cu care se făcea legătura stațiunii balneare cu gara Lăculețe (135).

De la pictorul Crudu-lași, care în aceeași perioadă (1930-1935), în fiecare vară, putea fi recunoscut după enorma-i lavalieră albă, petrecând ceasuri întregi cu șevaletul în fața vreunui motiv pitoresc, n-a mai rămas în Vulcana mai nimic. Un singur tablou mic, reprezentând școala pe deal, mai există în sat, mărturie a acelei perioade când Vulcana era îndrăgită de artiști.

Poetul Ion Minulescu, care ani de zile a fost vizitator credincios al Vulcanei, îi dedica în fiecare vară câte un articol într-una din gazetele vremii, semnalând frumusețea locurilor, calitățile băilor, dar și lipsurile edilitare și de confort, care numai puține nu erau. Urmele pașilor lui greoi, vremea a reușit să le estompeze până aproape de dispariție. Profesorul Eusebiu Platcu a izbutit să găsească și să comenteze unele versuri, care evocă timpul petrecut de poet la Vulcana (136).

Unui prieten, Codrus Mihail, cunoscute avocat și om de lume, căruia în intimitate îi zicea Mișu, într-o vară, în care se pare că n-a putut să-l viziteze înainte de a merge la băi, așa cum făcea de obicei, îi trimite, drept explicație și scuză, o scrisoare în care se găsesc și următoarele versuri:

*„Mișule...
...Nu mă-njura,
C-am ajuns la...Vîlcana !
Când firească era să fiu
Călător spre Târgul-Jiu...
Dar când ești reumatic,
Chiar când ai un bun amic
La Porceni – decât să fii
Dulap plin de doctorii
După vechiul calapod,
Preferi băile de iod
Din Vîlcana-Dâmbovița
Unde-mi exersezi penița.
Și te rog cu ea frumos
Să mă ierți că-s păcătos !
Dar la toamnă, când voi fi
Sănătos tun, voi veni
La Porceni, că drumu-l știu
Chiar mai sus de Târgul-Jiu !”*

P.S. Adresa celui care trimite aceste versuri: Villa Vasile Bucă, Băile Vîlcana, județul Dâmbovița. I.M.

Poate că tot din această vilă, poetul a scris și versurile:

*„Prin curți,
Găinile și porcii s-au culcat,
Femeile au pus de mămăligă
Iar oamenii s-au pus la sfat,
Cu popa ce-a sosit într-o cotigă
De la oraș,
Unde-a shimbat sedilele de caș
Cu trei duzini de lumânări de ceară”*

(„Seară rurală” din „Strofe pentru faptele diverse” – 1930),

*„Dar norocul meu că-n acest an
Timpul merge după alt meridian...
Și că versurile acestea au fost scrise
Nu la mine-acasă,
Cum scriu eu, de obicei, la masă,
Ci pe iarbă verde,
Undeva la țară,
Unde calendarul scrie că-i tot vară ”...*

(„Isprava Toamnei” din „Nu sunt ce par a fi”, 1936).

În fiecare vară, pe lângă obișnuitele manifestări distractive ale tinerilor, aveau loc serbări de teatru, muzică vocală și instrumentală, dans. Se țineau conferințe foarte apreciate atât de către vizitatori cât și de localnici.

Peste pojghița subțire de cultură adusă de școală și peste stratul mai gros constituit din bunul simț și tradițiile rămase de la strămoșii îndepărtați, s-au altoit ușor noile cunoștințe, ridicând astfel nivelul de civilizație și cultură al localnicilor.

Personalul didactic

La Școala din satul Vulcana de Jos (Băi):

1840-1846 – Dumitru Iliescu, învățător cu pregătire didactică, poate că a funcționat ca învățător și după 1846.

1865-1867 – Nicolae Mitrea, a demisionat în 1867, poate că a funcționat și înainte de 1865.

1882 – Vasile Dumitrăchescu, suplinitor.

1882-1899 – Ion Stănescu, normalist, învățător definitiv, a funcționat 17 ani.

1899-1900 – Ion G. Popescu – suplinitor.

1900-1901 – Dumitru I. Teodorescu, suplinitor.

1900-1901 – Ion M. Iliescu, suplinitor.

1901-1902 – Maria Săvulescu, suplinitor.

1901-1902 – Dumitru I. Popescu, suplinitor.

1901-1902 – Elena Fiulescu, suplinitor.

1902-1940 – Ion Gh. Mareș, absolvent al Școlii Normale Carol I din Câmpulung, învățător definitiv și director al școlii primare. La îndemnul lui s-a construit școala, care cu unele adăugiri a fost folosită până în zilele noastre. Din inițiativa lui s-a înființat banca populară „Armaș-Bunea”, ca și Societatea Cooperatistă pentru exploatarea apelor minerale „Sănătatea”, ale căror realizări au fost arătate mai înainte. A condus aceste două unități cooperatiste de la înființarea lor și până la 1 februarie 1939, când a fost pensionat, ca învățător definitiv, pentru 37 de ani în câmpul muncii, cu o pensie de 4.080 de lei.

După foarte puțin timp, la 28 martie 1950, Comisia de revizuire a pensionarilor de pe lângă Sfatul Popular al Județului Dâmbovița (tovarășii Bănescu Maria, Uță Dumitru și Tănase Nicolae) îi anulează dreptul de pensie cu data de mai sus, deoarece a constatat că „are o situație materială bună și întrebuințează muncă salariată”. Este răsplata statului comunist pentru o viață de muncă, neacordându-i nici o posibilitate financiară de trai. De supărare, mai ales că a fost supus unor confiscări de bunuri, face un accident vascular cerebral cu paralizie care îl țintește în pat până când se sfârșește de viață în anul 1956. Menționăm bogata sa activitate pe tărâm cultural și cooperatist fiind membru Consiliul General al Cooperației Române.

A adus o valoroasă contribuție la ridicarea apiculturii, după cum am înfățișat într-un capitol anterior.

1913-1915 – Paulina Ionescu , suplinitoare.

1915-1916 – Nicu Aricișteanu, suplinitor.

1917-1925 – Petruța Constantinescu, învățătoare definitivă.

1930-1969 – Virgil I. Mareș, învățător definitiv, apoi profesor de limba și literatura română, director al școlii. Pe lângă activitatea didactică a avut o deosebită activitate de îndrumător cultural.

La început, școala avea un singur învățător. În ajunul primului război mondial a fost numit un al doilea învățător, iar după război un al treilea. Pentru numărul copiilor care crescuse mult, atât numărul învățătorilor, cât și localul școlii rămăsese insuficient. Aceste deficiențe și-au găsit rezolvarea numai după cel de al doilea război mondial.

O excursie școlară în 1924. Avem în față o broșură: *Biblioteca școalelor primare. Din activitatea Cercului Cultural Pucioasa. – Excursiile Școlare – Tipărită la Târgoviște în 1924.*

Publicăm cu limba și exprimarea de atunci, din aceasta un articol iscălit Ion G. MAREȘ, învățător – Baile Vulcana, 24 februarie 1924, președintele Cercului Cultural Pucioasa, din care rezultă devotamentul și străduința dascălilor școlii din acea vreme, nu numai pentru a-i învăța carte pe elevii lor, dar și pentru a-i educa:

„În viața de toate zilele a școalelor, excursiunile caută să-și rezerve loc și timp, din ce în ce mai mult pentru educațiunea și instrucțiunea elevilor din toate gradele de învățământ. Ba, rolul lor este așa de apreciat că și o parte din timpul vacanțelor este întrebuințat în excursii.

Pentru că osteneala și vremea să nu se piardă în vânt, este necesar ca orice excursiune școlară să fie bine pregătită, ca să putem avea maximul de foloase; alt-fel de multe ori totul s'ar reduce la o simplă plimbare poate și aceia neplăcută.

Pentru ca excursiunile școlare să reușască pe deplin trebuie să se țină cont de următoarele condițiuni.

Primul lucru este pregătirea stării sufletești a școlarilor. Dupe aceasta, alcătuirea programului de lucru și al itinerariului. Urmează apoi luarea măsurilor pentru hrana, apa și adăpostul necesar elevilor. Spiritul școlarilor trebuie să fie liber de povara diferitelor griji pentru ca puterea de a percepe să fie cât mai mare posibilă. Prin luarea tuturor măsurilor necesare se lasă și părinților toată liniștea necesară, la plecarea copiilor lor.

Obiectivele către care se întreprinde o excursie cu elevii din învățământul primar nu trebuie să fie multe și felurite. Impresiunile ar fi în acest caz confuze, superficiale. Dascălul trebuie să se conducă de același principiu ca și în predarea subiectelor din diferite obiecte de învățământ: o oră, un subiect; o excursiune pentru a se cerceta un monument, o biserică, ori un anumit loc etc.

Ordinea în care trebuie făcute excursiunile: este necesar să țină seama de principiul de la aproape la departe.

Dar înaintea tuturor excursiunilor, trebuie făcută o cercetare a bisericii, a primăriei, a școlii, a băncii populare, a monumentului, a locului istoric, a atelierelor, a fabricilor, a cărămidăriei, a minei etc. etc., din sat sau din oraș, când se va face și un istoric al trecutului acestora. Numai în felul acesta se poate lega solid trecutul cu prezentul.

Asupra tuturor instituțiilor și locurilor vizitate se vor face compozițiuni în care învățătorii vor introduce toate datele statistice, de timp, de persoane, prețuri, întrebări, loc de desfacere etc. etc. În așa condițiuni, încât pe lângă cunoștințe, prin stimă și iubire să aibă dorința ca atunci când vor fi mari să fie folositori societății.

Este adevărat că învățătorul nu poate gusta o excursiune cu aceiași plăcere și bucurie ca și elevii, pentru că el este obligat să fie atent la toate fazele prin care trece o excursiune școlară. Învățătorul trebuie să dea în toate părțile lămuriri pentru că la fiecare pas, elevii se lovesc de noi impresii.

După o excursiune școlară, învățătorul se simte tot așa de obosit ca și după predarea unei lecții grele în clasă. El știe să dea o așa dezvoltare unei excursiuni pentru ca ea să fie o lecție practică predată în mod strălucit.

Excursiunile școlare nu trebuie să devină plictisitoare prin asemănarea obiectivelor ori prin puțină lor importanță. Dupe o excursiune cu caracter geografic, să urmeze una de Științele Naturale, apoi una de istorie, ori una din cari se poate prinde un subiect pentru limba maternă etc.

Desfășurarea excursiunilor vor avea loc pe timp favorabil, mai cu seamă primăvara, atunci când utilul se poate completa cu frumosul. Aceasta nu înseamnă că în celelalte anotimpuri să nu ne mișcăm.

Găsesc chiar că în timpul iernii, când pământul este acoperit cu un strat gros de zăpadă, un învățător iscusit poate provoca excursiuni pe distanțe ceva mai reduse și pe vreme ceva mai îndulcită. Variațiunile de temperatură cu soare, vânt, ploaie, zăpadă, întăresc organismul fizic al elevului, dacă învățătorul observă oare carii condiții. Elevul nu trebuie să fie ca floarea crescută în glastră; corpul lui trebuie să se preteze la ori și ce schimbări de temperatură.

Din capitolul: Educațiunea Fizică, Intelectuală și Escursiunile la Greci și Romani, redactat de D-I profesor Cristache Georgescu, care urmează în această broșură, se poate vedea cât preț puneau Grecii și Romanii pe dezvoltarea fizicului cerută de dese războaie, în care succesul, în lipsă de arme perfecționate, se decidea de voinicia ostașilor. Jocurile, concursurile și la Romani și munca câmpului cereau cea mai mare grijă față de educația fizică, educațiunea fizică ca și educațiunea intelectuală nefiind neglijată sau lăsată pe un plan inferior.

Mai târziu, au început atât la Greci cât și la Romani excursiunile, dar cu caracter mai mult de plimbări.

În zilele noastre și în deosebi în prezent, excursiunea are o însemnătate cu totul diferită de aceia a Grecilor și Romanilor. Ea este o metodă nouă de a face școală. În proporții bine stabilite, se obține prin excursiuni instrucția și educația atât a sufletului cât și a trupului. Escursiunea ne pune la îndemână mijloace pe care școala nu le posedă.

Fiindcă în această broșură urmează și o dare de seamă scrisă de colegii Victor și Oct. Diaconescu despre excursiunea făcută la Muzeul Zoologic din București, cred necesar a arăta excursiunile carii s-au făcut mai înainte spre a se vedea că s'a ținut seama de principiul: de la aproape la departe: la localul cel vechi de școală, la biserică, la banca populară, la primărie, la monumentul eroilor, la locul unde s-au dat luptele din toamna anului 1916, la schela locală, la Mănăstirea Bunea.

Am eșit din sat și am vizitat sursele sulfuroase de la Pucioasa, Stațiunea balneară Pucioasa, Ferma și Lăptăria Runcu, Fabrica de ciment Fieni, și Mina de lignit Pandealea. Escursiunile din vecinătate le-am făcut împreună cu școalele satelor din comunele vecine.

Urmând a păși mai departe, primul punct care ne-a ispitit a fost Muzeul Zoologic din București. De executarea acestei grandioase excursiuni se legau multe greutăți, dar prin tenacitate, toate au fost învinse și excursiunea s'a terminat cu deplin succes. La această excursiune au luat parte elevii, elevele, învățători și învățătoarele din cercul cultural Pucioasa. Ni s'a imputat că am sărit prea departe de la Pucioasa la București și că ar fi urmat mai de grabă o excursiune la Târgoviște.

Așa ar fi fost în ceea ce privește distanța, dar întrucât Muzeul Zoologic prezintă importanță nu numai zoologică ci și geografică faptul că prin vizitarea lui se lămuresc în mintea copiilor foarte multe cunoștințe, am preferat muzeul zoologic. De altfel, cu trenul la Târgoviște ori la București se face drumul repede.

Scopul inițial al excursiunii a fost vizitarea Muzeului Zoologic, unde am stat cu elevii 3 ore. Deplasarea la Muzeul Național și Parcul Carol s'a făcut numai ca o simplă plimbare și pentru ca elevii, traversând Bucureștii de la Șosea la Filaret, cu tranvaiul electric să-și facă oare care idei de un oraș mare. Mai era necesar să se vadă Parcul Carol pentru cuvântul că acolo erau câteva animale sălbatice și felurite păsări vii, pe carii la Muzeu le văzuseră împăiate.

Pentru ca pe elevi să nu-i coste prea mult excursiunea, li s'a spus să-și ia fiecare de acasă câte ceva deale gurii și câte o sticlă cu apă de băut.

Spre a rămâne timp cât mai mult pentru vizitele din București, s'a stabilit ca masa de prânz la ducere și masa de seară la întoarcere, să se ia în tren, între stațiile Ciocănești și Chitila.

În noaptea care a precedat ziua de excursiune a plouat într'una; la ziua însă, a stat ca prin farmec; iar de la ora 11 a.m. și până seara, am avut noroc de o zi frumoasă și caldă de primăvară. Cu tot timpul defavorabil de dimineață, toți elevii și elevele înscrise pentru excursiune s'au prezentat în păr, unii în gara Pucioasa, alții în gara Lăculețe.

Au luat parte următoarele școale:

- 1) Băile Vulcana cu 29 elevi și eleve, sub conducerea D-lui Ion Gh. Mareș.
 - 2) Pucioasa cu 71 elevi și eleve, sub conducerea D-lui Traian Ionescu. Învățători: D-rele Elena Iordache și Marioara Bălășescu.
 - 3) Șerbănești cu 37 elevi și eleve, sub conducerea D-nei Ana Maltezeanu. Învățători: D-ra Valeria Diaconescu.
 - 4) Diaconești cu 14 elevi și eleve, sub conducerea D-lui Victor Diaconescu. Învățători: D-na Lucreția Diaconescu și D-I Octavian Diaconescu.
 - 5) Brănești cu 18 elevi și eleve, sub conducerea Pr. Ion Popescu.
 - 6) Vulcana Pandelea cu 25 elevi și eleve, sub conducerea D-rei Popovici.
 - 7) Gura-Vulcanului cu 14 elevi și eleve, sub conducerea D-lui Ion N. Banu.
 - 8) Vârfuri-Găgioiu cu 4 elevi, sub conducerea D-lui I. Simionescu.
 - 9) » Vârfuri » 8 » » » » D-lui Ion G. G. Diaconescu.
 - 10) » Strâmbu » 11 » » » » D-lui Ion G. G. Diaconescu.
 - 11) Glodeni-Pucioasa cu 12 elevi, sub conducerea D-rei Maria Dinu.
 - 12) Maluri-Pucioasa cu 2 elevi, sub conducerea D-lui Vasile M. Popescu.
 - 13) Grădina de Copii Pucioasa, cu 13 copii, sub conducerea D-rei Agripina Hristodulo.
- Relativ, timpul a fost scurt pentru desfășurarea acestei excursiuni, ar fi trebuit cel puțin 2 zile, dar în acest caz ne-am fi lovit de greutatea găzduirii a 250 elevi în București.

Este de remarcat că totul s'a desfășurat în cea mai deplină ordine și fără să se fi înregistrat cel mai mic incident.

Colegii și colegele în cea mai bună înțelegere au executat programul al cărui cuprins odată stabilit cu aprobarea tuturor, a fost respectat de fiecare în parte.

Avându-se în vedere că excursiunea s'a făcut primăvara, că mulți elevi și eleve nu mai văzuseră și nici nu mai călătoriseră cu trenul, că majoritatea absolută nu cunoscuseră Bucureștii, iar că Muzeul Zoologic Național și Parcul Carol nu fuseseră vizitate de nici unul din școlarii excursioniști, elevii și elevele s'au înapoiat cu foarte multe cunoștințe, unele noi, altele lămurite, iar din punctul de vedere al impresiunilor:

«Totul s'a petrecut ca într'un vis frumos.»

Ion Gh. Mareș

Învățător – Băile Vulcana

24 Februarie 1924"

Biserica satului. Cea mai veche atestare a unui preot în satul Vîlcana și desigur și a unei biserici, o avem din 1622 aprilie 23. În zăpisiul prin care moșnenii din Brănești fac danie vârful Vulcanei, găsim următoarele: „*Și am scris eu popa Toader ot Vîlcana, cu zisa lor*”.

Din catagrafia anului 1810 aflăm că satul Vulcana din plasa Plaiurilor, cu 50 de case și 207 locuitori, avea o biserică de lemn, veche la acea dată, la care slujeau doi preoți și un diacon.

În 1838, când avem din nou știri despre populația Vîlcăniei, găsim tot doi preoți, dar alții decât cei care erau cu 28 ani mai înainte. Unul, Savu sin Ene, în vârstă de 55 ani, celălalt Ilie sin Manta tot de 55 ani.

În a doua jumătate a secolului XIX, găsim la Vîlcana pe popa Nicolae, care la 1862 apare ca preot și pe statele de plată ale schitului Bunea (plătit cu 300 lei) iar la 6 iunie 1869 era numit îngrijitor al acestui lăcaș, unde a slujit până în anul 1871.

Din 1882 a slujit peste 50 de ani preotul Vasile Dumitrăchescu, cu străduințele căruia a fost reparată biserică de zid ce exista la acea dată în satul Vulcana de Jos (Băi).

În anul 1933, această bisericuță cu acoperișul de șindrilă ca și al clopotniței a ars, flăcările prefăcând-o în ruină, distrugând-o până la temelie chiar în săptămâna patimilor.

Redăm hârtiei un interesant act referitor la soarta bisericii:

„Proces – verbal

Astăzi, 9 iulie 1933

Subsemnații locuitori ai comunei Vulcana-Băi, jud. Dâmbovița ne-am întrunit astăzi, în localul școalei Băile Vulcana spre a lua măsuri pentru construirea unei noi sfinte biserici în locul celei care a ars.

La această adunare au fost chemați toți locuitorii din comună precum și dl

I. Gh. Mareș din școală și Pr. V. Dumitrăchescu, parohul bisericii.

Adunarea este formată din majoritatea locuitorilor comunei și au ținut cu toții să ia parte la această adunare și să dea întregul lor concurs pentru construirea bisericii.

Di I. Gh. Mareș vorbește în adunare cu cuvinte foarte frumoase despre datoria ce o avem creștinii din această comună spre a fi cu toții strânși uniți sufletește, fiindcă numai în felul acesta vom avea putință să vedem zidită noua biserică.

Din sânul adunării nu s-a ridicat nici o voce discordantă și toți locuitorii prezenți s-au angajat pe cuvânt de onoare, că vor da întregul lor concurs, pentru a duce la bun sfârșit construcția noii biserici.

Se formează din sânul adunării următorul comitet de construcție din dnii:

Ion Gh. Mareș

Ion T. Troneci

Ion I. Milea

Ion St. Radu

Const. Gh. Neaga

Vasile Tudorache

Vasile Gh. Aron

Ion I. Stoica

Gh. I. Mitrea

Dtru. Gh. Ionescu

Gh. Gh. Stoian

Gh. Gh. Oproiu

Ion Dtru. Saru

Vasile Gh. Dobrescu

Pr. V. Dumitrăchescu

Dtru. Dumitrescu

Ion I. Gr. Stângaciu

Nic. Miculescu

Gh. N. Miculescu

Clement Ciobanu

Ion I. Măgureanu

Ion Gh. Berechet

Ion I. Iancu

Nicolae P. Zamfirescu

Dtru C. David

Gh. T. Savu

Ion Dtru. Bălașa

Ion I. Enescu

Stelian Gh. O. Nicolae

Niculae Gh. Mihaie

Ion C. Tudor

Dtru. I. Oproiu

Traian Ionescu

Ilie I. Popescu

Vasile Bucă

Gh. M. Stoian

Ion N. Savu

Ion N. Mitrescu

Ion St. Berechet

Ion Gh. Roșu

Gh. N. Bucuroiu

Ilie I. Grecu

Ion Iliescu

Ilie Popescu

Dtru. Matici

Alex. I. Gh. Neaga

N. Dumitrescu-Ana

Ion Gh. Savu

Adunarea cu voința unanimă a tuturor, a desemnat ca președinte al comitetului pe dl I. Gh. Mareș, casier pe dl Ion N. Savu, iar secretar pe dl Vasile Il. Saru.

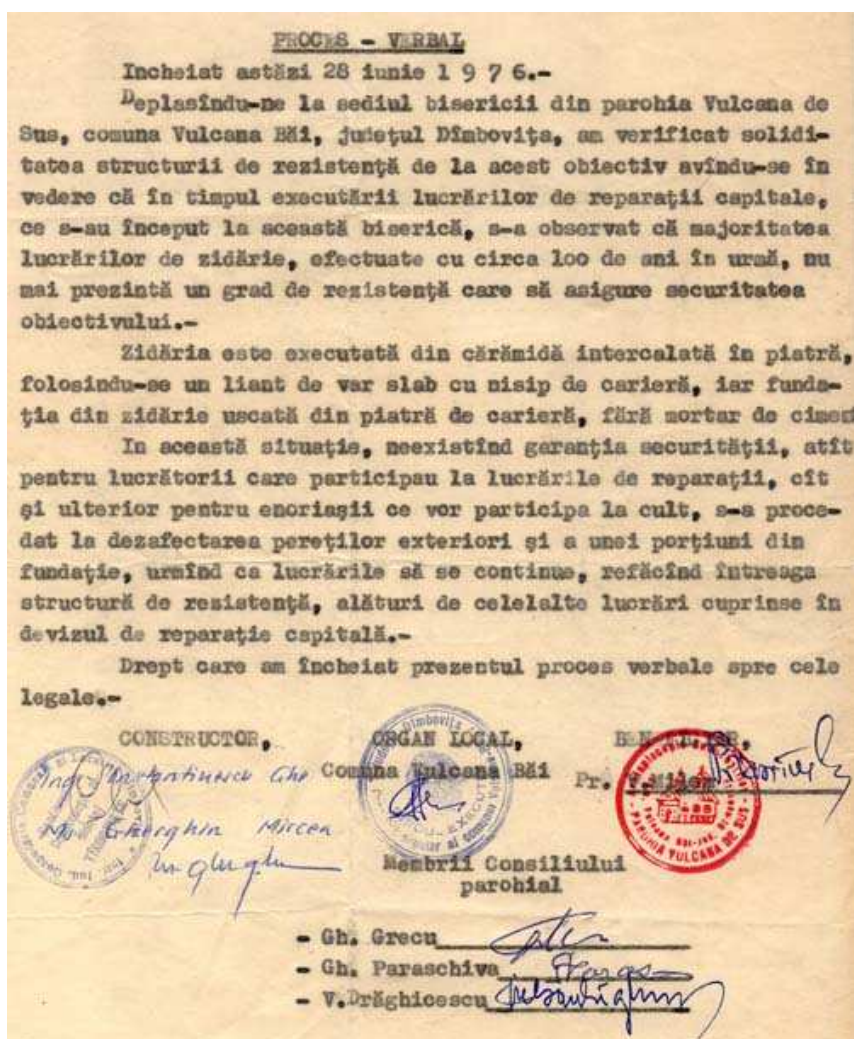
Privitor la Vulcana de Sus, constatându-se că satul avea un număr de 200 familii, în decembrie 1908 s-a declarat parohie de sine stătătoare, desfăcându-se de cea din Cucuteni, a cărei filială era până atunci. Preotul Stelian Popescu a funcționat aici, din acel an, până în 1966, când a încetat din viață. O incredibilă durată și continuitate în slujirea altarului, în sat, timp de 58 de ani.

Biserica veche, care a beneficiat de reparații în 1905, dar mai ales după cutremurul din 1940, a suferit totuși o degradare continuă care a necesitat în 1976 demolarea ei, deoarece punea în pericol viața credincioșilor.

Urmează o perioadă de dârză și insistentă luptă pentru ridicarea unei biserici în locul celei vechi, care nu mai exista.

Noul preot paroh, Vasile G. Milea, împreună cu primarul de atunci, Gabriel Milea, alături de consilieri parohiali și bătrâni credincioși ai locului, în acei ani de ateism de stat și deci de interdicție a construcției de lăcașuri de cult, au acționat cu perseverență, înfruntând autoritățile pentru a reda satului biserica strămoșească. Dovada că, acolo unde a existat o bună colaborare între biserică și autoritățile administrației publice locale, a fost posibilă îndeplinirea doleanțelor cetățenilor, o constituie documentul redat în imagine.

Piatra de temelie la noul lăcaș a fost pusă la 15 iulie 1976, iar târnosirea a fost făcută la data de 6 noiembrie 1983.

Contribuția Vulcanei la apărarea țării

Războiul pentru Independență (1877). La Războiul de Independență din 1877-1878 satele din valea Vîlcăanii, care pe atunci făceau parte din comuna Cucuteni, așezate fiind sub munte, au fost ferite de rechizițiile masive, care se făceau în satele de câmp, pe unde treceau și staționau trupele în drum spre Dunăre. Ele au contribuit totuși cu tot ce aveau: cai, căruțe, fân și bineînțeles, *oameni*.

La 16 aprilie 1877, prefectul județului Dâmbovița, Lerescu, raportează ministerului: „*Rog, binevoii a-mi arăta, ce urmare trebuie să iau asupra proprietarilor de cai, cari sub diferite pretexte îi sustrag și alții se opun a-i trimite la reședința județului.*” (137).

La 29 aprilie 1877, prefectul Lerescu răspunde că: „*mai este un mic număr de cai a se lua, până la completarea repartiției făcută acestui județ*” (138). Marii proprietari se arătau însă puțin dispuși să participe la greul efort pe care îl făcea țara.

„*Proprietarul Cioran din Titu se plânge că-i s-a pășunat de către vitele cărăușilor ce au transportat niște arme la gara Titu, o livadă a domniei sale*” (139).

„*Damian Dimitriu reclamă ministerului de interne că polițaiul din Târgoviște i-a oprit 26 care de fân vândute unui comerciant*” (140).

Dintre ostașii plecați din comuna Cucuteni, au căzut în timpul luptelor din 1877, următorii eroi: sergentul Șerb Popescu și soldații Ion Chițu, Nicolae Grecu, Ion Paraschiva, Neculae Pîrvulescu.

Războiul pentru întregirea neamului 1916-1918. La războiul de reîntregire a patriei, bărbații din Vulcana în stare să lupte au fost înglobați în diferite unități militare din țară. Dar cea mai mare parte, cei tineri, au plecat cu Regimentul 22 Infanterie din Târgoviște, iar cei mai în vârstă, cu „Pulberăria Armatei” din Lăculețe, unde i-a găsit războiul lucrând și unde au fost mobilizați.

Cu Regimentul 22 Infanterie (Div. 3-a) vulcănenii au luat parte la nenumăratele și grelele lupte de la Predeluș, Bratocea, Tabla-Buții și altele, poziții pe care a trebuit să le părăsească, pentru a nu fi surprinși de înaintarea trupelor inamice din sud (141).

Un alt detașament al Regimentului 22 Infanterie în care se aflau mulți tineri din Vulcana a luptat în grupul român Nămăești, în nordul județului Muscel, având în față Grupul german Morgen. Acesta, la 17 noiembrie 1916, trece la ofensivă atacând în zorii zilei, între Mățau și

Suslănești. Pentru a nu fi interceptați de o coloană din Grupul german Kraft, care venea din sud-vest și, profitând de ceață, reușise să ocupe satul Stoenesti, separând diviziile române Grupul român Nămăești e silit să se retragă în ziua de 18 decembrie pe direcția Târgoviște-Pucioasa (142).

O bună parte din trupele care au rezistat eroic atâta timp la Dragoslavele a trebuit să părăsească aceste poziții, trecând prin Valea Dâmboviței, prin Pietrari, Vulcana de Sus și Vulcana de Jos (Băi) spre Pucioasa.

În scurta rezistență pe care trupele române au opus-o la Vulcana în după-amiaza zilei de 18 noiembrie, au căzut 9 ostași români, care își dorm somnul etern în curtea bisericii din Vulcana de Jos (Băi).

Despre unele acțiuni militare necugetate, în care și-au pierdut viața mulți ostași români, ne povestește bătrânul invalid de război Ion Moreanu din Vulcana de Sus. El ne descrie lupta în care și-a pierdut piciorul stâng, iar alții viața, când li s-a cerut să atace cu baioneta la armă și strigând ura, ca la 1877, o linie inamică, unde erau așteptați de dușmanul bine adăpostit, cu mitraliere. Despre aceste greșeli nu vorbește însă numai invalidul I. Moreanu. Iată ce zice un specialist, generalul G.A. Dabija: *„Atacul cotei 1269, apărută de o infanterie bine adăpostită, acoperită cu rețele de sârmă, flancate cu mitraliere, era o greșeală din partea cui ordona, ... era a trimite oamenii la o moarte sigură”*. Majoritatea șefilor în 1916, luptau pe baza principiilor dinainte de 1914; cei doi ani de război mondial nu aduseseră la noi nici o schimbare în tactica de luptă (143).

În timpul primului război mondial, județul Dâmbovița a stat sub ocupația germană aproape doi ani, din decembrie 1916 până în noiembrie 1918.

La Târgoviște era instalat Comandamentul Etapei nr.226 al trupelor de ocupație, de sub comanda maiorului Dietrich.

La Pucioasa era un comandament local, iar la Gura-Vulcanului o subunitate numită „post de gardă”.

În acei ani au apărut munca forțată și rechizițiile, încartiruirile în casele mai spațioase, s-au strâns păsările de curte, vitele, nucii și frasinii pentru fabricarea paturilor de armă, caii mai înalți de 1,5 m, toate materialele de alamă și plumb, dar și fructele și țuica.

Regimentul 22 Infanterie s-a regrupat și refăcut printre primele trupe retrase în Moldova. La 16 ianuarie 1917, în satul Drăgășani, județul Putna, acest regiment a fost decorat cu Ordinul Mihai Viteazul, cl. III, prin I.D. nr. 88 din 8.II.1917, pentru vitejia și avântul fără seamăn, a ofițerilor și trupei în luptele de la dealul Măgura, Tohanul Vechi, în bătălia de la Olt și în timpul crâncenelor lupte din nord-vest de Câmpulung (144).

Nu puține peripeții și primejdii au întâmpinat vulcănenii care a trebuit să evacueze *„pulberăria de la Lăculețe, amenințați să fie capturați de inamic dintr-un moment în altul, și s-o*

pună în stare de funcțiune în vecinătatea frontului de la Mărășești”, ne spune bătrânul veteran din 1916, G.D. Saru.

Eroii care și-au dat viața pentru împlinirea idealului de veacuri al poporului nostru, în războiul din 1916-1918, sunt:

Satul Vulcana-Băi

1. Plutonier Ilie Serghe	19. - „ - Saru Aurică
2. Sergent Gherghin Gheorghe	20. - „ - Vasile Ion
3. Caporal Frățilă Gheorghe	21. - „ - Bondorete Grigore
4. - „ - Năstase Ion	22. - „ - Stoian Ion
5. - „ - Gherghin Nicolae	23. - „ - Antohie Nicolae
6. - „ - Iancu Dumitru	24. - „ - Țuțuianu Ion
7. Soldat Teodoresu Decebal	25. - „ - Florea Ion
8. - „ - Iliescu Gheorghe	26. - „ - Mateiaș Nicolae
9. - „ - Bucuroiu Gheorghe	27. - „ - Pioaru Gheorghe
10. - „ - Aron Ion	28. - „ - Gafițoiu Gheorghe
11. - „ - Ștefan Nicolae	29. - „ - Bălașa Nicolae
12. - „ - Popescu Ioachim	30. - „ - Gafițoiu Ion
13. - „ - Savu Romu	31. - „ - Gherghin Traian
13. - „ - Savu Remu	32. - „ - Nițoi Ion
14. - „ - Bucuroiu Ion	33. - „ - Niculescu Nicolae
15. - „ - Neaga Gheorghe	34. - „ - Crăciun Dumitru
16. - „ - Vișan Vasile	35. - „ - Gheorghe Nicolae
17. - „ - Stoica Iosif	36. - „ - Moise Gheorghe
18. - „ - Coman Constantin	37. - „ - Coman Ion

Satul Vulcana de Sus

1. Plutonier Gheorghe I.G. Grecu	14. - „ - Toma Gh. Nicolăescu
2. Sergent Anastase Fâșie	15. - „ - Ion N.B. Chițu
3. - „ - Lazăr Bănuță	16. - „ - Nicolae G.A. Șerban
4. Caporal Nicolae G.N. Șerban	17. - „ - Haralambie Gh. Ilinescu
5. - „ - Gh. Bârligeanu	18. - „ - Ion I. Oancea
6. - „ - Gh. I. Smaranda	19. - „ - Niculae I. Drăghici
7. - „ - Gheorghe P. Burcă	20. - „ - Neculae B. Șerban
8. Soldat Ion St. Oprea	21. - „ - Gh. I.N. Grecu
9. - „ - Marin Lăcătuș	22. - „ - Gh. N. Grecu
10. - „ - Ion St.N. Vasile	23. - „ - Ion I. Șerban
11. - „ - Vasile N. N. Vasile	24. - „ - Ion N. Gavrilă Vasile
12. - „ - Neculae St. Brânzică	25. - „ - Neculae Pascal
13. - „ - Ion Ioniță	26. - „ - Gheorghe Frățilă

Războiul al doilea mondial. Despre acesta, despre vitejia cu care au luptat și cetățenii satelor Vulcana, ne vorbesc eroii din aceste lupte, pe care urmașii îi vor găsi amintiți aici.

Satul Vulcana-Băi

1. Căpitanu Saru Ion	28. - „ - Ilie Toma
2. Serg. Major Mihai Emil	29. Fruntaș Tronaru Ion
3. - „ - Ene Gheorghe	30. - „ - Bucă Nicolae
4. Serg. Aspirant Neaga Filian	31. - „ - Zamfirescu Ion
5. Sergent Năstase Nicolae	32. - „ - Bucuroiu Ion
6. - „ - Aron Dumitru	33. - „ - Dobrescu Teodor
7. - „ - Popescu Constantin	34. Soldat Dobrescu Leon
8. - „ - Stîngaciu Stan	35. - „ - Neaga Vasile
9. - „ - Stîngaciu Gheorghe	36. - „ - Ștefan Iov
10. - „ - Stîngaciu Nicolae	37. - „ - Bălașa Ion
11. - „ - Radu Tudor	38. - „ - Iancu Constantin
12. - „ - Savu Gheorghe	39. - „ - Gafițoiu Gheroghe
13. - „ - Dumitru Ion	40. - „ - Dobrescu Emilian
14. - „ - Oproiu Stelian	41. - „ - Crăciun Gheorghe
15. - „ - Bălașa Aurelian	42. - „ - Ioniță Ion
16. - „ - Bălașa Ion	43. - „ - Troneci Nicolae
17. - „ - Berechet Gheorghe	44. - „ - Troneci Serghe
18. - „ - Saru Leonida	45. - „ - Coman Emil
19. - „ - Savu Victor	46. - „ - Gherghin Aurelian
20. - „ - Savu Virgil	47. - „ - Milea Ion
21. - „ - Florea Virgil	48. - „ - Stoian Ion
22. - „ - Dăncioiu Ion	49. - „ - Tălpoi Octavian
23. Caporal Iordăchescu Petre	50. - „ - Bucă Dumitru
24. - „ - Oproiu Vasile	51. - „ - Stoica Gheorghe
25. - „ - Bărăgău Victor	52. - „ - Enescu Ion
26. - „ - David Ion	53. - „ - Stoian Ion
27. - „ - Oprea Vasile	54. - „ - Crăciun Vasile

Satul Vulcana de Sus

1. Caporal Dumitru Vitalian Grecu	21. - „ - Ion Gh. Fășie
2. - „ - Vasile Gh. Burcă	22. Caporal Ion Gh. Văcaru
3. Sergent Daniil Gh. Bîrlog	23. Soldat Decebal G. Fășie
4. - „ - Anastase Stana	24. Caporal Constantin G. Țârgheș
5. Soldat Gheorghe Stana	25. Caporal Dumitru I. Smaranda
6. - „ - Stelian G. Brînzică	26. - „ - Nicolae Gh. Banu
7. - „ - Ion N. Anghel	27. Sergent Vasile N. Paraschiva
8. Sergent Serghe D. Mitrescu	28. Caporal Vasile I. C. Grecu
9. Caporal Ion I. Țuțuianu	29. Sergent Dumitru C. Fășie
10. - „ - Gheorghe I Țuțuianu	30. Fruntaș Stelian I. Oancea
11. - „ - Anastase I- Țuțuianu	31. - „ - Gheorghe Iorgulescu
12. - „ - Dumitru G. Joița	32. - „ - Gheorghe I. Ursache
13. - „ - Dumitru G. Văcaru	33. - „ - Ion I. Iliescu.
14. - „ - Gheorghe I. Grecu	
15. Fruntaș Ion I. St. Oprea	
16. Sergent Ion I. Stoica	
17. Caporal Ion I. Enescu	
18. Sergent Nicodim M. Lăcătuș	
19. Soldat Aurelian I. Bobleacă	
20. - „ - Neculae I. Vișan	

Mănăstirea Bunea – 350 de ani de existență

Nume, așezare, istorie, privilegii și mile domnești.

Înglobat comunei Vulcana-Băi, străvechiul schit Bunea este un monument istoric cu arhitectură tipică vremii domniei lui Matei Basarab, declarat relativ de curând mănăstire.

Denumirea acestui lăcaș s-a tot prefăcut în decursul timpului.

În actul de întemeiere a lui, zapisul de danie al moșnenilor din Brănești, stă scris că pe dealul Vîlcana, boierul Vîlcu din Orbeasca și feciorii lui, vor să zidească o „*mănăstire*”. Într-o carte de întărire a lui Șerban Cantacuzino Voievod, din 1687, se spune însă, „*schitul*” de la Vîlcana, iar în hrisoavele domnești de acordare de milă, începând cu cel din 1693, „*mănăstioara*” dar mai departe predomină numele de schit. Ghenadie, egumen la Bunea și Fusea, în jalba lui din 1792, vorbește chiar de „*schitișoare*”.

În cartea de hotărnicie întocmită de Constantin Berindei în 1787, întâlnim prima dată, „*sfântul schit al Vîlcăniei, ce îi zice Bunea*”. De atunci găsim din ce în ce mai des numele de Bunea, alături de Vîlcana. În actele privind aplicarea legii agrare din 1864, se întâlnește când „*schitul*”, când „*mănăstirea*” Bunea. Localnicii spun însă de obicei, „Mănăstire”, „Plaiul Mănăstirii”, „Pădurea Mănăstirii”, „La Mănăstire”.

În legătură cu numele schitului, vom aminti și discuția asupra titlului de „*vel armaș*” dat lui Bunea Grădișteanul cel care l-a zidit. Citim inscripția din pridvor : „Schitul Bunea unde se onoară și se prăznuiește patronul Sf. Mihail și Gavril, s-au zidit din temelie de fericitul întru pomenire jupân *vel armașu Bunea Grădișteanul*”. Era ctitorul armaș sau nu ? Din istoriografie, nu se știe ca acest boier să fi avut dregătorie de armaș. În schimb e foarte bine cunoscut ca armaș alt Bunea, feciorul lui Nica, nepot de fiu al lui Bunea, ctitorul schitului. Dar acest Bunea, într-adevăr mare armaș, a avut această dregătorie târziu, pe vremea lui Constantin Vodă Brîncoveanu, când schitul fusese zidit de mult și deci nu despre acesta poate fi vorba. Trebuie să ținem seama însă că această pisanie e din 1785, o sută și mai bine de ani, după întemeiere.

E posibil ca oamenii să fi preferat acest titlu sonor de „armaș”, deși e îndoielnic că știau bine cu ce se îndeletnicea, dar denumirea ducea cu gândul la „arme”, „armate” și lupte, bineînțeles cu turcii. Legenda leagă chiar ridicarea schitului de astfel de lupte cu turcii, ceea ce nu e adevărat.

Drumurile către schit, din vechime, sunt aceleași și astăzi, potecile de pe plaiurile, care, plecând din patru părți, urcă și se strâng în vârful dealului Vulcana. Din satul Vulcana-Băi se poate ajunge pornind din parcul situat în partea de apus a satului, pe o potecă ce, după câteva ocolișuri dă în Plaiul Mănăstirii ce duce printr-o pădure de fag, până la vârf, unde se află biserica. Pe acest plai poate fi folosit și un anevoios drum de care. Mergând domol, urcușul nu ține mai mult de o oră. Numai în două locuri : la „Vizuini” și la „Butura Neagră”, poteca suie mai greu.

Dar se poate merge la schitul Bunea plecând și din satul Gura-Vulcaniei, pe o potecă tot așa umblată ca și prima. Acesta e drumul celor care urcau dinspre miazăzi și aceștia nu erau și nu sunt nici azi puțini. Sunt locuitorii din Brănești (ai căror strămoși au fost ctitori), din Vulcana-Pandele și alte sate din jur. Se urcă pe la Piscul Tătarului și se ține poteca pe Plaiul Jidovului, care te scoate în vârf, la schit. Calea pe aici e ceva mai lungă, în schimb e mai domoală, deci mai ușoară.

Fie că urci pe o parte, fie pe cealaltă, dai de o poieniță așezată numaidecât sub vârful dealului, pe care străjuia până nu demult un uriaș stejar ce se vedea de pretutindeni, căruia locuitorii satelor din jur îi ziceau „Comănac”. Oamenii își amintesc că, în tinerețe, sub acest copac nemaipomenit de mare, încât mulți inși trebuiau să-și înlănțuie brațele pentru a-l cuprinde, se afla o masă mare, rotundă cioplită din piatră, pe picioare tari de ștejar, iar de jur împrejur gropi, săpate de cei care căutau „comori”.

Aci, printre pomii rămași din ograda de odinioară, pe neașteptate apare biserica, bisericuța atât de mică, încât cei care o văd întâia oară, încearcă o dezamăgire.

Istoricul. Am povestit mai pe larg în istoricul satului Vulcana (de Jos) cum încă înainte de domnia lui Matei Basarab, în anul 1622, boierul Vîlcu din Orbeasca, proprietar pe atunci în satul Vulcana, a mers împreună cu feciorii săi la moșnenii din Brănești și au cerut să cumpere dealul Vulcaniei pentru a zidi o mănăstire, cum aceștia au făcut danie tot dealul cerut și cum după moartea boierului Vîlcu nu s-a mai gândit nimeni la mănăstire timp de 32 de ani.

De-abia în anul 1654, Bunea, fiul lui Vîlcu din Orbeasca, s-a hotărât să ridice biserica făgăduită.

De ce tocmai atunci ?

Legenda ce a circulat în popor, acceptată și de unii oameni cu carte, care spune că biserica ar fi fost zidită de Bunea, drept mulțumire că acolo ar fi scăpat de urmărirea turcilor, n-are nici o întemeiere.

Istoria nu cunoaște nici o expediție turcească în zonă în acea vreme, în schimb e foarte probabil ca Bunea să se fi adăpostit pe aceste locuri ferite și bine cunoscute de el, nu de turci, ci de frica seimenilor răsculați, de furia căroră au pierit atunci mulți mari boieri. Seimenii lui Matei Basarab au început răscoala îndată după lupta și biruința de la Finta, din 17 mai 1653. Erau nemulțumiți pentru că nu li se plătise solda pe două luni așa cum le făgăduise domnul înainte de bătălie (1).

„... vinuind dorobanții pre Ghinea vistierul și pre Radu armașul, zicând că ei nu lasă pe Matei Vodă să le dea lefile, îi cerca să-i prinză, să-i omoare, iar ei de frică s-au fost ascuns în casă la Matei Vodă, iar dorobanții și seimenii i-au căutat prin toate casele, până i-au găsit și i-au scos bătându-i, până i-au dus afară den târg, unde erau toți strânși : acolo i-au sfărâmat cu săbiile“.

„Atuncea s-au dus și la Socol Cornățeanu și, găsindu-l în casa lui bolnav, l-au omorât; și casele lor le-au prădat rău și se îngrozise toți boierii de frica lor “ (2).

Oare au fost omorâți acești boieri numai pentru că dorobanții și seimenii erau „nește porci obraznici“ ?.

Iată ce zice o altă cronică scrisă nu cu mult după aceea, despre cei uciși : « Că Ghinea (poreclit Țucala) (3) era grec, lăcătar de la Rumele și încă de mic își dobândi această poreclă, ce-i zic Țucala ... acesta încetișor spre ascuns, ca un diavol, cerca pre Matei vodă, zicându-i : “Dă ți-e voia să faci bani mulți, fă-mă vistier mare și vei cunoaște mult folos, că-ți voi face bani mulți...” Matei Vodă plecă-și urechea și-l făcu vel vistier, dându-i toată puterea în mâna lui. Atunci aive a-și arăta toată răutatea și se făcu ca un lup, trimițând în toate părțile de pradă pre mari și mici fără nici o dreptate și fără de nici o milă ». (4).

„Iară Radu armașul, poreclit Vărzaru (5), era de moșie rumân. Și tată-său era grădinaru de verze la Ploiești... Acesta era un om îndrăcit și fără de rușine și iubitor a vărsa sângele oamenilor... Început-au a-și arăta veninul asupra săracilor...” (6).

Deci nemulțumirea era mult mai veche și mai adâncă, roada târzie a „semei talerului“, așezată în timpul domniei lui Matei Vodă de care am amintit.

Răscoala, înăbușită un timp după intrarea în țară a armatei lui Rakoszi, a reînceput, întinzându-se în toată țara, devenind și mai înverșunată după moartea lui Matei Basarab, (1 aprilie 1654) dovadă că nemulțumirea nu era îndreptată numai contra acestui domn și a celor 2-3 boieri amintiți.

După uciderea acestora, răsculații au început să atace și casele altor boieri mari și sfetnici ai domnului, prădându-le și omorând câțiva dintre stăpânii lor. (7).

Iată, aceștia erau „turcii“, credem noi, de teama cărora se refugiase Bunea vistierul la Vulcana. Aci și numai aci, în satul ascuns în mijlocul pădurilor fără sfârșit, se putea simți boierul la adăpost. Ar fi avut poate ocrotire și la Răzvad, unde avea doar moșie Socol vel clucer Cornățeanu, cuscru lui Bunea vistierul, a cărui fiică Anca se căsătorise înainte de 1643 cu Ianache, fiul lui Socol, dacă acesta n-ar fi fost omorât și el de către seimeni, împreună cu fiul său Cîrstea și poate chiar cu ginere-său Ianache și casa nu i-ar fi fost jefuită și ruinată. Satul Grădiștea care încă nu devenise „temeiul“ lui Bunea, nici vorbă să-i fi putut da adăpost. Satele din apropiere, Herăști, Frăsinet, Gușteru, fuseseră și ele cuprinse de răscoală (...).

Acestea sunt întâmplările care au avut loc în țară înainte de zidirea schitului Vulcana de către Bunea, care amenințau viața boierului, aducându-i aminte de Vulcana.

Spaima provocată de sângeroasa răscoală a seimenilor, peripețiile refugiului, amintirile răscolite despre vremea când, încă tânăr, însoțea pe tatăl său pe aceste locuri, l-au determinat pe Bunea să ridice în sfârșit biserica făgăduită de atâta vreme.

Faptul că această bisericuță este o construcție destul de modestă lasă impresia că a fost ridicată la repezeală, pentru a scăpa de obligația morală față de memoria tatălui său, precum și de moșnenii din Brănești, care îl sâcâiau, amintindu-i de făgăduiala făcută ori de câte ori aveau prilejul.

Scaunul țării era tras din ce în ce mai mult către București, iar Bunea, mare vistier acum, trebuia să stea și el la Curte în preajma domnului. Așa se face că Bunea se gândea tot mai mult să-și așeze „temeiul” la Grădiștea, care era mult mai aproape de București.

Și, în adevăr, în Grădiștea de Ilfov a înălțat Bunea o biserică mare și frumoasă și tot acolo și-a zidit și casa, pe măsura rangului și avuției sale. (9).

Dar Vulcana n-a fost uitată de *boierii urmași ai lui Bunea, care de atunci încep să-și zică Grădișteanu...*

În jurul dealului Vulcanei ia ființă moșia mănăstirii.

În vremea când s-a zidit mănăstirea Vulcana, sursa principală de venituri o constituia pământul, de aceea boierul Vîlcu din Orbeasca, atunci când s-a gândit la ridicarea ei, s-a îngrijit mai întâi să-i asigure un teritoriu, din al cărui venit să poată trăi. Ulterior, pe măsură ce gospodăria mănăstirii a crescut, aceasta poseda și alte bunuri, dar pământul rămânea principala sa avuție. Aproape totalitatea bunurilor mănăstirii au provenit din daniile făcute atât de unii boieri, cât și de oameni modești, de moșneni. Vom înșira aici în ordine cronologică, de către cine, când și ce danii au fost făcute mănăstirii Vulcana:

1. Prima danie făcută mănăstirii Vulcana a fost a moșnenilor din Brănești, din aprilie 1622, cu zăpis în regulă, în împrejurările arătate într-un alt capitol. Teritoriul era cuprins în linii mari între apa Vulcanei spre răsărit și afluenții acesteia, Valea Cîinelui spre miazănoapte și valea Vărsăturii la miazăzi, iar spre apus, hotarul Pietrarilor. Acest pământ al moșnenilor din Brănești a constituit sâmburele domeniului în jurul căruia s-au grupat și alte danii. (10).

2. Peste un an, în 1623, se adaugă dania făcută de Nedelea și fiul său tot din Brănești. Ei donau o sfoară de pământ pe lângă proprietatea moșnenilor Bran, Ianotă și a altora. Pornea tot de la Piscul Tătarului, dar pe partea stângă a apei Vulcanei și mergea până în apa lalomiței. (11).

3. Dania lui Bunea vistierul este însăși bisericuța pe care a clădit-o în 1654. Nu știm ca el să fi făcut danie vreo bucată de pământ, dar el este cel care a înzestrat-o cu cele necesare cultului și traiului călugărilor și tot el este cel care a asigurat și ulterior viața mănăstirii. De altfel, Bunea a încetat din viață la scurt timp după zidirea bisericii de la Vulcana și a celei din Grădiștea (1658). După 1660 am văzut că nu mai apare în documente.

4. Fiul cel mare al lui Bunea ctitorul, *Vîlcu vornicul*, care, rămânând stăpân la Vulcana, reface biserica, face danie o parte din moșia Vulcanei. Dacă Vîlcănița rămâne ca zestre fiicei

sale Marga, atunci dania lui trebuie să fi cuprins partea dintre Valea Cîinelui și Vulcana, care era lângă moșia mai veche a mănăstirii. Această donație trebuie să se fi făcut până în anul 1679, când Vîlcu vornicul a fost ucis. Nu avem un document din acea vreme, dar dintr-o plângere a ctitorilor și moșnenilor din Brănești, din 26 aprilie 1798, către domnie, aflăm că boierii Bărbătești încalcă hotarele moșiei : „Toată moșia Oprii postelnicului și frăține-său Cîrstea au venit la mâna dumnealui vornicul, care, alăturând-o cu celelate părți de moșie ce le avea de cumpărătoare, *le-au închinat danie Sfântului schit Vîlcana*, ce l-au *ridicat dumnealui din temelie...*“ (12).

Această danie a lui Vîlcu, care cuprinde livezi și fânețe, aducea un venit însemnat mănăstirii, care până atunci, afară de sfoara de moșie din lunca Ialomiței de la Nedelea, avea numai păduri.

5. Staico, feciorul lui Stan Ciogara din Săteni, și cu soția lui Ilina, aveau de la părinți, în dealul Sătenilor o vie cu o livadă. În 1687, fiind bătrâni și neavând copii, s-au hotărât să dea această vie schitului Vulcana, pentru ajutorul lăcașului și hrana călugărilor. Era în vremea domniei lui Șerban Voievod care dă schitului Vulcana o carte de întărire a stăpânirii acestei vie. (13).

6. În timpul domniei lui Nicolae Mavrocordat, dintr-o scrisoare din 5 mai 1716, aflăm că fiul lui Nica Grădișteanul, Constantin, călugărit sub numele de Climent, dăruise mănăstirii Vulcana partea sa dintr-o pivniță din Târgoviște, iar acum, nepotul său, Șerban, se hotărăște să dea și el cealaltă parte din pivniță și înștiințează de acest lucru pe meșterul Cîrstea: „... *pohtindu-ne părintele nostru Climent ca să dăruim și noi partea noastră de pimniță de aici, sfintei mănăstiri Vulcaniei și dăruindu-și partea sfinției sale, iată am dăruit și noi partea noastră sfintei mănăstiri.*“ (14). Deci, pe la această dată, mănăstirea Vîlcana avea o pivniță la Târgoviște care îi era de mare folos pentru vinul ce se făcea în dealul Sătenilor.

7. În 1722 avea loc dania, poate a celei mai mari părți, în orice caz a celei mai valoroase, din moșia care-i aparținuse cândva lui Vîlcu logofătul din Orbeasca și a urmașilor săi Grădișteni. Era partea cu Stupina, atât de mult râvnită și pentru care s-au judecat atâta timp înaintașii, precum și Vîlcănița.

Mihai Cantacuzino, fiul marelui spătar Mihai Cantacuzino, face danie « mănăstioarei » Vîlcana partea sa din Vîlcănița de acolo (15). Cu această moșie mănăstirea Vîlcana își crește în mod apreciabil domeniul său și deci veniturile sale.

8. O importantă danie făcută de către Bălașa medelnicereasa, schitului Vulcana, ne obligă să ne întoarcem cu 60 de ani înapoi.

Era în epoca în care moșnenii de la Brănești își vindeau pământul. Cumpăraseră și Bunea logofătul câteva siliști și câțiva rumâni, dar de la o vreme se iviseră în sat negustorii din Târgoviște, cupeții, jupânii Avram, Cîrstea, Fota, pe toți însă îi întrecea Proca cupețul. Primul zapis de cumpărare al acestuia e din 2 iunie 1660, an în care lua părți de moșie de la 4 moșneni. În 1662 cumpără de la încă doi proprietari, în 1663 de la trei și tot astfel până în anul

1697, ajungând în în arhive optsprezece zapise prin care Proca cumpăra pământ, siliști, mori, în Brănești. Numit la început jupânul, cupețul, devine apoi în ultimele documente Proca staroste, deci situația lui socială crescuse proporțional cu starea materială. O bucată de timp după 1697, nu se mai întâlnește Proca starostele în documente. Și deodată un zăpis din 15 iulie 1708 ne arată ce se întâmpla cu vașnicul cumpărător de odinioară : (16).

„... precum să se știe că fiind eu datori, cu zăpisul meu dumnealui Mihai Medelniceriu taleri 1.000, cu dobânda lor și pentru acești bani am fost pus zălog la dumnealui, casele mele și cu pimnița de peatră de aicea din Târgoviște și viile ce am avut din dealul Viforâtei și totodată partea mea de moșie de la satul Brănești, cu rumânii și cu moara ce iaste acolo... și eu scăpătând n-am avut de unde să-i dau, ci m-am rugat dumisale de i-am dat aceste moșii...”

Este zăpisul lui Proca, acum numit Partenie călugărul, către Bălașa jupâneasa lui Mihai, fost mare medelnicer. Treizeci și șapte de ani, toată viața, se străduise Proca cupețul să strângă avere, pentru a o pierde și a sfârși călugăr sărac.

Apoi, după o stăpânire de 15 ani a acestor moșii de către Bălașa, dintr-un act din 28 octombrie 1723, (la un an deci după dania lui Mihai Cantacuzino), aflăm că Manda slugereasa, fiica lui Vintilă Corbeanu, închină schitului Vulcana și egumenului Climent Grădișteanu de acolo, partea sorei sale Bălașa jupâneasa medelnicerului Mihai Macriș. Această moșie din Brănești, fostă a lui Proca cupețul care se hotăra cu moșia mănăstirii Vîlcana și care a fost închinată împreună cu toți rumânii, a mărit și mai mult domeniul acesteia. (17).

9. În 1740, Gheorghe al lui Vasile Abagiul dă o scrisoare mitropolitului Neofit, prin care închina sfintei mănăstiri Vulcana, o livadă pe care o avea tatăl său de la nașul Cîrstea clucerului din Săteni. El face danie această livadă care se găsea la Piscul Moreni (Moarea ?) pentru a fi pomeniți părinții săi. (18).

10. Dintr-o carte de alegere și hotărnicie a schitului Vulcana din 1787 septembrie 25, aflăm că Ilie, Mihai și Toma din Cucuteni, făcuseră o jalbă la domnie, pentru că Soare vătaful, cu fratele său și cu alți cetățeni din Pietrari, le împresurase atât moșia lor din Vulcana pe care o aveau moștenire, cât și *dania pe care o făcuse tatăl lui Ilie, schitului Vulcana*. Rezultă că această sfoară de moșie dăruită de tatăl lui Ilie din Cucuteni, trebuie să fi fost spre hotarul cu Pietrarii, din moment ce a putut fi încălcată de Soare vătaful și ceilalți din Pietrari. (19).

La aceste danii, făcute în timp de peste 150 de ani, se adaugă unele cumpărături; este vorba de achiziția a două locuri de vie în dealul Doiceștilor, pe lângă via pe care schitul Vulcana deja o stăpânea din 1687, de când o dăruise Staico și soția sa Ilina.

În 1766 aprilie 15, Ion al lui Petriman din Săteni vinde schitului niște saduri de vie în dealul Doiceștilor. (20).

La 9 mai 1766, același Ion al lui Petriman din Săteni vinde niște răzoare de vie schitului Vulcana. (21).

În 1767 februarie 3, Dragotă cu soția sa Marina și copiii au vândut trei răzoare de vie, saduri, în dealul Doiceștilor, pe din sus de via schitului, dând zapis la mâna popei Sofronie, de la schitul Vulcana. (22).

Se vede că stăpânii moșiei schitului, care la acea dată era mitropolia din București, se pricepea foarte bine la treburile negustorești. Vinderea vinului, un monopol al mănăstirii la Vulcana, aducea desigur un frumos venit, dacă ne amintim că în milele domnești date mănăstirii erau scutite de vinărici trei sute de vedre de vin și nu știm dacă viile schitului produceau numai cantitatea scutită de impozit sau mai mult.

Privilegii și mile domnești către mănăstirea Vulcana.

Se încheiase domnia lui Șerban Cantacuzino, despre care cronica spunea că datorită fiscalității excesive : „Săracii plângia și plinia tot ce le cerea, că era legați de stâlpi, ce era înfipti la pușcărie înlăuntru și afară, de-i bătea cumplit...” (23).

Dar și domnia următoare, a lui Constantin Brîncoveanu, s-a caracterizat prin aceeași aspră fiscalitate, care înlesnea abuzurile strângătorilor mărunți de biruri, birari, zapcii, dar și marilor boieri, cărora voievodul le încredințase strângerea dărilor din județe. Însuși Constantin Brîncoveanu reproșa lui Constantin Știrbei, rudă a sa și mare clucer : „*Ai luat județul Dâmbovița (pentru strângerea dărilor) l-ai prădat de n-a rămas ca un sat, l-am luat acela și ți-am dat Teleormanul și mai rău l-ai făcut.*” (24).

Despre locuitorii Vulcanei nu găsim scris nimic, decât ceea ce citim printre rândurile documentelor, zapiselor încheiate cu ocazia trecerii pământului și odată cu el și a rumânilor, de la un stăpân la altul. De aci înainte se vor adăuga și documentele care privesc mănăstirea Vulcana.

La început, traiul călugărilor în această mănăstire nu putea să fie ușor. Pădurea seculară care acoperea în întregime dealul, ca și astăzi, făcea loc cu zgârcenie unei curături, în jurul biseriței, unde călugării, meșteri în altoit pomi, sădiseră meri, peri, pruni. Viței de soi nu îi pria aici. Folos mai mare aveau de la stupi, oi și vite. Țara trecea prin vremuri grele și mănăstirile fuseseră și ele puse la bir. Așa se face că s-au îndemnt și călugărașii de aici să ceară milă domnească și au izbutit.

Primul care acordă unele scutiri și privilegii, cunoscute pe atunci sub numele de „milă“, este Constantin Brîncoveanu, care prin hrisovul din anul 1693, scutește de dijmă o sută de stupi, de oierit o sută opt oi și de vinărici o sută de vedre de vin. Sunt interesante aceste cifre pentru că ne arată care era venitul gospodăriei mănăstirești din acea vreme. Dar mai prețioase informații obținem din încuviințarea pe care o dă mănăstirii pentru a ține patru „ungureni“ cum erau numiți transilvănenii. Vom cita acest capitol : „*Și să aibă a-și ținearea lângă sfânta mănăstire și patru oameni străini, ungureani, să fie de ajutor și de lucrul ce va trebui mănăstirii, iar de către domnia mea, să le fie acești oameni în pace și ertați de bir mărunt de țară, de miere cu ceară, de găleata cu fân, de zahareale, de surseturi și de cară de oaste, de birul oștii, de birul lefilor, de birul haraciului, de lipsa haraciului, de vel seama, de*

seama a doua și a treia, de cheltuiala visteriei, de birul untului, de poclonul hanului și al sultanului, de rânduiala vacilor și a oilor, de rumptorii și sataralele ce se pun pre seliște, de podvoade, de mertice, de conace, de cai de olac și de alte dajdii și rânduiale, ori câte ar mai fi preste ani, în țara domniei mele. De nici unele, nici un val și nici o băntuială să nu aibă“.

Și documentul motivează această milă : *„pentru că această sfântă mănăstioară, fiind într-un loc sihastru și neavând nici moșii, nici rumâni, nici alt venit de nicăirea, nimic și viind călugărașii de la această sfântă mănăstioară la domnia mea, cu mare rugăciune, pentru lipsa și sărăcia lor“* (25).

Din înșirarea în hrisov a nenumăratelor biruri și obligații de care erau iertați acești ungureni, ne putem da seama câte îndatoriri aveau ceiiați locuitori din Vulcana, care nu erau scutiți.

Poate de acordarea acestei mile n-a fost străin Bunea II Grădișteanu, care era pe atunci mare armaș și mai ales Mihai spătarul Cantacuzino, care era chiar proprietarul Vulcanei, moșia adusă ca zestre de Marga, fiica lui Vîlcu vornicul.

Dar al doilea document prin care se acordă milă schitului Vulcana este și mai interesant. Nu atât prin valoarea milei acordate, care era totuși de patruzeci de măsuri de grâu, cât prin faptul că atestă în scris trecerea voievodului Constantin Brîncoveanu prin satul Vulcana și urcarea lui pe vârful Vîlcăniei, la schitul Grădiștenilor. Hrisovul din 21 ianuarie 1696, zice : *„...ca să fie sfântului schit milă de la domnia mea, să aibă a luarea călugăriei în toți anii, de la jicnița domniei mele, însă pe an grâu, mai ot patruzeci ca să fie de hrana călugărașilor ce vor fi lăcuitori acolo, pentru că acestu sfântu schit fiind lipsit și sărac și fără de nici un venit, de nici o parte și neavându nici un felu de dobitoace și călugărașii nici o hrană dintr-altă parte și întâmplându-se domniei mele de am mersu acolo și văzându domnia mea lipsa și sărăcia călugărașilor ce se află acolo, domnia mea m-am milostivit de am dat și am miluit cu acestu mertic de grâu ca să aibă a luarea călugărașii în toți anii...“* (26) (și doc. anexă nr.4).

Este surprinzătoare această lipsă și sărăcie la schitul lui Bunea ai cărui nepoți, Bunea II, marele armaș și Marga spătăreasa, erau în acel timp printre cei mai mari boieri ai țării, cu averi care rivalizau cu ale domnitorului. Este de la sine înțeles că în această călătorie la vârful Vîlcăniei, voievodul Constantin Brîncoveanu a fost însoțit de proprietarul Vulcanei pe atunci, de Mihai spătarul Cantacuzino.

A treia întărire domnească, în ordine cronologică, dată mănăstirii Vulcana, este la fel de prețioasă ca sursă de informație, ca și primele două. Ea este dată de Ștefan Cantacuzino, care a urmat la tron vărului său, Constantin Brîncoveanu.

Hrisovul are data de 1714 mai 8, la numai două luni și jumătate după ce Constantin Brîncoveanu a fost mazilit și ridicat de turci cu întreaga familie în urma intrigilor unchilor săi Constantin Stolnicul și Mihai spătarul Cantacuzino, unul tatăl, iar celălalt unchiul noului domn, Ștefan Cantacuzino. În luna mai 1714, fostul domnitor este chinuit sălbatic în „groapa sângelui“ din temnița celor Șapte Turnuri vreme în care, la București, noul domn, întovărășit

de turci, căuta pretutindeni averi sau mărturii compromițătoare pentru Brîncoveanu, care, trimise stăpânilor de la Stambul, aveau să grăbească decapitarea acestuia.

Tocmai în acest timp, Ștefan Cantacuzino pentru a arăta că dărnicia sa întrece pe cea a fostului domn, dă hrisovul mănăstirii Vulcana, din care se vede într-adevăr, că mila lui este mai mare : el iartă de dijmărit 150 de stupi în loc de 100, 250 de oi în loc de 108, scutește opt oameni în loc de patru, și așa mai departe. Toate, “ca să fie domniei mele și părinților domniei mele vecinică pomenire” (27) (și doc. anexă nr.5).

Cât de mult a ajutat această milă domnului și părinților săi se știe. Este interesant să remarcăm la acest document, că primul boier din divan care iscălește ca martor, marele ban, nu era altul decât Constantin Știrbei, cel pe care îl certase și iertase în atâtea rânduri Constantin Brîncoveanu pentru hoțiile pe care le făcuse, iar al doilea dregător, mare vornic, era pan Bunea Grădișteanu, în mare vază și la noul domn și care bănuim că va fi stăruit pentru a se da această milă mănăstirii Vîlcana, zidită de bunicul său. De altfel și Mihai spătarul Cantacuzino, soțul Margăi și unchiul domnitorului ar fi putut stăruii pentru aceasta. Oricum, era mai bine să se milostivească domnul din venitul țării, decât boierii din punga lor, pentru mănăstioara de la Vîlcana pe care aveau datoria să o ajute.

La 17 martie 1717, Ion Mavrocordat întărește și el mănăstioarei Vîlcana, aceleași cantități, scutite de dijmă sau alimente pe care să le ia de la jicnița domnească, ca cele date de Ștefan Cantacuzino și amintește că a văzut și “cartea mai marelui nostru frate Nicolae Vodă”. Ceea ce înseamnă că și Nicolae Mavrocordat a dat întărire acestor mile. Primii domni fanarioți nu voiau să apară mai puțin milostivi față de mănăstiri decât domnii pământenii. (28).

Deși pe vremea domniei lui Mihail Racoviță, mănăstirea Vîlcana își mărise simțitor veniturile, prin daniile primite la începutul secolului al XVIII-lea, acest domnitor întărește și el milele date de domnitorii arătați mai sus. Conținutul actului dat la 5 septembrie 1731 este asemănător cu cel al milelor mai vechi. (29).

După 32 de ani, fiul acestui domn, Constantin Mihai Cehan, în a doua sa domnie, dă și el un hrisov, cu data de 1763 iulie 5 : *„Sfintei și dumnezeieștei mănăstiri ce se cheamă Vîlcana, ot sud Dâmbovița, care este zidită în loc sihastru... ca să fie sfintei mănăstiri milă de la domnia mea, însă stupi 150 în pace de dijmărit, oi 250 în pace de oerit și vin vedre 300 în pace de vinărici... și să ia pre an din vama Târgoviștei untu de lemn oca 40, să fie pentru candelile... și să aibă a lua tot de la această vamă și pește sărat oca 400, pre an... având această milă dinainte și de la alți răposați domni, după cum am văzut domnia mea, atât hrisovul răposatului întru fericire și părintelui domniei mele, cât și ale altor domni, făcute pre această milă...”* (30).

Și cu această poruncă se încheie seria privilegiilor și milelor acordate și întărite de voievozi mănăstirii Vulcana, bineînțelese cele pe care le cunoaștem, în intervalul dintre 1693 și 1763, adică în răstimp de 70 de ani.

Închinarea schitului Vulcana către mitropolie

După daniile făcute în 1722 și 1723 schitului Vîlcana, acesta poseda o moșie care se întindea de pe valea Vîlcăniței spre miazănoapte, până în Gura Vîlcăniței către miazăzi și spre apus se hotăra cu Pietrarii, iar la răsărit hotarul mergea pe apa Vîlcăniței un timp, apoi acolo unde erau daniile lui Nedelea și ale Bălașei medelnicereasa, moșia se întindea până în Ialomița și chiar dincolo în Priboi, după cum arătau zapisele lui Proca cupețul. Fără a se compara cu averile altor mari mănăstiri (în documente se vorbește mai la început, de mănăstirea Vîlcana, dar apoi i se zice mănăstioară și mai des schit), teritoriul acesta era destul de întins, înconjurat de o mulțime de vecini hrăpăreți, încât gospodărirea lui devenise o treabă destul de grea pentru modeștii călugări, puțin pregătiți pentru aceasta.

Pe vremea aceea însă era egumen al schitului Climent Grădișteanu. Acesta, înainte de a se călugări, se numea Constantin și era fiul lui Nica Grădișteanu, mare armaș, deci nepotul lui Bunea. Deși tatăl său era un înalt dregător, ca și fratele său Bunea II, Constantin n-a ocupat nici o dregătorie, era evlavios din fire și s-a îngrijit mai mult de nevoile familiei. A crescut pe nepoata sa Bălașa, fiica armașului Bunea, cât timp fratele ei Șerban a fost fugit din țară și pe la 1716 s-a călugărit și-l găsim egumen la schitul Vîlcana. (31).

Dându-și seama de greutatea pe care le vor întâmpina călugării cu „chiverniseala” averii schitului, s-a gândit boierul-călugăr că ar fi mai bine să închine schitul unei mănăstiri mai mari. Închinarea pe atunci avea un rost bine stabilit. Ea însemna așezarea sub ocrotirea cuiva.

Despre închinarea mănăstirilor, Dimitrie Cantemir spunea: *„Dacă domnul, boierul sau altul care făcea sau dota o mănăstire, ca nu cumva după moarte să se strice, o închina el la o mănăstire mai mare și atunci arhimandriții mănăstirilor acelora se îndatorau ca să ia asupra lor purtarea de grijă pentru mănăstirea aceea...”* (32).

În 1726 fiind greu bolnav și socotind că i s-a apropiat sfârșitul, Climent își face diata în care, pe lângă alte orânduiri, scrie și despre schitul Vîlcana, pe care atât îl iubise: *„Pentru schitul Vîlcana, rog pe prea sfinția ta, părinte mitropolit al Ungro-Vlahiei, să-ți faci pomană a primi numitul schit întru stăpânirea Sfintei mitropolii, să-l chivernisești ca pre un curat fiu al prea sfinției tale, cum eu cât am trăit și cât am putut l-am chivernisit și să nu rămâne de acum înainte la derăpănare”*. Diata a fost întocmită la 18 martie 1726.

După moartea lui Climent Grădișteanu, care nu s-a întâmplat atunci, ci mai târziu, moștenitorii au mers de au închinat schitul la Sfânta mitropolie, unde mitropolit era Daniil, dar diata n-au dat-o.

La 5 martie 1741, moștenitorii întocmesc o carte în care arată dorința lui Climent și o încredințează mitropolitului Neofit *„ca să fie schitul sub paza și purtarea de grijă a Sfintei mitropolii în veaci, după cum răposatul unchiul nostru, cu diata sfinției sale l-au închinat.”* (33) (și doc. anexă nr.7).

Documentul de închinare e iscălit de moștenitorii lui Climent și de martori :

Dimitrie Nottara, medic (soțul nepoatei lui Climent, Bălașa), Constantin vel armaș, Stanca Spătăreasa, Iordache Crețulescu vel vornic, Matei Cantacuzino biv vel ban, Constantin Dudescu vel logofăt, ultimii trei pentru mărturie.

Pe acest act de închinare al schitului Vîlcana către mitropolie stau iscăliturile și pecețile celor mai mari boieri ai țării din acea vreme : „obrazе de cinste și vrednice de credință“, cum scrie actul însuși.

De la acea dată și până la legea secularizării averilor mănăstirești a lui Cuza Vodă, schitul Vîlcana cu satul și moșia vor intra sub oblăduirea mitropoliei Țării Românești.

Vecini hrăpăreți, cotropiri de hotare, blesteme, judecăți

Grija lui Climent Grădișteanu de a închina schitul Vîlcana mitropoliei Țării Românești s-a dovedit a nu fi fost fără temei. Trăind printre semenii săi, boieri mari și mari dregători, el a putut să le cunoscă bine apucăturile și moravurile.

Îndată ce schitul a rămas singur stăpân pe moșia care se înfiripase în jurul danieli Brăneștilor, n-a întârziat să se arate lăcomia unora dintre vecini. Afară de hotarul dinspre răsărit unde erau moșnenii din Brănești, toate celelalte laturi ale moșiei schitului au fost rând pe rând încălcate.

E drept că n-au lipsit încercări de cotropire și din partea unor moșneni, cum au fost unii din Pierari sau alții din Șerbănești, dar cele mai numeroase și neconținute nesocotiri ale hotarelor schitului au fost din partea unor boieri și, dintre aceștia, cei mai abuzivi au fost cei din familia Bărbăteștilor.

Așa reiese cel puțin din documentele rămase din aceea vreme. Schitul Vîlcana fiind închinat metoh, a reușit să-și păstreze o parte din acte în arhiva Mitropoliei, care a oferit de-a lungul anilor un adăpost mai sigur decât ar fi putut să-l dea bisericuța din vârful dealului Vîlcăanii.

Încă înainte de închinarea schitului începuse conflictul dintre schit și boierul Mihail Bărbătescu. Din 1740 septembrie 10 a rămas o însemnare pentru „trăsurile“ moșiei Vîlcana cum se numeau pe atunci măsurătorile unei moșii. Aceste trăsuri și alegeri au fost făcute la cererea lui Bărbătescu, de către 12 boiernași, care, așa cum s-a spus mai pe urmă, făceau parte dintre prietenii și chiar rudele lui.

Din acest document evident nu mai prezintă interes astăzi câți stânjeni erau la fiecare din cele trei „trăsuri“ și cât se cuvenea uneia sau alteia din cele două părți, așa cum sunt trecute în acest act. Este suficient că el dovedește existența conflictului pentru hotarele schitului.

Dacă vom cita totuși din el câteva rânduri, o vom face mai mult pentru pitorescul numelor de locuri rămase până astăzi aceleași și pentru frumusețea limbii de atunci :

„A două trăsură, dinspre Brănești, din apa Vîlcăanii cei mari, din Vadul Corbului, unde iaste Poiana Pusnicului, latul drept, până în Teișani, pe dinjos de râpa Șoimului, peste Tisa și

dă în Vîlcănița cea mică, în Poiana Ciorii și urcă la deal peste Valea Pietrii și merge în muchea Rudii și trece prin niște stejari văruiți și coboară pe plai la vale până la un fag, care s-a înhierat...“.

„A treia trăsură din capul moșiei dinspre apus, unde se hotărăște cu Pietrarii, din muchia Văii Căinelui și taie drept pe obârșia Văii Căinelui și suie la doi fagi într-o tulpină și din pisc, apoi la vale pe plaiul printre doi plop, și trage drept în fântâna sărată, și de acolo trece drept peste plai și apoi coboară în altă vale, în drumul care merge la Pietrari“.

La această măsurătoare n-a lipsi nici obișnuita carte de blestem dată de vlădica Neofit, pe care a citit-o în fața boierilor și a megieșilor adunați părintele Cosma arhimandritul, duchiul mitropoliei, care apăra interesele schitului. (34).

În 1746, un oarecare Crăciun al lui Ioan a cuprins o parte din moșia schitului, zicând că el are zapis pentru aceasta. Pe de altă parte, tot pe atunci, popa Voicu protopopul, care răscumpăraseră o moșie pe care o avuseseră odinioară Mihai spătarul Cantacuzino, tot de cumpărătoare, de la moșnenii din Șerbănești, vroia să se întindă cu capul moșiei peste fața Stupinei din satul Vulcana.

Mitropolitul Neofit a cerut atunci cinci boieri, care împreună cu Varlaam, duchiul mitropoliei Târgoviște, au mers la Vîlcana și au cercetat aceste conflicte.

Varlaam avea cartea de la Radu Șerban Voievod, dată în 1614, de vânzarea lui Spinciu către Vîlcu din Orbeasca, iar Crăciun se grozăvea cu un zapis din 1612, în care era cuprinsă o parte din moșia schitului, cu fața Stupinei.

Documentul din 1746 este un model de expertiză cum vom vedea, în care se notează pe puncte de ce înscrisul lui Crăciun al lui Ioan era fals :

„Întâi, că acest zapis, cel ce l-a scris, acela toate numele câte scriu într-însul, iscălituri, tot slova aceea iaste.

- A doao, că în anul 1612, care sunt acuma 134 ani, acest feliu de slovă nouă, ori la ce scrisuri, n-a fost.

- A treia, că fieștece scrisori ce se făcea pe acele vremi, ori de ce trebi să punea ughi și aspri, suma banilor, iar nu taleri, pă cum scria într-acest zapis al lui Crăciun.

- A patra, că zapisul sfântului schit Vîlcana iaste de la anul 1614 cu bune și credincioase iscălituri, iar acesta este la anul 1612, care la mijloc, trec unul de altul doi ani și nici o mărturie de acestea, în zapisul lui Crăciun nu se găsește“ (35).

Celălalt conflict, pentru stăpânirea feței Stupinei, de către popa Voicu a fost mai greu de rezolvat, pentru că acesta avea zapisul moșnenilor din Șerbănești, dat lui Mihai Spătarul Cantacuzino, atunci când îi vânduseră moșia și în care scria, în adevăr, că să stăpânească până între Vîlcăni, adică așa cum vrea popa Voicu. Dar arhimandritul Varlaam nu s-a dat bătut. El a găsit un hrisov de la Matei Basarab, dat după cartea de hotărnicie a doisprezece boieri, satului Șerbănești, în care se arăta să stăpânească numai până în Vîlcana. Astfel că și

popa Voicu a trebuit să renunțe la Stupină și să stăpânească numai până la apă. Hotărârea definitivă urma să se facă de către vodă în divan. (36).

Conflictul cu Mihail Bărbătescu pentru hotare nu se termină. Vedem că mitropolitul Neofit, care era protectorul legal al schitului Vîlcana, închinat mitropoliei, se plânge domnitorului, care dă un răvaș către șase boiernași, în 1749 iunie 4 : *„să caute acești șase boierănași și să dovedească toată partea de moșie, ce ar fi având sfânta mitropolie în sud Dâmbovița, anume Vîlcana și fața Stupinii... să o aleagă de către Mihail Bărbătescu...”* (37).

Dar iată și pe moșnenii din Pietrari că încalcă și stăpânesc pe nedrept din moșia schitului. Soare vătaful, cu fratele său și cu alți moșneni din Pietrari, cuprinde atât moșia pe care Ilie, Mihai și Toma, cu cetașii lor din Cucuteni o aveau moștenire în Vulcana, cât și dania pe care o făcuse tatăl lui Ilie schitului Vîlcana. Ilie, împreună cu Bogoslav, egumenul schitului, se plâng boierilor ispravnici, care, de acord cu împricinații, numesc pe Constantin Berindei, un expert în alegeri de moșii pe acea vreme, să caute dreptatea.

Berindei cercetează cărțile egumenului, pe cele prezentate de Ilie și ceilalți din Cucuteni, și constată că Pietrărenii nu aveau nici un fel de carte și nici martori. Au fost întrebați apoi oamenii bătrâni care cunoșteau locurile, popa Matei de la schit, Rafail monahul și alți locuitori din Cucuteni și ajunge la concluzia că Soare vătaful și ceilalți ai lui din Pietrari au stăpânit pe nedrept timp de 12 ani pământul schitului. Apoi Constantin Berindei întocmește cartea sa de alegere și hotărnicie, din 25 septembrie 1787 în care se arată dreptatea schitului, carte pe care o dă egumenului Bogoslav pentru a obține cu ea, întărire de la boierii ispravnici. (38).

Urmașii lui Mihail Bărbătescu continuă și ei abuzurile înaintașilor. Mincu Bărbătescu, pe când era Sofronie egumen la schitul Vîlcana, s-a rugat de acesta să-i dea voie să facă și el o moară pe iazul pe care era moara schitului, dar care în acea vreme era stricată. Și s-au învoit să facă Mincu Bărbătescu moara, cu cheltuiala lui pe iazul schitului și să împartă uiumul pe din două. Murind Sofronie egumenul, Mincu s-a făcut stăpân nu numai pe moară, ci și pe jumătate din terenul schitului pe care își așezase moara.

Preotul schitului Vîlcana, împreună cu megieșii dau o mărturie cu data de 5 aprilie 1793 în care arată lămurit cum s-au petrecut lucrurile cu această moară și cum Mincu Bărbătescu a pus stăpânire pe nedrept pe pământul schitului. (39).

Dionisie, egumenul schitului, face o jalbă către domnie la 24 mai 1793, în care relatează de asemenea cum Mincu Bărbătescu stăpânește abuziv moșia schitului și roagă să poruncească o cercetare la fața locului.

Domnitorul Alexandru Constantin Moruzi pune următoarea rezoluție: *„Dumneavoastră ispravnici ai județului, veți vedea această jalbă ce dă cuviosul egumen al schitului Vîlcana dintr-acel județ, care, cercetând-o față cu amândouă părțile, prin judecată înaintea dvs., cu deamănuntul și cu toată scumpătatea după dreptate, să faceți cuvioasa hotărâre înscrisu și să îndreptați”*. (40).

Rezultatul acestei judecăți nu-l cunoaștem.

Iată și o urmașă a Cantacuzinilor, Bălașa, fiica Zoitei Cantacuzino, care pe la anul 1794, încă mai avea moșie vecină cu a schitului Vîlcana.

Ne amintim că Mihai Cantacuzino comisul, fiul lui Mihai spătarul Cantacuzino, cu șaptezeci de ani mai înainte, la 1722, dăruise schitului toată partea sa din Vîlcănița. Dar se pare că Zoie, una din cele șase surori ale lui Mihai, și-a păstrat partea sa, pe care la 1794 o stăpânea fiica sa Bălașa.

Din înștiințarea către vodă, datată 29 mai 1794, pe care o fac ispravnicii județului Dâmbovița, Scarlat Câmpineanu clucer și Grigore Ghica căminar, aflăm că Dionisie ieromonahul, egumenul schitului Vîlcana, se jeluise la domnie că Bălașa, fiica Zoitei Cantacuzino, *„nu numai că au împresurat cu stăpânire moșia schitului, ci însă au sărit și cu gâlceavă, puiind... de l-au bătut, rupându-i părul și barba...”* (41).

Domnitorul a poruncit cercetarea pricinii pentru încălcarea moșiei, dar mai ales pentru bătaie. Începând ispravnicii cercetarea cotropirii moșiei, egumenul Dionisie a arătat toate înscrisurile pe care le avea, dar Bălașa Cantacuzino a spus că are scrisorile la București și a pus soroc șase zile să meargă să le aducă. Dar după trei săptămâni, Bălașa nu venise încă. Ispravnicii trimit înștiințarea către domnie că n-au putut face cercetarea poruncită și întreabă ce trebuie să facă.

Iată cum Bălașa, nepoata de fiică a marelui spătar Mihai Cantacuzino, care a stăpânit o vreme moșia Vulcanii, încalcă moșia schitului făcut și dotat de strămoșii săi, pune să-i bată pe călugări și nu se sfiește să disprețuiască pe boierii ispravnici și chiar poruncile domnești.

După moartea lui Climent Grădișteanul și închinarea schitului, rămase purtătoare de grijă mitropolia. Și am văzut de multe ori intervenția acesteia, contra celor care căutau s-o prade, ca pe vremea mitropolitului Neofit și arhimandriților Cozma la anul 1740 și Varlaam la 1746. Dar nu totdeauna se aflau la mitropolie oameni energici și pricepuți, după cum am văzut că nici egumenii nu erau mereu în stare să vegheze asupra avutului schitului.

Ctitorii din Brănești însă au fost cei care au apărut totdeauna interesele schitului, în ultima sută de ani de existență a moșiei acestuia. Ei reprezentau o continuitate din tată în fiu, fiind legați de această modestă instituție bisericească. Ei erau cunoscători desăvârșiți ai tuturor întâmplărilor din trecut. Ei cunoșteau ca nimeni alții toate locurile de acolo, toate hotarele, toate semnele.

De aceea nu ne miră impresionanta jalbă pe care ctitorii moșneni din Brănești o înaintează la 26 aprilie 1798 domnitorului Constantin Hangerliu, în care, după ce fac o expunere amănunțită a modului cum pământul Vîlcaneii a trecut din mână în mână, începând din 1614 până a ajuns în stăpânirea schitului, demonstrează cu actele citate de ei că Mihai Bărbătescu n-a cumpărat decât câteva mici petece de pământ acolo și că restul l-a cotropit pe când era ispravnic al județului Dâmbovița. De asemenea, arată că printre boierii hotarnici

aduși la Vîlcana în 1740 pentru alegerea hotarelor la cererea lui Mihail Bărbătescu, se aflau unii din familia Bărbăteștilor și moșnenii socotesc ca neadevărate hotarele fixate atunci.

Moșnenii descriu cu amănunte cum Bărbăteștii au împiedicat vinderea vinului schitului, la care avea dreptul, și cum l-au schingiuit pe cârciumar, *„și l-au bătut la falangă, până i-au pierit limba.”*

Pentru toate acestea roagă pe domn să orânduiască boieri care să meargă la fața locului să cerceteze și să hotărască moșia schitului, *„iar la dumnealor boierilor ispravnici ai județului să nu fie orânduți, că nici o dreptate nu-și va afla schitul.”*

Plângerea e iscălită de Ioanichie monahul, egumen, popa Constantin, popa Toma și popa Neacșu – ctitori, diaconul Dinu și Grigorie Brăiloi împreună cu toți moșnenii din Brănești ce erau ctitori ai schitului Vîlcana.

Domnitorul Constantin Hangerliu poruncește să se facă cercetare, cu carte de blestem, având în vedere legile, și, dacă sunt nemulțumiți, să-i ducă la divan și cine va rămâne de lege va plăti treapădul și cheltuielile. (42).

În același an, 1798 decembrie 11, mitropolitul Dositei dă o carte cu blesteme și afurisenii înfricoșătoare, pentru locuitorii satelor Vîlcana, Brănești și Sticlărie, ca să arate semnele vechi ale moșiei Brăneștilor, ce a fost dată danie schitului, în judecata pe care egumenul schitului Vîlcana o are cu slugerul Panait Matraca.

Dar judecata se pare că nu s-a terminat. Voievodul Constantin Hargeliu a murit în februarie 1799 și a venit domn Alexandru Moruzi.

Dintr-o scrisoare a mitropolitului Dositei către noul domn, din 21 iunie 1799, vedem că acum schitul are de-a face cu Bălașa Bărbătescu și Panait Matraca, vechilul și soțul ei. Făcându-se cercetare la Vîlcana, după porunca răposatului domn Hangerliu, au găsit cu cale să facă o nouă măsurătoare. Matraca însă s-a sustras de la aceasta sub diferite motive și Dositei mitropolitul roagă pe noul domn să rânduiască o nouă cercetare.

Alexandru Moruzi poruncește ca vătaful de divan să înfățișeze pe egumen și pe Bălașa Bărbătescu înaintea ispravnicilor, vornicul Manolache Brâncoveanu și logofătul Țării de Jos, Scarlat Câmpineanu, ca să facă cercetare și anafora. Și vedem că Panait Matraca, după obiceiul său, nu se înfățișează la cercetare, spunând că el nu este vechil. (43).

În anul 1800, are loc, în sfârșit, o nouă măsurătoare, în care din nou apar vechile și cunoscutele hotare și semne. Apoi, cei doi măsurători, Ioan Vâlceanu și Andonie Fotino serdarul, încheie o carte de alegere la 29 aprilie 1800, care pare să fi mulțumit ambele părți. (44).

Dar cearta pentru hotare este fără sfârșit și tot cu slugerul Matraca. În anul 1808 februarie 8, mitropolitul Țării Românești, care era încă Dositei, scrie o nouă carte de blestem : *„voauă uncheș Dragotă și Mircea Cazacul ot Vîlcana sud Dâmbovița, către aceasta vă înștiințăm că în pricina de judecată ce iasta cuviosul achir Azarie, iconomul ot Sf. Mitropolie Târgoviște, ce iaste și epistat schitului Vîlcana, metoh al Sfintei Mitropolii, cu dumnealui*

slugerul Matraca pentru împresurarea ce s-ar fi făcând de către dumnealui, din moșia numitului schit, din porunca divanului fiind făcută orânduială a se cerceta în fața locului, pentru descoperirea adevărului scriem smerenia noastră această carte cu înfricoșat blestem și cu groaznică afurisanie, atât asupra voastră numiților ce sunteți vechi trăitori acolo și cu știință, cât și asupra altora, care, va fi știind pe unde sunt vechile semne și hotare ale moșiei schitului, despărțitoare de către dumnealui “. Și urmează blestemul obișnuit. (45).

Iată ce îi aștepta pe uncheșul Dragotă și Mirea Cazacul și pe alți vechi trăitori în Vîlcana, dacă nu mărturiseau adevărul despre hotarele schitului.

Ne oprim aici cu povestea pășaniilor pe care le-a avut schitul Vîlcana pentru hotarele moșiei sale, timp de mai bine de o sută de ani. Din puținele mărturii rămase de pe acele vremuri, putem să cunoaștem ce se întâmpla pe aceste locuri după închinarea schitului către mitropolie : nesfârșite cotropiri de hotare ale moșiei, jalbe la ispravnici și domnie, răvașe și porunci domnești, căutări de semne și hotare.

Vecini hrăpăreți, lacomi, fără scupule, provenind uneori și din straturile de jos, moșneni, vătafi, popi, dar mai adesea dintre boierii care disprețuiau nu numai drepturile celor slabi, dar și legile țării și chiar poruncile domnești.

Apar călugării modești, dar dârzi, care, părăsind îndeletnicirea lor și devenind ispravnici, vechili ai schitului, se zbat pentru a-i apăra avutul, dar și călugări, egumeni, despre care moșnenii din Brănești, în jalba lor de la 26 aprilie 1798, ziceau : „*Câți egumeni ai schitului după aceasta s-au ispitit să-și caute dreapta moșie a schitului, boierii Bărbătești, pe unii i-au zăticnit, i-au împlânzit cu mituri, pe alții i-au înfricoșat cu mari laude, fiind proști și alții iarăși nefiind silitori, au lăsat necăutată.*“

Moșnenii ctitori din Brănești au fost apărătorii cei mai credincioși ai schitului, în toate timpurile.

În fine, în documentele rămase, printre nume istorice de domnitori, mitropoliți, mari dregători, arhimandriți sau numai egumeni și popi, sunt și câteva nume de “vechi trăitori” pe aceste meleaguri, uncheașul Dragotă și Mirea Cazacul și alți născuți și crescuți în Vîlcana, la care se recurgea totdeauna, pentru că ei erau cei care știau toate semnele, toate pietrele, toți copacii, singurii care, prin mărturia lor, puteau să ajute la limpezirea încurcatelor certuri pentru hotare.

Începutul secolului al XIX-lea aduce câteva schimbări în viața schitului Bunea. Mitropolia, care administra averea metocurilor sale, începe acum să arendeze și moșia schitului Bunea. Acest fel de a valorifica bunurile schitului a constituit o cumplită jecmănire atât pentru schit, cât și pentru clăcașii din Vulcana, căroră arendașii (printre care uneori erau preoți, ca Azarie) le cereau cât mai multă dijmă și muncă. Tot pe la începutul acestui secol, schitul pierde o bună parte din sat, cătunul Moiceni, care a fost cuprins, nu știm cum, de moșnenii Mircești din Șerbănești.

Alte avuții ale schitului. Pe lângă pământul de care s-a vorbit până aici, schitul posedă și alte „lucruri mișcătoare și nemișcătoare“, cum le spun documentele de pe vremuri : câteva căsuțe în jurul bisericii, o moară, un număr apreciabil de obiecte necesare slujbei bisericești sau casnice, căruțe, cai, boi, inventar pentru vite și altele.

Cele mai vechi însemnări despre această zestre le aflăm din anul 1764, din „*Condica Sf. Mitropolii pentru toate lucrurile atât de aci din București, cât și cele după afară.*“ (46).

Din „Catastihul“ din 1810, de toate lucrurile schitului Vulcana, mișcătoare și nemișcătoare, aflăm că la acea dată în jurul schitului erau 3 case de nuiete, șindrilită, lipite cu pământ, dar dărăpănate. Una avea un beci fără ușă, o „pivniță era căzută și cu șindrila de tot spartă și fără uși“ (e perioada când călugării se împrăștiaseră din cauza hoților). Inventarul arată : o puțină de varză, topor, tigia de aramă, doage de bute, clopot, 31 cărți bisericești, icoane, sfeșnice, candelă, veșminte bisericești. În Valea Bradului (Doicești ?) via, puțin lucrată și fără gard, 1 pivniță de lemn învelită cu rogoz, făcută de răposatul Teofan, 6 tocitori, 1 curătoare, 1 șopron vechi dărăpănat, învelit cu șovar, 2 buți, 1 hârdău, o vadră, 1 teasc, o casă de nuiete învelită cu șovar, 1 făcău de două roate, stricat (făcut tot de Teofan) (47).

Cutremurul din 1838 a afectat lăcașul și clădirile din jur; în urma acestuia s-a făcut o colectă pentru strângerea fondurilor necesare reparațiilor.

În alt catastih, din 1840-1841, sunt inventariate obiectele din altar, cărți, veșminte preoțești și laice, „porumb cocoloașe“ ș.a. (48).

Din catagrafia de odoare din anul 1849, noiembrie 11, aflăm din nou zestrea schitului Bunea. Inventarul obiectelor bisericești, de cult, al veșmintelor și obiectelor gospodărești ne apare destul de bogat. (49) (anexa nr.9)

Un alt inventar întocmit peste 14 ani, în 1863, de către subprefectul plaiului Dâmboviței, era mai puțin substanțial (50), v. anexa nr.10. Astfel, schitul avea „*o casă de gard tencuită, șindrilită, cu o odaie mare și două mici, cu două ferestre cu șapte geamuri*“. Mai posedă „*cinci case de gard învelite cu coceni și ruinate, însă una de vârhii*“.

Cu timpul, încet-încet, această zestre s-a irosit.

Biserica, înălțată în 1654, a fost reparată după aproape 25 ani de către Vîlcu vornicul, care a stăpânit satul Vulcana după moartea tatălui său Bunea. Nepotul acestuia, Constantin, care a fost egumen aici, sub numele de Climent ieromonahul Grădișteanu, s-a îngrijit în mod deosebit de biserică, așa cum am văzut că spune el însuși în diata sa, întocmită în anul 1726, prin care închina schitul Vulcana către mitropolie.

În anul 1785, Dumitru, Bogasierul din Târgoviște, pe lângă alte reparații a adăugat tinda și amvonașul bisericii, așa cum spune inscripția de la intrare în naos:

„Și văzând acest sfânt și dumnezeesc lăcaș foarte stricat, ne-au îndemnat cu ajutorul lui Dumnezeu de am făcut tindă de zid și amvonașul cu zugrăveală cum se vede și am podobit-o în zilele înalt domn Mihail Const. Șuțu Voievod, cu blagoslovenia Prea Sf. Mitropolit al Ungro-Vlahiei, chir Grigore, și toate câte au trebuit sf. biserici am împlinit, fiind egumen

Bogoslav ieromonahu și am făcut eu robul lui Dumnezeu Dumitru bogasier, ce sunt din părinți anume Nedelea și Mira, ajutând și nepotul meu Enache cu 15 mii cărămidă, ca să fie veșnică pomenire la tot neamul nostru și tuturor celor ce s-au nevoit pentru Sf. schit la 7293 (1785). Aug.6. “

Urmează o perioadă în care nu mai aflăm nimic despre schit.

Interesul călugărilor era îndreptat mai mult către moșia schitului, pe care un timp l-au părăsit din cauza hoților care au călcat mănăstirea, după cum arată un document din anul 1813. (51).

O reparație de pomină a schitului Bunea. După anul 1863, avutul schitului a intrat în stăpânirea statului, care se îngrijea de întreținerea bisericii. Cum după aproape o sută de ani de la ultima reparație, acesta se ruinase din nou, preotul îngrijitor de atunci Dimitrie I. Negreanu a făcut o cerere pentru reparație. (Anexa nr.15).

Un dosar întreg de 36 pagini, din Arhivele Statului București, cuprinde toată corespondența purtată timp de 10 ani (1874-1884) în jurul acestei reparații. (52).

Socotim demn de cunoscut aceste acte care ilustrează modul cum se îngrijea de bisericile – monumente istorice, statul, al cărui cap, imitând voievozii din vechime, începea orice act cu formula : „*Din grația lui Dumnezeu...*“

10 iunie 1874, răspuns că pe anul curent, fondul pentru reparații e distribuit.

13 septembrie 1874, preotul revine asupra cererii arătând urgența reparației.

22 iunie 1876, Mitropolia înaintează Ministerului Cultelor un raport primit de la protoiereul județului Dâmbovița, în care arăta ruina în care a ajuns biserica schitului Bunea și roagă să dea dispoziție pentru reparații.

1 iulie 1876, Ministerul invită prefectul județului Dâmbovița ca prin arhitectul de care dispune să trimită material pentru reparația bisericii Bunea.

12 iulie 1876, prefectul răspunde Ministerului că prefectura nu are arhitect, iar cel al urbei, nu poate ieși afară din oraș fără transport.

15 iulie 1876, referatul ministerului : “Se va face prin meșteri din partea locului, fiindcă ministerul nu dispune de fonduri”.

30 septembrie 1876, subprefectul Muntenescu și primarul comunei Brănești (de care depindea schitul Bunea) apreciază că reparația va costa 3.313 lei.

12 noiembrie 1876, arhitectul D. Poenaru propune să se repare cu șindrilă că e mai ieftin.

14 ianuarie 1877, arhitectul ministerului apreciază că poate repara cu suma de 2.025 lei (cu șindrilă).

17 ianuarie 1877, un referat pe acest raport spune să se aibă în vedere după votarea bugetului.

15 aprilie 1879, preotul Negreanu raportează Ministerului Cultelor că, deși s-a încheiat un deviz în 1876, nici până acum n-au început lucrările. „*În anul acesta fiind vânturi puternice*

au dat jos crucile din vârful turelor, fiind lemnele putrede...”, roagă din nou să se aprobe repararea.

4 iunie 1879, preotul Negreanu spune că n-a primit nici un răspuns la raportul lui din 15 aprilie și că biserica e cu totul ruinată.

14 ianuarie 1880 revenire asupra solicitărilor anterioare și cere să facă licitație pentru reparații. Un referat arată că s-a prevăzut în bugetul pe 1880-81, suma de 200 lei, pentru mici reparații ale schitului Bunea.

28 mai 1880, se anunță prefectura că s-au aprobat acești bani și se cere ca după reparația care se va face în regie să se trimită actele justificative.

22 iulie 1880, prefectul răspunde ministerului că suma trimisă (200lei) nu e îndestulătoare și să se aprobe suma din devizul întocmit la 15 iulie, care e în valoare de 1.184 lei.

26 iulie 1880, Ministerul răspunde prefecturii că acești 200 lei au fost aprobați în buget, de Adunarea Deputaților și că ministerul nu poate da mai mult.

2 martie 1881, preotul D. Negreanu raportează ministerului că folosind cei 200 lei primiți, contribuția preotului și a altor oameni a făcut unele reparații la înveliș.

Despre această reparație vorbește și inscripția care se poate citi și astăzi în pridvor : *„Acest Sf. și dumnezeesc lăcaș, schitul Bunea s-a zidit din temelie de fericitul întru pomenire jupân vel armașu Bunea Grădișteanu, în zilele lui Constantin Basarab Voievod, care a domnit în anii de la Cristos 1654-1658, dăruindu-se pământ de moșnenii Brănești, dar cu timpul ruinându-se, s-au reparat de dumnealui jupân Dumitru Bogasieru din orașul Târgoviște, mai înădind tinda și amvonașul, precum se vede, zugrăvindu-l cu cele necesare, la anul 1785. Dar în urmă iarăși ruinându-se, în anul 1880 s-au reparat de preotul D. Negreanu, mai înălțându-se zidul și învelind-o cu fier, făcându-i ferestre din nou și tot ce a trebuit în timpul mitropolitului primat Calinic, ajutând statul cu 200 lei și alți creștini pioși din Brănești și Vulcana-Pandele, spre veșnică pomenire. “*

Domnitorul la care se referă inscripția, cel în timpul căruia a fost ridicat schitul, era Constatin Șerban Basarab, zis Cârnu, fiul voievodului Radu Șerban.

În anul 1881, scriitorul Ion Slavici, făcând parte dintr-o comisie a monumentelor istorice, după ce a cercetat biserica, scria în raport: “Biserica mică și de tot primitivă, a fost reparată în anul acesta, însă ea tot mai are trebuință de unele mici reparațiuni.

Case sunt în apropierea mănăstirii trei : una cu două și două cu câte o singură încăpere, una dintre acestea are trebuință de înveliș nou, iar cealaltă, de o reparatură la dușumele. Toate aceste reparaturi ar cere o cheltuială de 287 lei, 90 bani”. (53).

Preotul D. Negreanu, în străduința lui de a întreține bisericuța, se gândește să ceară sprijinul familiei Grădișteanu, urmașă a ctitorului. La 30 octombrie 1884 trimite o scrisoare lui Emanoil Grădișteanu, care ajunsese la cea mai înaltă treaptă a magistraturii, președinte al

Curtii de Casație. Îi descrie starea bisericii, și a chiliilor și îl roagă să mijlocească pe lângă minister, să se îndeplinească aceste lipsuri. (v. anexa nr.17).

Marele magistrat Emanoil Grădișteanu găsește timp să se ocupe de umila scrisoare a îngrijitorului schitului Bunea. El face o petiție către minister, în care recunoaște că familia Grădișteanu e ctitor al schitului Bunea din *jud. Târgoviște* și roagă ministerul să ia în considerare cele relatate. Această scrisoare, care e înregistrată la minister în 1885, redactată cu mâna proprie, cu un scris elegant, dovadă a bunăvoinței față de schitul Bunea, mai poartă și alt semn de râvnă, de tragere de inimă: un timbru pentru petiție. Pe această scrisoare ministrul Spiru Haret, a scris: „*A se avea în vedere după votarea bugetului*” (v. anexa nr.18).

În 1913, economul V. Pocitan, urcând dealul Vulcanei, găsește „*un schituleț mic, aproape ruinat cu desăvârșire, schitul Bunea care n-are nici un călugăr*”.

V. Pocitan acceptă și el legenda despre întemeierea schitului: „*Istoria acestui schit este o pagină din istoria luptelor strămoșilor noștri pentru țară. Armașul Bunea Grădișteanu fiind fugărit de turci...*” (54).

În 1933, V. Brătulescu publică un studiu despre schitul Bunea, în care pe lângă planșele cu planul bisericii, se află o reproducere a unei icoane găsite aici, cu câțiva ani mai înainte și care se găsea pe atunci în colecția Comisiunii monumentelor istorice, o icoană de tâmplă din secolul al XVII-lea pe lemn de nuc, înfățișând pe Sf. Ioan cel jalnic. (55).

Schitul are forma unei nave dreptunghiulare (fără abside laterale) unde naosul este despărțit de pronaos prin doi stâlpi de secțiune octogonală, tipic pentru arhitectura bisericească ce aparține vremii domniei lui Matei Basarab.

Încăperea altarului, despărțită de naos printr-o catapeteasmă de lemn, este poligonală în exterior și semirotundă la interior, fiind acoperită cu o semicalotă. O nișă către nord, care servește drept proscomidie, și o firidă către sud flanchează absida altarului, luminată de o singură fereastră, dispusă oblic către sud-est.

Naosul, luminat de două ferestre care străpung zidurile de nord și sud, este încoronat de o turlă de zid, fără îndoială adăogită cu prilejul reparațiilor din anul 1785.

Pronaosul, acoperit cu o boltă semicilindrică, dispusă transversal, primește pe latura de vest, tot în timpul lucrărilor din 1785, o nouă încăpere, boltită, cu un semicilindru longitudinal. În fața acestei încăperi se adaugă în același an un pridvor alcătuit din două arcade, sprijinit pe trei stâlpi de zidărie, cu secțiunea rotundă, pe latura de vest și două arcade laterale, câte una pe latura de nord și sud, al căror soclu este străpuns de goluri pentru intrare.

Vechiul corp al bisericii este decorat la partea superioară de un motiv, având forma zimților de ferăstrău.

Reparațiilor din anul 1880 le aparține atât modificarea formei și pantei acoperișului, inițial învelit cu șită, iar apoi cu tablă, cât și modificarea formei golurilor ferestrelor, ca și adăugarea a doua turle-clopotniță din lemn.

Pictura inițială, din secolul al XVII-lea, a fost distrusă cu ocazia reparațiilor suferite. Cea actuală, recentă, prezintă puțin interes (56). Deci pictura din secolul al XVII-lea a fost acoperită de cea din 1785, realizată probabil de Radu Zugravu și Mihai care a fost viețuitor al schitului între 1870-1875.

Egumeni și purtători de grijă ai schitului Bunea. În multe din documentele care privesc schitul Bunea se întâlnesc numele unor egumeni și preoți îngrijitori ai acestui schit. Vor fi rânduiți aici în ordine cronologică, cu datele la care sunt întâlniți în documente.

Climent ieromonahul Grădișteanu (1716-1730 ?) este primul egumen cunoscut. Era fiul lui Nica armașul, deci nepotul lui Bunea ctitorul. A îngrijit și înzestrat în mod deosebit schitul, pe care l-a închinat Mitropoliei.

Neofit, (1767) căruia i-a dat Dragotă zapis de vânzare a trei răzoare de vie în dealul Doiceștilor. El a învoit pe Minea Bărbătescu să facă moară pe izlazul schitului.

Bogoslav (1785-1787) era egumen când Dumitru Bogasierul din Târgoviște a reparat biserica; a făcut jalbă împreună cu Ilie din Cucuteni că Soare vătaful din Pietrari și cetașii lui au încălcat hotarul moșiei schitului.

Ghenadie (1792), egumen al schitului Bunea și Valea Neagră (Fusea), face jalbă contra unor locuitori nesupuși.

Dionisie (1793 mai 24) face jalbă către domnie că Mincu Bărbătescu a încălcat hotarele schitului; în 1794, jalbă că Bălașa, fiica Zoitei Cantacuzino, a încălcat hotarele.

Ghenadie (1796)

Ioanichie (1798-1800) face plângere împreună cu ctitorii din Brănești contra lui Mihai Bărbătescu.

Grigore (1798) Mitropolitul Dositei cere lui popa Grigore actele schitului care au rămas de la egumenașul Ioanichie.

Elisabeta (?) Cartea mitropolitului Dositei: „*Cu această carte a noastră orânduim purtător de grijă la schitul Vilcana din județul Dâmbovița, metoh al sfintei mitropolii, stareța Elisabeta de la schitul Viforâta, dintr-acei județ, care mergând acolo, să aibă a face zapt (în primire) toate namestiile numitului schit, mișcătoare și nemișcătoare cu catastih curat ...care să le chivernisească și să le sporească cu vrednică economie*” (57).

Dionisie (1832-1869), egumen la Bunea și Fusea, fost popa Dumitru de la Valea Leurzii, după ce-i moare preoteasa se călugărește la schitul Bunea, unde este numit egumen. Avea trei feciori: Toma vistierul, Ilie și Iordache slujbași la mitropolie. În 1859, un incendiu provocat de Iordache, distruge biserica Fusea, pe care o repară Dionisie. Dintr-un stat de plată din anul 1862 se văd slujbașii schitului Bunea și salariile lor (în primul semestru).

Preotul Nicolae e numit îngrijitor la 6 iunie 1869 și rămâne până în 1871, când e numit *Ion Ionescu*, care revendică postul împreună cu *Dimitrie Ionescu (Negreanu)*. Acesta este numit în 1872 și îl întâlnim până în 1885.

Dimitrie Negreanu stăruie îndelung pentru repararea schitului, care se realizează parțial în 1880. La 28 iunie 1881, cere ca vitele arendașului să nu mai pască iarba din curtea bisericii, unde vin vizitatori.

Urmează apoi o perioadă în care, la schit, nu mai locuiește nici un călugăr. Din când în când, de sărbătorile la care, din tradiție, locuitorii satelor din jur urcau la schit, slujea un preot din Vulcana-Pandele sau Pucioasa.

Alte întâmplări la schitul Bunea. În 1860 colonelul Dimitrie Pappasoglu revizuiind mănăstirea, cu ordinul Ministerului Cultelor nr. 4657, a găsit la un bătrân de acolo un caiet mic, cu 83 de pagini care a aparținut lui Radu Zugravu. Aceasta a ajuns la Mihail Kogălniceanu care a publicat un articol despre el (61).

La început, caietul cuprinde notițe despre unele întâmplări din familia lui Radu Zugravu („să se știe când ne-am luat noi, 1764”, iscălit Radu Zugravu, sau „să se știe când s-a născut...” și urmează datele de naștere a patru fiice (1765-1766) sau date istorice:

„Să se știe de când au venit Măria Sa Ștefan Vodă Cehan, aprilie 26 și au tăiat pe Băjescu și pe Ștefanache l-au spânzurat 1764”.

Apoi caietul cuprinde numeroase desene și acuarele, iscălite uneori Radu Zugravu, alte ori dascălul Radu Zugravu, pe care Mihail Kogălniceanu le descrie ca un profund cunoscător de artă. Sunt anexate articolului lui Kogălniceanu și opt reproduceri după aceste desene ale lui Radu Zugravu și autorul articolului își propunea ca într-o ședință viitoare, să ceară Academiei Române *„puternicul său concurs, pentru a putea păstra istoriei artei române, această prețioasă colecțiune”.*

Ce căuta acest „prețios caiet”, după expresia lui M. Kogălniceanu, la bătrânul de la schitul Bunea ? Unii afirmă că aici ar fi fost o școală de zugravi pentru biserici, în jumătatea a doua a secolului al XVIII-lea și prima parte a secolului al XIX-lea; dar afară de prezența caietului cu modele găsit în anul 1860, alte dovezi despre o astfel de activitate la schitul Bunea, nu aflăm.

Se știe că Radu Zugravu a trăit în București și Ionescu-Gion îl revendică drept bucureștean.

În volumul *Pictura Românească în imagini*, de Vasile Drăguț, Vasile Florea, Dan Grigorescu și Marin Mihalache găsim scris:

„O intensă activitate a desfășurat Radu Dascălu, fiul pictorului Mihai din Târgoviște, (născut 1740). Lui i se datorește întocmirea unui caiet de 200 de modele, o erminie, în care s-a inspirat îndeaproape din pictura bisericii domnești din Curtea de Argeș, pe care avusese ocazia să o studieze în 1747-51, când a pictat aici viața sfintei Filofteia, operă de un real farmec narativ”.

Dintr-un catalog al Muzeului Național de Antichități din București, publicat de Grigore Tocilescu în anul 1906, aflăm că manuscrisul provenit de la schitul Bunea se afla la acest muzeu, sub nr. 248.

Vom aminti aici și o dramă, ce s-a urzit în preajma schitului Bunea, după anul 1872. Trăia acolo, de mai mulți ani, un călugăr Trifon, care ca mirean se numise Tudor și era de fel din Gemenea, un sat nu departe de Vulcana, spre Valea Dâmboviței.

În statele de plată găsim: 1862 Teodor fratele portar, 1864 și 1865 Teodor fratele paraclisier, 1868 Teodor fratele cântăreț iar în 1871 și 1872, Trifon monahu cântăreț. În zece ani, urcase încet, dar neînterupt, micile trepte ale orânduirii schitului. Avea glas plăcut și se pricepea la rânduiala bisericii, dar era vrednic și priceput și în gospodărie. Era îndemânatic la îngrijirea stupilor și mai ales la altoitul pomilor. Umpluse curătura din josul bisericii cu peri, meri, cireși și pruni.

Trifon era foarte apreciat de toți care îl cunoscuseră, iar el nutrea speranța că odată, când locul va fi liber, să devină egumenul schitului.

Dar pe la anul 1872, cu amărăciune și ciudă află că a fost numit în această slujbă seminaristul Dimitrie Negreanu, de fel din Vulcana-Pandele. Trifon, dezamăgit, nemulțumit că în locul care credea că i se cuvine lui fusese pus altcineva, își îndreptă ura nu contra celui numit, ci împotriva aceluia care luase hotărârea, nedreaptă, după aprecierea lui.

Într-o zi, pe neașteptate, fără ca cei din jur să bănuiască ceva, Trifon plecă la București, unde, cu focuri de revolver, ucide pe vicarul mitropoliei, chiar în biroul lui. A fost osândit la muncă silnică, pentru tot restul vieții. Dar după ce făcuse douăzeci și cinci de ani de pedeapsă, este iertat și pus în libertate. S-a reîntors într-o seară, pe furiș, la schitul pe care îl iubise și unde și el fusese cândva apreciat. Dar nu mai era Trifon de altădată. După puțin timp s-a stins din viață, sărman și nefericit, în satul în care văzuse lumina zilei. (62).

*

În anii '70 la „Poarta Mănăstirii”, din care în ultimul timp călătorul nu mai găsea altă mărturie decât un stâlp de lemn și alături un păr bătrân, te întâmpina din nou o poartă adevărată, unde un anunț scris de o mână stângace cerea vizitatorilor să ferească pădurea de foc și să păstreze bunacuvință.

„Comănacul”, bătrânul și uriașul stejar, nu se mai înalța pe pîscul de alături. Cu câteva zeci de ani în urmă se prăbușise lovit de trăsnet. Nu se mai afla nici masa de piatră, nu se mai vedeau nici gropile săpate pentru căutarea de presupuse comori, ca altădată.

Acum oamenii săpau comori și scoteau aur (aur negru) ceva mai în vale, la Doicești, sau săpau și zideau la temelii uzinelor și fabricilor care de aici se văd înălțându-se în câmpie.

Trecând de noua poartă, aflam și alte semne că mână de om îngrijea iarăși aceste locuri. Fântâna de lângă drum până de curând părăsită era curățită și cu cumpănă nouă. În partea de miazăzi a schitului se înalța din nou o căsuță cu câteva încăperi, locuința

îngrijitorului, un monah care, îndrăgostindu-se de aceste dealuri, și-a părăsit chinovia lui de undeva, din câmp, și de câțiva ani se statornicise aici.

Prin acoperișul bisericii nu mai curgea apa și nici crucile de pe turla nu mai stăteau să cadă cum se plângea îngrijitorul schitului cu o sută de ani înainte, dar sfinții pictați în amvon tot cu ochi scoși erau ca atunci, iar zidăria la temelie era roasă și șubrezită mai rău de umezeală.

Reparații făcute de meșteri pricepuți erau absolut necesare pentru păstrarea acestor mărturii ale vieții strămoșilor noștri pe aceste locuri. Poate că mâini îndemânate ar fi putut găsi și zugrăveala de la început (Sec.XVII) sub stratul așternut pe deasupra de zugravul adus de Dumitru Bogasieru în 1785.

Fără îndoială se spera ca, într-un viitor apropiat, Direcția patrimoniului cultural național să întreprindă, ca și în alte locuri din țară, și la Schitul Bunea, o cercetare arheologică sistematică, care să permită o restaurare, consolidare și implicit o valorificare a acestui monument istoric.

Schitul, în august 1960, trecuse în subordinea administrativă a mănăstirii Sinaia; aceasta trimitea periodic câte un preot pentru slujbele la sărbătorile mari de peste an, până în 1976 când Arhiepiscopia Bucureștilor numește un preot titular. În anul 1980, cele patru chilii ard într-un incendiu, dar se construiește o altă casă cu zece camere și dependințe care există și astăzi.

Odată cu înființarea Arhiepiscopiei Trgovștei, în 1992, schitul Bunea este trecut în subordinea acesteia și ridicat la rang de mănăstire cu personalitate juridică.

Între anii 1988 și 2001 se construiește o noua biserică cu hramul „Sf. Cuv. Maria Egipteanca” și „Sf. Mucenic Pantelimon”, sființită la 1 octombrie 2001 de către I.P.S. Nifon arhiepiscopul Trgovștei. Această biserică nouă are forma unei nave, cu două intrări pe partea nordică, una în altar și una în pronaos, unde se găsește și un mic pridvor cu arcade. Catapeteasma și stranele au fost executate din lemn la Mănăstirea Neamț. Icoanele, care împodobesc biserica precum, și catapeteasma sunt pictate de pictorul Florin Bejenaru din Rădăuți. În Sfântul Altar se află încastrată în zid, la vedere, o bucată de rocă din Muntele Golgota (Ierusalim), iar în naos se află un policandru din coarne de cerb.

În cadrul mănăstirii există și un atelier de înrămat icoane, iar serviciul divin se săvârșește după cele mai stricte reguli monahale, obștea viețuitorilor acestui așezământ monahal având în frunte pe Părintele Zosima Petru Vlase.

În 2003 începe ridicarea unui nou complex de chilii, cu anexele necesare, la care se lucrează și în prezent, anul de grație 2004, când obștea monahală numără zece viețuitori.

În încheierea acestei prezentări remarcăm în anul 2004 cei 350 de ani de existență ai Mănăstirii Bunea.

Note la capitolul „Mănăstirea Bunea”

1. Lidia A. Demény, L.. Demény, N. Stoicescu, *Răscoala Seimenilor sau răscoală populară?* Editura științifică, 1968, p.55.
2. Cronicile românești, vol.IV, *Viața și opera lui Radu Popescu*, Partea I, public. N. Simache și Tr. Cristescu, 1943, p.136.
3. N. Stoicescu, op.cit.p.122.
4. Istoria Ț. Românești (1290-1690), *Letopisețul Cantacuzinesc*, C. Grecescu și D. Simionescu, Ed. Ac. R.S.R. 1960, p.153.
5. M. Stoicescu, op.cit.p.234.
6. Istoria Ț. Românești, op.cit.p.153.
7. Lidia A. Demény, N. Stoicescu, op.cit.p.58.
8. Cronicile românești, op.cit.p.140.
9. N. Stoicescu, op.cit.,p.189.
10. D.I.R. Ț. Rom. Sec.XVII, vol.IV, p.583-584.
11. Arh.St.Buc.Mitrop.Ț. Rom.XLV-3, ms.134, f.360-360v.
12. Idem, L-49, ms.134, f.495-496v.
13. Ibidem, L-20, ms.127, f.347v-348: rez.363v și ms.134, f.482v-483.
14. Ibidem, L-23, ms.127, f.355v-356 și ms.134, f.484.
15. Ibidem, L-27, ms.127, f.351-352v și ms.134, f.484-485.
16. Ibidem, ms.134, f.368v-369.
17. Idem, XLV-39 ms.127, f.207-207v și ms.134, f.370v.
18. Idem, L-30, ms.134, f.485.
19. Ibidem, L-45.
20. Ibidem, L-40, ms.134, f.492.
21. Ibidem, L-41, ms.134, f.492-492v.
22. Ibidem, L-42, ms. f.492v.
23. *Cronicari munteni*, Edit. Albatros, 1973, p.77.
24. Ibidem, p.140.
25. Arh. St. Buc. Idem. L-21, ms.134, f.483-483v.
26. Ibidem, L-22; ms.127, f.349-349v.
27. Ibidem, L-24, CCXXII-12; ms.127, f.349v-350v; rez.362v și rez. ms.134, f.484.
28. Ibidem, L-25; ms. 127, f.350v-351v.
29. Ibidem, L-29.
30. Ibidem, L-39.
31. N. Stoicescu, op.cit.p.191.
32. Dimitrie Cantemir, *Descrierea Moldovei*; Trad. G. Adamescu, Buc.1942, p.188.
33. Art. St. Buc. Idem, L-33; CCXC; ms.127, f.354-354v. și ms.134, f.488-489.
34. Idem, ms.134, f.487-488.
35. Idem, L-36, ms.127, f.361-362.
36. Ibidem.
37. Ibidem, L-37, 38 (duplicat); ms.127, f.356-356v și ms.134, f.491-491v.
38. Ibidem, L-45.
39. Ibidem, L-46, ms.134, f.493v-494.
40. Ibidem, L-47, ms.134, f.494-495.
41. Ibidem, L-48; (fără copie ms.).
42. Ibidem, L-49, ms.134, f.495-496v.
43. Ibidem, L-53, ms.134, f.497-498.
44. Ibidem, L-54, ms.134, f.498-499.
45. Ibidem, L-56; (fără copie).
46. Academia R.S.R. Mitropolia București, *Schituri*, ms.657, p.62-62v.
47. Idem, ms.626, p.47-47v.
48. Idem, *Metoace din afară*, ms.660, p.56.
49. Idem, Catagrafia de odoare din 1849, ms.919, f.48.
50. Arh. St. Buc. Minist. Cultelor și Instr. Publice Ds. 1374/1863 (în continuare M.C.I.P.).
51. Idem, Mitrop. Ț. Rom. L-57.
52. Idem, M.C. I. P.2711/1874.

53. *Monumente naționale, Mănăstiri și biserici ortodoxe*, Raporturi de la comisiunile întocmite pentru cercetarea lor. Partea I 1881, p.238.
54. Econ. V. Pocitan, *Schitul Bunea, din jud. Dâmbovița*, Anuarul, an XVI, nr.2, mai 1913, p.51-55.
55. V. Brătulescu, *Câteva biserici din Muntenia și Oltenia*, Extr. Buletinul Comisiei Monumentelor Istorice, XXVI, 1933, p.11-13.
56. Datele privind arhitectura schitului Bunea, le datorăm bunăvoinței arhitectului Cristian Moisescu, din Direcția Monumentelor Istorice.
57. Arh. St. Buc. Mitrop. Ț. Rom.; ms.161, f.62.
58. Idem, M.C.I.P. Ds.859/1862.
59. Ibidem, Ds.1026/1864.
60. Ibidem, Ds.3716/1877.
61. Mihai Kogălniceanu, *Colecția de modeluri de pictură religioasă*, de dascălul Radu Zugravu, Rev. Ist. Arh. Filolog. an.I, 1883, p.33-36.
62. Dr. Popescu-Vîlcana, op.cit.13.

Vulcana-Băi, ieri, azi și mâine ...

Populația, ocupațiile, zestrea comunei.

Dacă cineva, care a cunoscut satele comunei Vulcana-Băi cu mai multe decenii înainte, le revede astăzi, constată schimbările chiar înainte de a ajunge în localitate.

Pe șoseaua modernizată care face legătura cu Vulcana-Pandele, în locul patriarhalelor trăsură cu cai de altă dată, a căror clopoței umpleau valea de clinchet întâlnește autoturisme, autobuze, autocamioane, autoturisme de teren, pe lângă căruțele numeroase.

Deși destul de frecvente ca să imprime un ritm nou, o mișcare vie locuitorilor de aici, aceste autovehicule nu reușesc totuși să vicleze aerul curat al văii. Fumul, zgomotul, răspândite de fabricile și uzinele din localitățile vecine nu ajung până aici, așa că, din punct de vedere al liniștii și purității atmosferice, Vulcana a rămas neschimbată.

Trecând pârâul Vulcana pe „Podul Mare”, care altădată se afla la un kilometru de marginea satului, acum, de o parte și de alta a drumului, pe izlazul unde altădată copiii pășteau vitele, apare un sat nou. Zeci de case pe care nu le știai, mari, spațioase au fost construite din materiale de calitate în ultimul timp pe izlazul parcelat în cămine. Caselor cu odăile înșirate liniar și cu un șir de cabine în spate, unde erau instalate băile, le-au luat locul altele, cu cerdac, cu stâlpi și arcade în stil românesc, având camerele așezate după nevoile vieții de toate zilele ale familiei.

Ajunși în vatra veche a satului, se constată că și aici au apărut case cu arhitectură variată.

Acestei înmulțiri de clădiri îi corespunde evident o creștere a numărului locuitorilor. Cum a evoluat aceasta în timp ? De unde la începutul secolului XIX erau semnalate în Vulcana de Jos numai 50 de case cu 207 locuitori, în 1865 figurau în Vulcana de Jos 100 de case iar în Vulcana de Sus 80. În 50 de ani, deci, numărul familiilor, al caselor se dublaseră.

În anii '70, existau 921 de gospodării în comuna Vulcana-Băi: 457 de case în Vulcana de Jos, 428 în Vulcana de Sus și 46 de case în Nicolaești. Aceste locuințe ocupau o suprafață construită de aproximativ 30.000 m² și o suprafață locuibilă de 23.500 m².

Populația comunei număra în 1956, 3.050 locuitori, în 1966, 3.150, iar în 1972, 3.260, dintre care femei, 1.710 și bărbați 1.540. Repartizați pe sate, Vulcana de Jos avea în 1972, 1.600 de locuitori, Vulcana de Sus 1.500, iar cătunul Nicolaești 160 de locuitori. Raportând numărul de 3.250 de locuitori la suprafața totală a comunei de 2.815 ha, vedem că densitatea populației era de 118 locuitori pe km², o densitate relativ mare, datorită spațiului restrâns pe care se întinde așezarea satelor.

Raportul dintre numărul locuitorilor și numărul de gospodării, de familii, era în acel an de 3,5 locuitori pentru o gospodărie, în timp ce la începutul secolului XIX erau 4 locuitori în medie de fiecare gospodărie. Dacă comparăm acest număr al familiilor și locuitorilor cu cele din 1865 vedem că în 100 de ani populația comunei Vulcana-Băi s-a mărit aproximativ de 4 ori. Cel puțin aparent, ritmul de creștere al populației nu era mai mare decât la începutul secolului trecut.

Trebuie arătat aici că mișcarea naturală de creștere a populației care ajungea să se dubleze la fiecare 50 de ani a fost ținută în loc de migrația populației. Plecărilor de locuitori din Vulcana au fost neîntrerupte și au sporit treptat odată cu creșterea populației, pentru care pământul, ce se împărțea cu fiecare nouă generație, nu mai era în stare să asigure tuturor mijloacele de trai.

În primul rând au plecat toți cei care se pregătiseră pentru o profesiune sau meserie, căroră satul Vulcana nu le oferea posibilitatea de a le exercita. Dar au plecat și locuitori necalificați, așa-ziși agricultori, fie în grup organizat, așa cum s-a întâmplat în 1923-1924, când au părăsit localitatea cele 53 de familii care au colonizat satele nou înființate în Bărăgan, fie că plecau izolat, căutându-și fiecare o ocupație, o meserie în orașe și mai ales în București.

Toți cei plecați, deși păstrau legătura mai mult sau mai puțin strânsă cu restul familiei rămase în Vulcana, deveneau totuși cetățenii altor localități, ieșind din calculul populației satului pe care îl părăsiseră. Aceste emigrări, numeroase și continui, explică ritmul relativ încet de creștere a populației din Vulcana-Băi.

Vom înfățișa acum indicatorii statistici privind populația și bunurile comune principale ale locuitorilor rezultați din recensământul populației și locuințelor (18-27 martie 2002) și recensământul general agricol (5-20 decembrie 2002 și 8-20 ianuarie 2003). Sunt, deci, cele mai recente date în momentul tipăririi acestei monografii.

Pe suprafața comunei de 2.815 ha din care 410 ha intravilan și 2.405 ha extravilan trăiesc 3.026 de locuitori repartizați în sate astfel: Vulcana-Băi – 1.442, Vulcana de Sus – 1.416, Nicolaești – 168. Din cifrele de mai sus rezultă o densitate de 107 locuitori pe km².

Numărul locuințelor este de 1.139: Vulcana-Băi – 568, Vulcana de Sus – 511, Nicolaești – 60. Dintre acestea, 1.011 reprezintă gospodării: 493 în Vulcana-Băi, 465 în Vulcana de Sus și 53 în Nicolaești.

Se constată că populația locală care a depășit de-a lungul multor ani numai cu puțin 3.000 de locuitori nu crește, fiind chiar în ușoară scădere în ultimul timp, fapt ce se regăsește și pe plan național.

Din 1990, populația României a cunoscut un fenomen constat de scădere, de la 23.206.720 locuitori la 21.698.181, datorită migrației post-revoluționare peste hotare, scăderii natalității în primul rând prin liberalizarea avorturilor, dar și creșterii mortalității generale. În

fapt, s-a trecut de la un spor natural pozitiv la unul negativ, deci la un deficit natural de populație, având ca efect un fenomen de îmbătrânire a acestora în ultimii ani.

Ocupațiile sătenilor diferă apreciabil în prezent de cele din trecut. Agricultori prin tradiție, locuitorii își exercitau această ocupație în raport cu întinderea și cu felul pământului pe care îl posedau.

Înainte de a aborda această problemă nu se poate să trecem cu vederea vechea ocupație de „băiași”, pe care au avut-o o parte din aceștia, timp de aproape o jumătate de secol.

Știm din alt capitol cât și ce fel de pământ primiseră în 1865 satele comunei Vulcana-Băi. La acela se adăugaseră căminele de case repartizate în 1933. În nici un caz suprafața celor două sate nu trecea de 1.000 ha, în care se includeau și vetrele satelor, cu casele, curțile și drumurile lor. Pământul de cultură care să poată hrăni pe cei 3.000 de locuitori rămânea însă tot insuficient. Aceasta era situația înainte de cel de-al doilea război mondial.

După această dată, în urma reformei agrare din 1945, o bună parte a locuitorilor din comună au primit noi loturi de pământ.

În satul Vulcana de Sus au fost împroprietăriți 82 de locuitori, la punctele „Cărpeniș” și „Bărbosul”, cu o suprafață totală de 66 ha, primind fiecare între 2.500-5.000 m².

Tot în Vulcana de Sus au mai fost împroprietăriți alți 75 de locuitori în punctul „Moarea”.

În satul Vulcana-Băi locuitorii au fost împroprietăriți pe singurul pământ rămas disponibil în raza satului, pe Vulcănița. Aici au primit pământ 234 de locuitori. Dintre aceștia, 139 au primit cămine de casă a câte 1.000 m², iar 95 au primit loturi de câte 1.600 m², toate însumând suprafața de 31 ha. Tot atunci comunei i s-au atribuit și alte suprafețe de teren acoperit însă de păduri.

Locuitorii comunei Vulcana-Băi dețineau în 1972, 152 ha de teren arabil, 206 ha livezi de pomi, 1.200 ha fânețe și pășuni naturale și 40 ha de diferite culturi.

Caracterul ocupației locuitorilor era determinat de posibilitățile pe care le oferă acest pământ.

Suprafața de 800 ha acoperite de iarbă naturală, sub forma de pășuni și fânețe, făcea ca în fruntea ocupațiilor să se situeze tot creșterea vitelor, așa cum a fost totdeauna. Locuitorii de aici dețineau în 1972, 1.160 de bovine, dintre care 600 vaci cu lapte, 600 ovine și 600 porcine. Cu toate că locuitorii, în cea mai mare parte, au renunțat la ocupația de altă dată, de cărauși, de negustori ambulanți cu căruțele, precum și total la transporturile de călători și mărfuri, care astăzi se fac mai repede și mai economic cu mașinile, ei mai posedau în acel an încă un număr de 400 de cai, pentru nevoile gospodăriilor lor.

Cei 300 de stupi înregistrați în anii '70 arată că tradiția seculară a apiculturii n-a fost dată uitării. În fine erau crescute atunci în comună peste 7.000 de diverse păsări.

Pe dealurile și terenurile necultivabile, cresc pomii fructiferi care s-au aclimatizat aici, îndeosebi meri și pruni. Locuitorii au căutat să-și îmbunătățească și ei aceste livezi, cu soiuri de măr mai valoroase, luând pildă de la pomicultorii de pe Valea Dâmboviței îndeosebi de la cei din Voinești din apropiere. În anii cu condiții atmosferice prielnice, se obțin recolte bogate de fructe, care se transformă în venituri notabile pentru locuitori.

Pe terenurile arabile din lunci, se continuă cultura porumbului, a fasolei și dovlecilor, dar se cultivă cu rezultate bune cartoful și sfecla, cărora pare să le priască pământul de aici.

Conformația terenului în Vulcana-Băi, răspândit în petice mai mari sau mai mici, pe diferite văioage, n-au permis comasarea și utilizarea acestui pământ într-o unitate socialistă, așa că în comună nu a existat C.A.P. nici I.A.S.. Activitatea cu caracter agricol și zootehnic amintită mai sus, se ducea în anii '70 în 914 gospodării individuale din cele 930 câte există în total în comună.

Prezentăm în continuare ultima fotografie a situației agricole din comună. Terenul agricol în proprietate în suprafață de 1.543 ha este împărțit astfel: teren arabil – 102 ha, pășuni naturale – 271 ha, fânețe naturale – 1.162 ha, livezi de pomi – 8 ha. Fondul forestier cuprinde 332 de ha. Au fost recenzați 46.128 de pomi fructiferi pe rod, predominând prunii, merii, perii, nucii, alături de gutui, vișini, cireși, piersici și duzi.

Situația animalelor domestice la începutul anului 2004 nota 12.520 de păsări, 933 capete bovine, 926 porcine, 228 ovine, 185 cabaline, 114 caprine, 53 iepuri de rasă. Mai adăugăm doi măgari, neagreați de localnici și deci nefolosiți înainte aici și 123 de familii de albine.

Comuna beneficiază de 138 de care și căruțe, dar de un număr redus de utilaje și instalații agricole: tractoare – 6, pluguri pentru tractor – 1, pluguri cu tracțiune animală – 12, remorci pentru tractor – 4, instalații pentru fabricat țuică/rachiu – 4.

Modernizarea transportului s-a făcut și aici simțită: autoturisme – 128, autoturisme de teren – 76, autovehicule pentru transport mărfuri până la și peste 1,5 tone – 103.

Pe raza localității, diferitele construcții ocupă următoarele suprafețe: case locuit – 84.331 m², grajduri – 15.267 m², magazine – 11.565 m², garaje – 3.405 m², remize și șoproane – 358 m², șure, fânare – 98 m².

În sat, numai de pe urma activității agricole amintite, locuitorii comunei Vulcana-Băi nu pot realiza venitul necesar existenței. De aceea mulți merg la lucru în afara comunei, însă nu sub forma emigrărilor, a plecărilor definitive, cum se întâmpla altădată.

Notăm plecările temporare de lucru, pe diferite șantiere sau întreprinderi, la Fieni, Pucioasa, Doicești, Târgoviște. Pleacă numai cei apti de muncă, restul familiei rămânând acasă, unde navetiștii se întorc, unii în fiecare seară, alții la câteva zile sau la sfârșitul săptămânii. Cei mai mulți însă, muncitori și muncitoare calificați, sunt angajați definitiv în fabricile din apropiere. Tradiția de lucru în schelele petroliere este foarte veche pentru locuitorii

din Vulcana. Ea a început odată cu apariția primelor sonde pe Valea Prahovei și îndeosebi cei din Moiceni mergeau la lucru tocmai la Moreni, de unde veneau acasă la sfârșitul săptămânii. Astăzi, când sondele au ajuns până la Doicești, la 30 minute distanță de Vulcana-Băi, numărul muncitorilor din această industrie s-a mărit. Același lucru se poate spune și despre muncitorii care lucrează la mina de cărbuni de la Șotânga.

Dezvoltarea industriei, pe Valea Ialomiței, între Fieni și Târgoviște, a oferit deci și locuitorilor din satele de pe Valea Vulcanei locuri de muncă, îngăduind ca familia să rămână mai departe acasă, în vechea gospodărie.

Veniturile acestor muncitori, cu mult mai mari decât al celor care rămân cu vechile lor îndeletniciri în sat, concediile plătite, ajutoarele în caz de boală, trimerile la băi și alte avantaje, sunt tot atâtea stimulente pentru cei din Vulcana de a muncii în industrie. Îndeosebi tinerii sunt cei care pleacă în mare număr să se califice pentru întreprinderile ridicate pe platforma industrială de la Târgoviște.

În ciuda faptului că în comuna Vulcana-Băi nu există industrie, se constată că locuitorii de aici sunt în număr apreciabil muncitori industriali calificați, care locuiesc totuși acasă cu familiile lor. Transportul din sat până la locul de muncă nu durează mult, favorizând navetismul.

Școala. În comuna Vulcana-Băi, în anul 1947, înainte de reforma învățământului, existau două școli cu câte două săli de clasă și cancelarie în satele Vulcana-Băi și Vulcana de Sus, iar numărul celor ce frecventau cursurile era redus. Mobilierul sărac și în parte deteriorat, creat în special pentru elevii claselor I-IV, era în ton cu slaba dotare cu material didactic și puținele cadre didactice cu studii corespunzătoare.

Reforma școlară din august 1948 a constituit un moment important ducând la dezvoltarea învățământului obligatoriu de 8 ani, existând și o încercare de trecere la învățământul de 10 ani.

Școala Vulcana-Băi a cuprins an de an toți copiii de vârstă școlară la clasele I-VIII, iar în anii 1972-1974 a funcționat cu câte o clasă IX-X, apoi lichidate.

În anul școlar 1974-1975, 30 de elevi frecventau cursurile anului I liceu, filială a liceului Pucioasa.

Generalizarea învățământului de 8 ani a schimbat fizionomia învățământului din comună. S-a extins vechiul local de școală din Vulcana-Băi, adăugându-se la cele două săli de clasă încă două, iar la Vulcana de Sus a fost construit un nou local cu 4 săli de clasă și anexe, dat în folosință în 1965, la care, în anul 1976 s-au adăugat încă două săli pentru cursurile elevilor.

Ca o necesitate a extinderii spațiului de școlarizare, a modernizării învățământului, în anul 1971 a început în Vulcana-Băi construirea unui nou local de școală, cu etaj, cu 8 săli de clasă, cu laborator, bibliotecă, cancelarie profesori, depozit material didactic, depozit arhivă,

prin contribuția bănească a cetățenilor și cu sprijinul muncii elevilor și oamenilor din comună. În anul 1974 a fost dat în folosință acest local, școala veche fiind folosită pentru atelierul de practică școlară și sală de gimnastică. Noua școală a primit mobilier nou în sălile de clasă, iar laboratorul și sala de gimnastică au fost dotate corespunzător. Școlile au biblioteci cu mii de volume și sute de cititori.

Școala din satul Vulcana-Băi poartă numele „Ion MAREȘ”, învățătorul provenit din cea mai bună școală normală din „Regat” în ultimii ani ai secolului XIX. Definitivat aici, chiar la începutul secolului XX, zeci de ani și-a dat priceperea și sufletul acestei instituții pe care a dezvoltat-o cum s-a priceput mai bine. Astăzi, clădirea școlii are 8 săli de clasă, un laborator de fizico-chimie, unul de biologie, cabinet de istorie-geografie, precum și două terenuri de sport.

Școlile din comună funcționează cu 8 învățători și 16 profesori. În localitate nu există copii neșcolarizați, iar dintre cei peste 350 de elevi, din cele două școli ale comunei, s-au ridicat vârful la olimpiade și manifestări artistice.

În comună mai funcționează și două Grădinițe de copii, una la Vulcana-Băi cu trei grupe de copii și trei educatoare, iar la Vulcana de Sus cu două grupe și două educatoare.

Din 1961, în Vulcana-Băi există un Cămin Cultural „Ion MINULESCU” prevăzut cu sală de spectacole cu 250 de locuri, cabine pentru actori, bibliotecă, sală de lectură, cabină pentru operatori filme. Căminul Cultural „Ion Heliade RĂDULESCU” din satul Vulcana de Sus are o sală pentru 200 de locuri și sală anexă pentru filme. În aceeași perioadă s-au construit și săli anexe pentru nunți în satele principale ale comunei, care în prezent nu mai funcționează.

Electrificarea comunei. Oamenii din Vulcana-Băi au făcut cunoștință cu curentul electric prima dată în 1925, când Ministerul Industriei și Comerțului, Direcția energiei, comunica: în baza jurnalului nr.34 al Consiliului Superior al Energiei din 30 iulie același an s-a aprobat acordarea concesiunii pentru instalarea și exploatarea unei uzine termoelectrice de 26 H.P. în comuna Vulcana-Băi, județul Dâmbovița. Această mică uzină era construită de Societatea Cooperatistă „Sănătatea”, pe proprietatea ei, iar curentul avea în primul rând destinația de a servi la scosul apei din puțuri, înlocuind caii. Această operație se făcea ziua, iar seara curentul electric servea la iluminatul stațiunii. Acest iluminat limitat la o parte a satului se făcea numai seara, câteva ore și numai vara, pe timpul sezonului balnear.

În 1954 s-a instalat rețeaua de înaltă tensiune, care realiza legătura comunei Vulcana-Băi cu rețeaua națională de curent alternativ, din care se primea energie electrică suficientă pentru electrificarea integrală a comunei.

În următorii ani, 1968-1974 s-au electrificat în întregime și satele Vulcana de Sus și Nicolaești. Lungimea totală a rețelei de joasă tensiune este de 26 kilometri cu 5 posturi de transformatoare. Menționăm și existența a 4 km de rețea medie tensiune.

Poșta și telecomunicațiile. Oficiul poștal care altădată funcționa la Vulcana-Băi numai pe timpul sezonului balnear, între 1 iunie – 30 august cu oameni detașați în acest scop, astăzi funcționează permanent, asigurându-se distribuția poștei locuitorilor comunei. În 1972 a fost dată în folosință centrala telefonică cu 100 de numere, iar în prezent funcționează o modernă centrală telefonică digitală cu peste 300 de numere.

Postul de Poliție al Comunei Vulcana-Băi, încadrat cu doi agenți de poliție, funcționează într-un local corespunzător, situat în centrul satului de reședință.

Banca Internațională a Religiiilor. În vara anului 1998, Banca Internațională a Religiiilor a început finanțarea pentru cumpărarea și concesionarea unor terenuri la Vulcana-Băi, în vederea edificării *Centrului Internațional Ecumenic*.

Pentru a-l adăposti, s-a trecut imediat la ridicarea într-o zonă mai înaltă a satului a unei pitorești construcții, unde a funcționat apoi, în același timp, Agenția B.I.R.

S-au achiziționat obiecte de mobilier și instalații în sediu, s-au realizat pavaje ornamentale, s-a construit o „casă de vacanță”.

Banca a finanțat drumul comunal, lucrările de alimentare cu energie electrică a unor imobile ale sale, întreținerea acestora, instalațiile de televiziune prin cablu ca și realizarea unui studio propriu de televiziune numit „Studioul Vulcana”.

S-au construit trei imobile de cult – biserica ortodoxă, sinagoga și moscheea, dotate cu tot necesarul religios, compunând *Complexul Interreligios de la Vulcana-Băi*, inaugurat cu fast și personalități și dat apoi uitării. Și este explicabil, evrei și mahomedani nu există în localitate. În decursul istoriei este posibil ca un număr mic de turci să fi trecut prin aceste părți, ca negustori sau mici funcționari ai Porții, fără să se fixeze, iar singura urmă mozaică este un toponim, Plaiul Jidovului, pe care se poate ajunge la Bunea, însă nu știm cine, când și de ce a fost numit astfel. În orice caz, nici un document sau catagrafie populațională nu cuprinde nume evreiești. În plus, lipsa posibilităților moderne de cazare îndepărtează eventualele inițiative privind întâlnirile interconfesionale naționale sau internaționale.

Trebuie recunoscut că unele realizări ale Băncii au fost utile comunei, deși ziarele au publicat articole de genul „5,7 miliarde de lei au fost înmormântate la Vulcana-Băi”, banca dând faliment.

Putem astfel spune că Banca Internațională a Religiiilor a fost benefică pentru Vulcana, dar a avut o existență de cometă.

Problema băilor de la Vulcana-Băi, astăzi.

Mulți dintre prietenii de altădată ai stațiunii balneare Vulcana-Băi, ca și unii dintre localnici se întreabă adesea, de ce nu mai funcționează și azi aceste băi care au făcut renumele acestei localități și au redat în trecut sănătatea atâtor suferinzi.

Este prilejul de a expune, pe scurt, care este realitatea în această problemă, în prezent. Se știe că întrebuințarea pentru băi a apei minerale găsite întâmplător, cu ocazia săpării unor puțuri pentru căutarea petrolului, a fost o îndeletnicire la care locuitorii au fost împinși de motive economice, de nevoie. O parte dintre locuitorii satului Vulcana de Jos, cu pământ foarte puțin, deci cu mijloace de trai insuficiente, au găsit în această ocupație, sursa unui venit suplimentar, timp de 50 de ani. Dar această îndeletnicire nu era așa cum s-ar crede, nici prea ușoară, nici prea rentabilă. Pentru a înțelege de ce nu mai e posibilă continuarea activității balneare la Vulcana sub forma primitivă de altădată, azi când pe de o parte îngrijirea sănătății este asigurată încă în mare parte de către stat, iar pe de altă parte au apărut multiple și variate posibilități de lucru și de câștig pentru locuitorii satului, să reamintim, pe scurt, cum se făceau aceste băi.

Mai întâi câteva cuvinte despre apa minerală însăși. În multe localități balneare, apa minerală pentru băi vine singură la suprafață, sub forma de izvoare puternice, cu debit mare, așa cum se întâmplă în stațiunile de pe Valea Oltului, Olănești, Vatra Dornei, Slănic Moldova și altele; în alte locuri, apa care izvorăște este termală, caldă, cum se întâmplă la Herculane, unde nu se mai pune problema încălzirii ei, ci, din contră, a răcirii, ceea ce este mai ușor de realizat și mai puțin costisitor.

La Vulcana însă, apa minerală care se întrebuința pentru băi nu era o apă de izvor ca cele amintite mai sus, ci o apă de zăcământ, cum o numesc geologii, care se afla la o adâncime de aproximativ 100 m, acoperită de straturi de pământ întărit, marnă. Săparea puțurilor, făcută cu mijloace rudimentare, manual, era o operațiune grea, periculoasă și costisitoare.

Apoi, odată descoperită apa, modul de scoatere a ei la suprafață era la fel de costisitor, realizându-se la început primitiv, cu caii. Transportul apei de la sursă la stabilimentul balnear, care se face în alte stațiuni simplu, ușor prin conducte, la Vulcana constituia, de asemenea, o problemă, din cauza răspândirii caselor cu băi, pe o suprafață mare.

Apa era transportată la domiciliul locuitorilor care pregăteau băi cu butoaiele. Deci, trebuia ca fiecare să posede o căruță pentru butoiul cu apă și, bineînțeles, trebuia să aibă animale de tracțiune, cai sau boi pentru transport. Odată adusă acasă apa, pregătirea necesita prezența a cel puțin două persoane, fie că era vorba de o singură cadă sau mai multe.

Pregătirea unei astfel de băi calde la Vulcana, care presupunea atâtea operații, cu participarea a 2-3 membri ai familiei, cu mare pierdere de timp, era cu totul neeconomică. Dacă la costul apei minerale destul de ridicat, și am văzut de ce, se adăuga costul acestor manopere, înțelegem cum o baie la Vulcana costa de câteva ori mai mult decât una din alte stațiuni balneare, de pildă Govora. Acolo se află sonde mecanice care explorează straturile de apă și tot mecanic se face și extracția apei ca și majoritatea operațiilor de pregătire a băilor pentru care există o clădire specială, un stabiliment balnear, unde un personal puțin numeros,

dar specializat, poate pregăti, într-un interval de timp scurt, un mare număr de băi. Dar băile de la Govora n-au fost puse în exploatare de foști clăcași, săraci, ca cei de la Vulcana, ci de unii dintre cei mai mari capitaliști ai țării de pe vremuri.

Deci, în primul rând, tot un factor economic, *nerentabilitatea*, dar și condițiile puțin satisfăcătoare din punct de vedere igienico-sanitar și mai ales de confort, al vechiului sistem de pregătire a băilor, fac ca activitatea balneară aici să nu-și mai găsească justificarea în prezent. Aceste băi au fost potrivite la timpul lor, în prima parte a secolului XX, aducând un venit pe care atunci locuitorii nu-l puteau găsi în altă parte.

Situația stațiunii înaintea celui de-al doilea război mondial rezultă din documentul de mai jos, strigăt de disperare al unui om al locului în încercarea de a o salva:

„DOMNULE PREFECT,

Subsemnatul, Dr. în Medicină (Medic Locotenent activ, cu serviciul la Spitalul Militar «Regina Elisabeta» București), originar din comuna Vulcana-Băi, județul Dâmbovița și Medic balneolog în această stațiune balneară pe timpul sezonului, am onoarea a vă aduce la cunoștință următoarele:

Stațiunea balneară Vulcana-Băi cu apele sale minerale atât de binefăcătoare încât faima lor a trecut chiar hotarele țării, vă este desigur cunoscută și dumneavoastră și sunt scutit deci a mai face aici un istoric. Această stațiune, care din punct de vedere al captării apelor a făcut oarecare progres, este în cea mai primitivă stare posibilă, din punct de vedere edilitar. N-am dreptul și nici intenția și ar fi și inutil să fac vreo apreciere la adresa celor care au condus această stațiune. Cred totuși că această stare se datorește în cea mai mare parte neoriceperii, decât relei voințe sau altor defecte. Unor oameni care nu numai că nu au cunoscut vreo stațiune balneară mare, mondială, dar care nici pe cele mai răsărite din țară nu le cunosc, nu se putea cere planul de lucru, concepție mai deosebite etc.

Medicii balneologi, cei care se presupune că ar cunoaște mai bine nevoile unei stațiuni, de obicei ezită să atragă atenția asupra scăderilor atât ale administrațiilor cât și ale proprietarilor, pentru că indisponerea acestor doi factori atrage după sine în mod inevitabil, unele prejudicii materiale pentru medic.

Subsemnatul, pus între interesele mele personale de medic și între dorința de a vedea această stațiune balneară (satul meu natal) îmbunătățindu-se, prefer îndeplinirea acesteia din urmă și îmi permit să înșir aici cele mai urgente nevoi ale acestei stațiuni:

1. Apa de băut, în puțuri neacoperite, cu găleți (adesea lumea vine și cu vase proprii legate cu o sfoară pe care le bagă în apă); vara această apă ajunge pe fundul puțului, se transformă într-un fel de noroi, imposibil de întrebuințat.

Mulți vizitatori trebuie să-și aducă apa de băut în damigeni de la distanțe mari (Târgoviște, Pucioasa). Vara trecută a fost către sfârșitul verii o epidemie de dizenterie și

numai o toleranță din partea noastră a medicilor, a împiedicat închiderea stațiunii în plin sezon balnear. Socotesc că este problema cea mai urgentă de rezolvat.

2. Alimentele insuficiente, de rea calitate, scumpe.

3. Soselele, atât cea din sat, dar mai ales cea care leagă satul cu gara Lăculețe (7 kilometri) impracticabilă din cauza gropilor. Transportul se face cu trăsură mici, hodorogite care se înșiră în convoiu pe șosea într-un nor imens de praf. Câteva autobuze care să facă legătura cu gara mai rapidă și confortabilă sunt absolut necesare. Pe marginea acestei șosele, plantația lipsește aproape complet.

4. Așa zisul parc, un teren de altfel frumos situat pe care o fâșie de pământ se încolăcește în chip de șoseluță, parcul în realitate trebuie creat din nou (nivelare, trasare de alei, plantație de pomi și flori, împrejmuire etc.).

5. Gârla satului, deși cu foarte puțină apă pe timp de secetă, când plouă iese din matcă și îneacă în fiecare vară o parte din gospodării. (A fost începută o canalizare, care trebuie terminată).

6. Nu există nici o grijă pentru estetică: se construiesc fel de fel de barăci și maghernițe fără nici un plan.

7. Ordinea este inexistentă: seara grupuri, grupuri de flăcăi, copii, servitori staționează ori se zbenguiesc pe mijlocul drumului; vitele vin de la păscut pe singura stradă a stațiunii lăsate libere; porcii și ei lăsați liberi, rămă pe lângă garduri; câinii nelegați în adevărate haite constituiesc un adevărat pericol.

8. Sgomotul care chiar în București a putut fi diminuat, la Vulcana unde vine lumea să se odihnească, este insuportabil: toate trăsurile au clopoței la cai, mașinile claxonează, localnicii se strigă pe stradă sau se înjură, fiecare cântă în voie la orice oră din zi și noapte etc.

Numai amintesc și de unele lipsuri care ca în sarcina Serviciului Sanitar: closetele neigienice, cabine de băi mici neaerisite etc.

Acestea sunt nevoile cele mai urgente, unele chiar vitale la cunoștință.

M-am gândit mult. Sunteți singurul care aveți autoritatea și posibilitatea necesară să faceți ceva în această stațiune. Zic autoritate deoarece pentru crearea și îndreptarea acestor lucruri trebuie învinsă o oarecare inerție și rezistență; zic de asemenea posibilitate pentru că, deși stațiunea posedă un buget destul de frumos. Dumneavoastră ați mai putea contribui totuși cu unele ajutoare fie bănești, fie în materiale, poliție etc.

Dacă găsiți că cele de mai sus merită atenția dumneavoastră, vă rog respectuos să controlați aceste date (eventual la fața locului) și să luați măsurile pe care le credeți de cuviință spre folosul atât al stațiunii și județului, cât mai ales pentru miile de bolnavi care își caută aici sănătatea.

Îmi permit să vă amintesc că unele dintre lucrări ar trebui începute imediat (în termen de 10 – 15 zile), pentru a putea fi utile pentru sezonul balnear viitor.

Pentru detalii în ceea ce privește nevoile de mai sus și pentru felul cum ar putea fi rezolvate, vă stau respectuos la dispoziție.

București, 5.11.1938

Dr. Gh. I. MAREȘ

Str.Maltopol, Nr.9 bis

Tel.5.06.50”

Războiul al doilea mondial a dus la declinul rapid al activității balneare la Vulcana, subminată și de concurența stațiunilor dezvoltate de stat, care ofereau condiții mai bune de cazare și tratament la prețuri mai mici.

Apoi, lucrările Sanatoriului început din fondurile județului Dâmbovița, în 1949, au fost repede abandonate, chiar în anul următor.

Ghidul – atlas al monumentelor istorice, Editura Științifică, București, 1970, la capitolul Județul Dâmbovița, printre obiectivele turistice citează stațiunile Pucioasa și Vulcana-Băi, ultima, în realitate participând numai cu numele.

Totuși, mult mai târziu, în anul 1975, Ministerul Sănătății, într-un stufos volum adresat medicilor – *Indicații și contraindicații de trimetere la cură balneo-climatică* – includea Vulcana pe lista localităților cu factori balneari (fără amenajări corespunzătoare) ce pot fi folosiți în cură externă pe plan local în scop profilactic și curativ, specificându-se felul apelor minerale și sursele lor.

O ultimă încercare, ideea directorului Băncii Internaționale a Religiilor, Ion POPESCU, de a capta izvoarele minerale și a se construi *Domeniul Vieții Lungi, Centrul Interconfesional al Sănătății și Provita Medicală* s-a concretizat numai în montarea unor placarde cu aceste inscripții și un început de construcție în parcul comunal.

Cândva, poate că această apă minerală de zăcământ din profunzime, puternic iodată, ca și sarea și petrolul cu care de obicei se asociază, își vor găsi întrebuințarea, valorificate fiind însă cu mijloace moderne, cele vechi, amintite, fiind cu totul depășite de domeniul istoriei. Acest deziderat va putea fi îndeplinit numai când dezvoltarea economică pe plan național și local va permite importante investiții.

Alimentația cu apă potabilă a comunei constituie o problemă greu de rezolvat, o lucrare greu de îndeplinit pentru locuitorii de aici.

Capacitatea hidrologică a unei zone este condiționată de porozitatea straturilor, de suprafața pe care o oferă acestea, de gradul de neuniformitate granulometrică a straturilor care colectează, înmagazinează sau, din contră, lasă să treacă apa prin ele.

Cum se prezintă situația din acest punct de vedere la Vulcana-Băi ? Cercetările geologice minuțioase, prin sondaje repetate, motivate și de existența apelor mineralizate în profunzime, arată o situație complet nesatisfăcătoare pentru Vulcana-Băi.

După rezultatele acestor cercetări, zona acestei comune se situează pe o formă structurală „anticlinală”. Aceasta ar însemna, mai pe înțelesul tuturor, că zona comunei se află pe partea convexă, pe cocoașa unei cute pe care o fac straturile tari și impermeabile din adâncime, care nu permit înmagazinarea, strângerea apei.

În ceea ce privește structura, compoziția straturilor, concluziile geologilor sunt tot așa de nefericite.

Straturile subsolului sunt constituite din elemente cu structura granulometrică fină. Finețea materialelor de compoziție (marnă), fac ca apele să nu se infiltreze în profunzime pe verticală, ci să se scurgă repede pe versanții văilor, antrenând materialul fin din pătura superficială, erodând versanții văii.

Neputându-se stabili o comunicare între apa de la suprafață și straturile din profunzime, acestea rămân sărace în apă, făcând imposibilă instituirea unei captări de apă, suficientă pentru alimentarea cu apă potabilă a comunei.

De altfel, aceste concluzii ale oamenilor de știință nu constituie o surpriză pentru locuitorii comunei, ci confirmă experiența lor: în perioadele de secetă prelungită, apa din fântâni, ca și a pâraielor, scade până aproape de dispariției, creând o problemă serioasă pentru asigurarea apei de băut a oamenilor și animalelor.

O altă consecință a fineței aluviunilor și a nepermanenței cursurilor pâraielor existente este și imposibilitatea construirii avantajoase a unei canalizări, spun mai departe geologii.

Pârâul major, Vulcana, având un curs nepermanent și cu aluviuni fine, nu asigură debitul de apă necesar, așa încât să poată fi folosit ca emisar, cum zic specialiștii, adică nu are apă continuă și suficientă care să poată căra impuritățile pe care le-ar aduce canalele în el. Solul nu permite construirea unor puțuri absorbante.

Iată cum, aceleași straturi impermeabile, dure, ale subsolului, care îngreunau atât exploatarea apei minerale pentru băi, ridică piedici de neînvins și când e vorba de procurarea apei de băut a locuitorilor comunei.

Repere turistice și căi de comunicație.

Mănăstirii Bunea – important obiectiv turistic – i-am acordat un substanțial capitol, datorită atât vechii sale istorii cât și locului pitoresc unde a fost edificată. De altfel, întreaga așezare se bucură de frumusețile naturale ale zonei subcarpatice în care este plasată.

Drumurile ce străbat interiorul celor trei sate componente ale comunei, precum și cele prin care se comunică între aceste localități, însumează o lungime de 48 de km. Legătura comunei Vulcana-Băi cu municipiul Târgoviște, reședința județului Dâmbovița și celelalte

localități ale țării se face prin Vulcana-Pandele, pe șoseaua modernizată de 8 km, care merge de-a lungul pârâului Vulcana, apoi imediat debușează în drumul național. Este singura legătură cu exteriorul comunei pe care o permite configurația terenului. Drumul de 4,5 km prin care se încercase odinioară să se lege Vulcana de orașul Pucioasa, peste dealul Spătărelul, s-a deteriorat din cauza mișcării terenului și este impracticabil în prezent.

Referitor la starea acestui drum avem o mărturie. La 13 iulie 1907 esteticianul și criticul literar Mihail Dragomirescu scrie din Pucioasa lui I.L. Caragiale, încunoștințându-l că a avut un accident pe drumul de la Vulcana la Pucioasa:

„Iubite și mare amice,

Îți scriu din patul suferinței: răsturnându-se o căruță cu noi într-o râpă, am o parte a feței jupuită și mijlocul zdrelit de de-abea mă pot mișca. Mi-e greu însă de biata nevastă-mea, care are un picior rupt și unul scrântit... Bunul Dumnezeu cred însă că ne va scăpa, cum ne-am scăpat și până acum, căci a fost o minune dumnezeiască că nu am fost uciși...

Te îmbrățișez,

Mihalache.”

Mijloacele de locomoție sunt multiple, fie cu trenul, pornind din gara Vulcana-Pandele până de curând numită Lăculețe, fie cu mijloace auto, pe șoseaua asfaltată ce formează DN 71. Pe calea ferată se folosește linia București – Pietroșița, gara Vulcana-Pandele aflându-se la 94 km de capitală. Deși există numai trenuri personale, acestea reprezintă cel mai ieftin și lesnicios mijloc de deplasare. În aproximativ 2 ore, cu mașina, distanța București – Vulcana, de 100 de km, se parcurge comod pe șoseaua modernizată ce leagă capitala, prin Răcari, cu orașele Sinaia și Brașov, trecând prin Pucioasa, Fieni, Pietroșița, Moroieni, apoi peste șeaua Păduchiosului – Cota 1.000.

Ruta trece prin Târgoviște, fosta capitală a Țării Românești, care a funcționat mai întâi la Câmpulung-Muscel, apoi la Curtea de Argeș. Ne dăm repede seama că suntem într-un adevărat muzeu în aer liber, cu numeroase obiective turistice: Curtea Domnească, ruinele Casei Domnești și ale Paraclisului, Turnul Chindia, Biserica Sf. Vineri, ruinele celei de a doua Case Domnești, Biserica Domnească mare, ruinele băii de abur a Curții, Complexul Monumental Stelea, Biserica Târgului, Biserica Mitropoliei, numeroase case memoriale și muzee.

Distanța dintre Târgoviște și Vulcana-Băi, pe șosea, este de aproximativ 20 de km. Se poate ajunge la Vulcana pe două drumuri: unul mai vechi, prin Teiș – Șotânga – Vulcana-Pandele – Gura Vulcanei, pe care se circula odinioară cu căruțele, preferat pentru că nu era nevoie călătorul să treacă lalomița prin vad și al doilea drum, întrebuițat aproape exclusiv în ultimul timp, de când s-a construit solidul pod de la Vulcana-Pandele peste apa lalomiței și a fost modernizată șoseaua.

Pe această rută se pleacă din Târgoviște trecând lalomița, fie peste podul Mihai Bravul sau pe la Teiș, apoi pe sub dealul pe care se profilează Mănăstirea Dealu, datând din

1499-1501, ctitoria lui Radu cel Mare. În biserica ce reprezintă unul dintre cele mai de seamă monumente de arhitectură veche românească se află mormântul ctitorului și capul lui Mihai Viteazul. În continuare se desface în dreapta drumul de 2 km la Mănăstirea de maici Viforâta, zidită de Vlad Înecatul (1532), renovată de Radu Mihnea și apoi de Constantin Brâncoveanu. Posedă pictură și sculptură din epoca brâncovenească, iar catapeteasma a fost executată de sculptorul Karol Stork.

Șoseaua se desfășoară printre sondele de petrol și trece prin Aninoasa atestată din 1453; la punctul Tolocia se află „Fântâna păcii” făcută de Matei Basarab și reparată de Constantin Brâncoveanu. Pe partea stângă se află Șotânga, cu mina de cărbuni (lignit) și, continuând șoseaua națională, repede se ajunge în Doicești, reperat din depărtare datorită termocentralei masive cu turnurile sale de mari dimensiuni. Biserica din această comună a fost ridicată în 1706 de Constantin Brâncoveanu, care construisese aici o reședință pentru fiul său Mateiaș, ruine ale zidului acestei „curți domnești” mai existând și astăzi.

După ce ieși din acest sat și treci de termocentrală, la numai 1 km distanță, o pancartă ne orientează în spațiu: *Sinaia 55 km* în continuarea șoselei și *Vulcana-Băi 8 km* în stânga sa. Este calea pe care o urmăm traversând întâi calea ferată cu barieră, apoi apa Ialomiței peste podul larg, ajungând prin Vulcana-Pandele și Gura Vulcanului la Vulcana-Băi.

Pentru turism, plecând din Vulcana-Pandele cu trenul, se poate călători cu ușurință și către localitățile mai apropiate, în sus, la Pucioasa, Fieni, Pietroșița, sau spre Târgoviște – Titu, cu legături în toată țara.

Pucioasa este accesibilă și pe șosea, cu autobuzul, care străbate distanța de 10-12 km în mai puțin de o jumătate de oră, dar cine nu are grabă, poate face o plimbare peste deal pe o potecă, într-o oră, o oră și jumătate.

La Cucuteni se poate ajunge pe un drum de care, fie prin Vulcana de Sus, pe un drum pietruit în anul 2002, fie prin satul Nicolaești peste deal.

Pe poteci bătute de veacuri se poate trece ușor în 2-3 ore spre satele din Valea Dâmboviței și, pentru localnici, este un lucru obișnuit și ușor să ajungă prin Pietrari la Voinești și de aici în satele mai depărtate, spre Câmpulung. Din Vulcana de Sus se poate merge spre Valea Dâmboviței pe un drum de care.

Și către munte se poate ajunge pe poteci știute, îndeosebi spre Leaota și mai departe până în Transilvania.

Capitolul XIII

Anexe

ANEXA nr.1

Documentul din 1604, ianuarie 20, Târgoviște, reprodus în capitolul II – A. Vulcana de Jos (Băi).

ANEXA nr.2

1622 aprilie 23 Vîlcana

Moșnenii din Brănești dăruiesc dealul Vîlcăanii, pentru ca acolo, vel vornicu Vîlcu, vel vistieru Grigore și vel armașu Bunea să zidească schitul Vîlcana, fiind ctitori împreună.

Ctitori boierii schitului Vîlcana: pan Vîlcu vel-vornic, Grigore vel-vistier, Bunea logofătul, vel-armaș.

Ctitori moșneni ot. Brănești: Bran, Ianotă, Vladul Ifoe, Stan portărel, Șerban.

Adică noi acești moșneni ot satul Brănești cari ne-am numit, adevărim cu această scrisoare a noastră precum să se știe ca având dumnealor boierii pan Vîlcu, Grigore și Bunea logofătul (de) cumpărătoare moșie la satul Vîlcănița de la dumnealor pan Stan și Spinciul din Târgoviște și plimbându-se peste moșia dumnealor au urcat și la moșia noastră la Vîrful Vîlcanei și văzând acel loc așa de frumos, au dat Dumnezeu ca să facă sfântă mănăstire și nefiind moșia dumnealor au întrebat pe oarecineva din oameni, a cui este moșia pe acel vîrf frumos. Le-au spus cinevași că este a noastră, a moșnenilor Brănești.

Dumnealor auzind așa au venit la noi și ne-au întrebat: „Moșilor a dumneavoastră este moșia pe acel vîrf al Vîlcanei”.

Noi am răspuns că este a noastră.

Dumnealor au zis: Nu ne veți vinde nouă acel vîrf ca să facem o sfântă mănăstire ?”.

Dar noi auzind că va să facă sfântă mănăstire, ne-am adunat toți și am vorbit de vor vrea să ne primească și pe noi (ca) ctitori noi vom da și mai mult nu numai acel vîrf. Dar dumnealor au zis noi nu lepădăm pe nimeni din cei ce vin cu dragoste către Dumnezeu, ca Dumnezeu are mult sălașe gătite căroră după faptele lor cele bune. Dar noi auzind așa, ne-am tocmit ca să ne scrie și pe noi la ctitorie și ne-au scris. Și le-am dat de a noastră bună voe, de la Piscul Tătarului, de la râpa pe apa Vîlcăanii în sus până la Piscul Grecilor și până în scursura Văii Căinelui și până în Fântâna Sărată, în hotarul Rudulenilor și pe apa Vărsăturii în jos, prin gura Văii Ursului și prin poalele Merilor lui Nechifor și prin gura Văii Tisii și prin poalele pădurii prin sat, până iar la Malul Tătarului, la râu la apa Vîlcăanii.

Și am dat această scrisoare la mâna dumnealor boierilor, ca să le fie de bună credință și să știe și feciorii noștri, pentru ce este dată această moșie, că este dată pentru veșnica pomenire. Și ne iscălim mai jos pre anume și punem și degetele în loc de pecete.

Anul 1622 luna aprilie 23

Și am scris eu Proca logofătul. Și am dat noi: Eu Branul, Eu Ianotă, Eu Vladul Ifoe, Eu Stan portărelu, Eu Șerban, Eu popa Toader, eu Pavel Sticlaru adevăresc, eu Stan Sticlaru adevăresc, eu Șerban ot Vîlcana adevăresc.

Și am scris eu popa Toader ot Vîlcana cu zisa lor. Pătraș Postelnic ot Târgoviște adevărez, Vasile postelnicu adevărez, Tănase postelnic ot Coțăeni adevărez, Oprea postelnic ot Săteni adevărez.

Arh. St. Buc. Mitrop. Ț. Rom. original L-4 (lipsă). CCXCIII-5 ms. 134, f. 478-478 v. Arh. Ist. Rom. B. Petriceicu Hasdeu, Tom. I, Partea I, 1865 (p.31). DIR. Sec. XVII, vol.4, pag.583-584.

ANEXA nr.3

1623 septembrie 5

Nedelea cu fiul lui fac danie din moșia lor din Brănești boierilor pan Vîlcu, Grigore și Bunea logofătul, pentru a fi așezat și el la ctitoria mănăstirii Vîlcana.

Adică eu Nedelea cu fiul meu, adevărez cu această scrisoare a mea la mâna dumnealor pan Vîlcu, Grigore, Bunea logofăt, precum să se știe și copiii mei, cum că am dat danie din moșia noastră Brănești, din partea mea, după cum au dat și tovarășii mei anume Bran, Ianota, Vlad Ifoe, Stan portărel și Șerb, nefiind eu atunci la tocmeala lor și văzând eu că se apucă dumnealor de sfânta mănăstire la Vîrful Vîlcanei, am dat și eu moșie de m-am așezat la ctitornicie: din capul Piscului Tătarului în jos, peste apa Vîlcăanii, drept la lalomița, pe lângă moșia dumnealor, și am dat pentru veșnica pomenire. Și am dat această scrisoare punând și degetele în loc de pecete, ca să se crează.

Și am scris eu Radu logofăt ot Târgoviște

1623 septembrie 5

Arh. St. Buc. Mitropol. Ț. Rom. Original, XLV-3

Ms. 134, f. 360 - 360 v.

ANEXA nr.3a

1667, aprilie 12

Cîrstea clucerul din Săteni, vinde jupânului lane cupețul, o siliște în sat la Vîlcana

Adică eu Cîrstea Cluceriu ot Săteni, scriu și mărturisesc cu acest al meu zapis, că să fie de bună credință, la mâna jupânului lane cupețul, cum să se știe că i-am vândut o seliște în sat în Vîlcana, însă seliștea Zlotei, care iaste pre lângă seliștea lui Nichifor și pre unde sunt seamnele, pre

din sus de mărul pre unde au însemnat, până în poalele merilor lui Nichifor. Și o am vândut de a mea bună voe, fără de nici o silă, cu știrea tuturor oamenilor miei, drept ughi 13. Și am luat acești bani, toți într-o mână mea, ca să-i fie dumnealui moșie și coconilor. Și la tocmeala noastră fost-au nepotul meu Nica căpitanul și Drăghici și jupânul Pătru abagiul și alți boieri, cari își vor pune pecetea și iscăliturile.

Aceasta am scris și pentru credință pusu-mi-am pecetea și iscălitura mai jos.

Și am scris eu Alexandru luna aprilie, 12 zile 1677.

Eu Cîrstea cluceriu

Nica căpitanul

Eu Pătrul abagiul, mărturie

Eu Drăghici, mărturie

Eu Ion Nichiforescu, mărturie

Eu Șerban ot Vîlcana, mărturie

Arh. St. Buc., Mitrop. Ţ. Rom., L-15, mss.134, f.481 v.-482; rez.127, f.362.

ANEXA nr.3b

1675, martie 16

Drăghici, feciorul Oprii postelnicul din Săteni, vinde lui Vîlcu mare vistier, Nica mare armaș și Gligorie logofătul mai multe locuri în satul Vîlcana.

Adeca eu Drăghici, feciorul Oprii postelnicul din Săteni, scris-am acesta al meu zapis, ca să fie de bună credință la mâna dumnealor pan Vîlcu vel vistier și Nica vel armaș și Gligorie logofătul, cum să se știe că am făcut tocmeala cu dumnealor, de le-am vândut o săliște în sat în Vîlcana, a lui Stan Vlăduț, rumânul meu, pre lângă săliștea lui Dionisie și o livadă de fân pre Vîlcănița cea mică, în mlaca lui Mile și doao cânepește, iar pre Vîlcănița cea mică, care le-au ținut iar Stan Vlăduț, drept bani gata ughi 15. Și an luat acești bani toți, în mâna mea, pentru că le-am vândut dumnealor, de a mea bună voe, cu știrea fraților miei și a rudeniilor, ca să le fie dumnealor moșie stătătoare și coconilor în veaci. Și la această tocmeală a noastră fost-au boieri mărturie, care își vor pune iscăliturile mai jos. Și pentru adevărata credință, mi-am pus degetu în loc de pecete și iscălitura, ca să se crează.

Și am scris eu Mihai logofātu din Târgoviște în București și mărturisesc.

Luna martie 16, 1675

Eu Drăghici sin Oprii postelnic.

Nica căpitan, mărturie.

Vîlcu sin Constantin căpitan, mărturie.

Șerban logofăt, mărturie.

Eu Gherghel logofăt, mărturie.

ANEXA nr.3c

1676, august 4. Vîlcana

Popa Pavlache de la biserica Sf.Petca vinde lui Vîlcu mare vornic, Nica biv vel armaș și Gligorie vel vistier, partea de moșie din Vîlcana, pe care o cumpărase ginerele său lane Cupețul de la Cîrstea din Săteni.

Adică eu popa Pavlache de la Sf.Petca din Târgoviște, scriu și mărturisesc cu acest al meu zapis, să fie de bună credință la mîna dumnealui pan Vîlcu vel vornic i Nica biv vel armaș i Gligorie vel vistier, cum să se știe că avîndu și noi o moșie la satul dumnealor la Vîlcana ot sud Dâmbovița, care o au fost cumpărat ginerele meu lane Cupețul de la Cîrstea ot Săteni, drept ughi 13, deci nouă acum trebuindu-ne bani, o am vîndut dumnealor drept acești bani, ughi 13, cari scriu mai sus. Și o am vîndut dumnealor de a mea bună voie, fără nici o silă și am luat toți banii gata, în mîna mea și le-am dat dumnealor și zapisul cel vechi, care ne-au fost și nouă de cumpărătoare, la mîna dumnealor. Drept aceea, le-am dat dumnealor acest zapis al nostru, ca să fie dumnealor această moșie ohabnică, dumnealor și coconilor, câți Dumnezeu le va dărui.

Și când am făcut această tocmeală, fost-am mulți boiari mărturie, cari vor iscăli mai jos.

Și pentru adevărata credință am iscălit mai jos, ca să se crează.

Și am scris eu... ? logofătul cu zisa frati-meu popei lui Pavlache.

1676 August 4

Popa Pavlache ot Sf.Petca

Arh. St. Buc., Mitrop. Ț. Rom., original L-18; L-31, Ms.127, f.347v.-364; rezum. F.357v. și 134 f.482-482v.

ANEXA nr.3d

1687, mai 8

Șerban Cantacuzino voievod întărește schitului Vîlcana stăpînirea unei vii în dealul Sătenilor, dăruită de Staico și femeia lui, Iliina.

Din mila lui Dumnezeu, eu Șerban Voievod și domn Țării Românești, dat-am domnia mea această poruncă a domniei mele sfîntului și dumnezeiescului schitu de la Vîlcana, ot sud Dâmbovița, unde iaste hramul sfinților arhangheli Mihail și Gavril și tuturor călugărașilor cari sunt lacuitori acolo, ca să fie sfîntului schit, o viie în dealul Sătenilor cu livadea și cu tot pometul, care

viie au fost a lui Staico, feciorul lui Stan Ciogără din Săteni și a femeii lui, Ilina, de moșie, de la părinții lor. Și iaste alătărea pre lângă viile Bădicăi cluceriul și ținând ei această vie cu bună pace.

Iar când au fost acum zilele domniei mele ajungându-l pre Staico și pre fămeia lui Ilina vream de bătrânețe și de slăbiciune și neavând feciori de trupul lor, socotit-au întru inimile lor, pentru Dumnezeu și pentru pomeana și pentru sufletul lor și al părinților lor, de au dat această viie la acest sfânt schit, ce se scrie mai sus, cu livadea, cu tot pometul, cât au ținut și ei, peste tot ca să fie sfântului schit de ajutoriu și călugărilor de hrană, iar pre ei să-l pomenească la sfânta leturghie, precum am văzut domnia mea și zapisul lui Staico de închinăciune, la acest sfânt schit, întărit cu mare blestem, ca nimenea din neamul lor să nu se amestece a strica pomeana lor.

Drept aceia și domnia mea încă le-am întărit și cu această carte a domniei mele, ca să aibă a ținearia călugării de la acest sfântu schit., această viie și cu pometul cu buna pace, să fie sfântului schit moșie stătătoare în veci, iar călugărilor de hrană.

Și într-alt chip să nu fie.

Și ispravnic însumi am zis, domnia mea.

Anul 1687 Mai 8

Arh. St. Buc., Mitrop. Ț. Rom., original L-20, ms.127, f.347v-348; rez.363v. și ms.134, f.482v-483.

ANEXA nr.3e

1693, aprilie 9

Constantin Brâncoveanu voievod dă mănăstirea Vlăcana milă 100 stupi în pace de dijmărit, 150 oi în pace de oierit, 100 vedre de vin în pace de vinărici și altele.

Din mila lui Dumnezeu Io Constantin voievod și domn a toată Țara Românească, dat-am domnia mea poruncă domniei mele, sfintei și dumnezăeștii mănăstioare ce se va chema Vlăcana, ce iastă făcută în loc sihastru de răposatul Bunea biv vel vistier, unde iastă sfântul hram arhistragiul Mihail și Gavril și călugărașilor câți vor fi lăcuiitori la acest sfânt lăcașu, ca să fie sfintei mănăstiri milă dela domnia mia, însă stupi 100 în pace de dijmărit și oi în pace de oierit și vin vedre 100 în pace de vinărici.

Și să aibă a-și țineara lângă sfânta mănăstire și patru oameni străini, ungureni, să fie de ajutor și de lucrul ce va trebui mănăstirii, iar de către domnia mea să le fie acești oameni lor pace și iertați de bir mărunt de țară, de miere cu ciară, de găleata cu fân, de zahareale, de sursoturi și de cară de oaste, de birul oștii, de birul lefilor, de birul haraciului, de lipsa haraciului, de vel seama, de seama a doua și a treia de cheltuiala visteriei, de birul untului, de poclonul hanului și al Sultanului, de rânduiala vacilor și a oilor, de rumptorile și sataralele ce se pun pre seliște, de podvoad, de mertice, de conace, de cai de olăe și de alte dăjdii și rânduiale, ori de câte ori mai fi preste anu, în țara domniei mele. De nici unele, nici un val și nici o băntuială să nu aibă.

Pentru că această sfântă mănăstioară, fiind într-un loc sihastru și neavând nici moșii, nici rumâni, nici alt venit de nicăirea, nimic și viind călugărașii dela această sfântă mănăstioară la domnia mea, cu mare rugăciune, pentru lipsa și sărăcia lor.

Drept aceea și domnia mea încă am socotit de am făcut și am întărit cu această milă ce iaste mai sus zisă, ca să fie sfintei mănăstire de ajutor și călugărașilor de hrană și de îmbrăcăminte, iar domnii mele și răposăților părinților domnii mele, vecinică pomenire.

Așisderea și voauă tuturor dregătorilor și altor slugi ale domnii mele, veri care cu ce slujbă și rânduială veți umbla aici în județul Dâmboviței, deaca veți vedea această carte a domnii mele, voi toți să aveți a vă feri de bucatele și de oamenii sfintei mănăstiri, de toate, cum scrie mai sus, că cine s-ar ispiți a le face vre-un val, veri de ce, preste porunca domnii mele, acela om rea scârbă și mare certare va petrece de la domnia mea, petru că am făcut domnia mea această milă să fie stătătoare, necălcată și nestrămutată în veci.

Și în urma domniei noastre pre care va alege domnul Dumnezeu a fi domnul și biruitoriu Țării Românești, încă îl rugăm cu numele lui Dumnezeu ce iastă în troiță slăvit, să înoiască și să întărească această milă, a sfintei mănăstiri, pre tocmeala cum scrie mai sus, ca și domnul Dumnezeu să-l cinstească și să-l păzească întru domnia lui, cu bună pace. Și în veac să-l fie sufletul la repaos.

Și de nimenea să nu se clătinească după porunca domnii mele.

Iată și mărturii am pus domnia mea, pan Vintilă vel ban, I proci s-au scris în Târgoviște.

Aprilie 9 zile anul 1693

Arh. St. Buc., Mitrop. Ț. Rom., original L-21, ms.134 f.483-483v.

ANEXA nr.4

1696 Ianuarie 21

Constantin Brâncoveanu voevod, dă schitului Vîlcana, milă patruzeci măsuri de grâu, ca să fie pentru hrana călugărilor, schitul fiind sărac și fără nici un venit.

Din mila lui Dumnezeu Io Constantin Basarab voevod și domn a toată Țara Românească, dă domnia mea poruncă domniei mele acestui cinstit schit de la Vîlcana ot sud Dâmbovița, unde este hramul (loc alb), care easte în loc sihastru și părintelui (loc alb) năstoainicul sfântului schit și altor călugărași câți să află locuitori acolo. Ca să fie sfântului schit mila de la domnia mea, să aibă a luarea călugării în toți anii de la jicnița domniei mele, însă pe an grâu mal ot patruzeci ca să fie de hrana călugărașilor ce vor fi lăcuitori acolo, pentru ca acestu sfântu schit fiind lipsit și sărac și fără nici un venit, de nici o parte și neavându nici un feliu de dobitoace și călugărașii nici o hrană dintr-altă parte și *întâmplându-se domniei mele de am mersu acolo și văzându domnia mea lipsa și sărăcia călugărașilor* ce se afla acolo, domnia mea m-am milostivit de am dat și am miluit cu acestu mertic de grâu, ca să aibă a luarea călugărașii în toți anii la vremea (loc alb).

Acest mertic și mila de grâu, tot, deplin cum scrie mai sus, ca să fie sfântului schit de întărire și călugărașilor de hrană, iar domniei mele și răposăților părinților domniei mele, vecinica pomenire. Așisderea și în urma domniei noastre, pre carei va aleage domnul Dumnezeu a fi domn și biruitoriu țării aceștia, încă îl rugăm cu numele lui Dumnezeu, ca să întărească acest sfântu schit cu această milă și tocmeală, cum scrie mai sus, ca și pre acela domnul Dumnezeu să-l cinstească și să-l miluiască întru domnia lui și în veci să-i fie sufletul la răpaos...(loc alb).

Jupan Cornea Brăiloiu vel ban Kravevschi

..... vel dvornic

Diicul vel logofăt

Mihai Cantacuzino vel spătar

Șerban vel vistier

Constandin vel clucer

Dumitrache vel postelnic

Vergo vel paharnic

Radul vel stolnic

Șerban Cantacuzino vel comis

Iorga vel slujer

Constantin Corbeanul vel pitar

Pis Toma Cantacuzino vtorii logofăt, i az Isar logofăt

luna Ghenuarie 21 zile 1696

Arh. St. Buc. Mitropol. Ț. Rom. Original L-22

ms. 127. f. 349-349 v.

ANEXA nr.5

1714 Mai 8

Ștefan Cantacuzino voievod întărește și mărește mila acordată anterior de Constantin Brâncoveanu voievod, schitului Vâlcana, precum și opt oameni ungureni, scutelnici, care să fie de ajutor schitului.

Din mila lui Dumnezeu, Ion Ștefan Cantacuzino voievod și domn a toată Țara Ungro-Vlahiei, dă domnia mea porunca domniei mele, sfintei și dumnezeiești mănăstiri ce se cheamă Vâlcana ot sud Dâmbovița, care este făcută în locul sihastru de răposatul Bunea biv vel vistier, unde easte hramul marelor voievozi Mihail și Gavril și călugărașilor, câți vor fi lăcuiitori la acestu sfântu lăcașu, ca să fie sfintei mănăstiri milă de la domnia mea, însă: stupi 150 în pace de dijmărit și oi 250 în pace de oierit și vin vedre 300 în pace de vădrărit și să aibă a ținerea lângă sfânta mănăstire, optu oameni streini, ungureni, să fie de ajutoriu și lucrul ce va trebui mănăstirii.

Iar de către domnia mea să fie în pace și iertați de birul haraciului și de lipsa haraciului și de adaosul haraciului, de vel seama, de seama a doua și a treia, și toate dăjdiile și orânduialele veri

câte ar mai ieși peste an, de la vistieria domniei mele în țară, de nici unile, nici un val și nici o bântuială să nu aibă.

Și să aibă o luare în toți anii de la jicnița domniei mele pre an grâu, mal obroace 60, la vreamea la Septembre, ca să fie pentru mâncarea călugărașilor de acolo. Și iar să fie sfintei mănăstiri ce se cheamă Vîlcana, mila de la domnia mea să ia pre an de la Očnița mare, bolovani 40 și aceasta sare să o ia la vremea cându iau și alte mănăstiri, ca să fie de ajutoriu și chiverniseala mănăstirii. Și iar să fie sfintei mănăstiri ce scrie mai sus, milă de la domnia mea, să ia pre an, den vama de la Târgoviște untdelemn, oca patruzeci, să le fie pentru candelile de la această sfântă mănăstioară și să ia și pește sărat, tot dintr-acea vamă, pre an oca 400 ca să fie călugărașilor ce se vor afla lăcuitori la această sfântă mănăstire, de hrană.

Pentru că fiindu această mănăstioară la un locu sihastru și neavând nici moșii, nici rumâni, nici altu ajutor de nicăieri, nimic și plângându-se călugărașii de lipsa și sărăcia lor, domnia mea însă m-am milostivit de am miluit și întărit cu aceasta ce scriu mai sus să fie neschimbată în veacu, ca să fie sfintei mănăstioare de ajutoriu și părinților călugărași de hrana și de îmbrăcăminte, iar domniei mele și părinților domniei mele vecinica pomenire.

Așisderea și în urma domniei mele, pre care va aleage domnul Dumnezeu a fi domnul și stăpânitoriu Țării Românești, au den neamul nostru, au dentr-altul neam, încă îl poftim și îl rugăm cu numele lui Dumnezeu ce iastă întru troiță slăvit ca să înnoiască și să întărească această milă a sfintei mănăstioară Vîlcana prin tocmealele și așezământurile ce s-au zis mai sus, ca și domnul Dumnezeu să-l cinstească și să-l păzească întru domnia lui, ca pacinica stare și îndelungata viață.

Iar în veacul viitor să-i fie sufletul de repaus. Și am întărit cartea aceasta cu tot sfatul cinstiților și credincioșilor boiarii domniei mele: pan Constandin Știrbei vel ban, pan Bunea Grădișteanu vel dvornic, pan Radu Dudescul vel logofăt, pan Radul Cantacuzino vel spătar, pan Șerban Bojăreanu vel vistier, pan Șerban Prisăceanul vel clucer, pan Pătrașco Brezoianu vel postelnic, pan Statie Leordeanu vel paharnic, pan Neagoe Topliceanu vel stolnic, pan Mihai Cantacuzino vel comis, pan Șerban Hierăscul vel slujer, pan Șerban Greceanul vel pitar. Și ispravnic Constandin Conțescul vtori logofăt. Și s-au scris cartea aceasta în anul dintâiu al domniei, domniei mele în orașul scaunului domniei mele în București, de Anghelachie sin Mihai logofăt ot Târgoviște Mai 8 zile 1714.

Arh. St. Buc. Mitropol. Ț. Rom. Original L-24, CCXCII-12

ms.127. f, 349 v.-350 v-; rez. f. 362 v. și rez. ms. 134, f.484

ANEXA nr.5a

1716, mai 5

Șerban postelnicul Grădișteanu scrie meșterului Cîrstea că a dăruit și el partea de pimniță mănăstirii Vîlcana, ca unchiul său, părintele Climent.

Meștere Cîrstea sănătate,

Pricina scrisorii nu este alt, afară de cât pohtindu-ne părintele nostru Climent ca să dăruim și noi partea noastră de pimniță de aci, sfintei mănăstiri Vîlcăanii și dăruindu-și părintele partea sfinției sale, iată că am dăruitu și noi partea noastră sfintei mănăstiri, iar nimenea opreală să nu aibă.

Aceasta, și fii sănătos.

Șerban postelnicul Grădișteanu

1716 mai 5

Arh. St. Buc., Mitropol. Ț. Rom., original L-23. Mss.127, f.355v.-356, 363 și 134, f.484.

ANEXA nr.5b

1717, martie 17

Ioan Mavrocordat voievod întărește mănăstirii Vîlcana mila pe care o avea dela Constantin Brâncoveanu și Ștefan Cantacuzino voievod.

Din mila lui Dumnezeu Io Ioan voievod și domn a toată Țara Românească, dă domnia mea porunca domniei mele, sfintei și dumnezeieștei mănăstioare ce se chiamă Vîlcana, ot sud Dâmbovița, care este făcută în loc sihastru dă răposatul Bunea biv vel vistier, unde easte hramul marilor voievozi Mihail și Gavril și călugărașilor câți vor fi lăcuitori la acestu sfântu lăcașu, ca să fie sfintei mănăstiri milă dela domnia mea, însă stupi 150, în pace de dijmărit și oi 250 în pace de oierit și vin veadre 300 în pace de vinărici și să aibă a tinerea lângă sfânta mănăstire opt oameni streini, ungureni, să fie de ajutoriul și de lucrul ce va trebui mănăstirii. Iar de către domnia mea să fie acești oameni în pare și ertați de birul haraciului și de lipsa haraciului și de adaosul haraciului; de vel seama și de seama a doua și a treia, de zahareale, de cară de oaste și de toate dăjdiile și orânduialele câte vor eși peste an dela vistiieria domniei mele în țară, de nici unele, nimic val de băntuială să n-aibă. Și să aibă a luarea în toți anii dela jicnița domniei mele, pre an, grâu, mal obroace 60, la vreame de Septembrie, ca să fie pentru mâncarea călugărașilor de acolo. Și iar să fie sfintei mănăstiri Vîlcana, milă dela domnia mea, să ia pre an dela Ocnîța, sare bolovani 40 și această sare, să o ia la vremea când iau și alte mănăstiri, ca să fie de ajutoriu și chivernisirea mănăstirii. Și iar să fie sfintei mănăstiri ce scrie mai sus, milă dela domnia mea, să ia pre an din vama dela Târgoviște, undelemn oca, 40, să fie pentru candelile dela această sfântă mănăstioară. Și iar să ia și pește sărat tot dintr-această vamă, pre an, oca 400, ca să fie călugărașilor ce se vor afla lăcuitori la această sfântă mănăstioară de hrană, pentrucă fiindu această mănăstioară în loc sihastru și neavându nici moșii, nici rumâni, nici altu ajutoriu de nicăieri, nemica și plângându-se călugărașii de lipsa și de sărăcia lor și avându și cartea răposatului Ștefan Voevod și cartea mai marelui nostru frate Nicolae Vodă și alte cărți dela alți răposați domni ce au fost mai înainte vreame, tot pe aceste mili ce scriu mai sus domnia mea, încă m-am milostivit de am înoit și am întărit aceste mili, precum easte mai sus zis.

Să fie neschimbate și nestricate în veac, ca să fie sfintei mănăstioare de ajutoriu și de întărire și părinților călugări de hrană și de îmbrăcăminte, iar domniei mele și răposăților părinților domniei mele, vecinică pomenire.

Așisderea și în urma domniei mele, pe care îl va alege domnul Dumnezeu a fi domnul și stăpânitor acestui cinstit scaun, al Țării Românești, încă îl poftim și-l rugăm cu numele lui Dumnezeu ce iaste în troiță slăvit, ca să înnoiască și să întărească această milă, precum scrie mai sus, ca și domnul Dumnezeu să-l cinstească și să-l păzească întru a sa domnie, cu pacinica stare și cu îndelungata viață și în cea veacu ce va să vie, la răposatul vecinic, sufletul lui, să fie. Și am întărit cartea aceasta cu tot sfatul cinstiților și credincioșilor boiarilor domniei mele, pan Pană Negoiescu, vel ban Crețulescu, pan Costandin Greceanu vel dvornic, pan Iordache Crețulescu vel comis, pan Greceanu vel spătar, pan Matei Fălcoianu, pan Șerban Hierăscu vel clucer, pan Dumitrache vel postelnic, pan Ianache Roset vel paharnic, pan Costandin Băleanu vel comis; și ispravnic Ștefan vtori logofăt.

Și s-au scris cartea aceasta în anul cel dintâi al domniei domniei mele, aici în orașul scaunului în București, de Anghelachie logofețelul ot Târgoviște.

Luna Martie 16 anul 1717

Arh. St. Buc., Mitropol. Ț. Rom., original L-25, ms.127, f.350v.351v.

ANEXA nr.6

1722 mai 22

Mihai Cantacuzino biv vel comis, fiul marelui spătar Mihail Cantacuzino, închină schitului Vîlcana, partea sa de moșie pe Vîlcănița, cu toți rumânii, moștenire de la mama sa, Marga Spătăroaia.

Daniil Mitropolitul Ungro-Vlahiei, adeverez.

Nu trebuiaște cel(e) adevărate înțelepciuni și deșertăciuni, cunoscătoriu om ce au a face și a urma în deșarte fapte, cari să nu câștige folosința și odihna, ticălosului de suflet.

Ci ca un desăvârșit ocârmuitor, înțelepciunii, neconținut urmează, să nevoiaște a câștiga comoara faptelor celor bune. Den câte toate sunt și se zic, și se numesc zice-se și milostenia faptă bună și adevărată care pre ticălosul suflet den marele întunerice scoate și întru împărăția cerului îl hodinește precum prea înțeleptul și prorocul împăratul Solomon la parimiele lui adeverează zicând: „că milostenia scoate sufletul den moarte”. Așa și eu dar, mult păcătosul, ca un covârșitor om de păcate, vrând den greutatea păcatelor mele a mă ușura pe mine pre părinții și pre frații mei, dentra mea sufletească bună voință, am socotit și am închinat sfintei mănăstioare ot sud Dâmbovița, unde se prăznuiesc mari voivozi ai cerului, Mihail și Gavril, toată partea mea den Vîlcănița cu toți rumânii de acolo, anume: Dumitru i său ego, i Neagoe, Nan, Gheorghe, Vișan, ce avem de la dumnealor

răposății părinții noștri, ca să fie noauă, părinților și fraților noștri, veacnica pomenire. Care mănăstioara este den temelie zidită de dumnealui răposatul strămoșul nostru Bunea vistier, moșul dumneaei fericitei răposatei maicii noastre Margăi Spătăroaia. Pentru care dar aceasta ce zic mai sus, danie, și veacnica pomenire ce am închinat la aceasta sfântă mănăstioară, care se va scula atât dentru neamul fericitului, răposatului, părintelui meu, Mihai Cantacuzino spătar, cât și dentre neamul fericitei răposatei maicii mele Margăi, orice pricină deșartă și în zadar ar călca, ar strica această dumnezeiască pomenire, unuia ca acela, domnul Dumnezeu viața lui să i-o ștargă după fața pământului cu rea și grea săvârșire și să nu-l învrednicească a vedea fața sfinției sale și pomenirea lui cu sunet să i-o ducă și la a doua venire a lui, cei doi voievozi ce scriu mai sus, să-i fie pârași și potrivnici și să se învrednicească a sălășlui împreună cu spurcatul și călcătorul de (lege) Aria și cu Iuda vânzătorul de stăpân, în veac.

Deci dar pentru buna și mai adevăratei întăritură credință iscălitu-m-am, mai jos, cu mâna mea, punându-mi și pecetea.

Anul 1722 mai 22

Mihai Cantacuzino biv vel Comis.

Radu Popescu vel vornic mărturie

Iordache Crețulescu vel logofăt mărturie

Arh. St. Buc. Mitropol. Ț. Rom. original L-27

ms. 127, f. 351v-352 v și ms. 134, f. 484v-485.

ANEXA nr.6a

1723, octombrie 28

Manda slugereasa, fiica lui Vintilă banul Corbeanu, închină schitului Vîlcana și egumenului Climent Grădișteanu partea de moșie cu toți rumânii, case și pimniță, ale sorei sale Bălașa, soția medelnicerului Mihai Macris, pentru pomenire.

Dania moșiei Brăneștii la schitul Vîlcana.

Manda slugereasa, fata răposatului banului Vintilă Corbeanului, mărturisescu cu acest al miei zapis, pentru o moșie ce să cheamă Brăneștii ot sud Dâmbovița, care moșie au fost cumpărată de cumnatul Mihai medelniceriul Macris, dela Ioanina, dimpreună și cu rumânii pe cum arată zapisele și au stăpânit-o cât au trăit.

Iar după moartea dumisale, au rămas în seama surorii mele Bălașii soția dumisale și iar și dumneaei au stăpânit-o cu bună pace, luându-l tot venitul fără de nici o opreală de nimenea, cât au avut viață și au fost în sănătatea dumisale.

Iar apoi ajungând la boală și cunoscându-și sfârșitul vieții, aducându-și aminte că sfinția sa părintele Climent are schit și moșie, de se hotărăște cu această moșie Brăneștii și știind că cumnatul Mihai îl avea pe sfinția sa, ca pre un fiu, din mirănie, au socotit soru-mea Bălașa de au închinat această moșie, cu toți rumânii și cu casele cu pimnița de piatră și cu tot cuprinsul caselor și

cu viile din dealul Viforâtei, după cum arată zapisul lui Partenie, călugărul, care l-a chemat pe mirănie Proca; să aibă a stăpâni sfinția sa și schitul Vâlcana, ca să fie cumnatului Mihai medelniceriul și surorii meale Bălașa, vecinică pomenire și schitului de întărire.

Și au scris numele dumnealor de se pomenescu și numele dumnealor la sfântul jertfelnic, ca niște ctitori, și încă au dat părintele Climent bani, de o au grijit la moartea dumneaei.

Pentru aceasta și eu, după dania ce au dat soru-mea părintelui Climent și schitului Vâlcana, am dat și eu această scrisoare de adevărită, pentru că aceste moșii, n-au fost dela neamul nostru, ci să aibă a stăpâni schitul cu pace, de către tot neamul nostru.

Și pentru adevărata credință, me-am iscălit numele mai jos.

Manda slugereasa

Octombrie 28 zile 1723

Arh. St. Buc. Mitropol. Ţ. Rom. original XLV-39 ms.134, f.370v. ms.127, f.207-207v.

ANEXA nr.6b

1740, iulie 10

Gheorghe a lui Vasile Abagiul închină mănăstirii Vâlcana o livadă în Vâlcana, la Piscul Moreni.

Adică eu Gheorghe al lui Vasile Abagiul dat-am scrisoarea mea la cinstita mână prea sfințitului mitropolitului al Ungro-Vlahiei, chir Neofit, precum să se știe că având noi, o livadă în Vâlcana, unde se chiamă la Piscul Moreni, care livadă au fost dată danie de nașul tătânemieu Cîrste clucerul de Săteni, deci o livadă fiind mai departe de noi, o cosia mănăstirea Bunii, dela Vâlcana și ne aducea haraci la vie. Acuma dela o vreme noi fiind mai depărtați o au mâncat cine o au putut, iar acuma ca să se știe stăpânul ei, o am închinat sfintei mănăstiri Vâlcanei, ca, căutându-și moșiile să alături și aceasta lângă ale mănăstirii, ca să ne pomenească părinții.

Și pentru mai adevărată credință am iscălit mai jos, ca să se crează.

1740 Iulie 10

Eu Gheorghe al lui Vasile

Arh. St. Buc. Mitropol. Ţ. Rom. original L-30 ms.134, f.485.

ANEXA nr.6c

1740, septembrie 16

Însemnare pentru trăsurile moșiei Vîlcana, pentru alegerea și hotărnicia moșiei schitului Vîlcana de către Mihail Bărbătescu, făcută de doisprezece boiernași.

Noi doisprezece boiernași, am făcut această însemnare pentru trăsurile moșiei Vîlcanei și cu Radu vtori portar, rînduită din porunca lui Constandin Nicolae voevod, să alegeme și hotărâm moșia Vîlcana, de către dumnealui Mihail Bărbătescu biv vel comis.

Prima trăsură: Dinspre hotarul Brăneștilor, dinspre lalomița, din marginea dreaptă de sus, pe lalomița în jos, până în hotarul Glavaciocului, stânjeni 620.

A doua trăsură, dinspre Brănești, din apa Vîlcăniei cei mari, din Vadul Corbului, unde iaste Poiana Pustnicului, latul drept, până în Teișani, pe din jos de Rîpa Șoimului peste Tisa și dă în Vîlcănița cea mică, în Poiana Ciorii și urcă la deal peste Valea Pietrii și merge până în munchea Rudii și trece prin niște ștejari văruiți și coboară pe plai la vale, până la un fag, care – s-a înhierat – stânjeni 2307.

A treia trăsură, din capul moșiei dinspre apus, unde se hotărăște cu Pietrarii, din muchea Văii Căinelui și tae drept pe obârșia Văii Căinelui și sue în sus la doi fagi într-o tulpină și din spic apoi la vale, pe plaiul dintre plop și iar coboară în altă vale, în drumul care merge la Pietrari, la un frasin mare care iaste încă de mai înainte vreme înhierat, stânjeni 1360, - câte trei trăsuri 4287.

Am socotit cu sufletele noastre, mai cu dreptate, potrivit stânjenul, 27 bani.

Moșia lui Mihai Bărbătescu taleri 219 și jumătate, stânjeni 791; iar moșia schitului taleri 176, bani 20, stânjeni 638.

Sfântul schit, la capătul moșiei spre lalomița 283 stânjeni.

Mihail Bărbătescu la capătul moșiei lalomița 337 stânjeni.

La mijlocul moșiei, pe din jos de schit și pe din susul satului și al sticlăriei cei vechi, s-au tras toată moșia, 1053 stânjeni, din hotarul Brănești până în hotarul Glavaciocului.

La această trăsură vine sfântului schit stânjeni 1023.

S-au dat și dumnealui Mihail Bărbătescului stânjeni 1284.

La capul moșiei dinspre Pietrari, s-a dat sfântului schit stânjeni 610, iar dumnealui Mihai Bărbătescu stânjeni 750.

La aceste trăsuri și alegeri fiind cu toți boierii adunați și alți megiași, din preajma moșiei, scos-a sfinția sa părintele Cosma arhimandritul, dichiul sfintei mitropolii și o carte a prea sfinției sale părintele Vlădică Neofit și citindu-se și fiind cu mare blestem asupra noastră, ca să nu facem voe vegheată nici la o parte, nici la alta și noi în frica lui Dumnezeu după cum am găsit, cu sufletele noastre și am ales și am adevărat, ca să-și ție fieștecare partea de stânjeni, ce scrie mai sus.

Varlam ot Aninoasa

Popa Negoită ot Târgoviște

Radu cămărașul din Târgoviște

Lepădat vătaf ot Mahala

Popa Drăgan potropop

Mîinea cămăraș din Târgoviște

Tudoran ot Săteni

Anghelache logofăt de divan

Șerban Filea

Panait Iusbaşa

Copie scoasă întocmai după cea adevărată (1799 iulie 11).

Arh. St. Buc., Mitropol. Ţ. Rom., ms.134, f.487-488.

ANEXA nr.7

1741 Martie 5

Închinarea schitului Vîlcana a fi metoh la
sfânta Mitropolie

Dat-am această carte a noastră ca să fie de mare credinţă şi de buna adevărită la prea cinstita blagoslovitoare, dreapta sfintei sale părintelui nostru chir Neofit, mitropolitul Ungro-Vlahiei şi la sfânta Mitropolie din Bucureşti, unde se cinsteşte şi se prăznuieşte hramul sfinţilor şi de Dumnezeu încorunaţilor marilor împăraţi şi întocmai cu apostolii Constantin şi Elena, precum să se ştie că rămânând de la părinţi asupra unchiului nostru sfinţiei sale părintelui chir Climent ieromonahul Grădişteanul, schitul ce se numeşte Vîlcana în sud Dâmboviţa, făcut mai denainte vreme de răposăţii ctitori, întru cinstea şi lauda celor fără de trupuri, cereşti puteri, marilor voievozi Mihail şi Gavril şi pentru veacnica lor pomenire.

Iar când au fost la vremea boalei şi slăbiciunii sfinţii sale la anul de la naşterea lui Hristos 1726 martie 18, temându-se de moarte şi-au făcut diata şi aşezământ celor încuviinţate creştineşti orânduiele şi pentru acest sfânt schit, încă au făcut aşezământ de l-au închinat să fie metoh sfintei mitropolii, rugându-se ca să primească prea sfinţitul mitropolit schitul acesta să fie supt paza şi purtarea de grijă a sfintei mitropolii şi a prea sfinţilor mitropoliţi care vor fi după vreme.

Deci noi, după orânduielele ce şi-au tocmnit cu diata sfinţiei sale, la ceasul sfârşitului şi după clironomia ce suntem şi epitropi ca să facem şi să împlinim toate după învăţătura ce ne-au dat sfinţia sa şi urmarea dietii, în care diata fiind scrisă greceşte zice aşa: „Pentru schitul Vîlcana rog pe prea sfinţia ta, părinte mitropolite al Ungro-Vlahiei, să-ţi faci pomana a primi numitul schit întru stăpânirea sfintei mitropolii să-l chiverniseşti ca pre un curat fiu al prea sfinţiei tale, cum eu cât am trăit şi cât am putut l-am chivernisit şi să nu rămână de acum înainte la derăpănare”.

Am mers de am închinat schitului la sfânta Mitropolie de atunci, fiind mitropolit răposatul părintele Daniil, iar diata de închinăciunea schitului neputându-se a să da pentru alte trebi ce scrie întrânsa au rămas la noi.

Drept aceea dar pentru ca să nu rămâie acest schit fără de carte de danie şi întemeiere la sfânta mitropolie şi mai vârtos, fiind noi clironomi acelui răposat părinte, am mers de am dat această carte a noastră de închinăciunea schitului, la prea cinstita mâna sfinţiei sale părintelui mitropolitului

chir Neofit al Ungro-Vlahiei, de grija a sfintei mitropolii în veaci, după cum răposatul unchiului nostru cu diata sfinției sale l-au închinat.

Și pentru mai buna încredințare am întărit cartea aceasta cu peceteile și cu iscăliturile noastre și cu iscăliturile altor boieri mari, obraze de cinste și vrednice de credință, cari se vor numi mai jos, ca să fie de adevăr.

Luna martie 5 zile anul 1741

Dimitrios Nottara medic, închin

Constantin Brezoianu vel armaș, am închinat

Stanca Spătăreasa

Iordache Crețulescu vel dvornic mărturie

Matei Cantacuzino biv vel ban mărturie

Constantin Dudescul vel logofăt mărturie

Arh. St. Buc. Mitrop. Ț. Rom. Original L-33

CCXCII/15; ms. 127, f. 354-354 v și 134 f. 488-489.

ANEXA nr.7a

1746, Vîlcana

Anafora dată în pricina dintre Varlaam, dichiul mitropoliei Târgoviște și Crăciun al lui Ion, care pretindea să stăpânească o parte din moșia Vîlcănei folosindu-se de un zapis care a fost dovedit fals.

De vremea că părintele Varlaam arhimandritul, dichiul sfintei mitropolii Târgoviște, având bănuială pe un Crăciun sin Ioan, că cu un zapis ce-l are la mîna lui, Ioan au cuprins și au împresuratu moșia schitului Vîlcanii și acel zapis nu iaste adevărat.

Sfinția sa preasfințitul mitropolit al Ungro-Vlahiei, chir Neofit, chemându-ne și strângându-ne care mai jos ne vom iscăli, au stătut față părintele arhimandritul cu acest Crăciun, care scoțând părintele arhimandritul un zapis dela anul 1614 care zapis iaste întărit și cu cartea mării sale răposatului Radului Voievod, al Spinciului ot Târgoviște, întru care se coprinde moșia schitului Vîlcanei, delnițe cu patru rumâni și cu moșia dela Stupini, care luând seama pre amăruntul, cu dreptate l-am găsit bun și adevărat, încă fiind întărit și cu hrisovul răposatului Matei Vodă.

Scos-au și Crăciun sin Ion un zapis dela anul 1612, întru care zapis arăta și cuprinde toată moșia schitului, dela un loc în sus, cu fața stupinii, care la acest zapis cu toții luând seama, l-am cunoscut că easte neadevărat, găsindu-se aceste pricini ce mai jos va arăta:

- Întâiu, că acest zapis, cel ce l-au scris, acela toate numele câte scriu într-însul, iscălituri, tot slova aceea iaste.

- A doao, că în anul 1612, care sunt acum 124 ani, acest feliu de slovă noaoă, ori la ce scrisuri n-au fost.

- A treia, că fieștece scrisori ce se făcea pe acele vremi, ori de ce trebi, să puna ughi și aspri, suma banilor, iar nu taleri, pă cum scria într-acest zăpis a lui Crăciun.

- A patra, că zăpisul sfântului schit Vîlcana, easte dela anul 1614, cu bune și credincioase iscălituri, iar acesta easte la anul 1612, care la mijloc, trec unul de altul doi ani, și nici o mărturie de acestea în zăpisul lui Crăciun nu se găsește.

După aceastea toate văzându-și el dovada, însuși el a mărturisit că seamnele moșiei câte scriu în zăpis, nu le-au stăpânit. Și cu aceastea toate am adevărat cu dreptate și în frica lui Dumnezeu, cu sufletele noastre, că acest zăpis iaste rău și nu iaste al lui. Și pentru neschimbarea lui, ca să nu se schimbe, l-am însemnat din dos, cu pecetea preasfințitului mitropolit. Iar de va fi având ceva și el moșie acolo, mergând boierii să va dovedi.

Iarăși părintele arhimandritului, dichiul sfintei mitropolii Târgoviște, chir Varlaam, tot pentru această moșie a schitului Vîlcanei, ce se zice Fața Stupineii, având bănuială pe popa Voicu, protopopul, pentru moșia ce au răscumpărat dela egumenul Mărgineanu, cumpărătoarea dumnealui, răposatul Mihai Spătar Cantacuzino, dela moșnenii din Șerbănești, cum că fără de cale se tinde de intră popa Voicu între Vîlcăni, cu capul moșiei despre apus și cuprinde moșia schitului Vîlcăni, care se chiamă Fața Stupinii, căreia fiind față-și popa Voicu protopop cu părintele Varlaam arhimandrit, dichiul Târgoviștei, au scos popa Voicu protopop zăpisul moșnenilor ot Șerbănești, ce scriu la mîna dumnealui Mihai Spătar, de vânzarea aceștii moșii. Și adevărat scrie ca să stăpânească până între Vîlcăni, după cum stăpânea și popa Voicu. Dar fiind mare pricină cu arhimandritul Varlaam, pentru împresurarea moșiei Feții Stupinii, am căutat cu amăruntul și am găsit în hrisovul mării sale răposatului Matei voievod, ce iaste dat ocolnică satului Șerbănești, după cartea a 12 boieri, ce au fost atunci hotarnici. Dar într-acest hrisov nu găsim ca să stăpânească satul, până între Vîlcăni, ci scrie numai până în Vîlcana, care noi așa a găsit cu cale, ca după cum scrie în hrisovul mării sale răposatului Matei voievod, până în Vîlcana așa să stăpânească și popa Voicu, iar nu să treacă până între Vîlcăni, ci numai precum scrie hrisovul. Noi așa am găsit cu cale, iar hotărârea să se facă înaintea mării sale lui Vodă, în divan.

Fără văleat.

Andrei căpitan

Dimitrios

Vasilache Frumușica

Anghelache logofăt

Tanase căpitan

Arh. St. Buc., Mitropol. Ţ. Rom., original L-36; ms.127, f.361-362.

ANEXA nr.7b

1749, iunie 4. Vîlcana

Răvaș către șase boiernași hotarnici, pentru alegerea moșiilor Fața Stupinii și Ghimpați de către Mihai Bărbătescu și alții.

Să știe boiernașii adevăritori și hotarnici cari i-am dat domnia mea sfinției sale părintelui mitropolit chir Neofit, însă boiernași anume: dumnealui Crelineos, boieriu domniei meale, Ianache

Halifliu, vel vornic za Târgoviște drept șase, Badea Văcărescul, lordache postelnic Văcărescu, Anghelache logofăt și Șerban cupețul, Vasilache Cupețu, Mîine cămărășelu, ca să cate acești șase boiernași și să dovedească toată partea de moșie ce ar fi avînd sfînta Mitropolie în sud Dâmbovița, anume Vîlcana și Fața Stupinii și moșia în Ghimpați, să o aleagă de către Mihai Bărbătescul și de către un Dragomir din Șerbănești și de către Ștefan Ghimpețeanu și de către alți moșneni de acolo, câți vor fi avînd parte de moșie, într-acele hotară, așa după cum vor adevăra mai cu dreptate, nefăcînd voe vegheată, nici fățării la nici o parte.

Așa pe toți să-i tocmească și să-i așeze și să le pue pietri și să le facă seamne, unii de către alții și să le dea carte pe la mâinile lor, atît vechilului sfintei mitropolii, cît și celorlalți mai sus numiți moșneni, ca să știe fieștecine, cîtă parte va ținea și va stăpîni, aleasă și fără gâlceavă.

Și însumi am scris eu domnia mea

Procitoh vel logofăt

iunie 4 zile 1749

Arh. St. Buc., Mitropol. T. Rom., original L-37, 38 (duplicat) ms.127, f.356-356v.-ment.356v.134 f.491-491v.

ANEXA nr.7c

1763, iulie 5

Constantin Mihai Racoviță voievod întărește mila către mănăstirea Vîlcana.

Din mila lui Dumnezeu, Io Constandin Cehan voevod și domn, a dat domnia mea porunca domniei mele, sfintei și dumnezeieștei mănăstiri ce se cheamă Vîlcana, ot sud Dâmbovița, care este zidită în loc sihastru, unde iaste hramul marilor voevozi Mihail și Gavril și egumenașului și părinților călugărași, câți se vor afla lăcuatori la acest sfînt locaș, ca să fie sfintei mănăstiri milă dela domnia mea, însă stupi 150, în pace de dijmărit, oi 250 în pace de oierit, și vin vedre 300, în pace de vinărici. Și să aibă a ținea pe lângă sfînta mănăstire optu oameni, cari să fie de ajutor și de lucru ce ar trebui la sfînta mănăstire. Iar de către domnia mea, să fie acești oameni în pace și ertați de plocon bairamului și de alte îndoiale și de alte dăjdii de toate, veri câte ar eși peste an în țară, dela visteria domniei mele, de nici unile, nici un val sau bîntuială să n-aibă. Și iar să fie sfintei mănăstiri, milă dela domnia mea să ia de la Ocnița pe an sare, bolovani 40, ca să fie de ajutor și de chiverniseală mănăstirii. Și să mai fie sfintei mănăstiri ce scrie mai sus, milă dela domnia mea și să ia pre an, din vama Târgoviștei untu de lemn oca 40, să fie pentru candelile dela această sfîntă mănăstioară și să mai aibă a lua tot dela această vamă și pește sărat oca 400, pre an, ca să fie călugărașilor de hrană, avînd această milă dinainte și dela alți răposăți domni, după cum am văzut domnia mea, atît hrisovul răposatului întru fericire și părintelui domniei mele, cît și ale altor domni, făcute tot pre această milă. Drept aceea dar și domnia mea încă m-am milostivit de am înoit și am întărit aceste mile ce s-au numit mai sus, printr-această carte a domniei mele, ca să fie

neschimbate și nestrămutate și sfintei mănăstioare de ajutor și părinților călugărași de hrană și de îmbrăcăminte, iar domniei mele și răposaiților părinților domniei mele, vecinică pomenire.

Și însumi am poruncit domnia mea

1763 Iulie 5 zile

Arh. St. Buc., Mitropol. Ț. Rom., original L-39.

ANEXA nr.7d

1787, septembrie 25

Constantin Berindei dă carte de alegere și hotărnicie a moșiei schitului Vîlcana, egumenului Bogoslav.

După jalba ce au dat la măriia sa vodă, Ilie și Mihaiu și Toma cu cetașii lor, din Cucuteni, pentru că având ei moșie în Vîlcana de moștenire și fiind prigonire, că o împresurase Soare vâtaful și frate-său împreună cu ceilalți moșneni din Pietrari, atât a numiților cât și dania ce au dat tatăl lui Ilie, sfântului schit al Vîlcanei, ce îi zicea Bunea.

La care împresurare m-au cerut pe mine la dumnealor boiarii ispravnici, atât Ilie jăluitarul cât și părintele Bogoslav ieromonahul, egumenașul sfântului schit și Soare vâtaful împreună cu ceilalți pietrăreni. Au voit cu toții și o parte și alta spre a-i îndrepta, după cum se va găsi cu dreptate.

Și așa am mersu la fața locului, la moșia Vîlcana, unde au avut prigonire de împresurare, atâta moșnenii, cât și pentru dania ce o dădese schitului Vîlcana. Și față fiind cu toții, jăluitarii și parâții și cerându-le cărți spre descoperirea moșiei, parâții pietrăreni ziseră că ei cărți n-au. Deci le-am zis: „De vreme ce cărți n-aveți, dați-mi mărturii ca să răspundă de stăpânirea veche și de știința moșiei”. Și nici mărturii n-au avut, fără de numai cu al lor graiu.

Am cerut cărți și jeluitorilor, lui Ilie cu cetașii lor și au scos un zăpis în chipul unei ocolnițe, de cuprindere a toată moșia cu anul 1712, atât de a lor moșie cât și a sfântului schit al Vîlcanei. Am cerut și la numit igumenaș, chiar Bogoslav, de danie, pentru acea moșie ce o are danie dela tatăl lui Ilie și ne-au arătat o carte de hotărnicie a 12 boieri, întru care arată toate semnele moșiei, asemenea cu zăpisul celor ce au dat danie. Adică zice despre răsărit, din gura văii Măinei, unde se împreună cu Vîlcana cea mare, drept în piscul Grecilor, alături cu aninii, pe pisc în sus spre soare apune, până în vârful obârșii Văii Căinelui la vale și se sue în sus la doi fagi într-o tulpină, din pisc apucă la vale pe plaiul printre doi plop și trage drept în Fântâna Sărată, peste plaiu și iar pogoară în altă vale în drumul care merge la Pietrari, la un frasin mare care este mai dinainte însemnat cu pietri și acolo este capul moșiei de sus. Și după semnele ce arată în hotărnicie, mi-au adus și mărturii, oameni bătrâni, pe popa Matei ot schit și Rafail monahul și Nițul ot Cucuteni și pe Mihai ot Cucuteni și pe Marin și pe Ilie ot Cucuteni. Și cu frica lui Dumnezeu, asemenea după hotărnicie deteră seama că este veche stăpânire și știm că acel codru de loc, adică din Fântâna Sărată până în Piscul

Grecilor au stăpânit sfântul schit, iar nu pietrărenii. Ci cu a lor semeție au stăpânit acest codru de loc ani 12, neavând cine căuta moșia sfântului schit.

Deci eu așa am găsit cu cale și cu dreptate, după cartea de hotărnicie și după multele mărturii ce au adus la fața locului, ca să stăpânească sfântul schit acea împresurare de codru de loc. Și încă să dea venitul de când l-au mâncat ei, adică Soare vătafu cu cetașii lor.

Drept aceasta, am dat și eu această carte de alegere la mâna părintelui Bogoslav, ce este igumenaș la sfântul schit Vîlcana, ca să aibă a stăpâni cu buna pace, de către numiții pietrăreni.

Iar cu desăvârșita hotărâre, rămâne a se face de către dumnealor boierii ispravnici.

Aceasta,

Constantin Berindei

1787 Septembrie 25

Arh. St. Buc., Mitropol. Ț. Rom., original L-45.

ANEXA nr.7e

1792, mai 28

Jalba lui Ghenadie, egumenul schiturilor Vîlcana și Valea Neagră (Fusea), că niște oameni nesupuși fac ogrăzi pe unde le este voia, au bătut pe călugări și n-au dat dijma de doi ani.

Prea înălțate Doamne,

Jăluiesc măriei tale, că este un an decând mă aflu egumenaș la niște schitișoare, anume Vîlcana și Valea Neagră, din jud. Dâmbovița lângă care se află niște oameni nesupuși, nevoind a ști și a întreba pre purtătorii de grijă de la aceste schituri, că unii s-au sculat de unde au mai șezut mai înainte și s-au mutat pe lângă livezile și ogrăzile schiturilor, ce le-au avut mai înainte și le împresoară, silindu-se să le facă izlaz și să lase schiturile lipsite și de livezi și de orgăzi, sculându-se aceia și cu bătae asupra călugărașilor ce sunt orânduți, dă i-au bătut și fac ogrăzi pă unde le este voia.

Lângă aceasta vând și rachiu. Alții au făcut și scaune de tae carne, fără de tocmeală și orânditul obicei al pământului nu se supun a-l da, cum și șase zile ce au dă fac clacă, ei numai trei fac și au dijma nedată după obicei, de doi ani.

Pentru care ne rugăm măriei tale, către aceștia a se supune, dă a urma și a da obiceiul pământului, după cum dau și alte sfinte mănăstiri și moșii. Și ce va fi mila măriei tale.

Rugător către milostivul Dumnezeu.

Ghenadie ieromonahul ot Vîlcana și Valea Neagră, județul Dâmbovița.

(Rezoluția domnitorului)

Ion Mihail Constantin Șuțul voievod și gospodar al Țării Românești,

Dumneavoastră ispravnicilor ai județului veți vedea jalba aceasta, pentru care vă poruncim domnia mea, ca după condica divanului și după obiceiul pământului urmând, să faceți pă acei lăcuiitori a-și face claca, a-și da dijma și a se părăsi de vânzarea vinului și rachiului cum și pentru celelalte, la toate să aveți a face îndreptare, ca să nu să păgubească stăpânul moșii de dreptul său.

1792 Mai 28

Pecetea domnească

Arh. St. Buc., Mitropol. Ţ. Rom., original L1-11; ms.134, f.517.

ANEXA nr.7f

1793, aprilie 5

Vecinii și preotul schitului Vîlcana dau mărturie înaintea boierilor și mitropolitului în pricina dintre schit și Mincu Bărbătescu, care a cuprins o parte din moșia schitului împreună cu o moară.

Adicăte noi megiașii dimpreună cu preotul schitului Vîlcana, care mai jos ne vom iscăli, în frica lui Dumnezeu, adeverim și mărturisim înaintea boierilor și înaintea prea sfinției sale părintelui Mitropolit, precum am pomenitu această moșie dela părinții noștri, măcar și alți streini va răspunde tot aceasta precum și noi, precum că moara este tot pe hotarul mănăstirii, care noi am măcinat întrânsa și era un călugăr muraru și stricându-se moara, era un călugărașu egumen, anume Sofronie, ca să lase să facă moara tot pe iazul acela mai sus, boierul cu cheltuiala dumnealui și să împartă oiemul în două. Și murind acest egumenaș, mai sus numit, au rămas moara și cu moara au cuprins și moșia, de atunci până acum, neavându cine căuta, fiind și hearele dela o roată.

Aceasta știm și mărturisim,

Aprilie 5 anul 1793

Eu Radul plăieșu fecior lui Damaschin călugărului, adeverez.

Eu unchiașu Varlam, fecior lui Damaschin, călugăru, adeverez.

Eu Stanciu Toc, feciorul lui călugăru Ilarion, adeverez.

Eu Gheorghe Darvaru – adeverez.

Eu Costea Ciolaacu – adeverez.

Și am scris eu popa Matei slujitor al sfintei biserici și sunt și martor.

Arh. St. Buc., Mitropol. Ţ. Rom., original L-46; ms.134, f.493v.-494.

ANEXA nr.7g

1793, mai 24

Jalba lui Dionisie, egumenul schitului Vîlcana, că Mincu Bărbătescu încalcă moșia celui schit și rezoluția lui Alexandru Constantin Moruzi voievod.

Egumenul Mănăstirii Vîlcana, jalbă către domn, că pe când era egumen Sofronie, după rugăciunea lui Mincu Bărbătescu, i-a dat voe de au făcut o moară pe iazu unde avea și schitul moară, cu făgăduiala să împartă oemul, în două. Și după moartea acestui Sofronie, unul Mincu Bărbătescu stăpân desăvârșit s-au făcut și pe moară și pe jumătate din moșia schitului, care aceasta dovedindu-se prin vrednice mărturii de credință, oameni bătrâni, din care unii să și află călugări la sfântul schitu.

Nu pot a suferi, luminate doamne, această nedreptate.

Că de-o parte, păcat easte să se isterisească sfântu schitu de dreapta moșia sa, de altă parte să rămâie încărcat sufletu celui împrejurător.

Cu lacrimi am căzutu la mila mării tale, să fie luminată poruncă dumnealor boieri ispravnici, ca mai întâi să cerceteze pe feciorul celui Mincu, cu ce putere stăpânește moșia schitului, apoi să facă cercetare și vrednicelor mele mărturii, ca prin dreapta judecată să-și ia sfântul schit moșia sa, întru buna stăpânire, precum au avut-o și mai înainte. Sau de nu ne vom odihni de acolo, să ne trimită la luminatu divanu mării tale.

Și ce va fi mila mării tale. Al mării tale prea plecată și către Dumnezeu rugătoriu, Dionisie ieromonah, egumenașu schitului Vîlcana, sud Dâmbovița.

(Rezoluția domnitorului)

Io Alexandru Constandin Muruz voievod și gospodar al Țării Românești.

Dumneavoastră ispravnici ai județului, veți vedea această jalbă ce dă cuviosului igumenul al schitului Vîlcana, dintr-acel județ, care cercetând-o față cu amândouă părțile, prin judecată înaintea dumneavoastră, cu deamărunțul și cu toată scumpătatea după dreptate, să faceți cuviincioasă hotărâre în scrisu și să îndreptați.

Iar când vre-o parte nu se va odihni, de hotărârea dumneavoastră, cu carte de judecată să-i sorociți la divanul domniei mele, împreună luându-și fiecare și toate sineturile și dovezile ce vor avea.

1793 mai 24

Procital vel logofăt.

Arh. St. Buc., Mitropol. Ț. Rom., original L-47; ms.134, f.494-495.

ANEXA nr.7h

1794, mai 29

Înștiințarea ispravnicilor Scarlat Cămpineanu clucer și Grigorie Ghica căminar către Vodă, că nu au putut îndeplini cercetarea pricinii de încălcare a hotarelor moșiei schitului Vîlcana, fiindcă Bălașa Cantacuzino nu s-a prezentat la judecată cu scrisorile.

Prea înălțate Doamne,

Dionisie ieromonah, igumenaș dela schitu Vîlcana, din acest județ Dâmbovița, jăluind înălțimii tale pentru dumneaei Bălașa sin Zoița Cantacuzino, că având sfântul schit moșie ce se numește Vîlcana și în vecinătate fiind moșia dumneaei, mai sus numitei, care nu numai că au împresurat cu stăpânire moșia schitului, ci însă au sărit și cu gâlceavă, puind țiganii de i-au dat brânci și l-au bătut rupându-i părul și barba, pentru care prin mumbașir, Ion copil de casă, de divan, ni se poruncește ca înfățișându-i înaintea noastră, să facem cercetare atât pricinii de moșie, cât și mai vârtos pentru bătae și de va fi cum au arătat jăluitorul, făcând hotărâre în scris, să ia mumbașirul pe amândouă părțile, cu cartea noastră de judecată, să-i aducă aici, la luminatul divan.

I-au înfățișat orânduitul mumbașir înaintea noastră și intrând în cercetare mai întâi pentru pricina moșiei și trebuind să fiind a se vedea scrisorile den amândouă părțile, jăluitorul igumenaș și le-au avut de față, iar cealaltă parte, adică dumneaei Bălașa, zicând că scrisorile le are la București, puindu-și soroc de șase zile ca să meargă să-și aducă scrisorile și atunci va aduce și dovezile.

Pentru pricina ceealalte madele, a bății și den acel numit soroc și până acum, trecând trei săptămâni, nu s-a mai văzut nici cu scrisori, nici fără scrisori și den această pricină, n-am putut face nici o săvârșire lunatei porunci.

Orânduitu mumbașir nemai putând adăsta aicea, se întoarse înapoi, împreună cu numitul egumenaș.

Și se va face de către înălțimea ta hotărâre, cum Dumnezeu va lumina pe domnia ta, fiind îndestulă vreme, de când se surdisește pricina aceasta.

Și anii măriei tale să fie de la Dumnezeu, mulți și fericiți.

1794 Mai 29

Ai măriei tale prea plecați slugi,

Scarlat Cîmăineanu clucer

Grigore Ghica căminar.

Arh. St. Buc., Mitropol. Ț. Rom., original L-48.

1798, aprilie 26

Plângerea ctitorilor și moșnenilor din Brănești, că Mihai Bărbătescu încalcă hotarele schitului Vîlcana și rugămintea de a orândui cercetare la fața locului.

Grădiștenii au cumpărat tot hotarul pe Vîlcănița, dela moșneni, cum arată zapisele vânzătorilor, fiecare pentru a sa parte. A rămas o delniță de pădure a dumnealui Cîrstea clucer ot Săteni, care Cîrstea au vândut-o Rizii Bălăceanu și mai pe urma Rizea Bălăceanu, lui Mihai Bărbătescu.

Mihai Bărbătescu, în vremea când s-au aflat ispravnic al județului, fără nici o temere de Dumnezeu și cu necreștinească silnicie, au început a se întinde cu urâtă de Dumnezeu lăcomie, preste cumpărătorile dumnealui Vîlcu vornicu, încât închizând și pe călugării schitului și pedepsindu-i cu bătae. Cu puterea sa a adus boieri hotarnici, cu a cui poruncă nu știm, cari i-au hotărât toată moșia Vîlcănița și toată au luat-o subt stăpânirea sa și până în ziua de astăzi, de atunci, sfântul schit nu stăpânește din dania fericitului ctitor Vîlcu vornicu, nici măcar o palmă de loc. Vreme multă trecând la mijloc, câți egumeni ai schitului, după aceasta s-au ispitit să-și caute dreapta moșie a schitului, boierii Bărbătești pe unii i-au zăticnit, i-au îmblânzit cu mituri, pe alții i-au înfricoșat cu mari laude, fiind proști și alții iarăși nefiind silitori au lăsat necăutată. Încât dela acea hotărnicie încoace, până acum, neamul acelui Mihai Bărbătescu mănâncă toată moșia Vîlcănița, a schitului Vîlcana.

La mănăstirea Glavacioc este o hotărnicie a șase boieri hotarnici din anul 1638, adică de ani 162, în care arată că egumeni dela Glavacioc, dimpreună cu postelnicu Oprea și cu frate-sau Cîrstea ot Săteni, au adus pe acei șase boieri, hotarnici, ca să hotărască moșia Făgețani a Glavaciocului, de către moșia Vîlcăniței, care o au ocolit cu seamne și cu pietri. Feciorul acelui Oprea postelnicul, anume Drăghici, au vândut toată partea lui de moșie părintească din Vîlcănița dumnealui Vîlcu vornic, după cum arată zăpisul de cumpărătoare cu anul 1675 Martie 15, iar Cîrstea fratele Oprii postelnic, au vândut toată partea lui, dintr-aceiaș moșie, lui lane cupețul și după moartea lui lane cupețul, au rămas socrul său, popa Pavlache, iar popa Pavlache au vândut-o dumnealui Vîlcu vornicul, cum arată zăpisul de cumpărătoare din anul 1676 August 4, încât toată moșia Oprii postelnicul și a frățânesău Cîrstea, au venit la mâna dunnealui Vornicul, care alăturând-o cu celelalte părți de moșie, ce le avea de cumpărătoare, le-au închinat danie sfântului schit Vîlcana, ce l-au ridicat dumnealui din temelie.

Și într-acei șase boieri hotarnici se vede și un Vasile postelnicul ot Bărbătești, dimpreună hotarnic și îndreptător.

Asemenea mai jos, tot întracea hotărnicie, arată mărturii încă doi boieri Bărbătești, pe Stoica postelnicul și Pană postelnicul.

Deci dar, deaca feciorul Oprii postelnicul și-a vândut moșia părintească dumnealui vornicului și Cîrstea frate-său, lui lane cupețul au lăsat-o după moarte socrului său popa Pavlache și popa Pavlache au vândut-o vornicului Vîlcu și dumnealui Vornicul, lipindu-le cu celelalte părți de cumpărătoare au făcut o moșie întreagă, Vîlcănița și o au închinat schitului

dumnealui, cum Mihail Bărbătescu putea să se facă stăpân acei moșii Vîlcănița și peste tot și s-o stăpânească, după cum și pâna acum, de feciorii și nepoții lui se stăpânește, fără numai necreștinească și urâta de Dumnezeu lăcomie, a lui și puterea ce au putut să aibă în acele vremi, fiind și ispravnic acestui județ, au săvârșit această nedreaptă răpire și neblagoslovită stăpinire.

Bărbăteștii sunt datori a-și arăta zapisul de cumpărătoare a acei dealnițe de pădure, ai cărei semne și măsură este știută de toți moșnenii răzeși și însuși zapisele va mărturisi adevărul de față și numai singură aceea parte ce o stăpâni cu pace și cu dreptate infundată. Și lângă aceasta a împlini sfântului schit tot venitul de când mănâncă moșia.

Peste toate acestea, acești boieri Bărbătești au început a împresura acum și moșia de danie a moșilor noștri Brăneștilor cu nespusă temere de Dumnezeu și sălnicie. Acum, întraceasta zile, Bărbăteștii au pus de au tăiat și cepul buții dela cârciuma schitului, cârciuma făcută de egumenul, în bună și dreaptă moșia sa, unde au vândut vinul schitului de zece ani și până acum. Acestea auzind eu, iegumenașul ce mă aflu acolo, am zis cârciumarului să dea cep buții și să vândă iarași vinul și Bărbăteștii își va căuta cu judecata.

Însă îndată, cum au auzit Bărbăteștii că iară au dat cep buții, au pornit cu zapciul plășii asupra cârciumarului și bătându-l foarte cumplit, i-au tăiat iară cepul buții.

Mai pe urmă au dus pe cârciumariu și în Târgoviște la ispravnici și l-au bătut la falangă, până i-au pierit limba. Și întradinsul s-a orânduit slujitor dela ispravnici, cu poruncă la zapciu, ca să risipeasca de tot acea cârciumă.

Acestea toate fără de nici o cercetare sau judecată le-au urmat ei. Asemenea și moșnenii șerbănești și alții s-au întinsu cu capul moșiilor, de au intrat în stupini, ce iaste între Vîlcăni.

Pentru acestea toate, ne rugăm milostivirii măriei tale ca să te milostivești asupra sfântului schit și spre a nu rămânea pomenirea răposaților ctitori și moșioarele ce le-au dat schitului, să nu se prăpădeasca cu tot, să fie luminata porunca măriei tale, de a se orândui doi boieri de aici, ca să meargă acolo, în fața locului și după scrisorile și zapisele cele vechi ce le are schitul, scoțând și numiții Bărbătești (și) alții ce au împresurat moșiile schitului, scrisorile ce vor fi având, să cerceteze pricina cu amănuntul, prin care de blestem asupra celor ce vor fi având știință pentru aceasta, ca să mărturisească adevărul și să hotărască și să împietrească moșia schitului, dând și înscris, pe unde să stăpânească; iar la dumnealor boierilor ispravnici ai județului să nu fim orânduiți, că nici o dreptate nu-și va afla schitul.

Și cum va fi mila măriei tale.

Ai măriei tale prea plecați și rugători către Dumnezeu :

Ioanichie monah - egumenaș

popa Costandin - ctitorul

popa Toma - ctitorul

popa Neacșu - ctitorul

Diaconul Dinul

Grigore Brăiloi împreună cu toți moșnenii Brănești ce sunt ctitori ai schitului Vîlcana.

Porunca domnului :

Io Constantin Hangerliu voievod,

Să se facă cercetarea cu deamărunul și cu carte de blestem și având în vedere legile, să cerceteze și îndrepteze și dacă sunt nemulțumiți, să-i ia mumbașirul să-i ducă la divan și cine va rămâne de lege va plăti treapădul și cheltuielile.

Arh. St. Buc., Mlitropol. Ț. Rom., original L-49, ms. 134, f. 495-496v.

ANEXA nr.7j

1798, dceembrie 11

Cartea de blestem a mitropolitului Dositei, pentru alegerea moșiei, în pricina ce are schitul Vîlcana cu Panait Matraca.

Dositei din mila lui Dumnezeu arhiepiscop și mitropolit Țării Românești, fiindcă la pricina de judecată ce are iegumenașul schitului Vîlcana din sud Dâmbovița, metohul sfintei mitropolii, cu dumnealui slugeriu, Panait Matraca, pentru o moșioară, face trebuință a descoperi semnele hotarelor vechi ale moșiei Brănești, ce easte lată danie schitului, spre pliroforia judecății.

Drept aceea dar, scriem această carte a smereniei noastre, cu înfricoșat blestem și groaznică afurisanie, asupra voastră lăcuiților din Brănești și din Vîlcana și din Sticlăreni, ce se află lăcuind în Vîlcănița, ca să arătați adevărul, în frica lui Dumnezeu, seamnele hotarelor vechi ale moșii Brăneștilor, ce iaste dată danie schitului, pe unde sunt. Și așa mărturisind adevărul în frica lui Dunmezeu, nimic tăinuind, veți fi ertați și blagosloviți, iar care din voi, ori pentru hatâr, sau enteres sau zavistie, nu veți mărturisi adevărul, unul ca acela, ca un netemătoriu de Dumnezeu și de al său suflet, proklet și afurisit să fie de domnul nostru Isus Hristos și de toate sfintele soboară ; așîșderea și de smerenia noastră ;

Hierul, pietrile să se topească și să se risipească, iar trupul aceluia, după moarte să rămâie întreg și nedeslegat ; parte și lăcaș să aibă la un loc cu Iuda și cu afuritul Ariia, să-i loveasca cutremurul lui Cain, să moștenească bubele lui Ghiezie și de toată agoniseala casii lui, să nu se aleagă ca praful în vânt și până nu va mărturisi adevărul, ertăciune nu va avea. Aceasta scriem.

Dosoftei al Ungro-Vlahiei.

1798 Dichembrie 11 zile

Arh. St. Buc., Mitropol. Ț. Rom., original L-50. ms. 134, f. 497.

ANEXA nr.7k

1799, iunie 21

Anaforaua mitropolitului Dositei, prin care înștiințează că cercetarea pricinei de împresurarea moșiei schitului Vîlcana de către Bălașa Bărbătescu, nu se poate face deoarece vechilul ei, Panait Matraca, s-a dosit și n-a vrut să iasă la judecată.

Cu smerită anafora înștiințez măriei tale, că schitul Vîlcana din sud Dâmbovița, ce este metoh al sfintei mitropolii, de sunt treisprezece luni, se află în prigonire de judecată cu Bălașa Bărbătescu pentru împresurarea moșiei schitului, ce s-au făcut de către numita și după jalba ce au dat răposatului domn Hangerliu, egumenașul schitului cerând a se cerceta pricina și a-și afla schitul dreptatea, au fost orânduit la departamentul de opt, de față cu slugeriu Panait soțul și vechilul numitei Bălașa Bărbătescu. Cercetându-se pricina cu amăruntul, prin anafora către măria ta, au găsit cu cale de a se orândui boieri acolo, în fața locului, pentru trasul moșiei, după care hotărâre a departamentului se vede că nemulțumindu-se vechilul Bărbătescu, nici apelație au vrut să facă, nici în scris să dea, că s-a mulțumit, spre a i se întări anaforeaua. Și așa văzând egumenașul că se prelungește, au pornit jalba cerând a i se izhrăni pricina și au fost orânduiți iarăși spre cercetare la dumnealui biv vel spătar Mavrocordat și dumnealui vornic Manolache Brîncoveanu, care neapucând să cerceteze pricina au căzut numitul vechil spre învoire, luând pe dumnealui vel logofăt Scarlat Cîmpineanu, de ne-au zis ca să cercetăm noi pricina, împreună cu dumnealui și cum vom găsi cu cale, ramâne mulțumit.

Noi încă având treaba, am orânduit pe fratele Argeșeu, că împreună cu dumnealui logofat Cîmpeanu, să cerceteze și să-i aducă la vreo învoire. Însă numitul vechil nu s-a ținut de cuvânt, ci s-au dosit nevrând să iasă nici la judecată, după hotărârea domnească, nici la noi, după cererea sa.

Ci fiindcă numitul sluger, vechilul se află aci, rugăm pe măria ta să fie luminată poruncă către dumnealor biv vel vornic Manolache Brîncoveanu și logofat Scarlat Cîmpineanu, ca să cerceteze pricina cu amăruntul, văzând și anaforaua departamentului ce este făcută, cum și mărturiile locuitorilor ce au dat în scris, prin cartea de blestem, înaintea dumnealor boierilor, ispravnici ot sud Dâmbovița, pentru împresurarea acestei, și să arate înălțimii tale prin anafora, spre a-și afla schitul dreptatea.

Iar anii măriei tale, dela domnul Dumnezeu, rugăm să fie mulți și fericiți.

1799 Iunie 7 zile

Al măriei tale, către Dumnezeu fierbinte rugător și smerit părinte sufletesc, Dositei al Ungro-Vlahiei.

(Urmează ponunca domnului către vătaful de divan)

Vătașe de divan, să înfățișezi pe iegumenul dela Vîlcana, cu pârâta, înaintea dumnealui biv vel dvornic Manolache Brîncoveanu și a dumnealui vel logofăt al Țării de jos, Scarlat Cîmpineanu, ca și celelalte pricine cu amăruntul și asupra dreptății să ne facă anafora.

1799 Iunie 7

Biv vel paharnic

Anafora. După luminata poruncă a măriei tale, ce ni se dă la această anaforă, a prea sfinției sale părintele mitropolit, trimetând pe orânduitorul zapciu, la slugeriu Panait Matraca, ca să fie față la judecată, ca un soțiu ce iaste pârâtei Bălașei și ca un vechil ce a mai fost, ne-au dat adeverință în scris, sub icalitura sa, cum că nu se amestecă, nici iaste vechil la această pricină. Ci fiindu judecatu, nu poate face nici o teorie pricinii, pâna nu va fi vechil din partea Bălașei Bărbătescu, care să știe toată curgerea pricinei și pe slugeriu nu-l poate sili judecata, ca fără voia sa, a se face vechil.

Și fiindca această moșie iaste ieșită dela Bărbătești, să fie luminată porunca măriei tale, cu mumbașir, la sud Dâmbovița și prin știrea ispravnicilor județului, să stea pe Mihai Bărbătescu ceauș și să-l aducă aici, ca să răspundă el la această pricină și să ia odată izbrănire, căci îndestulă vreme iaste de când se tot străgănează, iar hotărârea cea desăvârșită, rămâne a se face de la înălțimea ta.

1799 Iunie 18

Vel logofăt Scarlat Cîmpineanu

Biv vel vornic Manolache Brîncoveanu

[(Porunca domnului)] :

Io Alexandru Constantin Moruz voievod și domn al Țării Românești, orânduim pe sluga domniei mele Dumitrașcu, copil de casă la divan, să meargă și prin știrea ispravnicilor județului, luând pe numitul Mihai Bărbătescu, sa-l aducă aici să răspundă la pricina aceasta.

Arh. St. Buc., Mitropol. Ț. Rom., originalul L-53, ms. 1:34. f. 497-498.

ANEXA nr.71

1800, aprilie 29

Carte de hotărnicie a moșiei schitului Bunea din Vîlcana a slugerului Panait Matraca, făcută după porunca lui Alexandru Constantin Moruz voievod.

Dat-am cartea noastră de hotărnicie sfântului schit Bunei, ce iastă metoh sfintei mitropolii și părinților ce se află locuind într-însul, cu care să aibă a-și ținea și stăpâni moșia

Vîlcana și cu alte danii și cumpărători din Brănești și din Săteni, pe care iastă zidită, pre seamnele care aleagere și hotărnicie, având pricina de judecată la divan, chir și hotarele ei, ce iasta aleasă încă dela anul 1740 Septemvrie 13, după Ioanichie, egumenașul numitului schit, cu dumnealui slugeriu Panait Matraca, soțul dumneaiei Bălașei Bărbăteascăi, cu pricina că nu ar fi stăpânind pământ cât i s-au ales schitului la acea hotărnicie și alegere, zicând că nici acea carte de hotărnicie nu ar fi adevărată.

Din luminata poruncă măriei sale prea înălțatul nostru domn, Io Alexandru Constantin Moruzi voevod, ce iaste dată prin arătarea prea sfinției sale părintelui mitropolit, cu întărire la anaforaua dumnealui biv vel vornic Brîncoveanu și dumnealui vel logofat Scarlat Cîmpineanu, încă din anul trecut, orânduit fiind ca să sformim moșia de iznoavă, am venit la fața locului, dimpreună și cu părintele igumenului Deleanu, chir Dionisie și părintele iconom sfintei mitropolii Târgoviște, chiar Azarie, vechil sfintei mitropolii și cu egumenul schitului. Și dovedind acea hotărnicie dela anul 1740 adevărată, aflându-se și în condica sfintei mitropolii ot Târgoviste, mai întâi am ales ocolul a toată moșia ce se stăpânește de mai sus numitul schit și de slugeriu Matraca, adecă și din sus despre Brănești și din jos despre moșia Glavaciocului și nefiind pricini într-alt loc, fără numai un hotar despre Brănești și cu a lor bună voiță, s-au pus piatră.

Apoi am cercetat și pentru seamnele despărțitoare între moșia schitului, cu a slugerului și am găsit la capul dela apus și la mijloc pietre și la capul despre lalomița, locul pietrii, unde s-a pus alta.

Apoi mai pe urmă, am și sforât-o, deosebit moșia slugerului și deosebit moșia schitului, pe trăsurile ce mai jos se văd și s-au găsit moșia schitului cu prisos de stânjeni masă, 804, care prisos rămâne bun al schitului, pentru că fiind hotarele știute și neclătite despre Brănești și pietri despre moșia slugerului, cu toate că slugerul are lipsă din moșia sa, da nu poate sa-l ceară peste stăpânire de ani 59, urmată cu pietri despărțitoare, care moșie fiind dreaptă, a schitului după dreptate zicem s-o stăpânească cu bună pace, de acum înainte. Însă să se știe și trăsurile ei :

La capul dela apa lalomiței, din hotarul ce ne-au dat moșnenii din Brănești, până în hotarul slugerului stânjeni 289 ; la mijlocul moșiei, din hotarul Brăneștilor, din apa Vîcanii mari, unde este Vadul Corbului și Rîpa Șoimului, seamne nesmintite, ce să pomenesc și în cartea de hotărnicie, din anul 1740, până în piatra dela Poiana Ciorii, ce iastă pusă în coaste, despre moșia schitului, care desparte moșia schitului de a slugerului, stânjeni 893. Și la capul despre Pietrari, iar din hotarul Brăneștilor, dela Valea Căinelui, semnul pomenit și în vechea hotărnicie, până hotarul Sudulenilor, stânjeni 950, care se fac peste tot stânjeni 2132, adică, masă stânjeni, 712, și prisosesc la schit stânjeni 804 din stânjeni 638 și jumătate, ce are după hotărnicia din anul 1740, în care hotărnicie se vede că au intrat și daniile și toate cumpărăturile schitului, cari fiind împreunate din multe bucăți, pe lângă alte zise, ale egumenașului, făcea și această cerere, ca tuate daniile și cumpărătorile schitului să se deosebească cu suma lor, de stânjeni, din cap până în cap, amăgindu-se cu „simbe reizma”, ce

făcea ca toate, așa le va fi fost starea și că acei hotarnici nu le-ar fi cuprins toate, în alegerea ce au făcut.

La care cerere, nu avea nici un cuvânt, pentru că chiar după vechile zapise, se vede că unele au fost din capul moșiei până la un loc și altele de acolo, până la lalomița.

Și facându-se moșia schitului mai lungă decât a slugerului, au intrat toate, în ocolul hotarelor de mai sus arătăm. Care cunoscându-o și vechilul sfintei mitropolii, nu mai avu egumenașul cuvânt.

Drept am dat și noi sfântului schit cartea noastră, cu mulțumirea amândorura părților, că nu mai iaste a se face vre-un devagealâc, cu nici un chip și nimic despre nici o parte, pentru această pricină ce până acum au cursu, în care s-a iscălit și slugerul spre dovadă.

1800 aprilie 39.

Ioan Vîlceanu

Andonie Fotino serdar

Panait Matraca

Arh. St. Buc., Mitropol. Ț. Rom., originai L-54, ms. 1,34, f. 498-499

ANEXA nr.7m

1808, febr .3, Mitropolia Ț. Românești

Carte de blestem a mitropolitului Dositei către Dragotă și Mirea Cazacul din Vîlcana, județul Dâmbovița.

Dositeiu din mila lui Dumnezeu, arhiepiscop și mitropolit al pământului Țării Românești, scriem cartea smereniei noastre, voaua unchieș Dragotă și Mitrea Cazacul ot Vîlcana sud Dâmbovița ; către aceasta vă înștiințăm că în pricina de judecată ce iaste cuviosul chir Azarie, iconomul ot sf. Mitropolie Târgoviște, ce iaste și epistat schitului Vîlcana, metoh al sfintei Mitropolii, cu dumnealui slugerul Matraca, pentru împresurarea ce s-ar fi făcând de către dumnealui, din moșia numitului schit ; din porunca divanului fiind făcută orânduială a se cerceta în fața locului, pentru descoperirea (adevărului) scriem smerenia noastră această carte, cu înfricoșat blestem și cu groaznică afurisanie, atât asupra voastră numiților ce sunteți vechi trăitori acoloa și cu știință, cât și asupra altora cari, va fi știind pe unde sunt vechile semne și hotare ale moșiei schitului, despărțitoare de către dumnealui.

Deci dar, atât voi numiților cât și alții cari va fi știind, de veți mărturisi chiar dreptul adevăr, în frica lui Dumnezeu, nimic vicleșug făcând, care din voi va fi acela ce va urma dreptății, să fie iertat și blagoslovit, iar de care cumva nu va mărturisi fieșcare chiar dreptul,

după știința și pentru cele mai sus zise, ci va tăinui câtuși de cât, din dreapta știință a sa, ori care va fi acela netemătoriul de Dumnezeu și de al său suflet, care nu va urma dreptății, proclat să fie și afurisit de domnul nostru Isus Hristos și da 318 sfinți părinți de la Nichea și da toate sfintele săboare. Așisderea și de smerenia noastră. Fierul, pietrile să se topească și să risipească, iar trupul aceluia după moarte întreg să rămâie și nedeslegat ; parte și lăcaș să aibă la un loc cu Iuda vânzătorul și cu afurisitul Ariia. Să se desfacă pământul și să-l înghită, de viu ca pre Dathan și Aviron. Să moștenească bubele lui Ghiezi ; sa-l lovească cutremurul lui Cain și până nu va mărturisi adevărul, iertaciune nu va avea.

Aceasta scriem

1808, februarie 3
Dositei al Ungro-Vlahiei.

Arh. St. Buc., Mitropol. Ţ. Rom., L-56.

ANEXA nr.8

Catagrafia județului Dâmbovița din anul 1838
Satul Vlăcana de jos, plaiul Dâmbovița

1. – Stan, rumân, văduv, 80 ani, preot, moșnean, duhovnic; pogoane lucrate: 1; 1 cal, 1 vacă.
2. – Savu sin Enache, rumân, însurat, 55 ani, preot, scutit de clacă; Anca soția lui, 40 ani; băieți: Dumitru, 6 ani, Ion, 13 ani; fete: Ana 15 ani, Flora 12 ani; pogoane lucrate: 1 porumb, 1 fân, 2 cai.
3. – Ilie sin Manta, rumân, însurat, 55 ani, preot, scutit de clacă; Voica, soția 45 ani; băieți: Dumitru 15 ani, Bucur, 12 ani, Ion 9 ani, fete: Bucura, 19 ani, Dobra 11 ani; pogoane lucrate: 2 porumb, 2 fân, 2 cai, 2 boi, 2 vaci, 10 oi, 1 râmător, 5 stupi, 50 pruni.
4. – Pătru sin Stoica Ciurea, rumân, însurat, 50 ani, birnic, clăcaș, plugar; Floarea, soție; băiat: Ion, 8 ani; pogoane lucrate: 2 porumb, 3 fân; 4 cai, 2 boi, 1 vacă, 30 oi, 1 râmător, 50 pruni.
5. – Coman sin Lexandru – Gură mare; rumân, însurat, 45 ani, birnic, clăcaș, plugar; Dobra soție 35 ani; băieți: Bucur 8 ani, Ion 5 ani, Vasile 3 ani, Coman 1 an; pogoane lucrate: 1 porumb, 1 fân; 1 vacă.
6. – Necula sin Radu Troneci, rumân, însurat, 30 ani, birnic, clăcaș, plugar; Dobra soție, 25 ani; băieți: Ion 4 ani, Atofie 1 an; fată: Ana 2 ani; pogoane lucrate: 1 porumb, 1 fân; 1 cal, 1 vacă.
7. – Dumitru sin Ilie Văcar, rumân, însurat, 23 ani, birnic, clăcaș, plugar; Stana soție, 20 ani; băiat: Ion, 1 an; pogoane lucrate: 1 porumb, 1 fân.
8. – Ion zet Ivana, rumân, însurat, 30 ani, birnic, clăcaș, plugar; Maria soție, 25 ani; fete: Voica, 4 ani, Bălașa 2 ani, Ilinca, 1 an; pogoane lucrate: 1 porumb, 2 fân; 1 vacă.

9. – Coman sin Gheorghe Bârlog, rumân, însurat, 30 ani, birnic, clăcaș, plugar; Stanca, soție; băiat: Gheorghe 3 ani; pogoane lucrate: 1 porumb, 1 fân, 2 cai, 1 vacă.
10. – Gheorghe Bârlogu, rumân, însurat, 80 ani, birnic, clăcaș, plugar; Dobra soție, 50 ani; băiat: Dinu 10 ani, fată: Maria 13 ani; pogoane lucrate: 1 porumb, 3 fân, 2 cai, 1 vacă.
11. – Dobre sin Stan, rumân, însurat, 70 ani, birnic, clăcaș, plugar; Șuța soție, 45 ani; băieți Stan, 15 ani, Necula 12 ani, fete: Safta, 8 ani, Flora 6 ani; pogoane lucrate: 2 porumb, 2 fân; 2 boi, 1 vacă, 10 capre.
12. – Dumitru sin Bucur, rumân, însurat, 40 ani; birnic, clăcaș, cărăuș; Neaga soție, 30 ani; băieți: Ion 6 ani, Iancu 2 ani, Gheorghe 1 an; fete: Maria, 15 ani, Dumitra 10 ani, Bălașa 14 ani; pogoane lucrate: 2 porumb, 3 fân; 6 cai, 2 boi, 2 vaci, 5 stupi.
13. – Oprea sin Vladu, rumân, însurat, 40 ani, birnic, clăcaș, cărăuș; Ana soție 30 ani; fete: Maria, 9 ani, Dobra 7 ani, Ana, 5 ani, Stana 1 an; pogoane lucrate: 1 porumb, 2 fân; 2 boi.
14. – Ilie sin Marin Văcaru, rumân, însurat, 60 ani, birnic, clăcaș, plugar; pogoane lucrate: 1 porumb, 2 fân; 2 vaci.
15. – Ion sin Radu Roșu, rumân, însurat, 60 ani; birnic, clăcaș, cărăuș; Maria soție, 45 ani; băiat: Dumitru 6 ani; fată: Ilinca 10 ani; pogoane lucrate: 1 porumb, 1 fân; 4 cai, 1 vacă.
16. – Vasile sin Coman, rumân, însurat, 25 ani, birnic, clăcaș, plugar; Maria soție, 23 ani; băieți: Ion, Radu, 5 ani și 2 ani; pogoane lucrate: 1 porumb, 1 fân.
17. – Gheorghe sin Radu, rumân, însurat, 35 ani, birnic, plugar; Ana soție, 30 ani; pogoane lucrate: 1 porumb, 2 fân; 2 cai, 1 vacă.
18. – Radu sin Ion Troneci, rumân, însurat, 65 ani, birnic, clăcaș, plugar; Maria soție, 45 ani; băieți: Stan, 18 ani, Ion 12 ani, Gheorghe 9 ani, Radu 6 ani, Banu 2 ani; pogoane lucrate: 1 porumb, 2 fân; 2 cai, 1 vacă, 10 oi.
19. – Neculae sin Ion, rumân, însurat, 25 ani, birnic, clăcaș, plugar, Ana soție, 20 ani; pogoane lucrate: 1 porumb, 3 fân; 2 boi, 20 pruni.
20. – Dinu sin Ion, rumân, însurat, 40 ani, birnic, clăcaș, plugar; Ana soție, 30 ani; băiat: Dinu 8 ani; fete: Maria 6 ani, Samfira 2 ani; pogoane lucrate: 1 porumb, 2 fân; 2 cai.
21. – Ion sin Saru, rumân, însurat, 55 ani, birnic, clăcaș, plugar; Iona soție, 45 ani; băieți: Niculae 12 ani, Ion 8 ani, Mitrea 6 ani, Gheorghe 2 ani; pogoane lucrate: 1 porumb, 2 fân; 2 cai, 2 boi, 2 vaci, 10 oi.
22. – Coman sin Radu, rumân, însurat, 40 ani, birnic, clăcaș, plugar; Stana soție, 35 ani; băieți: Stoica 11 ani, Stan 3 ani; fete: Maria 15 ani, Rada 13 ani, Iona 9 ani, Ivana 6 ani; Bucura 1 an; pogoane lucrate: 1 porumb, 1 fân; 2 vaci.
23. – Marin sin Ion Ciobanu, rumân, însurat, 55 ani, birnic, clăcaș, plugar; Anca soție, 45 ani; băieți: Ion 12 ani, Stan 10 ani, Gheorghe 2 ani, Andrei 8 ani; fată: Ana 5 ani; pogoane lucrate: 1 porumb, 3 fân; 1 cal, 2 boi, 2 vaci, 10 oi.
24. – Ion sin Gligore, rumân, însurat, 50 ani, birnic, clăcaș, plugar; Maria soție, 40 ani; băieți: Ion 12 ani, Milea 10 ani; pogoane lucrate: 1 porumb, 1 fân; 2 vaci, 1 rămător.
25. – Ioniță sin Ion Știrbu, rumân, însurat, 60 ani, birnic, clăcaș, plugar; Stana soție 45 ani; fată: Maria 10 ani; pogoane lucrate: 1 porumb, 1 fân; 1 vacă.

26. – Ion sin Cîrstea Vîrlan, rumân, văduv, 50 ani, birnic, clăcaș, plugar; băiat: Neculae 5 ani; fete: Maria 12 ani, Stana 8 ani; pogoane lucrate: 1 porumb, 1 fân; 1 vacă.
27. – Matei sin Cîrstea Vîrlan, rumân, însurat, 60 ani, birnic, clăcaș, plugar; Dragomira soție 45 ani; băieți: Dumitru 10 ani, Ion 4 ani, Gheorghe 1 an; fete: Stana 13 ani, Maria 6 ani; pogoane lucrate: 1 porumb, 1 fân; 2 boi, 2 vaci.
28. – Dumitru sin Cîrstea, rumân, însurat, 65 ani, birnic, clăcaș, plugar; Stana soție 50 ani; pogoane lucrate: 1 porumb, 1 fân; 2 cai, 20 pruni.
29. – Ion sin Manta, rumân, însurat, 45 ani, birnic, clăcaș, căruțaș; Maria soție 30 ani; băieți: Ion 5 ani, Constantin 3 ani, Radu 1 an; pogoane lucrate: 1 porumb, 2 fân; 2 cai, 1 vacă; 10 stupi.
30. – Bucur sin Manta, rumân, însurat, 45 ani, birnic, clăcaș, plugar; Anca soție 30 ani; băiat: Neculae 5 ani; fete: Ana 12 ani, Safta 10 ani, Maria 8 ani; pogoane lucrate: 2 porumb, 2 fân; 1 cal, 2 vaci; 2 stupi.
31. – Mitrea sin Manta, rumân, însurat, 35 ani, birnic, clăcaș, plugar; Bucura soție 30 ani; băiat: Neculae 2 ani, fată: Maria 4 ani; pogoane lucrate: 2 porumb, 2 fân; 1 cal, 2 vaci; 20 stupi.
32. – Bucura sin Vladu, rumân, însurat, 55 ani, birnic, clăcaș, plugar; Voica soție 40 ani; băiat: Radu 6 ani; fete: Maria 10 ani, Stana 4 ani, Bucura 2 ani; pământ lucrat: 1 porumb; 1 vacă.
33. – Niță sin Vlad, rumân, însurat, 36 ani, birnic, clăcaș, plugar; Maria soție 25 ani; fete: Maria 4 ani, Bucura 1 an; pogoane lucrate: 1 porumb, 1 cal.
34. – Marin sin Vladu, rumân, însurat, 40 ani, birnic, clăcaș, plugar; Sava soție 30 ani; băiat: Dumitru 2 ani; fete: Maria 4 ani, Dumitra 1 an; pogoane lucrate: 1 porumb; 1 cal.
35. – Manta sin Stănilă, rumân, însurat, 35 ani, birnic, clăcaș, plugar; Stanca soție 25 ani; fată: Maria 3 ani; pogoane lucrate: 2 porumb, 2 vaci; 50 pruni.
36. – Dinu sin Radu Cărmidă, rumân, văduv, 60 ani, birnic, clăcaș, plugar; băiat: Gheorghe 18 ani, fete: Maria 7 ani, Flora 4 ani; pogoane lucrate: -, 2 vaci.
37. – Bucur sin Mitrea, rumân, însurat, 50 ani, birnic, clăcaș, plugar; Anca soție 40 ani; băieți: Radu 8 ani, Neculae 4 ani; fete: Ana 6 ani, Safta 2 ani; pogoane lucrate: 1 porumb, 1 fân; 1 vacă.
38. – Dinu sin Marin, rumân, însurat, 30 ani, birnic, clăcaș, plugar; Stoica soție 25 ani; băieți: Dinu 5 ani, Gheorghe 1 an; fete: Maria 8 ani, Mira 3 ani; pogoane lucrate: 1 porumb, 2 fân; 2 cai, 1 vacă.
39. – Gheorghe sin Ene, rumân, însurat, 50 ani, birnic, clăcaș, plugar; Anca soție 40 ani; băieți: Ion 6 ani, Stan 1 an; fete: Safta 10 ani, Sultana 3 ani; pogoane lucrate: 1 porumb, 2 cai, 2 vaci, 80 pruni.
40. – Tudor sin Marin, rumân, însurat, 40 ani, birnic, clăcaș, căruțaș; Voica soție 30 ani; fată: Tudora 8 ani; pogoane lucrate: 1 porumb, 2 fân; 1 cal, 1 vacă.
41. – Milea sin Stoica, rumân, însurat, 70 ani, birnic, clăcaș, plugar; Stanca soție 60 ani; băieți: Radu 8 ani, Ion 4 ani; pogoane lucrate: 1 porumb, 2 fân; 2 cai, 1 vacă.
42. – Radu sin Stoica, rumân, însurat, 60 ani, birnic, clăcaș, plugar; Maria soție 45 ani; băieți: Ion 8 ani, Radu 4 ani; pogoane lucrate: 1 porumb, 1 fân; 2 vaci.
43. – Dima sin Savu, rumân, însurat, 20 ani, birnic, clăcaș, plugar; Stanca soție 19 ani; fete: Maria 1 an, Ioana 1 an; pogoane lucrate: 1 cal, 1 vacă, 5 oi.

44. – Ștefan sin Badea, rumân, însurat, 24 ani, birnic, clăcaș, plugar; Ilonca soție 20 ani; fată: Iona 2 ani; pogoane lucrate: 1 porumb, 1 fân; 1 vacă.
45. – Ion sin Radul Bucur, rumân, însurat, 30 ani, birnic, clăcaș, plugar; Nedelea soție 25 ani; băiat: Radu 1 an; fată: Maria 3 ani; pogoane lucrate: 1 porumb, 1 fân; 2 cai, 2 vaci, 20 pruni.
46. – Matei sin Radu, rumân, însurat, 40 ani, birnic, clăcaș, plugar; Sanfira soție 30 ani; băieți: Nicolae 10 ani, Stan 6 an; fete: Stanca 13 ani, Paraschiva 12 ani; pogoane lucrate: 1 porumb, 1 fân; 1 cal, 1 vacă, 10 pruni.
47. – Marin sin Radu, rumân, însurat, 30 ani, birnic, clăcaș, plugar; Stanca soție 25 ani; băiat: Dinu 1 an; pogoane lucrate: 1 porumb, 2 fân; 2 cai, 1 vacă, 1 râmător, 10 pruni.
48. – Niculae sin Bucur, rumân, însurat, 20 ani, birnic, clăcaș, plugar; pogoane lucrate: 1 porumb, 1 fân; 1 cal, 1 vacă, 1 râmător, 20 pruni.
49. – Ion sin Nistor, rumân, însurat, 35 ani, birnic, clăcaș, plugar; Bălașa soție 20 ani; băieți: Ion 7 ani, Radu 1 an; fată: Maria 4 ani; pogoane lucrate: 1 porumb, 1 fân; 1 cal, 1 vacă, 1 râmător, 20 pruni.
50. – Ion sin Dumitru, rumân, însurat, 45 ani, birnic, clăcaș, plugar; Dobra soție 30 ani; pogoane lucrate: 1 porumb, 2 fân; 2 cai, 2 vaci; 60 pruni.
51. – Dumitru sin Marin, rumân, însurat, 50 ani, birnic, clăcaș, plugar; Dumitra soție 40 ani; băiat: Ion 9 ani; pogoane lucrate: 1 porumb, 2 fân; 2 cai, 2 vaci, 1 râmător, 5 stupi, 35 pruni.
52. – Anghel sin Rizea, rumân, însurat, 25 ani, birnic, clăcaș, plugar; Stana soție 20 ani; fată: Maria 1 an; pogoane lucrate: 1 porumb, 1 fân; 1 cal, 1 vacă.
53. – Ion sin Verzea, rumân, însurat, 40 ani, birnic, clăcaș, plugar; Păuna soție 30 ani; băiat: Dumitru 6 ani; fată: Maria 8 ani; pogoane lucrate: 1 porumb, 2 fân; 2 cai, 1 vacă, 1 râmător, 10 pruni.
54. – Coman sin Necula, rumân, însurat, 40 ani, birnic, clăcaș, plugar; Maria soție 30 ani; fată: Voica 4 ani; pogoane lucrate: 1 porumb, 2 fân; 2 cai, 1 vacă, 1 râmător, 25 pruni.
55. – Stoianu sin Nicolae, rumân, însurat, 35 ani, birnic, clăcaș, plugar; Maria soție 25 ani; băiat: Gheorghe 3 ani; fată: Ilinca 1 an; pogoane lucrate: 1 porumb, 2 fân; 2 cai, 2 vaci, 5 oi, 15 pruni.
56. – Ene sin Cîrstea, rumân, însurat, 30 ani, birnic, clăcaș, plugar; Păuna soție 23 ani; băiat: Dumitru 6 ani; fată: Ana 3 ani; pogoane lucrate: 1 porumb, 2 fân; 2 cai, 1 vacă, 10 oi, 1 capră.
57. – Ion sin Radu, rumân, însurat, 40 ani, birnic, clăcaș, plugar; Despa soție 30 ani; pogoane lucrate: 1 porumb, 1 fân; 1 cal, 1 vacă.
58. – Radu sin Ilie, rumân, însurat, 22 ani, birnic, clăcaș, plugar; Ilinca soție 18 ani; pogoane lucrate: 1 porumb, 1 fân; 1 cal, 1 vacă.
59. – Coman sin Vladu, rumân, însurat, 80 ani, birnic, clăcaș, plugar; Anghelina soție; băieți: Ionu 7 ani, Neculae 3 ani; fete: Maria 18 ani, Ana 17 ani, Bucura 15 ani, Safta 14 ani, Șuța 8 ani; pogoane lucrate: 1 porumb, 1 fân; 2 vaci.
60. – Manta Nistor, rumân, însurat, 85 ani, birnic, clăcaș, plugar; Șuța soție 70 ani; pogoane lucrate: -, animale -, pruni -.

61. – Radu sin Gligore, rumân, însurat, 75 ani, birnic, clăcaș, plugar; Maria soție 60 ani; pogoane lucrate: -, animale -, pruni -.
62. – Necula Vîrlan, rumân, văduv, 75 ani, fată: Rada 26 ani; pogoane lucrate: -, animale -, pruni -.
63. – Chițu sin Stan, rumân, însurat, 75 ani, birnic, clăcaș, plugar; Iona soție 60 ani; băieți: Dumitru 19 ani, Ion 10 ani, Radu 5 ani; fată: Maria 14 ani; pogoane lucrate: 1 porumb, 1 fân; 2 vaci.
64. – Cîrstea Hodorogu, rumân, văduv, 85 ani, birnic, clăcaș, plugar; pogoane lucrate: -, animale -, pruni -.
65. – Radu Purece, rumân, văduv, 80 ani; nici o avere.
66. – Badea sin Ion Vișan, rumân, însurat, 60 ani, birnic, clăcaș, plugar; Maria soție 40 ani; băieți: Radu 8 ani, Ion 6 ani; fete: Ana 15 ani, Ilinca 12 ani, Flora 10 ani, Maria 18 ani, Stana 16 ani; pogoane lucrate: -, animale -, pruni -.
67. – Stan Stănilă, rumân, însurat, 80 ani; soția Voica 60 ani; pământ lucrat: -, animale -, pruni -.
68. – Duțu Ivașcu, rumân, văduv, 90 ani, pământ lucrat: -, animale -, pruni -.
69. – Dinu Rumân, văduv, 75 ani, birnic, clăcaș, plugar, pământ lucrat: -, animale -, pomi -.
70. – Aldea rumân, însurat, 90 ani, birnic, clăcaș, plugar, Stana soție 80 ani; pământ lucrat: -, animale -, pomi -.
71. – Mihai Cojocar, rumân, însurat, 85 ani, birnic, clăcaș, cojocar; Stana soție 60 ani; băieți: Dumitru 20 ani, Ilie 18 ani, Matei 12 ani; fete: Maria 16 ani, Ana 5 ani; pogoane lucrate: 1 porumb, 1 fân; 2 vaci, 15 pruni.
72. – Nicolae sin popa Stan, rumân, însurat, 30 ani, birnic, clăcaș, căruțaș; Maria soție 25 ani; băieți: Ion 6 ani, Oprea 4 ani; fată: Maria 1 an; pogoane lucrate: 1 porumb, 2 fân; 2 cai, 2 vaci, 1 stup.
73. – Ion sin Popa Stan, rumân, însurat, 22 ani, birnic, clăcaș, căruțaș; Chița soție 19 ani; pogoane lucrate: 1 porumb, 1 fân; 2 cai, 2 boi, 2 vaci, 50 stupi.
74. – Nuța soția Mitrii, rumâncă, văduvă, 60 ani; băieți: Bucur 8 ani, Radu 6 ani; pogoane lucrate: 1 porumb, 1 fân; 1 vacă.
75. – Maria soția lui Bucur Bucă, rumâncă, văduvă, 60 ani, birnică, clăcașă, toarce cu furca; băiat: Stan 8 ani; fete: Stanca 18 ani, Paraschiva 6 ani; pogoane lucrate: 1 porumb, 1 fân; 2 vaci.
76. – Maria soția lui Dumitru, rumâncă, văduvă, 65 ani; birnică, clăcașă, toarce cu furca; fată: Nuța 19 ani; 1 vacă.
77. – Ioana soția lui Nestor, rumâncă, văduvă, 70 ani; birnică, clăcașă, toarce cu furca; pământ -, animale -, pomi -.
78. – Rada soția lui Radu Ion, rumâncă, văduvă, 45 ani; birnică, clăcașă, toarce cu furca; băieți: Ion 8 ani, Neculae 6 ani, Tudor 1 an; fete: Bucura 18 ani, Maria 16 ani; pogoane lucrate: 1 porumb, 1 fân; 2 vaci, 1 stup.
79. – Ana soția Savului Roșu, rumâncă, văduvă, 70 ani; birnică, clăcașă, toarce cu furca; pământ -, animale -, pomi -.
80. – Păuna soția Rizii, rumâncă, văduvă, 70 ani; birnică, clăcașă, toarce cu furca; fete: Maria 19 ani, Stanca 26 ani; pogoane lucrate: 1 porumb, 1 fân; 2 vaci.

81. – Ilinca soția lui Ene, rumâncă, văduvă, 70 ani; birnică, clăcașă, toarce cu furca; pământ -, animale -, pomi -.
82. – Gherghina soția lui Vlaicu, rumâncă, văduvă, 90 ani; birnică, clăcașă, toarce cu furca; pământ -, animale -, pomi -.
83. – Șuța soția popii Coman, rumâncă, văduvă, 80 ani; birnică, clăcașă, toarce cu furca; pogoane lucrate: 1 porumb.
84. – Stanca soția lui Ion Troneci, rumâncă, 80 ani, văduvă, birnică, clăcașă, toarce cu furca; pământ -, animale -, pomi -.
85. – Dobra soția rumâncă, văduvă, 75 ani, birnică, clăcașă, toarce cu furca; nici o avere.
86. – Bucura Popeasca, rumâncă, văduvă, 75 ani; birnică, clăcașă, toarce cu furca; fată: Dina 10 ani.
87. – Ivana soția lui Vlaicu, rumâncă, văduvă, 85 ani, birnică, clăcașă, nici o avere.
88. – Dobra soția Radului Duță, rumâncă, văduvă, 70 ani, birnică, clăcașă; toarce cu furca, nici o avere.

ANEXA nr.8-B

Catagrafia județului Dâmbovița din anul 1838 satul Poroineni
(Vîlcana de Sus)

1. *Ion sin Ion Troneci*, înșurat, preot, 50 ani, Stanca soție, 35 ani; copiii: Gheorghe 8 ani, Neculae 6 ani, Sanfira 14 ani, Maria 10 ani, Ana 4 ani.
2. *Stan sin Niculae Furnică*, 45 ani, mazil, clăcaș, plugar; Dobra soție, 30 ani; copii: Maria 4 ani, Stanca 2 ani.
3. *Dumitru sin Șărbănuș*, 70 ani, birnic, plugar; Maria, 30 ani, soție; copii: Dumitru 15 ani.
4. *Ion sin Dumitru*, 30 ani, birnic, clăcaș, plugar; Maria 26 ani soție.
5. *Nedelcu sin Nicul*, 45 ani, birnic, clăcaș, plugar; Sanfira 20 ani, soție; copii: Oprea 4 ani, Joița 1 an.
6. *Anatolie sin Marica*, 30 ani, birnic, clăcaș, plugar; Voica 26 ani, soție copii: Maria 2 ani.
7. *Ion sin Onția*, 35 ani, birnic, clăcaș, plugar; Cantanda 25 ani, soție; copii: Ion 4 ani, Neculae 3 ani, Ilinca 3 ani.
8. *Marin sin Marin*, 60 ani, birnic, clăcaș, plugar; Neacșa, 45 ani, soție; copii: Ion 9 ani, Stan 5 ani, Oancea 3 ani.
9. *Dragomir sin Stanciu*, 36 ani, birnic, clăcaș, plugar; Maria, 26 ani, soție; copii: Dumitru 3 ani, Ilinca 4 ani, Maria 1 an.
10. *Oancea sin Furnică*, văduv, 85 ani, birnic, clăcaș, plugar.
11. *Stan sin Oancia*, 25 ani, birnic, clăcaș, plugar; Paraschiva 20 ani, soție.
12. *Ion sin Stanciul*, 26 ani, birnic, clăcaș, plugar; Păuna 20 ani, soție.

13. *Gheorghe sin Stana*, 35 ani, birnic, clăcaș, plugar; Ilinca 22 ani, soție; copii: Ion 2 ani, Maria 1 an.
14. *Banu Cruceru*, 70 ani, văduv, birnic, clăcaș, plugar.
15. *Radu sin Banu*, 30 ani, birnic, clăcaș, plugar; Maria 26 ani, soție; copii: Dobra 1 an.
16. *Nică sin Bran*, 36 ani, birnic, clăcaș, plugar; Maria 26 ani, soție; copii: Ion 6 ani, Dumitru 4 ani, Stanca 2 ani.
17. *Ion Țuțuianu*, 34 ani, birnic, clăcaș, plugar; Stanca 30 ani, soție; copii: Radu 5 ani, Maria 4 ani.
18. *Stan sin Marin Șarban*, 35 ani, birnic, moșnean, plugar; Ioana, 25 ani, soție; copii: Maria 3 ani, Păuna 1 an.
19. *Matei sin Stoica*, 32 ani, birnic, clăcaș, plugar, Ilinca 25 ani soție; copii: Neculae 1 an, Ana 3 ani.
20. *Gheorghe sin Vladu*, 28 ani, birnic, clăcaș, plugar, Maria 23 ani, soție.
21. *Andrei sin Neculae*, 28 ani, birnic, clăcaș, plugar; Stanca 24 ani soție; copii: Smaranda 6 ani, Maria 4 ani, Dumitru 3 ani, Stana 1 an.
22. *Ion sin Stoica Tătărașu*, 30 ani, birnic, clăcaș, plugar; Stana 33 ani, soție; copii: Maria 13 ani, Pătru 8 ani.
23. *Ion Zetu Ilinca*, 32 ani, birnic, clăcaș, plugar; Maria 25 ani, soție; copii: Ion 3 ani.
24. *Nedelcu sin Ion*, 35 ani, birnic, clăcaș, plugar; Neaga soție, 25 ani; copii: Mihai 4 ani, Gheorghe 2 ani.
25. *Gheorghe sin Stoica*, 35 ani, birnic, clăcaș, plugar; Maria 30 ani, soție; copii: Ion.
26. *Nică sin Stoica Tătărașu*, 35 ani, birnic, clăcaș, plugar; Stanca 26 ani soție; copii: Necula 5 ani, Ion 2 ani.
27. *Niță sin Petru*, 23 ani, birnic, clăcaș, plugar; Maria 20 ani, soție.
28. *Anatofie sin Pătru*, 30 ani, birnic, clăcaș, plugar; Stanca 35 ani, soție; copii: Drăgana 3 ani.
29. *Gheorghe sin Sărbănuș*, 25 ani, birnic, clăcaș, plugar; Magdalena 19 ani soție; copii: Marina 1 an.
30. *Pătru sin Constandin*, 60 ani, birnic, clăcaș, plugar; Paraschiva 40 ani, soție; copii: Constandin 8 ani, Gheorghe 3 ani, Joița 6 ani.
31. *Neculae sin Stoica Sîrbu*, 33 ani, birnic, clăcaș, plugar; Dobra 20 ani, soție.
32. *Ion sin Voicu Gărgăneș*, 40 ani, birnic, clăcaș, plugar, văduv; copii: Anghel 8 ani, Badea 6 ani, Maria 4 ani.
33. *Stanciul sin Voicu Gărgăneș*, 60 ani, birnic, clăcaș, plugar; Stana 45 ani soție; copii: Păuna 16 ani, Dobra 10 ani, Stana 5 ani, Ilinca 3 ani.
34. *Ion sin Gheorghe Nicul*, 25 ani, birnic, clăcaș, plugar; Voica 20 ani soție; copii: Dobra 2 ani.
35. *Maria sin Gheorghe*, 35 ani, birnic, clăcaș, plugar; Anca soție 30 ani; copii: Flora 5 ani, Maria 3 ani, Dobra 1 an.
36. *Badea Miloi*, 60 ani, birnic, clăcaș, plugar; Neacșa 45 ani soție; copii: Gheorghe 10 ani, Stan 15 ani, Ana 8 ani, Ilinca 6 ani.

37. *Radu sin Gheorghe Bîrlog*, 30 ani, birnic, clăcaș, plugar; Maria 22 ani soție; copii: Constandin 2 ani.
38. *Sărbăni sin Gheorghe*, 70 ani, birnic, clăcaș, plugar; Ștefana 60 ani soție; copii: Gheorghe 16 ani, Andrei 8 ani, Paraschiva 12 ani.
39. *Vasile sin Nițu Burcă*, 40 ani, birnic, clăcaș, plugar; Stana 30 ani, soție; copii: Ion 13 ani, Nedelcu 4 ani, Voica 12 ani, Stana 8 ani, Dobra 6 ani.
40. *Radu sin Stan Burcă*, 63 ani, birnic, clăcaș, plugar; Sanda 35 ani soție; copii: Dumitru 9 ani, Neculae 4 ani, Flora 6 ani, Sava 1 an.
41. *Matei sin Chițu Burcă*, 60 ani, birnic, clăcaș, plugar; Chița 40 ani soție; copii: Stan 12 ani, Anghel 8 ani, Vasile 6 ani, Neacșa 20 ani.
42. *Constandin sin Voicu*, 50 ani, birnic, clăcaș, plugar; Neacșa 40 ani soție; copii: Dobra 20 ani.
43. *Banu sin Chițu Burcă*, 35 ani, birnic, clăcaș, plugar; Stana 30 ani soție; copii: Radu 6 ani, Ion 3 ani, Maria 8 ani, Flora 1 an.
44. *Neculae sin Neculae Furnică*, 45 ani, birnic, clăcaș, dulgher; Ilinca 35 ani soție; copii: Stan 3 ani, Maria 5 ani, Neacșa 1 an.
45. *Stan sin Tudor Lungu*, 60 ani, birnic, clăcaș, plugar; Maria 50 ani soție; copii: Pătru 12 ani, Sultana 1 an.
46. *Ion sin Oproiu*, 70 ani, birnic, clăcaș, plugar; Stana 50 ani soție; copii: Ion 12 ani, Marin 10 ani, Sofia 16 ani, Ilinca 8 ani, Flora 4 ani.
47. *Ilie Ungureanu*, 50 ani, birnic, clăcaș, plugar; Flora 40 ani soție; copii: Gheorghe 12 ani, Andrei 8 ani.
48. *Dumitru sin Ion Diaconu*, 45 ani, birnic, clăcaș, plugar, văduv; copii: Maria 8 ani, Stana 6 ani, Constanda 4 ani, Dumitru 2 ani.
49. *Oancea sin Ion Diaconu*, 30 ani, birnic, clăcaș, plugar; Maria 20 ani soție; copii: Ion 1 an.
50. *Anghel sin Ion Broiban*, 50 ani, birnic, clăcaș, plugar; Maria 28 ani soție; copii: Ion 6 ani.
51. *Pătru sin Ion Diacon*, 70 ani, birnic, clăcaș, plugar; Stanca 50 ani soție; copii: Marin 12 ani, Stanca 8 ani, Maria 6 ani.
52. *Gheorghe sin Radu Grecu*, 65 ani, birnic, clăcaș, plugar; Marica 40 ani soție; copii: Ion 14 ani, Dumitru 10 ani, Neculae 3 ani, Maria 6 ani, Iona 4 ani, Dobra 2 ani.
53. *Niță sin Maria Mihăloaie*, 30 ani, birnic, clăcaș, plugar; Smaranda 25 ani soție; copii: Radu 6 ani, Oprea 4 ani, Ioana 1 an.
54. *Stoican Marin*, 25 ani, birnic, clăcaș, plugar; Maria 20 ani soție; copii: Maria 1 an.
55. *Stan sin Radu Grecu*, 45 ani, birnic, clăcaș, plugar; Stana 30 ani soție; copii: Ion 8 ani, Gavrilă 6 ani, Neculae 4 ani, Maria 12 ani.
56. *Neculae sin Stana Grecu*, 45 ani, birnic, clăcaș, plugar; Chița 30 ani soție; copii: Ion 4 ani, Maria 2 ani.
57. *Banu sin Radu Lăcătușu*, 33 ani, birnic, clăcaș, cojocar, văduv; copii: Ion 8 ani, Neculae 6 ani, Gheorghe 4 ani, Chița 2 ani.
58. *Necula sin Nițu Burcă*, 36 ani, birnic, clăcaș, plugar; Ilinca 30 ani soție; copii: Gheorghe 10 ani, Mihalache 8 ani.

59. *Gheorghe sin Tudor Lungu*, 38 ani, birnic, moșnean, cărăuș; Iona 40 ani soție; copii: Mihalache 10 ani, Ion 8 ani.
 60. *Neculae Furnică*, 90 ani, birnic...; Maria 75 ani soție.
 61. *Stoica Cîciu*, 80 ani...Neacșa 70 ani soție...
 62. *Stanciu Limbricea*, 90 ani...Maria 80 ani, soție...
 63. *Necula Neculăescu*, 80 ani, clăcaș...Maria 70 ani, soție...
 64. *Nițu sin Nicu*, 85 ani, văduv.
 65. *Radu sin Bîrlog*, 80 ani, scutit, clăcaș, dorobanț; Dobra 63 ani soție; copii: Stan 30 ani, Ion 16 ani, Ana 12 ani.
 66. *Radu sin Tudor*, 32 ani, scutit, clăcaș, dorobanț; Iliana 26 ani soție; copii: Constandin 4 ani, Ana 2 ani.
 67. *Maria sin Enache*, 45 ani, văduvă, birnică, clăcașă, toarce cu furca; copii: Banu 14 ani, Ion 8 ani, Flora 20 ani.
 68. *Anca sin Neculae Ciocoiu*, 60 ani, birnică, clăcașă, toarce cu furca; copii: Gavrilă 14 ani.
 69. *Maria Mihăloaie*, 65 ani, birnică, clăcașă, toarce cu furca, văduvă; copii: Marin 15 ani.
 70. *Dumitrache*, 78 ani, țigan, boeresc, clăcaș, fierar; Păuna 60 ani soție; copii: Gheorghe 23 ani, Dumitru 18 ani, Anca 14 ani, Păuna 10 ani.
 71. *Ion sin Dumitrache*, 40 ani, țigan boeresc, clăcaș, fierar; Maria 30 ani soție; copii: Ion 6 ani, Stan 4 ani, Marin 2 ani, Stanca 10 ani.
 72. *Oprea sin Dumitrache*, 32 ani, țigan boieresc, clăcaș, toboșar, Ana 25 ani soție.
- Arhivele statului București, Catagrafia de populația birnică și scutită din Țara Românească, pe anul 1838, nr. Arhivă 64, Plaiul Dâmbovița, f. 67.

ANEXA nr.9

Catagrafia de toată zestrea mișcătoare a Sf. Mitropolii și a schiturilor ce sunt metoace ale aceeași sfinte case.

Anul 1849, luna noiembrie 11.

Schitu Bunea din județul Dâmbovița

1 masă de stofă cu flori de mătase la Sf. prastol	1 antimis
1 idem de cit roșu cu flori	1 evanghelie
1 idem de pânză groasă	1 idem mai mică cu foi stricate
1 chivot de tinichea pentru Sf. Taine	2 liturghii
1 cruce mare de sidef, cu scaun, răstignirea Domnului	1 masă de stambă la proscomidie
2 sfeșnice de madem pă sf. masă	1 idem de stofă
	1 penticosar
	1 disc de cositor

1 zveadă
1 linguriță de argint
1 copie a. de her.
2 sfeșnice de alamă
1 teplată de tinichea
1 policandru de alamă cu 14 sfeșnice
4 icoane mari în tindă
1 zveară cit albastru cu flori cu galben
4 sfeșnice mici purtărețe în tindă
1 steag zugrăvit, botezul Domnului
1 tetrapod de lemn sadea
12 mânere, de luni
12 idem cu viețile sfinților
1 octoih
1 cazanie
1 penticostar
1 psaltire
1 ceaslov
1 octoih mic
1 apostol
1 triod
1 pavecernie
1 moliftelnic
1 ceaslov vechi
1 idem mai mic
1 acatistar mic
4 icoane împărătești
1 idem alături Sf. voievozi
4 poale la icoane de stambă
2 tetrapoade
11 candelă de madem
2 sfeșnice de lemn zugrăvite, mici
1 epitafion, zugrăvit pă pânză
2 psaltiri mici
1 paterie
1 carte cu...Sf. Ioan Gură de Aur
1 toacă de her cu două lanțuri
1 sfită de mătase verde cadrilată
1 idem de cit..cu flori verzi și galbene
1 idem de cit cu flori negre și albe

1 idem de stofă albă cu vărgi de fir galben și mătase verde
1 stihar de cit cu flori galbene
1 idem de stofă piersicie cu vărgi subțiri de fir
1 idem de cit „căhutiu”
1 idem de stambă neagră cu vărgi verzi
1 idem de cit „havain” cu vărgi galbene și verzi
1 epitrahil de catifea verde, vechi
1 epitrahil de plisă neagră
1 perenă...de stofă albastră cu flori roșii
1 carte de învățături către duhovnic
1 idem înfruntare jidovilor
1 idem scrisă...pentru chipul călugărului
1 idem minunile Maicii Domnului
1 idem cu cei 12 psalmi
1 idem a Sf. Ioan Zlatea
1 idem a cuviosului Teodosit Studitul
1 procoviță de stambă cu vărgi roșii și albe
1 procoviță de mătăsărie pătlăginie
1 procoviță de stambă cu flori negre și albe
1 procoviță de mătăsărie căhutie cu flori de mătase albastră
1 procoviță de mătăsărie căhutie cu flori de mătase cusute
1 procoviță de stofă căhutie cu flori verzi și roșii
1 procoviță de stofă căhutie cu flori de fir galben
1 procoviță de cutnie roșie, cu vărgi albastre și floricele
1 procoviță de stambă căhutie cu flori albe și roșii
1 procoviță de stofă căhutie de flori cusute cu mătase roșie
1 procoviță de stofă cusută cu fluturi
1 procoviță de cutnie cu vărgi pătlăginii și negre
1 procoviță de cutnie havain cu vărguțe albe
1 procoviță de cit albastru cu flori galbene

1 procoviță de cit căhuti cu flori albastre și pătlăginii
 1 procoviță de stofă vărgată cu flori roșii
 1 procoviță de cit căhuti cu flori albastre și roșii
 1 procoviță de stambă cu flori albastre și negre
 1 procoviță de pambriu albastru cu flori negre și roșii
 2 dvere la ușile împărătești de cit vărgat
 1 paiaș de stambă albă cu flori roșii, cu două paftale de argint
 1 paiaș de tratidan cafeniu
 1 paiaș cusut cu fir cu 2 paftale de argint
 2 paftale de argint, fără colan, în chipul stridii
 6 burie
 1 butoi ca de 30 vedre
 1 idem ca de 40 vedre
 2 procoave de lână vărgate
 1 hambar
 1 procoviță de stambă cu flori albe și negre
 1 procoviță de stofă galbenă cu flori de mătase verzi și albastre

1 procoviță de plisă roșie
 1 procoviță de mătăsărie galbenă cusută cu mătase roșie
 1 procoviță de cit cu flori negre în vărgi
 1 poală de stambă neagră
 1 poală de atlas pătlăginie
 1 masă de pânză

Alte lucruri ale schitului

1 căldare de aramă ca de 3 oca
 2 căldare mici pentru botez
 1 tigă mică
 1 cazan de aramă ca de 35 oca
 3 cai
 2 boi de jug
 1 căruță de cai, cu cercuri de fier
 1 căruță mai mică de boi, asemenea

Academia R.S.R. Catagrafia de odoare din 1849 ms. 919, f. 48

ANEXA nr.10

Plaiul Dâmbovița

1. 1 potir de cositor	11. 2 poale vechi, una de mătăsărie, cu flori galbene și alta de cit, mici
2. 1 linguriță de madem	12. 1 epitaf de pânză, vâpsit, vechi, cu chenar de lână
3. 1 stea de fier	13. 1 poală veche, cu câmpu roșu și cu flori albe, mari
4. 1 copie de fier	14. 1 cutie tinichea în care sunt Sf. Taine
5. 1 procoviță de stofă, cu chenarul de fir	15. 1 masă de pânză albă, groasă, veche
6. 1 procoviță de cit albastru simplă	16. 1 clopoțel mic de acioaie
7. 1 procoviță de mătase, veche, cu flori verzi și roșii	17. 1 cruce îmbrăcată cu sidef
8. 1 idem, de mătase verde	
9. 1 idem, de cit vechi, alb cu flori negre	
10. 1 idem de pânză cu chenar roșu veche	

18. 1 Sf. Antimis de pânză cu căptușeală albastră
19. 1 sfită de mătase, veche, albastră cu flori roșii și galbene cu șiret de fir galben
20. 1 sfită de mătase în vârgi, albastră cu șiret de mătase galbenă
21. 1 stihar de stofă de mătase, cu față albastră cu flori roșii și galbene
22. 1 epitrahir negru de plisă, cu șiretu galben, de fir, vechi
23. 1 idem, de mătase albă, ruptă, și șiret galben de fir
24. 1 idem, de damasc cu flori galbene, cu șiret galben, vechi
25. 2 macavițe de damasc, de lână, vechi, rupte
26. 1 urar vechi, rupt, de stambă
27. 1 patrafir rupt, de mătase alb
28. 1 ibric mic, de tinichea
29. 2 sfori de damasc, cu flori galbene la ușile împărătești
30. 2 poale de cit, scurte, vechi, în altar
31. 1 prosop mic
32. 1 poală mică de cit cu cruce de fier la mijloc, roșie la Maica Domnului
33. 1 poală de cit, în chenaruri la Sf. Nicolae
34. 1 mahramă de tulpan, alb, cu flori de fir pe margini la Maica Domnului
35. 1 mahramă de mătase cu lână verde, cu flori albe
36. 1 mahramă de tulpan, veche cu flori
37. 1 beteală de fir galben
38. 5 poale, una de damasc, ruptă, roșie și două de cit vechi și alta de mătase în vârgi, galbenă veche
39. 5 icoane împărătești, simple, în biserică la iconostas, vechi
40. 2 sfeșnice de fier în tindă, mici, în locul sfeșnicelor împărătești
41. 2 sfeșnice de lemn, purtate, cu capace de tinichea, vâpsite
42. 5 candelă de cositor
43. 1 candelă de sticlă, cu zale de sticlă
44. 1 policandru cu 14 sfeșnice mici de alamă, cu lanț de fier
45. 1 clește de lemn pentru policandru
46. 1 iconostas de lemn
47. 2 tetrapode de lemn
48. 2 icoane împărătești, mici
49. 2 candelă de alamă, galbene
50. 2 sfeșnice de lemn, mici
51. 2 tulpăne vechi, albe
52. 2 poale de mătăsărie, vechi, albastre
53. 4 poale de mătase vechi, cu mai multe fețe
54. 1 perdea de cit albastru
55. 1 icoană mușama numită Erusalimu
56. idem, de lemn, veche
57. 1 steag pentru botezul Domnului
58. 1 liturghie veche
59. 1 triodu
60. 1 ceaslovu
61. 12 mânere, pe 12 luni
62. 1 ohtoic mic
63. 1 idem mare
64. 1 canonar
65. 1 saltire veche
66. 1 apostol
67. 1 penticosar
68. 1 icoană veche prăsnicar
69. 1 sfeșnic mic de alamă
70. 2 clopote: unul mai mare și unul mai mic
71. 1 anaforniță de tinichea
72. 1 bucoavnă
73. 1 tinichea de unt-de-lemn
74. 2 sticle jumătăți

75. 1 toacă	91. 1 idem, galben de lână
76. 1 casă de gard tencuită, şindrilită, cu o odaie mare şi două mici cu două ferestre, cu şapte geamuri	92. 1 idem, mic, alb de mătase
77. 1 pat mare de scânduri	93. 5 rucoviţe vechi, în mai multe feţe, de stofă şi materie de lână
78. 1 ţol de lână, alb, cu vârgi negre	94. 1 şiret de fir galben, patru coţi
79. 1 velniţă cu mai multe vârgi	95. 1 tron de lemn
80. 1 pernă de lână, umplută cu lână	96. 2 cădelniţe de aramă
81. 4 cărţi, două sârbeşti şi 2 greceşti	97. 1 icoană Maica Domnului de hârtie
82. 1 idem grecească	98. 2 scaune de lemn, 1 mic şi 1 mare
83. 3 sfite de mătase; 1 veche verde şi două de lână, una galbenă şi una neagră cu bobite albe	99. 2 linguriţe de cositor, de dulceaţă
84. 2 procoviţe de cit	100. 1 tablă de dulceaţă de fier (tinichea)
85. 1 idem de stofă	101. 5 case de gard învelite cu coceni şi ruinate, însă una de vârghii
86. 4 procoviţe de stofe de mătase în mai multe feţe	102. 1 vie, cu trei pogoane cu totul în valea Bradului
87. 1 idem, de lână albastră	103. 1 pivniţă de vârghii şi şindrilită
88. 1 idem, de mătase albă, veche	104. 1 teasc vechi de lemn
89. 1 antimis vechi de atlas	Subprefect, indescifrabil
90. 1 idem, veche de mătase	

Arhiv. Stat. Bucureşti, Minist. Cultelor şi instrucţiuni publice. Dr. 1374/1863

ANEXA nr.11

- Copie -

COMUNA CUCUTENI

Schitu Bunea sau Vîlcana de Jos

Procesu-verbalu 1865 iunie 23

Comisia plaiului Dâmboviţa, instituită după art.24 din legea rurală, procedând la lucrările sale şi la proprietatea ce are statu, numită schitu Bunea în ocolul acestei comune, s-au constatat că pământul proprietate se află domiciliat cincizeci locuitori ale căror categorii s-a constatat din tabloul prezentat de primarul respectiv şi din biletele de socoteală, că sunt precum urmează:

- cinci locuitori fruntaşi
- paisprezece locuitori cu braţele
- douăzeci şi nouă locuitori cu braţele

- doi mărgini în stânjani pătrați pentru casă și grădină.

Pe care baze le-a recunoscut și Comisia dreptu de împrumut, câte unsprezece pogoane frunțașilor, câte șapte pogoane și prăjini nouăsprezece la mijlocași și câte patru pogoane și cincisprezece prăjini la pălmași. Iar celor mărginiți în stânjani pătrați, pentru casă și grădină, cincisprezece.

Astfel pământul ce trebuie să dea statul pe seama acestor clăcași este de pogoane două sute nouăzeci și opt, prăjini cinci, iar prețul despăgubirilor este de lei patruzeci și șapte de mii, treisute patruzeci și nouă, parale zece.

Drept aceea s-a încheiat prezentul jurnal de constatare, în număr triplu, conform instrucțiunilor ad hoc.

Nae Marinescu din partea proprietarilor
Semnați Ion Diaconescu, fiscu
Niță Boboacă, al comunelor

ANEXA nr.12
ACT DE DELIMITARE

În urma angajamentului ce ma luat vis-a-vis de dumnealor moștenii Mircești proprietari, în trupul numit Vîlcana de Jos, com. Cucuteni, din plaiul Dâmboviței, a le opera delimitarea pământului cedat după legea rurală, locuitorilor foști chiriași în acea moșie, astăzi vrând subsemnatul inginer hotarnic în fața locului, mi-a prezentat numiții locuitori tabela comisiei de constatare, în care sunt împrumutăriți în comptul d-lor, însă:

	<i>pogoane</i>	<i>stânjani</i>
3 locuitori frunțași	23	-
16 „ mijlocași	124	862
6 toporași	27	972
cărora li se cuvine pog.	185	540

La aceștia se mai adaugă câte 398 stânjani la 23 case căci pentru doi locuitori se respectează locul, 7 pogoane, în total 192 pogoane.

Apoi arătându-mi numiții moșteni că moșia fiind în destulă întindere, urmează a li se da complet legiuitele.

Hotarele din punctul de la capul podului peste apa Vîlcana, arătat pe plan sub nr.1, merge în susul apei până la colțul gardului lui Mihai, de acolo pe gard spre drum până la colțul de lângă drum, trece drumul prin linie dreaptă până în spatele casei lui Ion Burtoiu, de acolo linie dreaptă la casa lui Ion Teodor, deasupra casei lui Stan Budea, prin hotarul piscului, apoi în linie dreaptă trece pe piscul

deasupra înfundăturii casei lui Șerb, până la curătura lui Antofie Vișean, în Vâlcana Suceava, hotar cu moșia Moșăieni, apoi pe la curătura lui Radu Bucă, pe marginea pădurii până la Radu Mitrescu, în hotarul mitropoliei, apoi apucă în jos și ese iar la pod (205 pogoane stâneni 376), adică:

	<i>pogoane</i>	<i>stâneni</i>	cele cuvenite locuitorilor
	192	622,	ale preotului Arghir, ca
	2	648	moșnean în acest sat
4.	înzestrați de postelnicul Radu, cedate zestre		
6.	înfundătura casei lui Șerban și		
	400 locul ocupat de biserici, pentru care nu		
	s-a prevăzut pământul de cămine.		

Drept aceea, pentru recunoașterea în viitor a spațiului cuvenit locuitorilor foști chiriași, am dat acest act împreună cu planul ce anexează aici.

1868 iunie 35

(semnătura) inginer hotarnic

I. Bărbulescu

ANEXA nr.13

ACTU DE DELIMITARE

Subsemnatul, după angajamentul ce am avut de la Onor Ministru alu Finanțelor, ca conform noii lege rurale, promulgată la 14 august 1864 se deosebescu pogoanele legiute sătenilor, foștilor clăcași, după proprietățile statului, din districtul Dâmbovița, am mers la satul Vîlcana de jos, din plaiu Ialomița, unde având în vedere lista de numărul și clasificățiunea locuitorilor, se adună pogoanele următoare, însă pentru:

	pogoane	stâneni pătrați
5 frunțași a 11 pogoane	55	-
4 mijlocași a 7 pogoane și		
29 prăjini ...	109	108
20 pălmași a 4 pog. și 15 prăjini		
2 cu drept de case	134	162
Suma 50 locuitori la cari se cuvine	298	270

Pentru locuri de casă a 398 stâneni moșie
Biserica se află pe altă moșie.

S-a dat pogoane treisute treisprezece, stânjeni 730.

Ocolul acestei moșii merge din semnul A, tot pe Vâlcana în sus, până la semnul B, d'aici stânjeni 130 până la C, d'aici stânjeni 90 până la D, d'aici stânjeni 57,5 la E, d'aici stânjeni 140 la F, d'aici stânjeni 64 la G, d'aici stânjeni 98 la Plută în plai, d'aici tot pe plaiu la seamnu numit Islazu Mare, d'aici la Islăzior, d'aici la Ștejar, d'aici la Vasilie, d'aici la Ghicioaia, d'aici la Curături, d'aici stânjeni 195 la semnul D, d'aici pe valea Câinelui iarăși la semnul A, unde s-a început ocolul acestei moșii.

Opsprezece case au rămasu pe terenul rămas statului, adică la cătunul Vîrlani 11 case și la Valea Câinelui 7 case.

Aceste case se vor strămuta la locurile sau vetrele lor, rezervate în moșia comunii, fiind foarte risipite.

Figura acestei moșii a comunei s-au delimitat după indicarea avocatului public, D-nu Mărculescu și de față cu d-nu arendașu după această moșie.

Inginer Scarlat Poppoviciu

Comuna Vîlcana de Jos
4 aug. 1865

ANEXA nr.14

Împroprietărirea clăcașilor de la 1864

Tabela litera A de constatarea numărului clăcașilor, a categoriilor și a sumei despăgubirilor cuvenite proprietarului.

În moșia mănăstirii Bunea, moșia statului.

Fruntașii figurează cu câte 4 boi, 11 pogoane și despăgubiri de câte 133 lei :

1. Gh. Soianu, 2. Neculae R. I. Troneciu, 3. Gh. Popescu, 4. Ion Dumitru, 5. Radu Ciocan

Mijlocașii sunt notați cu câte 2 boi, 7 pogoane și 19 prăjini, despăgubiri 100 lei și 24 parale:

1. Gh. Saru , 2. Neculae I. Saru , 3. Dinu Popescu, 4. Dumitru Roșu, 5. N. Marin, 6. Neculae Dobre , 7. Gh. Neaga, 8. Ion Manta, 9. Milea Coman, 10. Ion N. Troneciu, 11. Ghiță Coman 12. Ion Stângaciu , 13. Gh. Radu Troneci, 14. Stan Troneci.

Pălmașii aveau 4 pogoane și 15 prăjini iar despăgubirile erau de 71 lei și 20 parale:

1. Dumitru Ene, 2. Casa răposatului Dumitru Radi, 3. Dumitru Neaghi, 4. Ene Stoeanu, 5. Dinu Ene Verlan, 6. Nicolae Aronu, 7. Tănase Ioniță, 8. Ion Coman, 9. Ion Saru 10. Radu Nițului, 11. Stan Coman, 12. Stan Saru, 13. Ion Popa Neculae, 14. Ion Gh. Popescu 15. Gh. Ana Oproae, 16. Ion Ana Oproae, 17. Ion Dobrescu, 18. Ion Stana, 19. Ion Ciocu, 20. Năstase Cucuteanu, 21. Ion Cucuteanu, 22. Marin Stângaciu, 23. Coman Nemuțu, 4. Ion Troneciu, 25. Stoica Coman, 26. Radu Mitroi, 27. Casa răposatului Ion Nemuț, 28. Coman Nicula, 29. Nicolae Radu.

În moșia mănăstirii Mărgineni

Fruntași cu 4 boi și 11 pogoane, despăgubiri de 133 lei: Marin Pătroiu

Pălmași având 4 pogoane și 15 prăjini, despăgubiri de 71 lei și 20 parale:

1. Oancea Diaconu, 2. Gheorghe Cojocaru, 3. Ion Tudorescu, 4. Casa răposatului Ion Țuțuianu.

Numai pentru casă 398 stânjeni

1. Ion Ion Feraru, 2. Radu Tudoru, 3. Coman Ciocan.

În moșia Mitropoliei, Pucioasa

Mijlocași - 2 boi, 7 pogoane și 19 prăjini, despăgubiri 100 lei și 24 parale:

1. Dumitru Popescu , 2. Neculae Mitrescu, 3. Mitrea Manta, 4. Casa răposatului D. Păduraru, 5. Radu Mitrea, 6. Ion Ion Manta, 7. Vasile Zetu Bucuru, 8. Ion Popa Ilie, 9. Niță Gherghin, 10. Ion Burlacu, 11. Radu Bucur Gherghin, 12. Dumitru Manta, 13. Tudor Mitrescu, 14. Radu Mitrescu, 15. Ion Popa Savu, 16. Ion Gh. Ene 17. Ion Feraru, 18. Casa răposatului Ion Manta.

În moșia Mitropoliei, Cucuteni

Mijlocași - 2 boi, 7 pogoane și 19 prăjini, despăgubiri 100 lei și 24 parale: Niță Șerban.

Pălmași - 4 pogoane și 15 prăjini, despăgubiri 71 lei și 20 parale:

1. Mihai Oacheșu, 2. Mihai Maria, 3. Dumitru Curățurea.

În moșia lui Sache Poroineanu

Fruntași - 4 boi, 11 pogoane, despăgubiri 133 lei: 1. M. Bîrligeanu, 2. Niță Spânu.

Mijlocași - 2 boi, 7 pogoane și 19 prăjini, despăgubiri 100 lei și 24 parale :

1. Dumitru Stoica, 2. Ion Gh. Stana, 3. Nițoiu Oancea, 4. Oprea Nedelcu, 5. Radu Banu
6. Nae Gh. Grecu, 7. Gheorghe Ilinca, 8. Niță Fâșie, 9. Andrei Nicu, 10. Drăghici Tudor 11. Ion I. Ilinca.

Pălmași - 4 pogoane și 15 prăjini, despăgubiri 71 lei și 20 parale:

1. Ion Neguțu, 2. Dinu Tudor, 3. Ion Angeloiu, 4. Niță Udrioiu, 5. Dumitru Oproiu, 6. D. Dragomir, 7. Casa răposatului preot Dumitru, 8. Simiu Panait, 9. Gh. Bădica, 10. Ion Neculae 11. Marin Țârgheșu, 12. Radu Fâșie, 13. Ion Chița, 14. Dragomir Stancu, 15. Gheorghe Bârligeanu, 16. Gheorghe Al. Grecii, 17. Casa răposatului Ion I. Țuțuianu, 18. Maria Văduva, 19. Casa răposatului Ion Radu, 20. Gh. Udrioiu.

Numai cu casa și grădina adică 398 stânjeni:

1. Ion Linsu, 2. M. Suică Dumitru, 3. Neculae Bobleacă, 4. Nae Popa Niță, 5. Sica Văduva.

În moșia Zinca Dăljeanca

Mijlocași - 2 boi și 6 pogoane:

1. Nicu Pârvulescu , 2. Ion Udroi, 3. Niță Boată, 4. Niță Vasile, 5. Radu Muși, 6. Drăghici Maria ,7. Ion Nuță

- 2 boi, 4 pogoane și 22 stâneni :

8. Ghiță Safta, 9. Triță Maria,10. Dinu Antofie, 11. Ion Ringheanu, 12. Stan Ringheanu,13. Banu Cosacu, 14. Dinu Ringheanu, 15. Nae Cosacu,16. Ion Cimpoeu, 17. Radu Cotromanțu, 18. Radu Glăvan,19. Gheorghe Ispas, 20. Toma Durcă, 21. Dinu Pătrașcu, 22. Oprea Nițu 23. Ion Dinu Șuță, 24. Niță Ilinca, 25. Radu Ilinca, 26. Vasile Șuță, 27. Dinu Șuță, 28. Gheorghe Văcaru, 29. Banu Chițului, 30. Niță Stoica, 31. Banu Lăcătușu, 32. N. Lăcătușu, 33. Stan Vasile, 34. Nicolae Mocănaș, 35. Simion Burcă, 36. Radu Burcă, 37. Nicolae Stoica, 38. Nică Făcău.

În moșia lui Grigore Mircescu

Fruntași - 4 boi, 11 pogoane, despăgubiri 133 lei:

1. Niță Purice, 2. Bucur Ionescu, 3. Radu Berechet.

Mijlocași - 2 boi , 7 pogoane,19 prăjini, despăgubiri 100 lei și 24 parale:

1. Zaharia Dumitru, 2 Antofie Nicolae, 3. Dinu Savului, 4. Barbu Milea, 5. Dumitru Burtea, 6. Dinu Tudor, 7. Ion Berechet, 8. Radu Ionescu, 9. Ion Ionescu, 10. Ion Burtoi, 11. Ștefan Verzea, 12. Radu Niță, 13. Tudor Marinescu.

Pe moșiile altor proprietari:

Gh. Nițescu, N. Marinescu, Toma Diaconescu, Ion Vărzaru, N. Greceanu, I. Georgescu, N. Diaconescu, Vasile Coman, Stan Dichiu, Grigore Bănescu, Radu Diaconescu, Gh. Banu.

Mijlocași - 2 boi, 7 pogoane și 19 prăjini, despăgubiri 100 lei și 24 parale:

1. Dinu Fâșie, 2. Costache Uța, 3. Ion Oancea Diaconu, 4. Nicolae Radu, 5. Gh. Albulescu 6. Ion Bârlog

Toporași: - 4 pogoane și 15 prăjini, despăgubiri 71 lei și 20 parale:

1. Ion Gh. Nicu, 2. Badea Garagovici, 3. Gh. Spătaru, 4. Ghiță Iordache, 5. Ionică Brânzică, 6. Dumitru Gh. Nicu, 7. Petre Oprea, 8. Niță Meloni, 9. Marin Miloiu, 10. N. S. Grecu cu frații, 11. Stan Bârlogu , 12. Stan Văcaru, 13. Oancea Marin, 14. Ion Marin, 15. Meilă Milea, 16. Stan Badea, 17. Stan Bucuroiu, 18. Dinu Marinescu, 19. Nicolae Matei, 20. Dinu Vișan, 21. Radu Badea, 22. Gheorghe Oneață.

ANEXA nr.15

1874 iunie 11

Domnule Ministre,

Uă odae care cuprinde două încăperi, unde mă adăpostesc eu și paracliseru sunt cu totul ruinate la învelișu, încât când plouă nu avem unde ședea; asemenea și biserica, a picat șindrila după dânsa și plouă pe bolte.

Cu respecte vin a vă ruga Domnule Ministre să binevoiți a face punere la cale de a se înveli din nou atât casile cât și biserica cu șindrilă de stejar, care șindrilă se poate face din pădurea acestei biserici, sau cu fier.

Primiți Domnule Ministre încredințare și stima ce vă conservu, etc.

Îngrijitor Preot Demetriu Ion Negreanu

ANEXA nr.16

Avizul Consiliului Medical Superior, din 12 martie 1882

Astăzi 12 martie 1882, având în vedere propunerea emisă de Consiliul General al județului Dâmbovița, în ședința de la 12 februarie a.c., a sesiunii sale extra-ordinare și comunicată pe lângă raportul nr.1664, din a.c. al D-lui prefect al județului Dâmbovița, considerând că Consiliul general al acelui județ voește să cunoască opinia Consiliului medical superior, atât asupra analizei chimice a apelor de la Șerbănești și Vulcana, cât și asupra importanței curative a acelor ape, pentru a putea apoi să construiască un stabiliment balnear la Șerbănești. Având în vedere rezultatul analizei chimice a apelor athermale de la Șerbănești și de la Vulcana, efectuate de D. Dr. în chimie Bernath.

Considerând că apele salifere-iodurate, având concentrațiunea celor de la Vulcana, nu s-au constatat încă altele în țară și chiar între apele din restul Europei, numai cele de la Trescaro din Lombardia, conțin mai mult iod pur, decât cele de la Vulcana.

Consiliul medical superior opinează:

1. Că apele athermale hidro-sulfurate hepatice de la Șerbănești, se pot utiliza mai cu seamă cu succes contra afecțiunilor pielii, siphilitice, scrofuloase, reumatice, afecțiuni atât de frecvente în țară la noi.

2. Că apele salifere-iodurate de la Vulcana se pot utiliza cu succes contra afecțiunilor siphilitice, scrofuloase și afecțiunilor cronice mitrei.

3. Prin urmare, este de folos general a se construi la Șerbănești și *mai ales la Vulcana câte un stabiliment balnear* (sublinierea Dr. G. T. Zissu), și să se invite autoritatea județeană a comunica Consiliului medical superior programul după care urmează a se construi stabilimentele balneare de la Șerbănești și Vulcana.

(ss) Dr. Theodori, Photino, Turnescu, Felix

Secretar (ss) Dr. I. Polizu

ANEXA nr.17

1884 octombrie 30

România

Îngrijitor Bisericii
Bunea
Județul Dâmbovița
Nr. 6

Domnule Grădiștene !

Biserica schitului Bunea ce este zidită de strămoșul Dniei Voastre, Bunea Grădișteanu, are trebuință oarecare reparație, adică tencueli pe unde este zidu crăpat și zugrăveala, fiindcă cei mai mulți sfinți sunt zgârieți și cu ochii scoși, din vremele vechi.

Asemenea are trebuință și de obiecte din năuntru, precum, veșminte pentru îmbrăcămintea preotului la serviciul divin, unu sfântu potir, discu, stea, procovețe și uă cădelniță, fiindcă cele cari sunt astăzi, sunt cu totul vechi și stricate. Chiliile pentru șederea servitorilor sunt asemenea ruinate.

Cu tot respectul vin a vă ruga Domnule Grădiștene, să binevoiți ca ctitori ai acestui sfântu lăcașu, a mijloci pe lângă Domnu Ministru de Culte să se îndeplinească aceste lipsuri.

Primiți vă rog Domnule Grădișteanu încredințarea considerațiunii mele și stima ce vă conservu.

Îngrijitor Preot Demetriu Ioan Negreanu

ANEXA nr.18

Înregistrată în 1885

A se avea în vedere după votarea bugetului

Haret.

Domnule Ministru,

Am onoare a înainta d-voastră alăturata în original comunicare, ce îngrijitorul schitului Bunea din județul Târgoviște îmi face în privința acelu schit, ce se administrează de Onor Minister al cultelor și la care familia Grădiștenilor e ctitor, cu rugămintea, ca să binevoiți, domnule ministru, ca luând în considerare cele relatate la proasta stare în care se află ace schit să binevoiți a face cele ce veți găsi cu cale spre a lui îmbunătățire.

Primiți vă rog, domnule ministru, încredințarea osebitei mele considerațiuni.

Em. Grădișteanu

Dnei Sale

D-lui Ministru al Cultelor și Instrucțiunii Publice

Arh. Stat. București, Minist. Cultelor și Instr. Publice Ds. 2711/1874 (36 file)

ANEXA nr.19

Din statutele Societății Cooperatiste Sănătatea

Art.53. Aceste statute s-au votat în adunarea generală din 14 august 1911, când s-a ales consiliul de administrație și comisiunea cenzorilor și anume:

1. I. Gh. Saru președinte
2. Alex. I. Teodorescu vicepreședinte
3. Ion N. Mitrescu casier
4. Ion Gh. Mareș membru
5. Gh. Gh. Stoian membru
6. Stan I. P. Savu membru
7. Const. Gh. Aron membru

Cenzori: 1. Alex. Gh. Ionescu 2. Ion I. Enescu (fiul) 3. Ion I. Popa

Supleanți :1. Ion Gh. Aron, 2. Ion Gh. Stoian, 3. Ion Stănescu

Aceste statute intră în vigoare de la autentificarea lor de către Judecătoria Ocolului respectiv.

1. I. Gh. Saru	17. Ilie I. Savu
2. I. Gh. Mareș	18. I. Stănescu
3. Al. I. Teodorescu	19. Ene N. Aron
4. Stan I. P. Savu	20. Const. N. Mitrescu
5. Al. Gh. Ionescu	21. Decebal I. Teodorescu
6. Ion Gh. Stoian	22. I. M. Mitrescu
7. Gh. Dumitru i. Coman	23. Gh. M. Milea
8. Ion I. Enescu (fiul)	24. Gh. St. Coman
9. Constantin Gh. N. Aron	25. Ion Ioan Milea
10. Gh. Gh. Stoian	26. I. I. R. Ionescu
11. Gh. I. Oproiu	27. Gh. Gh. Stoian
12. Gh. I. Mitrea	28. Ion Gh. N. Aron
13. Nicolae I. Savu	29. N. Dumitru Ene
14. Floarea Gh. Stoian	30. I. I. Popa
15. Gh. N. Mitrescu	
16. I. Gh. Stoian	

Primăria comunei Vulcana

Semnăturile de mai sus în număr de treizeci, din care douăzeci și trei prin propria semnătură, și șapte prin punere de deget, fiind juste, se atestă de noi.

1911 august 15
Primar, D. I. Teodorescu
Secretar I. Ionescu

ANEXA nr.20

Copie

După raportul Școlii primare mixte Băile Vulcana Județul Dâmbovița
Nr. 10/1935

Domnule ministru,

Avem onoarea a vă aduce la cunoștință că în noua vatră a satului Băile Vulcana, ce s-a creat acum trei ani, prin împroprietărirea a 180 săteni, s-a rezervat și pentru școală ½ ha, deoarece noul sat se află la o distanță de 3 km de localul în care funcționează actualmente școala.

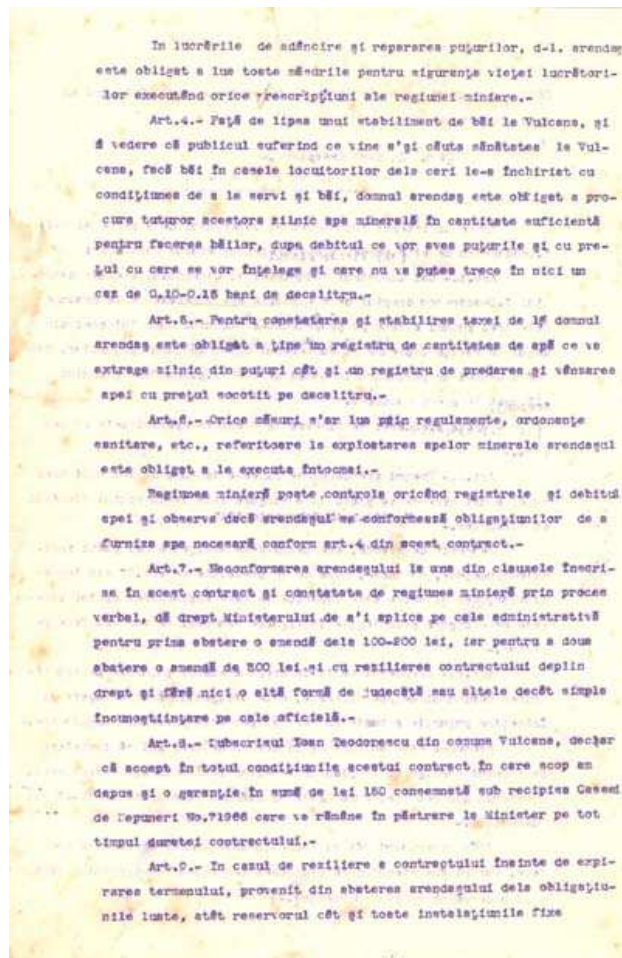
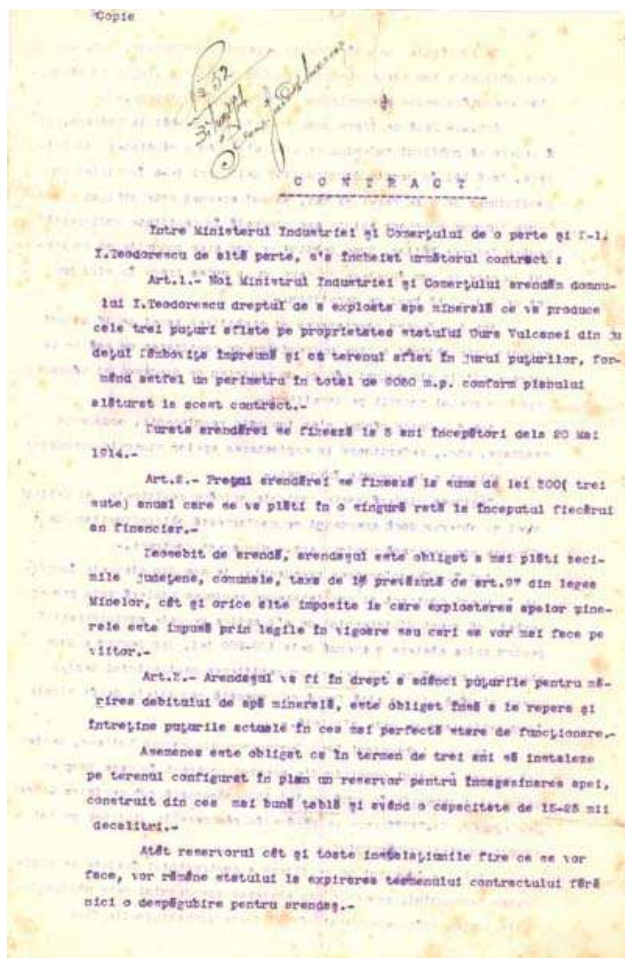
În prezent administrația comunală, în mod abuziv a parcelat acest teren, ca să-l vândă câtorva săteni.

Vă rugăm să binevoiți a interveni de urgență la locul în drept, pentru ca să nu se răpească acest teren școlii, fiindcă într-un viitor apropiat va fi nevoie să se construiască noul local de școală și nu va fi posibil să se găsească terenul necesar.

Director (ss) indescifrabil
(Din dosarul nr.145, Arh. St. Buc. Reforma agrară din 1921, județul Dâmbovița)

Contracte vechi

Contractul de arendare din 15 februarie 1913 dintre Stat, prin Ministerul Industriei și Comerțului și arendaș, vulcăneanul Ioan Teodorescu, a trei puțuri la Gura-Vulcaniei:

făcute precum și garanție răscă în folosul statului fără nici un
drept pentru arendaș.-

Se fac în două exemplare.-

P. M i n i s t r u ,

(ss) Victor Piloti

p. I. R. E. G. I. O. R. ,

(ss) Ing. Penescu Hertsch

Arendaș,

(ss) I. Teodorescu

No. 56647/15 Februarie 1912.-

[illegible][illegible]

act format in doua exemplare. -
 Dupa examinarea ambelor exemplare, ambele facut act
 din curant in curant in orfel si in fata partilor;
 martorului si la inrolare pe de un partile sau
 declarat ca acest act este la acti orfel al
 si si unu din cele doua exemplare. In rol si
 petitiile de pace li este inalt de Biserica
 propriu, iar al Bisericii nu declarat ca da
 asoara nedatol act act dupa cererea partilor
 pentru care asumat au asota inalturi
 Inmune partile si martorul inrolare in prezenta
 noastra tot in modul sau orlat coacubiorul ac
 si na potra de doar serio petitiile o solari
 Noi
 Avand act de declaratiunile partilor
 Rapand ca la jura g delu 15, sa plentit in act g
 In baza act g numit din lege autentificare act
 Declaram autenticitat prezenta act de asoara g
 corectiune. -
 Dupa audinta sa chesat ocol proces verbal sub
 serio de noi si de Bisericii ofitor, iar pentru
 autentificare salipit pe original si ambet in
 turbu nulil del cinaile. -
 Magistrat Stagiav. M. Cordan
 cu Grefier equiposa
 dat 22 159/1915
 Dosa 560 gni conform
 M. C. C.

Grefa Tribunalului Domu boi to
 Grefa atesta ca Prezenta copie este conform
 cu originalul act autentice la # 159 1915 a acta
 Grefier C. C. C.

[illegible]

Contract de concesiune din 1915 a unui hectar de pământ „la locul numit Ghighicioaia” proprietatea Serghei Hăpău către Societatea Cooperativă pentru exploatarea de ape minerale „Sănătatea”.

 1915

Contract de Concesiune

Subsemnatul, Serghei Hăpău, funcționar la Direcția Generală de Căi Ferate, în calitate de reprezentant al Statului, a acordat în conștiință și în cunoștință de cauză, pe baza datelor tehnice și științifice, o concesiune de pământ de o suprafață de un hectar, situat în localitatea Ghighicioaia, județul Iași, pentru exploatarea și distribuția energiei electrice.

Condițiile concesiunii sunt următoarele:

1. Concesiunea este acordată pentru o perioadă de 99 de ani, începând de la data încheierii prezentului contract.
2. Concesiunea este acordată în condițiile în care titularul concesiunii va asigura, la costul său, toate măsurile necesare pentru asigurarea siguranței și stabilității construcțiilor și echipamentelor necesare pentru exploatarea și distribuția energiei electrice.
3. Concesiunea este acordată în condițiile în care titularul concesiunii va asigura, la costul său, toate măsurile necesare pentru asigurarea siguranței și stabilității construcțiilor și echipamentelor necesare pentru exploatarea și distribuția energiei electrice.
4. Concesiunea este acordată în condițiile în care titularul concesiunii va asigura, la costul său, toate măsurile necesare pentru asigurarea siguranței și stabilității construcțiilor și echipamentelor necesare pentru exploatarea și distribuția energiei electrice.
5. Concesiunea este acordată în condițiile în care titularul concesiunii va asigura, la costul său, toate măsurile necesare pentru asigurarea siguranței și stabilității construcțiilor și echipamentelor necesare pentru exploatarea și distribuția energiei electrice.
6. Concesiunea este acordată în condițiile în care titularul concesiunii va asigura, la costul său, toate măsurile necesare pentru asigurarea siguranței și stabilității construcțiilor și echipamentelor necesare pentru exploatarea și distribuția energiei electrice.
7. Concesiunea este acordată în condițiile în care titularul concesiunii va asigura, la costul său, toate măsurile necesare pentru asigurarea siguranței și stabilității construcțiilor și echipamentelor necesare pentru exploatarea și distribuția energiei electrice.
8. Concesiunea este acordată în condițiile în care titularul concesiunii va asigura, la costul său, toate măsurile necesare pentru asigurarea siguranței și stabilității construcțiilor și echipamentelor necesare pentru exploatarea și distribuția energiei electrice.
9. Concesiunea este acordată în condițiile în care titularul concesiunii va asigura, la costul său, toate măsurile necesare pentru asigurarea siguranței și stabilității construcțiilor și echipamentelor necesare pentru exploatarea și distribuția energiei electrice.
10. Concesiunea este acordată în condițiile în care titularul concesiunii va asigura, la costul său, toate măsurile necesare pentru asigurarea siguranței și stabilității construcțiilor și echipamentelor necesare pentru exploatarea și distribuția energiei electrice.

Art. 1. Concesiunea este acordată în condițiile în care titularul concesiunii va asigura, la costul său, toate măsurile necesare pentru asigurarea siguranței și stabilității construcțiilor și echipamentelor necesare pentru exploatarea și distribuția energiei electrice.

Art. 2. Concesiunea este acordată în condițiile în care titularul concesiunii va asigura, la costul său, toate măsurile necesare pentru asigurarea siguranței și stabilității construcțiilor și echipamentelor necesare pentru exploatarea și distribuția energiei electrice.

Art. 3. Concesiunea este acordată în condițiile în care titularul concesiunii va asigura, la costul său, toate măsurile necesare pentru asigurarea siguranței și stabilității construcțiilor și echipamentelor necesare pentru exploatarea și distribuția energiei electrice.

Art. 4. Concesiunea este acordată în condițiile în care titularul concesiunii va asigura, la costul său, toate măsurile necesare pentru asigurarea siguranței și stabilității construcțiilor și echipamentelor necesare pentru exploatarea și distribuția energiei electrice.

Art. 5. Concesiunea este acordată în condițiile în care titularul concesiunii va asigura, la costul său, toate măsurile necesare pentru asigurarea siguranței și stabilității construcțiilor și echipamentelor necesare pentru exploatarea și distribuția energiei electrice.

Art. 6. Concesiunea este acordată în condițiile în care titularul concesiunii va asigura, la costul său, toate măsurile necesare pentru asigurarea siguranței și stabilității construcțiilor și echipamentelor necesare pentru exploatarea și distribuția energiei electrice.

Art. 7. Concesiunea este acordată în condițiile în care titularul concesiunii va asigura, la costul său, toate măsurile necesare pentru asigurarea siguranței și stabilității construcțiilor și echipamentelor necesare pentru exploatarea și distribuția energiei electrice.

Art. 8. Concesiunea este acordată în condițiile în care titularul concesiunii va asigura, la costul său, toate măsurile necesare pentru asigurarea siguranței și stabilității construcțiilor și echipamentelor necesare pentru exploatarea și distribuția energiei electrice.

Art. 9. Concesiunea este acordată în condițiile în care titularul concesiunii va asigura, la costul său, toate măsurile necesare pentru asigurarea siguranței și stabilității construcțiilor și echipamentelor necesare pentru exploatarea și distribuția energiei electrice.

Art. 10. Concesiunea este acordată în condițiile în care titularul concesiunii va asigura, la costul său, toate măsurile necesare pentru asigurarea siguranței și stabilității construcțiilor și echipamentelor necesare pentru exploatarea și distribuția energiei electrice.

Contract de arendare din anul 1922 între proprietarii puțului cu iod numit „Manta” și anume:

Dumitru I. Manta

Ion N. Milea

Floarea Vasile Dobrescu

Vasile Dobrescu

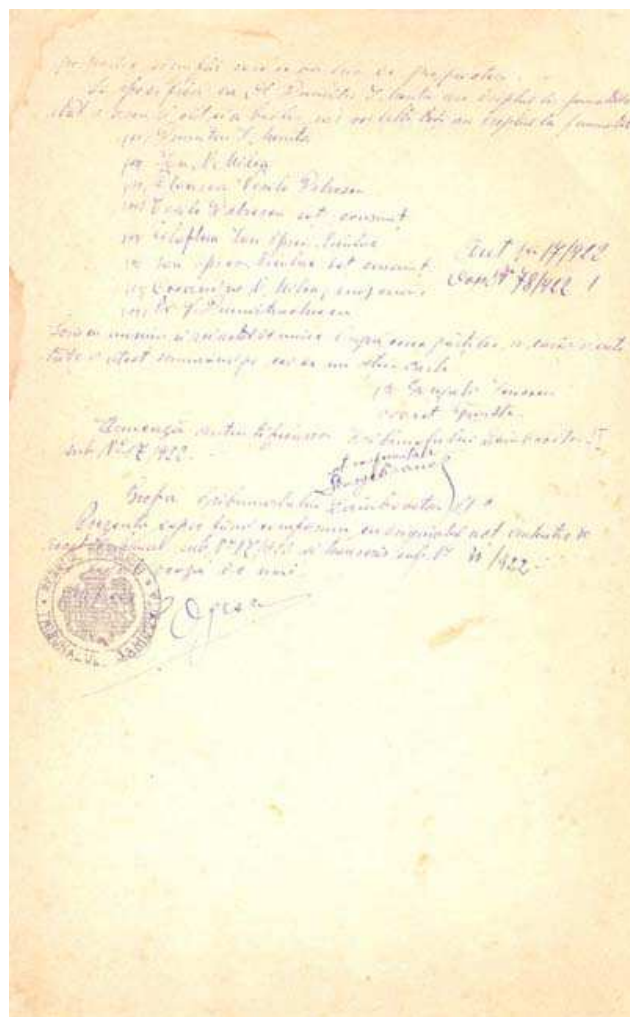
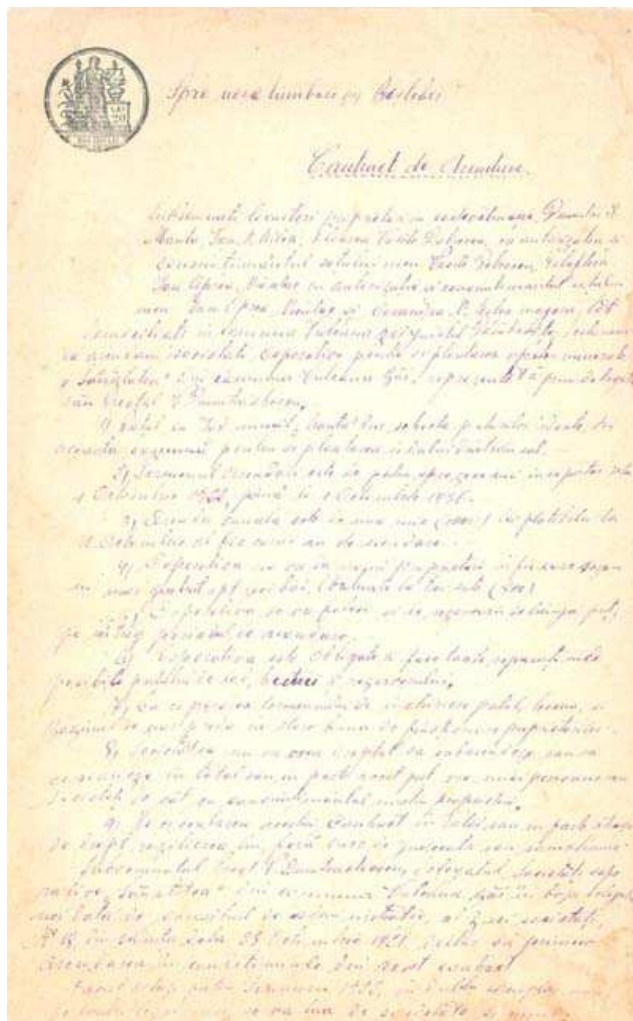
Filofteia Ion

Oprea Nicolae

Ion oprea Nicolae

Casandra N. Milea,

către preotul V. Dumitrăchescu, delegatul Societății Cooperative pentru exploatarea apelor minerale „Sănătatea” din comuna Vulcana-Băi.

Cuvinte rar folosite și arhaisme

A.

aaet = dare, impozit.

acioaie = nume popular pentru diferite metale sau aliaje, obiect făcut dintr-un astfel de metal sau aliaj.

alegere (a unei moșii) = căutarea hotarelor, scoaterea din devălmășie.

anafora = raport scris adresat domnitorului, de către un mare dregător.

anaforniță = vas în care se ține anafura.

arhimandrit = titlu dat starețului unei mănăstiri.

armaș mare (vel) = mare dregător care supraveghea închisorile și execuțiile.

aspru = monedă turcească cu circulație în Principatele Române, începând din sec.XV.

atlaz = țesătură de mătase cu un sistem de împletire a firelor care îi dă un luciu și un desen special, pe o singură parte.

B.

ban = șeful administrației în Oltenia; rangul cel mai mare în divan (legat sau nu de funcția de ban al Craiovei).

ban = unitate monetară; a suta parte dintr-un leu.

banită = unitate de măsură de capacitate pentru cereale: circa douăzeci de ocale.

birar = slujbașul care încasa birul.

biv = fost.

bîntuială = supărare, necaz, vătămare.

brat = frate; *brat ego* = fratele lui.

bucoavnă = abecedar cu caractere chirilice; carte tipărită cu litere chirilice.

burui = butoi în care se păstrează țuica.

C.

carte = act scris, document, dovadă.

căminar = boier care avea în grijă strângerea dării pentru băuturile spirtoase.

ceauș = mic slujbaș al stăpânirii, curier, aprod, ușier.

a cerca = a căuta, a cerceta.

cetaș = membru al unei cete, al unui neam.

chir = (din grecește) = domn, jupân.

cit = material ieftin din bumbac, înflorat și apretat.

cislă = cotă aparte ce se cuvenea fiecăruia dintr-o dare plătită în comun.

clăcaș = țăran așezat pe o moșie domnească, boierească sau mănăstirească, cu obligații față de proprietar (dijmă, clacă, plocon).

clironom = moștenitor.

clucer = dregător în divan însărcinat cu aprovizionarea curții domnești.

colan = salbă, cingătoare împodobită, brâu, cordon.

comis = dregător în divan care avea în grija sa grajdurile domnești.

conac = loc de popas, popas; distanță de la un loc de popas la altul.

ctitor = fondator, întemeietor; persoană care suportă sau contribuie la cheltuielile pentru ridicarea și înzestrarea unei biserici sau mănăstiri.

cupeț = negustor.

curătură = loc într-o pădure curățat de arbori, de mărăcini, pentru a putea fi cultivat.

curpen = mlădiță lungă și subțire a viței de vie sau a altei plante agățătoare.

cutnie = țesătură de mătase sau bumbac.

D.

dajdie = impozit, dare, bir.

danie = donație, dar, ofrandă.

darvar = slujitor care aducea lemne din pădure la curte (și avea grijă de încălzit).

delniță = bucată de pământ, de obicei cultivabil, pe care o aveau rumânii în folosință.

dichiu = administrator al unei mănăstiri, econom.

divan = sfatul la care luau parte domnitorul și boieri; înaltă instanță de judecată.

dijmă = cantitatea de produse agricole predată de țărani proprietarilor, drept arendă pentru suprafețele lucrate.

diacon = întâiul grad de jos în sus în ierarhia bisericească.

diată = testament.

dimie = țesătură groasă de lână (de obicei albă) din care se făceau haine țăărănești.

E.

egumen = superiorul unei mănăstiri.

embatic = formă de arendare pe termen lung, cu toate drepturile de proprietate.

epistat = administrator, intendent, logofăt, vechil.

epitrahil = patrafir

F.

falangă = sul de lemn de care se legau picioarele celor condamnați să fie bătuți la tălpi.

funie = sfoară de moșie, fâșie îngustă de moșie.

G.

galben = monedă de aur austriacă echivalând cu 11 lei și 75 bani, care a circulat în țările românești.

a globi = a amenda.

H.

haraciu = tribut anual pe care-l plăteau sultanului, țările creștine supuse turcilor.

hrisov = carte, document dat de domni, servind ca titlu de proprietate.

I.

ieromonah = călugăr cu funcție de preot.

ispravnic = șef al administrației și poliției dintr-un județ.

isprăvnicel = vătășel care supraveghea munca argaților.

a împresura = a înconjura din toate părțile, a încălca, a lua averea cuiva cu sila.

a întări (un document, o carte) = a recunoaște.

J.

jalbă = plângere, pâră, reclamație.

jelui (a) = a reclama.

jicniță = grânar.

județ = judecător.

jupâneasă = soție de jupân.

L.

leat = an, data unui an.

logofăt = secretar, scriitor într-o cancelarie, grămătic.

logofăt mare (vel) = înalt demnitar în divan, al doilea după ban.

M.

mahramă = maramă

marchidan = negustor ambulant de mărunțișuri.

mazil = domnitor sau demnitar scos din funcție.

medelnicer = boier care turna apă domnului să se spele pe mâini înainte de masă, pune masa și servea bucatele; boier de rangul al doilea.

megieș = vecin.

mertic = măsură veche pentru cereale (1-2 ocale).

metoh (metoc) = mănăstire mică subordonată alteia mai mare; locuința unei mănăstiri în afara incintei.

mijlocași = țărani ce posedau suprafețe mai mici de pământ; la 1864, cei care posedau 2 boi și o vacă.

mlacă = mlaștină, smârc.

moșnean (moștean) = țăran liber, proprietar de pământ.

N.

namestie = clădire cu toate dependențele ei (prin restricție) dependență.

neclătită = neschimbată, neatinsă.

O.

oca = veche măsură de greutate (400 dramuri = 1 kg 272) și de capacitate (a zecea parte dintr-o vadră = 1 litru 520 în Muntenia).

ocină = moșie, parte de moșie rămasă de la părinți.

oierit = dijmă asupra oilor plătită în natură.

olac = curier, ștafetă, căruță de poștă.

ot = de la.

otașină = dijmă în natură plătită proprietarului unei vii.

P.

pambriu = stofă de lână.

paharnic = boier de divan, care administra vile și pivnițele domnești; cel care turna de băut domnului și oaspeților.

pălmaș = țăranul clăcaș care nu dispunea de vite de muncă.

pătlăginiu = de culoarea violet-închisă a pătlăgelei - vinete

pără = reclamație, plângere, proces.

plisă = țesătură de bumbac asemănătoare cu catifeaua.

plocon (poclon) = dar, cadou; dar făcut turcilor în semn de supunere.

pogon vechi = măsură de suprafață pentru pământ: 24 prăjini de câte 3 stânjeni în lung și în lat = 144 prăjini pătrate = 5011,79 m².

podvadă = căraușie obligatorie la care erau supuși țăranii până în secolul XIX (fără plată).

postelnic = rang boieresc; marele postelnic avea atribuția de ministru al afacerilor străine.

poslușnic = servitor, slujitor (boieresc sau mănăstiresc) scutit de bir către stat.

pravilă = lege, cod, regulă, regulament.

proclet = blestemat, afurisit, ticălos.

procoviță (procov) = vâl, pânză cu care se acopereau diverse lucruri; pătură.

protosinghel = grad monahal superior singhelului, dar inferior arhimandritului.

prăjină = veche măsură, egală cu 3 stânjeni, sau 5,899 m.

R.

răvaș = scrisoare, bilet.

rumân (vecin) = țăran lipit pământului, supus stăpânului, pe moșia căruia trăia și căruia trebuia să dea dijmă și muncă nelimitată și fără soroc.

rachiu = alcool făcut din prune, vin, cireșe, zarzăre.

S.

sad (saduri) = plantație de pomi, livadă; vie plantată de curând.

satara = impozit excepțional; pacoste, belea.

schelă = port pe malul unui fluviu, debarcader.

schit = mănăstire mică, așezată într-un loc singuratic.

a scăpăta = a săraci.

seamă = socoteală, calcul, cont.

seimen = soldat infanterist mercenar.

serdar = comandant de oaste.

sfită = veșmânt preoțesc larg și fără mâneci care se poartă în timpul slujbelor peste celelalte haine

sihastru = singuratic, pustiu.

siliște = locul pe care a fost așezat un sat, loc de casă, loc necultivat sau plantat cu pomi.

sin = particulă întrebuințată înaintea numelui de botez al tatălui, cu înțelesul de fiul lui, al lui.

sinet = act, document, zapis, adeverință, chitanță.

sluger = dregător însărcinat cu aprovizionarea curții domnești și a armatei.

soroc = termen fixat dinainte, zi hotărâtă pentru plata unei datorii.

spahiu = soldat din cavaleria imperială otomană.

spătar = boier, dregător în divan, care ducea la festivități spada domnească; marele spătar era căpetenia oștilor din țară.

stihar = veșmânt lung pe care îl poartă preoții în timpul serviciului religios.

stolnic = dregător care purta grija mesei domnești; șeful bucătarilor.

suhat = pășune (pe lângă ape, locuri mocirloase) izlaz.

Ș.

șughiță (șuviță) = smoc de fire de păr; fâșie lungă și îngustă de pământ; fir de apă, pâraiaș.

T.

taler = veche monedă austriacă de argint care a circulat în Țara Românească cu începere din sec.XVII (=133 bani până în sec.XVIII, apoi 40 parale=1 leu vechi).

toporaș = țăran clăcaș care nu dispunea de vite de muncă, în regiunea de deal, de munte și lucra la pădure.

trăsură = trăsătură, la măsurătoarea unei moșii.

treapăd = taxă ce se plătea funcționarului care aducea la îndeplinire o hotărâre ce nu era executată de bună voie.

triod = carte rituală cuprinzând cântările și rugăciunile din cele zece săptămâni dinainte de paști.

tulpan = pânză (de bumbac, lână, mătase) cu țesătură foarte subțire și străvezie.

U.

ughi = monedă veche de aur, maghiară.

V.

vadră = măsură veche de capacitate pentru lichide = zece ocale.

vătaf = supraveghetor al argaților, logofăt, șef.

vechil = administrator, intendent.

vel = particulă însoțitoare a unui titlu dregătoresc, cu înțelesul de: cel mare, exemplu vel-vornic, vel-armaș.

vistier = mare dregător care se îngrijea de veniturile domnului și ale țării.

volnic = îndreptățit, împuternicit, competent.

vornic = mare demnitar în divan, răspunzător de treburile interne, având și atribuții judecătorești.

Z.

zapis = act, dovadă scrisă de vânzare sau cumpărare (între moșneni).

zaherea = hrană, provizii pentru armată.

zălog = amanet, gaj.

zăticneală = împiedicare, stânjenire.

a zăticni = a împiedica, a stânjeni.

Capitolul XVI

Not e

1. Dr. Gh.T. Zissu, *Sursele de la Pucioasa și Vulcana*, Târgoviște, 1902.
2. D. Frunzescu, *Dicționar topografic și statistic al României*, București, 1872.
3. *Marele Dicționar geografic*, Edit. Soc. de geografie a României, 1899, vol.V.
4. Dr. Popescu Vilcana, *Băile Vilcana*, București 1930, p.5.
5. Iorgu Iordan, *Toponimia românească*, București, 1963, p.344.
6. Al. Graur, *Nume de locuri*, Ed. Științifică, București 1972, p.87.
7. E. Petrovici, *Dacoromania*, Bulet. Muzeului Limbii Române, Cluj X, 1921, p.337.
8. Alexandru Philippide, *Originea Românilor*, I, p.725.
9. G. Weigand, Z.O.N.F. (*Zeitschrift für (Orts.) – Namenforschung* III, p.155.
10. Petrovici, Op. cit. p.243-244.
11. Al. Graur, Op. cit., p.86-87.
12. Const. A. Georgescu, Dr. Aurel Vartic, Dr. Vasile Vartic, *Pucioasa, Vulcana, Pietroșița*, Târgoviște, 1936, p.23-25.
13. N. Oncescu, *Geologia România*, Ed. III, Ed. Tehnică, Buc. 1965, p.39.
14. N. Florea și colab. *Geografia solurilor României*, Ed. Științifică, Buc.1968.
15. *Documente asupra Istoriei Românilor* (în continuare DIR) veac XVII (B. Țara Românească, 1601-1610), Doc. nr.116, p.106.
16. I. Donat, *Satele lui Mihai Viteazul*, Studii și materiale de istorie medie IV, p.63-122.
17. D.I.R. XVI, (B.Ț.R.), vol.III. Doc. nr.429, p.404.
18. D.I.R. XVI (B.Ț.R.), vol.IV. Doc.305, p.300.
19. Arh. St. Buc. Mitrop. Ț. Rom. S.I. nr.1568. Traducere românească din 1868.
20. DIR. Sec.XVII (1601-1610) doc. nr.127, p.12.
21. Ibidem, doc.329, p.361.
22. Idem, vol. II (1611-1615) doc.228, p.246.
23. Ibidem, doc.236, p.258.
24. Idem, vol.IV, p.583-584.
25. Arh. St. Buc. Mitrop. Ț. Rom. XLV, -3, ms.134, f.360-360 v.
26. DIR sec.XVII, vol.IV, doc.nr.366, p.358.
27. D. Mioc, *Reforma fiscală din vremea domniei lui Matei Basarab* „Studii”, an XII (1959) nr.2, p.53.
28. Constantin Giurescu, *Matei Basarab*, București, 1941.
29. D. Mioc. Op. cit. p.56.
30. Ibidem, p.61.
31. Ibidem, p.74.
32. Ibidem, p.83.
33. Lidia A. Demény, L. Demény, N. Stoicescu, *Răscoala Seimenilor sau răscoala populară ? 1655 Țara Românească*, Edit. Științifică, Buc. 1968, p.53.
34. Arh. St. Buc. Mitrop. Ț. Rom. L-6, ms.127, f.357, rez. f. 363. (f.l.z.).
35. Doc. Rom. Historiae B. Ț.Rom. XXIII, doc.341, p.528.
36. G. Potra, *Tezaurul documentar al jud. Dâmbovița*, 1972, doc. Nr.301, p.166-167.
37. Ibidem, doc. nr.320, p.182-183.
38. Ibidem, doc. Nr.368, p.223.
39. Arh. St. Buc. Idem, XXXVIII-10, ms.127, f.67 și 134, f.188 v-189.
40. Idem, XXXVIII-11, ms.134, f.189, rez. f.110 v.
41. G. Potra, op.cit. doc. nr.371, p.225-226.
42. Ibidem, doc.nr.326, p.186-187.
43. Ibidem, doc.nr.332, p.192.
44. Ibidem, doc.nr.328, p.188.
45. Ibidem, doc.333, p.192-194.
46. Ibidem, doc.334, p.194-196.
47. Arh. St. Buc., idem CXXXI-2, ms.129, f.53v.-57.
48. C.C. Giurescu, *Matei Basarab, cel mai mare ctitor bisericesc al neamului nostru*, București, 1946, p.11-12.
49. Arh. St. Buc. Mitrop. Ț. Rom. copie L-31v-34, ms.134, f.486-487.
50. Idem, L-15, ms.134, f.481-482, rez. ms.127, f.364.

51. Idem, L-17, ms.134, f.482, rez. f.363v și 386v.
52. Idem, L-18, ms.127, f.746v, 364; rez. f. 357v-361 și 364; ms.134, f.482-482v.
53. Nicolae Stoicescu, *Dicționar al marilor dregători din Ț. Rom. și Moldova, sec.XIV-XVII*, Ed. Enciclopedică română, Buc.1971, p.175.
54. Doc. Rom. Historiae, B. T. Rom. Vol.XII, p.51.
55. Filitti, I. C., *Arhiva G. Gr. Cantacuzino*, București, 1919 doc.675, p.212.
56. N. Stoicescu, op.cit., 189.
57. Ibidem, p.190-191.
58. Ștefan Ionescu, Panait I. Panait, *Constantin Vodă Brâncoveanu*, Edit. Științifică, București, 1969, p.129.
59. N. Stoicescu, op.cit., p.141.
60. Arh. St. Buc. Mitrop. Ț. Rom. L-27, ms.127, f.351v-352v și ms.134, f.484v-485.
61. Idem, L-48, fără copie.
62. I. Donat, *Numărul și valoarea documentelor provenite din mănăstirile Olteniei*, Mitrop. Olteniei, 1970, nr.5-8, p.883.
63. G. Potra, op.cit.doc.nr.915, p.761-762.
64. Ibidem, doc. Nr.958, p.815-816.
65. Preot Alex. A. Popescu-Runcu, *Catagrafia județului Dâmbovița la anul 1810*, Târgoviște, 1936, p.18.
66. Filitti I. C., *Arenda moșiilor din Muntenia, la 1831 și 1833; populația Munteniei la 1857*, București, 1932, p.11.
67. Gh. Pîrnuță, *Începuturile culturii și învățământului în jud. Dâmbovița*, Târgoviște, 1972, p.271.
68. Arh. St. Buc. Minist. Interne, Div. Comunală, Dos.25/1845, p.110.
69. Ion Codru Drăgușanu, *Peregrinul transilvan*, Editura de stat pentru literatură și artă, 1956, p.54-56.
70. G. Pîrnuță, op. cit., p.187.
71. Florin Constantiniu, *Relațiile agrare din Ț. Rom. în sec. XVIII*, Edit. Academiei R.S.R. București, 1972, p.61-63.
72. DIR, sec.XVII, vol.IV, doc.nr.366, p.358.
73. Florin Constantiniu, op.cit., p.84.
74. Arh. St. Buc., Mitrop. Ț. Rom. L-27; ms.127, f.351v-352v și ms.134, f.484v-485.
75. Ștefan Meteș, *Emigrări românești din Transilvania în sec.XII-XX*, Edit. Științifică, Buc.1971, p.195.
76. Ibidem, p.220-230.
77. Florin Constantiniu, op.cit., p.117.
78. Ibidem, p.119.
79. Ibidem, p.123.
80. G.Potra, op. cit. doc.845, p.678-679.
81. Florin Constantiniu, op. cit., p.83-94.
82. *Documente privind relațiile agrare în veacul al XVIII*, vol.I, Ț.Rom. București, Edit. Acad. R.S.R., 1961-1966, p.479.
83. Arh. St. Buc. Mitrop. Ț. Rom. L-56; (fără copie).
84. Ioan C. Filitti, op. cit., p.11.
85. George Potra, op. cit., p.816.
86. D. Frunzescu, op. cit.
87. DIR veac XVII, B.Ț.Rom. vol.II, doc.228, p.246.
88. Arh. St. Buc. Mitrop. Ț. Rom. L-21; ms.134, f.483-483v.
89. Idem, L-15; ms.134, f.481v-482, rez. ms.127, f.364.
90. Florin Constantiniu, op. cit., p.64-65.
91. Arh. St. Buc. Mitrop. Ț. Rom. L1-11; ms.134, f.517.
92. Idem, L-17; ms.134, f.482, rez. f.363v și 386v.
93. I. Cojocaru, *Documente privitoare la economia Ț. Rom. 1800-1850*, vol.II, Ed. Științifică, Buc.1958, doc.44b.
94. Arh. St. Buc., idem, copie ms.161, f.57.
95. Idem; ms.157, f.7v.
96. Idem; copie ms. grec, ms.157, f.159v-160.
97. Ilie Corfus, *Agricultura Ț. Rom. În prima jumătate a sec.XIX*, Edit. Academiei R.S.R., 1969, f.69.
98. Idem, p.137.
99. Ibidem, p.144.
100. Ibidem, p.21.
101. Arh. St. Buc. Vornicia din Lăuntru, dos.2173/1839, f.310.
102. Idem, Ministerul interne; Dir. Comunală Ds.25/1845, p.110.

103. Gh. Pîrnuță, op.cit.,122.
104. Mihail Kogălniceanu, *Texte social-politice alese*, Editura politică, Buc. 1967, p.389.
105. Ibidem, p.393.
106. Ibidem, p.266.
107. Ibidem, p.394-395.
108. Arh. St. Buc. Reforma agrară din 1921 jud. Dâmbovița, dosar 145.
109. Ibidem, dosar 239.
110. Ibidem, dosar 24.
111. Ibidem, dosar 147.
112. Dr. G. T. Zissu, op. cit., p.43-44.
113. Ibidem, p.5-12.
114. Ibidem, p.20.
115. Ibidem, p.52.
116. Ibidem, p.55.
117. Const. A. Georgescu, Dr. Aurel și Vasile Vartic, op.cit.p.32.
118. Dr. Gh. I. Mareș, *Acțiunea apei izvorului Ovesa asupra secreției biliare*. Teză, București, 1934 (Comunic. Congres Balneologie, Iași, 25.III.1934).
119. Ibidem.
120. Dr. Gh. I. Mareș, *Apele minerale românești*, Buc.1937, p.208-210.
121. Gh. Pîrnuță, op.cit., p.153.
122. Ibidem, 171.
123. Ibidem, 174.
124. Toma Svințiu, Gh. Trifănescu, *Extinderea începând cu anul 1838 a învățământului elementar în satele jud. Dâmbovița*. Opinii Pedagogice anul școlar 1970-1971, p.34-35.
125. Arhivele Stat. București, Minist. Cultelor și Instr. Publice, Dos.1749/1845, p.35.
126. Ibidem, p.66.
127. Ibidem, p.502.
128. Ibidem, p.265.
129. Ibidem, p.470.
130. Idem, Dosar 4064/1854.
131. Idem, Dosar 1181/1865.
132. Idem, Dosar 302/1867, p.43.
133. Ion Gh. Mareș, *Monografia Școalei com. Cucuteni, satul Vulcana*, Opinii Pedagogice, Târgoviște 1971-1972, p.95-100.
134. L. Colescu, *Recensământul general al populației României* (decembrie 1899), București 1905, p.386.
135. Radu Ionescu, *Gabriel Popescu, artist și pedagog*, Acta Valachica, Târgoviște 1969, p.274.
136. Eusebiu Platcu, *Minulescu la băi*, Opinii pedagogice, Inspectoratul școlar jud. Dâmbovița, anul 1970-1971, p.19.
137. Documente privind istoria României, Războiul pentru independență, Vol.II, doc.481, p.253 (mai departe DIR).
138. Ibidem, doc.954, p.483.
139. Ibidem, doc.846, p.426.
140. DIR, vol.III doc.930, p.495.
141. General G. A. Dabija, *Armata română în războiul mondial*, (1916-1918) Ed. I. G. Hertz, București, vol.II, p.512.
142. *România în războiul mondial 1916-1919*, Ed. M.A.N. București, 1934, (jurnalele de operații M. St. M. Muzeul militar, Buc. vol.IV, p.114).
143. General G.A. Dabija, op.cit. p.491.
144. Anuarul Ordinului Mihai Viteazul (1916-1920) p.135.

VULCANA-BĂI ... în fața viitorului

MOTO:

„Trecutul este ușa viitorului”

(Bogdan-Petriceicu HASDEU, 1838 - 1907)

Parafrazându-l pe istoricul, omul politic și scriitorul Nicolae BĂLCESCU care spunea că *„Istoria este cea dintâi carte a unei națiuni. Într-însa ea își vede trecutul, prezentul și viitorul.”*, consider că monografia este cea dintâi carte a unei colectivități locale, căci în ea găsești trecutul, prezentul și prin acestea calea către viitor.

Onoarea făcută de domnul dr. Dinu G. MAREȘ, de a-mi încredința scrierea acestui epilog în cea dintâi carte a comunei Vulcana-Băi, este cu atât mai mare cu cât monografia este realizată în anul jubiliar 2004, când se împlinesc 400 de ani de la prima atestare documentară a acestei așezări umane, 350 de ani de existență a Mănăstirii Bunea, 80 de ani de la înființarea Cooperativei de Consum „Mihai VITEAZUL”, 10 ani de la construirea noului sediu al Primăriei și 5 ani de la edificarea, în satele Vulcana-Băi și Vulcana de Sus, a monumentelor eroilor, ci și pentru faptul că între copertele acestei „cărți de căpătâi” se regăsesc gânduri, acte și fapte ale unor oameni din elita istoriei, culturii și spiritualității românești, de-a lungul a sute și sute de ani.

În acest context, cugetarea lui Nicolae IORGA, *„Dacă ai trăit fapte istorice, ai obligația să le păstrezi în forma în care ți s-au înfățișat. A scrie istoria este o datorie pentru omenire, a o adăugi cu ce ai aflat e o obligație pentru fiecare, rămânând ca acei care pot scrie să adune ce au aflat de la cine poate numai vorbi; dar mai e ceva care, pentru un anume fel de om, poate trebuie să iasă la iveală, anume felul cum, din ce a văzut, din ce a cetit, din ce s-a prelucrat în el însuși, pe căi misterioase, s-a alcătuit ființa lui morală.”* și cea a lui Lucian BLAGA *„Există două realități a căror imensă, zdrobitoare greutate nu o simțim, dar fără de care nu putem trăi: aerul și istoria.”*, trebuie să aibă pentru oricare dintre noi valențele normei imperative ale unei legi, căci nu ne poate fi îngăduită mutilarea originilor noastre, disprețuind etapele și oamenii de dinaintea noastră.

Având drept călăuză în viața de zi cu zi moto-ul de sub titlu, am constat că timpul șterge mult prea ușor din memoria noastră ceea ce ar trebui, de fapt, să dăinuie cel mai mult, oamenii și faptele lor bune ce privesc interesele colectivității locale, aceasta echivalând cu situarea în fața unei uși ferecate ale cărei chei sunt aruncate într-un ocean. De aceea, în cele ce urmează, voi prezenta politica autorităților administrației publice locale referitoare la marcarea pentru istoria comunei Vulcana-Băi a celor care au contribuit, prin diferite forme, la ridicarea prestigiului acestor locuri, creând astfel premisele cinstirii peste timp a unor oameni fără de care nu am fi fost ceea ce suntem și fără de care nu am fi avut ceea ce avem. Numai așa dreptul la moștenire morală poate fi garantat pentru generațiile viitoare, pe deplin

conștiință că moștenirea morală este și trebuie să fie inestimabilă, reprezentând zestrea comună a celor ce vin după noi.

Scriind aceste rânduri ori inserând fotografiile ale momentului, am constatat că mi-am asumat un risc major, acela că aș putea fi acuzat că am fost subiectiv, că am greșit sau că am omis anumite aspecte. Cu toate acestea, am considerat că este de preferat să existe ceva care să poată fi criticat, acum ori în viitor, decât situația de a nu exista acest ceva pentru generațiile viitoare, însușind învățătura lăsată de marele scriitor și filozof Lucian BLAGA: „*Sunt oameni care de teamă să nu greșească nimic, nu făptuiesc nimic. Despre acești oameni se poate spune că înseși simpla lor existență constituie un abuz*”.

Cine sunt ? Ce au făcut ? Când au făcut ?

Întrebări la care răspunsurile sunt date, în continuare, prin unele explicații, dar mai ales prin fotografii, căci se spune că o fotografie face cât o mie de cuvinte; și se mai spune că, mai presus de cuvânt, are avantajul de a nu minți niciodată.

Primii care consider că trebuie să facă obiectul menționării în următoarele rânduri sau, mai bine-zis, în următoarele pagini, sunt toți aceia cărora întreaga administrație publică le datorează, cu precădere, necesitatea existenței sale:

⇒ LOCUITORII COMUNEI VULCANA-BĂI LA DATA DE 1 MAI 2004 și

⇒ CETĂȚENII CARE NU AU DOMICILIUL ÎN COMUNA VULCANA-BĂI, DAR CARE AU ÎN PROPRIETATE CLĂDIRI UTILIZATE CA LOCUINȚĂ ÎN ACEASTĂ COMUNĂ, LA DATA DE 1 MAI 2004.

Dat fiind rolul important al Cooperativei de Consum „Mihai VITEAZUL” pentru locuitorii comunei Vulcana-Băi, ci și pentru cei care au venit prin această comună de-a lungul ultimilor 80 de ani, cu atât mai mult cu cât fondatorul și primul președinte al său a fost, CETĂȚEANUL ȘI DASCĂLUL DE ONOARE, Ion G. MAREȘ, apreciez că este de datoria mea să fie menționați MEMBRII COOPERATORI LA DATA DE 1 MAI 2004, precum și câte ceva despre mutațiile referitoare la organizarea cooperativei și conducerea acesteia.

În perioada în care partidul-stat dicta totul, dincolo de voința membrilor cooperatori, „Cooperativa noastră”, căci așa este denumită de foarte mulți locuitori, a făcut obiectul, între 1962 și 31 ianuarie 1977, unor fuziuni ori afilieri la Vulcana-Pandele, Brănești sau Pucioasa. Începând cu 1 februarie 1977, când sediul său revine la Vulcana-Băi, conducerea Cooperativei este asigurată de președintele Nicolae I. OANCEA până la 24 iulie 1986, data pensionării sale; de atunci, responsabilitatea actului conducerii este încredințată lui Dănuț V. ENESCU până la 22 octombrie 2000, dată care a îndoliat nu numai familia sa, ci și Cooperativa de Consum și chiar întreaga colectivitate locală, căci cu o zi înainte să împlinească 48 de ani, avea să treacă în lumea amintirilor. Pe parcursul celor 14 ani de conducere, Dănuț V. ENESCU s-a afirmat la nivelul FEDERALCOOP Dâmbovița ca fiind unul din cei mai dinamici președinți din județ, ceea ce a determinat adunarea generală a Cooperativei din 31 martie 2001, să-i confere, post-mortem, titlul de „PREȘEDINTE DE

ONOARE AL COOPERATIVEI DE CONSUM «Mihai VITEAZUL». De la această dată președinția este preluată de Emil I. BURTOIU, care este și viceprimarul comunei.

**LOCUITORII COMUNEI VULCANA-BĂI
LA DATA DE 1 MAI 2004**

Satul Vulcana-Băi

Nr. crt.	Numele, inițiala tatălui și prenumele	Data nașterii
1	ALBU G. Ana	08.02.1941
2	ALBU I. Vasile	26.10.1938
3	ALBU V. Nicolae	16.09.1964
4	AMBROZIE N. Anca	31.03.1982
5	AMBROZIE T. Valentin	06.06.1972
6	AMBROZIE V. Ana-Maria	18.05.2003
7	ANDRONE M. Marius-Mădălin	23.09.1997
8	ANTOFIE C. Bogdan-Nicolae	08.06.1992
9	ANTOFIE C. Cristian-Constantin	24.12.1996
10	ANTOFIE C. Ionuț	17.05.1988
11	ANTOFIE C. Mihai-Corneliu	11.08.1990
12	ANTOFIE D. Dănuța-Georgiana	10.10.1991
13	ANTOFIE D. Dumitru-Marian	14.09.1992
14	ANTOFIE D. Gheorghița	17.05.1971
15	ANTOFIE F. Elena	16.06.1933
16	ANTOFIE G. Elena	01.10.1957
17	ANTOFIE G. Ionuț-Gabriel	29.04.1991
18	ANTOFIE G. Maria-Mirabela	23.02.1984
19	ANTOFIE I. Didina	28.12.1947
20	ANTOFIE I. Floarea	27.02.1944
21	ANTOFIE I. Silvia	23.09.1941
22	ANTOFIE M. Laura	28.02.1973
23	ANTOFIE M. Maria	10.03.1970
24	ANTOFIE M. Nicolae	18.01.1974
25	ANTOFIE N. Dumitru	10.09.1969
26	ANTOFIE N. Mariana	15.05.1957
27	ANTOFIE N. Mihaela-Cristina	27.11.1970
28	ANTOFIE N. Nicolae	29.06.1953
29	ANTOFIE N. Nicolae-Constantin	31.08.1985
30	ANTOFIE N. Polixenia	10.06.1936
31	ANTOFIE V. Cornel	07.02.1970
32	ANTOFIE V. Corneliu	01.11.1964
33	ANTOFIE V. Gabriel	01.01.1967
34	ANTOFIE V. Mădălina	26.02.1977
35	ANTOFIE V. Mircea	06.05.1954
36	ANTOFIE V. Nicolae	20.03.1943
37	ANTOFIE V. Petre	31.05.1982
38	ANTOFIE V. Sofia	26.01.1932
39	ANTOFIE V. Vasile	07.08.1954
40	ANTOFIE V. Vasile	08.07.1980
41	ANTOFIE V. Vasile	14.01.2002
42	ANTOFIE V. Vasile-Constantin	02.01.1971
43	ANTOFIE V. Vasile-Daniel	02.03.1997
44	ANTON I. Constanța	04.03.1949
45	ARION I. Cornelia	10.12.1967
46	ARON B. Elena	16.03.1977
47	ARON C. C. Alexandra-Ioana	20.11.1998
48	ARON C. George-Ion	02.07.1989
49	ARON C. Hermina-Elena	26.11.1985
50	ARON C. Rozica	16.11.1946

Nr. crt.	Numele, inițiala tatălui și prenumele	Data nașterii
51	ARON D. Melania	14.07.1936
52	ARON G. Cristian-Costel	12.02.1970
53	ARON G. Elena	12.04.1968
54	ARON G. Zoia	30.05.1944
55	ARON I. Amalia	01.10.1941
56	ARON I. Constantin	09.02.1963
57	ARON I. Floarea	24.03.1913
58	ARON I. Floarea	02.04.1939
59	ARON I. Maria	27.12.1927
60	ARON I. Vasile	22.03.1961
61	ARON M. Constanța	29.05.1924
62	ARON M. Nicolae	17.04.1908
63	ARON M.M. Constantin-Roberto	02.10.1996
64	ARON N. Ion	22.06.1936
65	ARON N. Gheorghe	23.07.1945
66	ARON N. Marcel-Mihai	11.03.1971
67	ARON N. Mircea	10.09.1932
68	ARON N. Nicolae	29.11.1941
69	ARON N. Vasile	02.07.1934
70	ARON N. Victoria	26.03.1929
71	ARON S. Constanța	01.01.1940
72	ARON V. Aurelia	05.04.1937
73	ARON V. Constantin-Leonard	21.05.1990
74	ARON V. Emilia-Ioana	21.01.1992
75	ARON V. Iulian	23.08.1931
76	ARON V. Marian-Claudiu	16.04.1985
77	ARON V. Marinela-Steluța	23.07.1976
78	ARON V. Mihaela	01.01.1967
79	ARON V. Petruța-Mihaela	05.11.1993
80	ARON V. Vasile	24.04.1967
81	BADEA A. Alexandru	01.11.1986
82	BADEA A. Mihai	25.06.1990
83	BADEA A. Victor	02.09.1985
84	BADEA C. Adriana-Emilica	28.11.1976
85	BADEA C. Alexandru	15.04.1963
86	BADEA C. Cornel-Aurel	06.10.1968
87	BADEA C. Elena	06.03.1975
88	BADEA C. Florentin	22.03.1978
89	BADEA C. Gheorghe	30.08.1973
90	BADEA C. Ilie	17.07.1971
91	BADEA C. Ioan	07.01.1966
92	BADEA C. Maria-Magdalena	28.01.1986
93	BADEA C. Marius	27.03.1982
94	BADEA C. Mircea	02.05.1975
95	BADEA G. Cristian-Constantin	04.11.1997
96	BADEA G. Mihaela-Anamaria	12.08.1999
97	BADEA I. Elena	18.08.1967
98	BADEA N. Vasile	08.03.1969
99	BADEA N. Virgil	06.06.1933
100	BADEA S. Corneliu	19.03.1937

Nr. crt.	Numele, inițiala tatălui și prenumele	Data nașterii
101	BADEA S. Ioan	22.02.1932
102	BADEA V. Lucia	14.05.1938
103	BADEA V. Virgiliu	20.05.1966
104	BĂLAȘA A. Mariana	14.04.1974
105	BĂLAȘA C. Constantin-Mihai	07.06.1971
106	BĂLAȘA C.M. Constantin	05.05.1998
107	BĂLAȘA C.M. Mihai	22.04.1993
108	BĂLAȘA G. Adriana	22.08.1973
109	BĂLAȘA G. Cristina	26.01.1971
110	BĂLAȘA G. Filofteia	04.10.1934
111	BĂLAȘA I. Gheorghe	16.09.1930
112	BĂLAȘA I. Ion	22.12.1931
113	BĂLAȘA I. Ionuț-Gabriel	11.06.2001
114	BĂLAȘA I. Margareta	08.07.1934
115	BĂLAȘA M. Ionuț	13.12.1979
116	BĂLAȘA M. Mircea-Gabriel	08.06.1984
117	BĂLAȘA S. Casandra	04.10.1949
118	BĂLAȘA S. Mircea	14.04.1955
119	BĂLAȘA V. Camelia	03.10.1978
120	BĂLAȘA V. Delioara-Gabriela	17.07.1961
121	BERECHET A. Aurel-Cristian	02.11.1992
122	BERECHET F. Maria	22.08.1948
123	BERECHET G. Aurel	02.01.1971
124	BERECHET G. Ciprian-Ionuț	07.05.1989
125	BERECHET G. Dumitru	03.11.1969
126	BERECHET G. Elena	05.01.1973
127	BERECHET M. Ecaterina	07.11.1968
128	BIȚOC C. Roberta-Daria	01.02.2002
129	BIȚOC G. Elena	30.05.1980
130	BIȚOC I. Cătălin	26.06.1976
131	BIȚOC I. Gheorghita	07.07.1943
132	BOBLEACĂ Constantin	27.03.1973
133	BOBLEACĂ I. Elisabeta	23.03.1953
134	BRATU D. Bogdan-Adrian	27.08.1991
135	BRATU D. Dumitru	18.01.1969
136	BRÎNZICĂ D. Liliana	25.06.1974
137	BRÎNZICĂ N. Vasile	24.06.1968
138	BRÎNZICĂ V. Andrei-Vasile	17.09.2001
139	BUCĂ I. Georgeta	28.02.1937
140	BUCĂ I. Ioana-Cornelia	14.09.1992
141	BUCĂ I. Margareta	14.02.1927
142	BUCĂ I. Vasile	12.09.1933
143	BUCĂ M. Vasile	12.08.1975
144	BUCĂ N. Gabriela	13.05.1976
145	BUCĂ P. Valeria	13.08.1946
146	BUCĂ V. Giorgiana-Adelina	27.01.1998
147	BUCĂ V. Ion	23.06.1966
148	BUCĂ V. Nicolae-Mircea	02.03.2001
149	BUCĂ V. Otilia	02.06.1970
150	BUCUROIU C. Corneliu	22.07.1980

Nr. crt.	Numele, inițiala tatălui și prenumele	Data nașterii
151	BUCUROIU C. Florin-Nicolae	10.02.2004
152	BUCUROIU C. Ion	13.09.1970
153	BUCUROIU C. Vasile	20.06.1967
154	BUCUROIU Cornelia	01.07.1975
155	BUCUROIU D. Cecilia	29.04.1942
156	BUCUROIU D. Elena	10.02.1961
157	BUCUROIU D. Elena	01.12.1930
158	BUCUROIU D. Gheorghe	14.05.1942
159	BUCUROIU D. Mircea	08.07.1958
160	BUCUROIU E. Floarea	19.12.1951
161	BUCUROIU G. Alfred-Florin	18.12.1971
162	BUCUROIU G. Corneliu	09.02.1939
163	BUCUROIU G. Emilia	01.09.1949
164	BUCUROIU G. Ioan	20.09.1945
165	BUCUROIU G. Iolanda-Elena	10.02.1986
166	BUCUROIU G. Ramona-Petruța	06.06.1979
167	BUCUROIU I. Elena-Alina	09.06.1984
168	BUCUROIU I. Eugenia	26.11.1969
169	BUCUROIU I. Georgian	05.02.1981
170	BUCUROIU I. Ion	27.12.1974
171	BUCUROIU I. Ionela-Roxana	01.08.1994
172	BUCUROIU I. Ion-Marian	30.07.1978
173	BUCUROIU I. Salomia	10.02.1922
174	BUCUROIU M. Cuza-Vasile	10.09.1992
175	BUCUROIU M. Elena	11.07.1969
176	BUCUROIU M. Florin-Cristian	05.02.1992
177	BUCUROIU M. Ion	27.01.1988
178	BUCUROIU M. Iulian-Daniel	11.12.1985
179	BUCUROIU M. Melania-Elena	17.01.1984
180	BUCUROIU M. Mircea	15.11.1981
181	BUCUROIU M. Mircea-Ionuț	13.12.1989
182	BUCUROIU M. Vasile-Gabriel	30.05.1988
183	BUCUROIU N. Florina	24.08.1986
184	BUCUROIU N. Maria	17.10.1915
185	BUCUROIU N. Nicolae	09.05.1950
186	BUCUROIU N. Nicolae	29.08.1986
187	BUCUROIU P. Florin-Cornel	09.03.1999
188	BUCUROIU P. Petre-Constantin	20.03.2003
189	BUCUROIU P. Petruța-Ecaterina	26.03.1997
190	BUCUROIU T. Vasilica	21.11.1954
191	BUCUROIU V. Alina-Nicoleta	04.02.1987
192	BUCUROIU V. Constantin	23.02.1967
193	BUCUROIU V. Daniel-Vasile	10.01.1989
194	BUCUROIU V. Elena	21.05.1939
195	BUCUROIU V. Gheorghe	05.07.1958
196	BUCUROIU V. Ion	03.12.1953
197	BUCUROIU V. Maria	23.08.1936
198	BUCUROIU V. Marius	08.06.1990
199	BUCUROIU V. Mihail	18.08.1970
200	BUCUROIU V. Mircea	21.07.1963

Nr. crt.	Numele, inițiala tatălui și prenumele	Data nașterii
201	BUCUROIU V. Petre	27.03.1961
202	BUCUROIU V. Zenovia	16.02.1955
203	BUDAȘCU I. Andreea-Izabela	25.05.1990
204	BURCĂ G. Bogdan-Georgian	31.12.1994
205	BURCĂ G. Cosmin-Valentin	20.05.1999
206	BURCĂ I. Gheorghe	16.03.1972
207	BURCĂ V. Elena-Valentina	28.02.1978
208	BURGUI I. Iulian-Stan	12.07.1991
209	BURLĂCIOIU A. Gheorghe	07.09.1961
210	BURLĂCIOIU G. Adrian	13.05.1930
211	BURLĂCIOIU G. Constantin-Bogdan	01.10.1989
212	BURLĂCIOIU G. Ionela-Daniela	30.09.1986
213	BURLĂCIOIU M. Elena	17.08.1965
214	BURLĂCIOIU V. Agripina	09.05.1926
215	BURTOIU A. Elisabeta	17.01.1927
216	BURTOIU E. Gabriel-Emil	03.07.1994
217	BURTOIU E. Georgian-Florin	05.12.1986
218	BURTOIU E. Ionuț	14.11.1989
219	BURTOIU I. Emil	03.02.1950
220	BURTOIU V. Mariana	19.08.1960
221	CĂPĂȚĂNĂ M. Alexandra-Gabriela	20.09.1987
222	CĂPLESCU C. Gheorghe	22.09.1967
223	CĂPLESCU D. Floarea	24.03.1923
224	CĂPLESCU G. Elena	21.01.1931
225	CĂPLESCU G. Filofteia	15.01.1928
226	CHIRICĂ Florela	02.03.1966
227	CIOBU I. Viorica	24.06.1957
228	CIOBU S. Roberta-Andreea	03.05.2000
229	CIOBU T. Florentina	28.06.1980
230	CIOBU T. Steliana	07.05.1982
231	CIOBU T. Vasile	17.02.1984
232	CIOCAN A. Filofteia-Laura	25.09.1979
233	CIOCAN C. Avida-Roxana	19.09.1980
234	CIOCAN C. Mihaela	03.05.1978
235	CIOCAN D. Georgian-Horațiu	31.07.1983
236	CIOCAN F. Rodica	01.04.1965
237	CIOCAN G. Caliochia	13.04.1948
238	CIOCAN G. Camelia	25.04.1966
239	CIOCAN G. Gheorghita	14.09.1961
240	CIOCAN G. Ioan	20.04.1932
241	CIOCAN G. Nestor	05.12.1940
242	CIOCAN I. Alexandra-Ionela	10.07.1988
243	CIOCAN I. Corneliu	16.06.1957
244	CIOCAN I. Elena	25.06.1939
245	CIOCAN I. Ion	22.12.1960
246	CIOCAN I. Irina	03.08.1938
247	CIOCAN I. Irinuș-Alina	25.06.1979
248	CIOCAN I. Loredana-Mihaela	11.11.1990
249	CIOCAN N. Nestor	16.07.1980
250	CIOCAN N. Vasile	03.11.1967

Nr. crt.	Numele, inițiala tatălui și prenumele	Data nașterii
251	CIOCAN T. Valentin	31.03.1970
252	CIOCAN V. Alexandru-Valentin	18.10.1997
253	CIOCAN V. Ana-Maria- Andreea	18.04.1998
254	CIOCAN V. Dumitru	10.01.1960
255	CIOCAN V. Eufrosina	25.05.1937
256	CIOCAN V. Teodor-Cristian	04.03.2002
257	CIOCAN V. Vasile-Marius	09.10.2003
258	CIOCĂU A. Adriana	14.06.1974
259	CIOCĂU G. Ionuț-Costin	05.09.1995
260	CIOCĂU G. Maria-Nicoleta	31.07.1992
261	CIOCĂU I. Eugenia	09.05.1949
262	CIOCĂU N. Gheorghe	21.05.1971
263	CIOCĂU N. Nicolae	05.05.1945
264	COMAN A. Marin	29.03.1962
265	COMAN C. Constanța	01.05.1944
266	COMAN D. Valentina	11.07.1966
267	COMAN I. Cristina	11.12.1975
268	COMAN I. Ioana-Mihaela	10.11.1996
269	COMAN I. Mihail	09.11.1939
270	COMAN M. Ion	03.01.1969
271	COMAN M. Mihai-Ionuț	23.11.1990
272	COMAN M. Ștefania-Andrada	02.05.1997
273	COMAN S. Sofia	27.04.1917
274	CONDOR P. Constanța	28.04.1972
275	CORCODEL Mihaela	20.05.1961
276	CRĂCIUN E. Maria	16.06.1967
277	CRĂCIUN F. Gheorghe	08.06.1963
278	CRĂCIUN F. Vasile	19.02.1959
279	CRĂCIUN G. Alexandra	20.09.1988
280	CRĂCIUN G. Ecaterina	22.09.1964
281	CRĂCIUN G. Georgiana-Carmina	17.12.1992
282	CRĂCIUN V. Costinel-Florin	05.07.1989
283	CRĂCIUN V. Ecaterina-Mirabela	29.01.1987
284	CRĂCIUN V. Nicolae-Silviu	08.06.1984
285	CRĂCIUN V. Vasile-Flavius	25.08.1985
286	CREMENEANU I. Eugeniu	05.01.1954
287	CREMENEANU I. Vasile	15.11.1961
288	CREMENEANU V. Haritina	27.03.1929
289	CREMENEANU V. Ion	08.09.1928
290	CUCUTEANU D. Vasilica	30.01.1953
291	CUCUTEANU G. Petre	22.08.1949
292	CUCUTEANU M. Maria	01.10.1923
293	CUȚARU G. Violeta	16.08.1922
294	DÂNGEANU G. Zoie	10.05.1933
295	DINU C. Traian	17.06.1945
296	DINU G. Violeta	19.03.1950
297	DINU T. Emilian	07.10.1970
298	DINU T. Mihaela	28.02.1973
299	DINU T. Petre	29.06.1981
300	DINU T. Traian	16.07.1976

Nr. crt.	Numele, inițiala tatălui și prenumele	Data nașterii
301	DINU V. Elena	17.09.1922
302	DÎNGEANU D.N.Elena-Alexandra	04.02.1987
303	DÎNGEANU D.N.Mihail-Georgian	25.06.1984
304	DÎNGEANU G. Florina	04.01.1965
305	DÎNGEANU M. Dumitru-Nicolae	25.11.1960
306	DOBRA Dumitru	06.07.1946
307	DOBRA Gheorghîța	07.10.1957
308	DOBRERSCU T. Maria	18.03.1973
309	DOBRESCU A. Alexandra	08.03.1990
310	DOBRESCU A. Corneliu	23.04.1945
311	DOBRESCU A. Emilia	28.03.1949
312	DOBRESCU C. Corneliu	13.11.1975
313	DOBRESCU C. Elena	13.02.1980
314	DOBRESCU C. Floarea	11.10.1947
315	DOBRESCU C. Ilarion	10.12.1973
316	DOBRESCU C. Ion	11.10.1975
317	DOBRESCU C. Maria	14.01.1956
318	DOBRESCU C. Tiberiu	17.09.1972
319	DOBRESCU C. Victor-Eduard	15.02.1999
320	DOBRESCU D. Benjamin	16.07.2000
321	DOBRESCU D. Cristian-Vasile	18.09.1995
322	DOBRESCU D. Emanuel	30.11.1997
323	DOBRESCU D. Georgiana-Daniela	21.08.1994
324	DOBRESCU D. Ștefan-Daniel	15.04.1996
325	DOBRESCU D. Veruța	13.06.1925
326	DOBRESCU E. Alexandru	20.09.1952
327	DOBRESCU E. Emil	22.06.1975
328	DOBRESCU E. Emil-Adelin	16.04.1999
329	DOBRESCU F. Vasilica	14.09.1960
330	DOBRESCU G. Cornelia	29.12.1944
331	DOBRESCU G. Corneliu	24.12.1947
332	DOBRESCU G. Florina	01.04.1977
333	DOBRESCU G. Georgian-Dănuț	23.01.1990
334	DOBRESCU G. Gheorghe	25.12.1944
335	DOBRESCU G. Gheorghe	14.04.1940
336	DOBRESCU G. Gheorghe	09.09.1967
337	DOBRESCU G. Maria	04.02.1935
338	DOBRESCU G. Nicolae-Cristinel	21.03.1994
339	DOBRESCU G. Petre	21.04.1972
340	DOBRESCU G. Vasile	24.11.1964
341	DOBRESCU G. Vasile	30.01.1947
342	DOBRESCU G. Vasile	22.02.1967
343	DOBRESCU I. Adina-Gabriela	12.06.1978
344	DOBRESCU I. Avida	29.01.1983
345	DOBRESCU I. Constanța	14.06.1971
346	DOBRESCU I. Corneliu-Sebastian	15.07.2003
347	DOBRESCU I. Gavril	07.03.1974
348	DOBRESCU I. Ilarion	03.02.1979
349	DOBRESCU I. Ion-Lucian	01.04.2002
350	DOBRESCU I. Izabela-Ioana	09.10.1998

Nr. crt.	Numele, inițiala tatălui și prenumele	Data nașterii
351	DOBRESCU I. Margareta	09.09.1936
352	DOBRESCU I. Maria	25.10.1975
353	DOBRESCU I. Mariana-Simona	04.09.1979
354	DOBRESCU I. Melania	25.01.1949
355	DOBRESCU I. Mihai	08.07.1965
356	DOBRESCU I. Rodica	28.10.1940
357	DOBRESCU I. Sorin	26.09.1963
358	DOBRESCU I. Vasilica-Andrada	03.08.2001
359	DOBRESCU L. Ilarion	07.09.1935
360	DOBRESCU N. Mihaela-Mădălina	14.09.1975
361	DOBRESCU N. Alina-Ramona	14.03.1982
362	DOBRESCU N. Aritina	19.06.1955
363	DOBRESCU N. Aurelia	19.07.1957
364	DOBRESCU N. Cristinel-Petre	12.06.1978
365	DOBRESCU N. Filofteia	20.01.1943
366	DOBRESCU N. Maria	23.01.1921
367	DOBRESCU N. Nicolae	27.01.1945
368	DOBRESCU N. Nicolae-Dragoș	26.11.1076
369	DOBRESCU N. Salomia	14.01.1926
370	DOBRESCU N. Violeta	04.06.1971
371	DOBRESCU N. Violeta	08.02.1941
372	DOBRESCU P. Gianina	18.04.1982
373	DOBRESCU P. Ioana-Loredana	12.05.1994
374	DOBRESCU P. Sebastian-Petrică	19.05.1996
376	DOBRESCU S. Constantin	05.11.1951
377	DOBRESCU S. Daniel	20.04.1975
378	DOBRESCU S. David	25.09.1979
379	DOBRESCU S. Elisabeta	28.01.1970
380	DOBRESCU S. Emil	29.07.1941
375	DOBRESCU S. Petru	07.08.1983
381	DOBRESCU S. Teodor	05.11.1954
382	DOBRESCU S. Vasile	23.05.1945
383	DOBRESCU S. Vasile	19.09.1933
384	DOBRESCU T. Constantin	13.04.1980
385	DOBRESCU T. Hermina-Petruța	29.06.1999
386	DOBRESCU T. Ionela-Raluca	21.10.1981
387	DOBRESCU T. Vasilica	28.06.1978
388	DOBRESCU V. Ana-Maria-Daniela	11.06.2003
389	DOBRESCU V. Constantin-Bodan	04.06.1989
390	DOBRESCU V. Dănuț	05.10.1971
391	DOBRESCU V. Elena	01.10.1964
392	DOBRESCU V. Emilia	15.12.1981
393	DOBRESCU V. Nestor	11.03.1923
394	DOBRESCU V. Nicoleta-Diana	14.06.1995
395	DOBRESCU V. Ștefan-Marian	10.02.1978
396	DOBRESCU V. Vasile	18.01.1980
397	DOGARU N. Ionuț-Daniel	12.11.1994
398	DRAGOMIR Mariana	01.07.1946
399	DRĂCILĂ I. Ion	07.01.1951
400	DRĂCILĂ V. Vasilica	05.02.1953

Nr. crt.	Numele, inițiala tatălui și prenumele	Data nașterii
401	DRĂGHICI F. Gheorghe	24.02.1955
402	DRĂGHICI G. Alina	24.05.1979
403	DRĂGHICI G. Filian	04.06.1930
404	DRĂGHICI I. Maria	22.10.1930
405	DUMITRESCU D. Dumitru	12.02.1922
406	DUMITRESCU D. Emilian	31.05.1975
407	DUMITRESCU D. Maria	24.02.1952
408	DUMITRESCU D. Mihaela-Ramona	09.01.1989
409	DUMITRESCU D. Nadia-Alina	27.02.1979
410	DUMITRESCU D. Sever	08.08.1956
411	DUMITRESCU D. Vasile	01.01.1978
412	DUMITRESCU F. Vera	09.02.1952
413	DUMITRESCU G. Maria	29.05.1919
414	DUMITRESCU I. Decebal	07.11.1940
415	DUMITRESCU I. Elena	16.01.1959
416	DUMITRESCU I. Marius-Florin	15.08.1976
417	DUMITRESCU I. Nicoleta-Ionela	12.07.1979
418	DUMITRESCU M. Elena-Mihaela	27.07.1986
419	DUMITRESCU N. Silvia	06.08.1929
420	DUMITRESCU S. Severică-Gabriel	09.11.1982
421	DUMITRESCU V. Ion	29.03.1946
422	DUMITRU C. Constanța	18.10.1979
423	DUMITRU C. Cornel-Constantin	18.05.1996
424	DUMITRU C. Florin	25.05.1990
425	DUMITRU C. Ramona-Victoria	11.04.1988
426	DUMITRU C. Vasilica	28.04.1946
427	DUMITRU C. Virgil	12.11.1973
428	DUMITRU F. Constantin	18.05.1948
429	DUMITRU F. Ion	16.05.1930
430	DUMITRU F. Maria-Magdalena	03.04.1972
431	DUMITRU F. Vasile	16.03.1944
432	DUMITRU G. Ecaterina	01.10.1968
433	DUMITRU G. Loredana	29.11.1976
434	DUMITRU G. Victoria	20.03.1933
435	DUMITRU I. Cornel	06.07.1962
436	DUMITRU I. Dorina	22.03.1954
437	DUMITRU I. Florina	18.01.1975
438	DUMITRU I. Ion	12.03.1959
439	DUMITRU I. Ionuț-Cristian	02.07.1993
440	DUMITRU I. Nicolae-Marian	06.12.1994
441	DUMITRU V. Adrian	13.08.1969
442	DUMITRU V. Agripina	17.08.1974
443	DUMITRU V. Gheorghe	31.01.1980
444	DUMITRU V. Maria-Cosmina	30.12.2002
445	DUMITRU V. Vasile	01.06.1978
446	DUMITRU V. Vasilica-Mihaela	08.02.1985
447	DUȚĂ C. Camelia	28.09.1974
448	DUȚĂ D. Gheorghe	29.11.1947
449	DUȚĂ E. Silvia	24.11.1943
450	DUȚĂ G. Gheorghe	30.01.1977

Nr. crt.	Numele, inițiala tatălui și prenumele	Data nașterii
451	DUȚĂ G. Ioneta	10.03.1973
452	DUȚĂ G. Silviu	04.02.1975
453	DUȚĂ G. Simona	04.10.1971
454	DUȚĂ M. Filofteia	02.05.1931
455	DUȚĂ P. Petruța	03.02.1975
456	DUȚĂ S. Silviu-Dumitru	09.06.1994
457	ENE A. Nicolae	29.07.1954
458	ENE D. Daniela-Mihaela	15.09.2003
459	ENE G. Elena-Cristina	19.07.1959
460	ENE I. Alexandru	31.10.1916
461	ENE I. Eugenia	16.10.1923
462	ENE M. Florina	01.12.1984
463	ENE N. Adrian-Cătălin	14.11.1987
464	ENE N. Daniel	10.09.1980
465	ENE N. Elena-Georgiana	09.11.1984
466	ENE N. Gabriel	21.03.1983
467	ENE N. Nicolae-Eugen	13.02.1986
468	ENESCU D. Dumitru	13.02.1978
469	ENESCU C. Camelia	06.02.1971
470	ENESCU C. Daniela	30.04.2002
471	ENESCU C. Iuliana	21.01.1998
472	ENESCU D. Carmen-Luiza	24.06.1982
473	ENESCU D. Dumitru	08.11.1954
474	ENESCU D. Dumitru-Sebastian	13.01.2004
475	ENESCU E. Emilia	28.09.1974
476	ENESCU E. Emilian	19.12.1939
477	ENESCU E. Gheorghe	05.05.1938
478	ENESCU G. Aritina	04.05.1919
479	ENESCU G. Iliaana	11.06.1946
480	ENESCU G. Vasilica	23.12.1925
481	ENESCU I. Dănuț	16.06.1988
482	ENESCU I. Feldioara	02.04.1953
483	ENESCU I. Maria	31.01.1954
484	ENESCU I. Petre	08.02.1931
485	ENESCU I. Tatiana	02.07.1979
486	ENESCU M. Georgeta	31.01.1931
487	ENESCU N. Cornelia	15.11.1928
488	ENESCU P. Adriana	23.07.1967
489	ENESCU P. Corneliu	04.06.1958
490	ENESCU P. Floarea	08.10.1953
491	ENESCU S. Cristina-Mădălina	10.04.1978
492	ENESCU S. Gheorghita	03.11.1945
493	ENESCU S. Vasile	04.08.1935
494	ENESCU V. Elena-Raluca	25.05.1997
495	ENESCU V. Ion-Robert	08.12.1991
496	ENESCU V. Iulian	06.10.1963
497	ENESCU V. Maria	14.11.1943
498	ENESCU V. Vasile	10.09.1965
499	FĂȘIE A. Adrian	07.09.1972
500	FĂȘIE A. Adrian	14.05.1992

Nr. crt.	Numele, inițiala tatălui și prenumele	Data nașterii
501	FĂȘIE A. Constantin	01.08.1973
502	FĂȘIE A. Leon	01.10.1969
503	FĂȘIE A. Marius-Cristian	30.03.1994
504	FĂȘIE C. Alexandru-Constantin	20.08.2003
505	FĂȘIE C. Luminița	22.02.1978
506	FĂȘIE D. Marvin-Costin	29.07.2003
507	FĂȘIE D. Robert-Andrei	11.11.1998
508	FĂȘIE G. Carmen	21.08.1974
509	FĂȘIE G. Elena	28.11.1960
510	FĂȘIE G. Georgiana	14.02.1976
511	FĂȘIE G. Gheorghita	19.03.1974
512	FĂȘIE G. M. Mihaela-Aidina	04.11.1994
513	FĂȘIE I. Daniel	24.01.1974
514	FĂȘIE I. Romică	15.11.1972
515	FĂȘIE R. Eduard-Marian	19.08.1997
516	FLOREA A. Constantin	26.11.1972
517	FLOREA C. Adriana-Loredana	17.04.2002
518	FLOREA C. Andreea	15.09.1998
519	FLOREA C. Constantin	03.08.1971
520	FLOREA C. Corneliu	27.06.1982
521	FLOREA C. Elena-Daniela	02.05.1995
522	FLOREA C. Gabriela-Cecilia	09.05.1985
523	FLOREA C. Ion	22.12.1981
524	FLOREA D. Andreea-Gabriela	02.08.1995
525	FLOREA G. Camelia	03.08.1978
526	FLOREA G. Adriana-Nicoleta	06.01.1981
527	FLOREA G. Gheorghita	26.09.1975
528	FLOREA I. Constantin	17.03.1946
529	FLOREA I. Corneliu	28.09.1948
530	FLOREA I. Elena	11.02.1952
531	FLOREA I. Ion	24.10.1943
532	FLOREA N. Andrei	12.08.1947
533	FLOREA N. Gheorghe	27.02.1939
534	FLOREA N. Vasile	31.05.1935
535	FLOREA S. Elena	13.07.1960
536	FLOREA V. Daniel	18.06.1972
537	FLOREA V. Galina	04.06.1950
538	GAFIȚOIU D. Dumitru	07.08.1974
539	GAFIȚOIU D. Dumitru-Adrian	03.09.2002
540	GAFIȚOIU D. Ion	08.11.1962
541	GAFIȚOIU D. Vasile	29.06.1970
542	GAFIȚOIU G. Alina	21.01.1974
543	GAFIȚOIU I. Dumitru	13.04.1940
544	GAFIȚOIU I. Maria	29.01.1981
545	GAFIȚOIU M. Mihaela-Monica	10.02.1990
546	GAFIȚOIU N. Manina	19.04.1939
547	GAFIȚOIU V. Andrei	14.04.1993
548	GAFIȚOIU V. Elena-Alexandra	17.10.1998
549	GHEORGHE G. Onoriu	10.09.1934
550	GHEORGHE A. Alexandru-Florin	04.02.1985

Nr. crt.	Numele, inițiala tatălui și prenumele	Data nașterii
551	GHEORGHE C. Floarea	26.01.1948
552	GHEORGHE C. Gheorghita	04.02.1942
553	GHEORGHE C. Moni	14.10.1946
554	GHEORGHE C. Rodica	02.06.1957
555	GHEORGHE D. Elena-Daniela	13.01.1996
556	GHEORGHE D. Eugenia	18.09.1941
557	GHEORGHE D. Gheorghe	09.04.1969
558	GHEORGHE D. Ion	27.12.1934
559	GHEORGHE D. Melania	10.09.1964
560	GHEORGHE D. Pompiliu	11.08.1972
561	GHEORGHE D. Vasile	17.03.1947
562	GHEORGHE F. Silvia	03.10.1976
563	GHEORGHE G. Cristina-Adelina	07.06.1995
564	GHEORGHE G. Elena-Liliana	14.03.1971
565	GHEORGHE G. Elisabeta	14.02.1938
566	GHEORGHE G. Laurențiu	10.03.1954
567	GHEORGHE G. Mircea	10.10.1943
568	GHEORGHE G. Oltenica	09.09.1956
569	GHEORGHE G. Robert-Georgian	11.04.1998
570	GHEORGHE G. Victoria	20.12.1953
571	GHEORGHE I. Andreea-Gabriela	21.08.2002
572	GHEORGHE I. Elena	21.05.1996
573	GHEORGHE I. Gheorghe	17.10.1938
574	GHEORGHE I. Ion	13.06.1968
575	GHEORGHE I. Ionuț-Nicolae	05.02.1998
576	GHEORGHE I. Iulia-Andreea	26.03.1999
577	GHEORGHE I. Leon	20.05.1962
578	GHEORGHE I. Lucia	23.03.1933
579	GHEORGHE I. Maria-Manuela	06.06.1979
580	GHEORGHE I. Vasile	21.09.1944
581	GHEORGHE L. Adina	09.08.1979
582	GHEORGHE L. Constantin	27.10.1987
583	GHEORGHE L. Cristina	18.08.1991
584	GHEORGHE L. Leon	04.03.1990
585	GHEORGHE L. Olivia	20.03.2000
586	GHEORGHE L. Vasile	29.12.1988
587	GHEORGHE L. Vasilica	30.09.1986
588	GHEORGHE M. Agripina	14.02.1957
589	GHEORGHE M. Aurel	23.12.1981
590	GHEORGHE M. Gheorghe	11.05.1976
591	GHEORGHE M. Mircea	29.10.1979
592	GHEORGHE M. Rodica	05.05.1984
593	GHEORGHE M. Vasile	21.11.1977
594	GHEORGHE O. Dumitru	27.10.1970
595	GHEORGHE O. Laurențiu	19.01.1972
596	GHEORGHE V. Cornelia	05.06.1974
597	GHEORGHE V. Dănuț	11.04.1986
598	GHEORGHE V. Ilarion	28.06.1976
599	GHERGHIN A. Ion-Florian	26.04.1948
600	GHERGHIN I. Daniela	30.08.1954

Nr. crt.	Numele, inițiala tatălui și prenumele	Data nașterii
601	GHERGHIN I. F. Constantin	24.04.1977
602	GHERGHIN I. F. Ioana	26.09.1980
603	GHERGHIN I. F. Mihaela	20.01.1982
604	GIUVLETE A. Ilie	28.02.1968
605	GIUVLETE I. Ionuț-Ciprian	12.08.1992
606	GIUVLETE I. Maria-Diana	13.03.1998
607	GOGU C. Ciprian	09.07.1991
608	GOGU C. Cosmin-Georgian	17.03.1993
609	GOGU C. Ion-Eugen	29.11.1988
610	GOGU C. Valentina	06.02.1969
611	GOGU F. Gheorghe	16.05.1973
612	GOGU F. Nicolae	03.02.1950
613	GOGU Florica	15.01.1957
614	GOGU I. Constanța-Loredana	25.02.1977
615	GOGU I. Corneliu	02.10.1963
616	GOGU I. Lucia	22.09.1929
617	GOGU I. Paulina	23.10.1953
618	GOGU I. Stelian	10.10.1969
619	GOGU M. Bogdan	17.03.1982
620	GOGU M. Dragoș-Gheorghe	05.10.1984
621	GOGU M. Mihai	12.08.1957
622	GOGU N. Ion	18.11.1920
623	GOGU N. Ion	26.08.1980
624	GOGU N. Nicolae	09.09.1973
625	GOGU N. Ștefan-Nicolae	01.03.1999
626	GOGU S. C. Daniela	16.08.1963
627	GOGU V. Mihaela	07.03.1981
628	GOGU Vasile	11.04.1963
629	GRIGORE G. Niculae	01.10.1956
630	GRIGORE N. Alin-Valeriu	01.02.1982
631	GRIGORE N. Maria	20.01.1956
632	IFRIM Gabriela	10.10.1975
633	IFRIM I. Alina-Ionela	13.09.1981
634	IFRIM I. Ionuț-Andrei	24.09.2000
635	ILIE C. Nicoleta	10.12.1965
636	ILIE E. Tatiana	08.05.1948
637	ILIE G. Georgian-Ionuț	20.03.1989
638	ILIE G. Gheorghe	10.09.1964
639	ILIE I. Elisabeta	15.02.1915
640	ILIE T. Tudor	25.10.1940
641	ILIE T. Tudor	30.09.1975
642	ILIESCU I. Filofteia	04.06.1922
643	ILIESCU V. Gheorghe	21.04.1943
644	ILINCA I. Dumitru	28.03.1953
645	ILINCA I. Tiberiu	03.06.1966
646	ILINCA N. Liliana	11.05.1968
647	ILINCA T. Mihaela-Mădălina	04.08.1992
648	ILINCA T. Robert-Gabriel	17.09.1996
649	ION I. Mihaela	17.12.1979
650	ION I. Constantin	15.02.1981

Nr. crt.	Numele, inițiala tatălui și prenumele	Data nașterii
651	ION I. Elena	19.11.1955
652	ION I. Iuliana-Nicoleta	05.12.1985
653	ION I. Vasile	08.08.1983
654	ION Ion	25.02.1958
655	ION L. Agripina	15.05.1928
656	ION S. Dacian	25.10.1960
657	ION S. Ion	25.04.1950
658	IONAȘ G. Florica	05.02.1976
659	IONESCU A. Longin	25.01.1916
660	IONESCU A. Mircea	02.02.1940
661	IONESCU C. Avida	19.05.1945
662	IONESCU C. Gheorghița-Cornelia	10.08.1967
663	IONESCU C. Marcel-Emil	12.05.1954
664	IONESCU D. Constantin	28.04.1933
665	IONESCU E. Liliana	19.07.1977
666	IONESCU G. Ana-Maria	18.10.1994
667	IONESCU G. Didina	07.03.1953
668	IONESCU G. Vasilica	07.10.1977
669	IONESCU I. Filareta	22.06.1922
670	IONESCU L. Eugeniu	10.04.1943
671	IONESCU M. E. Marius-Costinel	08.08.1988
672	IONESCU M. Nicolae	01.12.1972
673	IONESCU N. Mircea-Nicolae	06.06.1997
674	IONESCU P. Maria	28.08.1965
675	IONESCU R. Floarea	28.05.1915
676	IONESCU V. Gheorghe	20.05.1971
677	IONESCU V. Margareta	04.11.1945
678	IONESCU V. Vasilica	20.10.1930
679	IORDĂCHESCU Dumitru	23.10.1955
680	IVAȘCU I. Violeta	03.01.1942
681	LĂCĂTUȘ D. Ionela-Mihaela	26.02.1994
682	LĂCĂTUȘ D. Lavinia-Gabriela	09.03.2003
683	LĂCĂTUȘ F. Cristina -Rebeca	23.12.2002
684	LĂCĂTUȘ F. Florin- Ciprian	08.06.1997
685	LĂCĂTUȘ G. Florin	29.09.1973
686	LĂCĂTUȘ I. Liliana	09.03.1975
687	LOPOTARU E. Mihaela	12.05.1981
688	LOPOTARU G. Florin-Adrian	03.10.2000
689	LOPOTARU G. Ștefan-Ion	23.09.1940
690	LOPOTARU I. Elena	28.11.1951
691	LOPOTARU N. Mirela	10.08.1979
692	LOPOTARU S. I. Gheorghe	30.03.1973
693	LOPOTARU S. I. Preda	15.12.1970
694	LOPOTARU S. I. Vasile	08.10.1976
695	LOPOTARU V. Oana-Andreea	27.07.1998
696	MACSIMENCU Florentina	25.08.1982
697	MACSIMENCU I. Ion-Romică	25.08.1979
698	MACSIMENCU I.R. Ionela-Gianina	20.02.1998
699	MACSIMENCU V. Sanda	19.09.1933
700	MANTA D. Nicolae	11.10.1968

Nr. crt.	Numele, inițiala tatălui și prenumele	Data nașterii
701	MANTA G. Ion	10.05.1965
702	MANTA I. Constanța	05.06.1938
703	MANTA I. George	12.01.1988
704	MANTA I. Ioana-Roxana	09.04.1989
705	MANTA I. Iuliana	21.02.1972
706	MANTA I. Monica	30.05.1942
707	MANTA N. Daniil	29.04.1930
708	MANTA N. Diana-Nicoleta	16.06.2000
709	MANTA T. Maria	13.06.1967
710	MANTA V. Gheorghe	09.10.1934
711	MARINESCU A. Nicolae-Teodor	17.11.1959
712	MARINESCU G. Ana-Maria	27.09.1985
713	MARINESCU G. Gheorghe-Valentin	01.06.1984
714	MARINESCU G. Ioana	10.12.1982
715	MARINESCU G. Elena-Georgiana	12.09.1983
716	MARINESCU G. Gheorghe-Bogdan	02.03.1987
717	MARINESCU I. Florica	06.11.1962
718	MARINESCU I. Maria	15.06.1963
719	MARINESCU N. Alexandru	14.04.1919
720	MARINESCU N. Avida	06.04.1934
721	MARINESCU N. Gheorghe	08.08.1957
722	MARIȘESCU A. Floarea	29.05.1922
723	MAXIMENCO Maria	03.10.1950
724	MĂGUREANU G. Rodica	24.07.1945
725	MĂGUREANU I. Emilia	07.07.1927
726	MĂGUREANU I. Irina-Cateluța	23.01.1973
727	MĂGUREANU I. Vasile	31.10.1967
728	MĂGUREANU N. Micșunica	01.10.1955
729	MĂGUREANU V. Aurelia-Roberta	11.05.1995
730	MĂGUREANU V. Robert-Ionuț	11.05.1995
731	MĂGUREANU V. Vasile-Cristian	01.03.1993
732	MEDREGA D. Mihaela	22.07.1969
733	MEDREGA G. Elena	29.01.1973
734	MEDREGA G. Melania	05.09.1938
735	MEDREGA I. Florin-Costin	10.02.1986
736	MEDREGA I. Ionuț-Ciprian	29.09.1987
737	MEDREGA I. Irina-Carmen	11.03.1980
738	MEDREGA I. Marcu-Georgian	25.04.1997
739	MEDREGA I. Vasile	30.12.1937
740	MEDREGA M. Andreea	26.08.1990
741	MEDREGA M. Cristian-Gabriel	05.09.1997
742	MEDREGA M. Elena-Alexandra	10.03.1996
743	MEDREGA M. Maria	10.03.1967
744	MEDREGA M. Ștefania-Andreea	30.11.2002
745	MEDREGA V. Gheorghe-Costin	24.10.1993
746	MEDREGA V. Ion	01.06.1962
747	MEDREGA V. Mihai	10.11.1973
748	MEDREGA V. Mircea	23.03.1964
749	MEDREGA V. Valentina-Gabriela	03.11.1995
750	MEDREGA V. Vasile	01.10.1967

Nr. crt.	Numele, inițiala tatălui și prenumele	Data nașterii
751	MICULESCU D. Filareta	18.06.1929
752	MICULESCU N. Ion	06.12.1922
753	MIHAI C. Elivia	12.04.1968
754	MIHAI G. Elena	29.06.1969
755	MIHAI G. Georgian-Marian	08.09.1995
756	MIHAI G. Maria-Mădălina	13.12.1990
757	MIHAI G. Marius	25.11.1975
758	MIHAI H. Nicolae	11.09.1929
759	MIHAI I. Elena	05.07.1937
760	MIHAI I. Florin	26.03.1983
761	MIHAI I. Gheorghe	29.07.1966
762	MIHAI I. Romică	27.05.1962
763	MIHAI I. Vasilica	14.12.1959
764	MIHAI I. Verona	31.10.1930
765	MIHAI N. Ion	27.10.1956
766	MIHAI O. Ortansa	15.08.1961
767	MIHAI P. Adina-Petruța	26.08.1984
768	MIHAI P. Laurențiu	07.09.1985
769	MIHAI P. Mădălina-Elena	07.08.1987
770	MIHAI R. Dorin-Adrian	18.09.1991
771	MIHAI R. Liviu-Daniel	05.09.1997
772	MIHAI R. Romeo-Ionuț	30.12.1995
773	MIHAI S. Maria	09.04.1933
774	MIHAI V. Angelica	05.06.1963
775	MIHAI V. Ioana	04.03.1985
776	MIHAI V. Iuliana	12.07.1982
777	MIHAI V. Petre	29.06.1956
778	MIHAI V. Simona-Gabriela	12.09.1988
779	MIHAI V. Vasile-Adrian	23.01.1984
780	MIHAI V. Victor	05.07.1954
781	MILEA A. Vasile	09.03.1936
782	MILEA M.G. Florin-Dionisie	02.04.2004
783	MILEA C. Anda-Mihaela	24.09.1993
784	MILEA C. Luiza-Rodica	06.05.1996
785	MILEA D. Elvira	04.12.1957
786	MILEA E. Lucica	25.10.1971
787	MILEA G. Gheorghe	20.09.1967
788	MILEA G. Ionuț	05.07.1976
789	MILEA G. Laurențiu	19.06.1952
790	MILEA G. Laurențiu	19.10.1971
791	MILEA G. Mariana	11.10.1978
792	MILEA G. Măriuca	01.08.1987
793	MILEA G. Nicolae	03.10.1969
794	MILEA G. Rodica	24.07.1980
795	MILEA G. Vasile	11.01.1970
796	MILEA I. Adina-Ioana	02.09.2002
797	MILEA I. Elena	24.04.1935
798	MILEA I. Emilia	03.12.1948
799	MILEA I. Floarea	16.04.1949
800	MILEA I. Gabriel	01.09.1927

Nr. crt.	Numele, inițiala tatălui și prenumele	Data nașterii
801	MILEA I. Gheorghe	09.10.1941
802	MILEA I. Gheorghe	21.03.1939
803	MILEA I. Ion	25.11.1954
804	MILEA I. Ionuț-Lucian	15.02.1995
805	MILEA I. Maria	12.10.1937
806	MILEA I. Marsilia	18.08.1945
807	MILEA I. Mircea	07.11.1953
808	MILEA I. Nicolae	17.04.1944
809	MILEA I. Serghe	22.08.1932
810	MILEA I. Steliana	14.03.1956
811	MILEA L. Daniel-Ștefan	06.02.1984
812	MILEA L. Eugen-Gabriel	07.10.1977
813	MILEA L. George-Ciprian	16.10.1980
814	MILEA L. Marian-Laurențiu	04.03.1979
815	MILEA L. Oana-Mirabela	12.10.1986
816	MILEA M. Cosmin-Vasile	06.04.1984
817	MILEA M. Ion	10.03.1981
818	MILEA M. Mihail-Gabriel	17.11.1978
819	MILEA N. Irinel-Nicușor	18.08.1978
820	MILEA N. Vasilica	29.10.1971
821	MILEA P. Elena	29.09.1979
822	MILEA S. Emilia	15.04.1948
823	MILEA S. Mihaela-Corina	13.06.1978
824	MILEA S. Serghe	01.04.1976
825	MILEA S. Veronica	25.09.1943
826	MILEA V. Aurelia-Camelia	20.02.1938
827	MILEA V. Corneliu	27.08.1967
828	MILEA V. Georgeta	21.09.1968
829	MILEA V. Gheorghe	04.08.1979
830	MILEA V. Ion	07.01.1978
831	MILEA V. Rosa	24.09.1928
832	MIRA Ion	17.09.1936
833	MIRA N. Elena	16.09.1932
834	MITRESCU G. Georgiana-Elena	11.06.1987
835	MITRESCU G. Gheorghe-Florin	03.04.1989
836	MITRESCU G. Maria	21.12.1908
837	MITRESCU G. Valentin-Ionuț	01.04.1996
838	MITRESCU I. Gheorghe	01.12.1961
839	MITRESCU V. Georgeta	23.04.1964
840	MITRESCU V. Iulian	20.11.1929
841	MITRESCU V. Melania	27.12.1927
842	MOCANU Anca	31.05.1974
843	MOCANU Elena	09.04.1968
844	MOISE G. Bianca-Mihaela	17.08.1996
845	MOISE G. Ovidiu-Constantin	21.05.1990
846	MOISE S. Gheorghe	05.07.1963
847	MOISE V. Anișoara	27.06.1966
848	MOREANU D. Elena	01.08.1951
849	MOREANU D. Eugenia	31.07.1959
850	MOREANU G. Alisa	07.02.1982

Nr. crt.	Numele, inițiala tatălui și prenumele	Data nașterii
851	MOREANU G. Eugen	20.07.1980
852	MOREANU G. Georgiana	14.05.1979
853	MOREANU G. Silvia	05.02.1983
854	MOREANU M. Vasile	14.02.1948
855	MOREANU V. Gheorghe	28.05.1955
856	MOROE D. Vasile	12.03.1975
857	MOROE G. Gabriela	21.03.1976
858	MOROE V. Diana-Mihaela	21.01.1997
859	NEACȘU E. Gheorghe	23.03.1937
860	NEACȘU G. Vasilica-Adriana	08.03.1969
861	NEACȘU N. Victorița-Nicoleta	05.03.1990
862	NEACȘU V. Tarsița	05.07.1944
863	NEAGA Maria-Daria	03.12.2002
864	NEAGA Radu-Ștefan	03.12.2002
865	NEAGA A. Ion	27.01.1920
866	NEAGA C. Cornel	04.10.1943
867	NEAGA C. Dumitru	03.02.1975
868	NEAGA C. Ion	01.10.1934
869	NEAGA D. Andrei-Sorin	12.04.2002
870	NEAGA D. Natalia	14.12.1929
871	NEAGA E. Mircea	27.09.1960
872	NEAGA G. Daniela	24.04.1983
873	NEAGA G. Elena	15.06.1934
874	NEAGA G. Eufrosina	08.04.1936
875	NEAGA I. Cornel	14.02.1973
876	NEAGA I. Elena	13.03.1936
877	NEAGA I. Florin	03.04.1982
878	NEAGA I. Georgeta	22.09.1962
879	NEAGA I. Gheorghe	15.12.1974
880	NEAGA I. Ion	08.04.1961
881	NEAGA I. Ion	21.03.1957
882	NEAGA I. Ion-Cristian	06.01.1988
883	NEAGA I. Ionuț-Valter	21.04.1987
884	NEAGA I. Larisa-Gabriela	20.08.1988
885	NEAGA I. Otilia	24.03.1940
886	NEAGA I. Polixenia	07.07.1935
887	NEAGA I. Vasile	30.12.1966
888	NEAGA I. Vasilica	20.02.1948
889	NEAGA M. Gabriela	03.07.1975
890	NEAGA M. Georgian	23.04.1981
891	NEAGA M. Mircea	26.12.1982
892	NEAGA M. Olguța	10.10.1985
893	NEAGA M. Sabina	15.01.1969
894	NEAGA S. Tatiana	14.11.1940
895	NEAGA T. Georgeta	23.04.1982
896	NEAGA V. Iulia-Carmina	12.07.1977
897	NEAGA V. Laura-Gabriela	23.06.2000
898	NEAGA V. Livia-Mariana	10.09.1945
899	NEAGA V. Mădălina	21.01.1979
900	NEAGA V. Viorica	28.09.1957

Nr. crt.	Numele, inițiala tatălui și prenumele	Data nașterii
901	NECȘOIU E. Eugen	12.04.1986
902	NECȘOIU E. Ionela	19.03.1985
903	NECȘOIU I. Georgeta	05.09.1963
904	NECȘOIU N. Eugen	11.02.1957
905	NEGUȚESCU M. Cosmin-Mihai	20.05.1995
906	NEMUȚ A. Daniela	07.03.1969
907	NEMUȚ C. Alexandra-Hermina	29.03.2001
908	NEMUȚ C. Robert	08.10.1994
909	NEMUȚ G. Maria	14.10.1919
910	NEMUȚ I. Cătălin	06.03.1976
911	NEMUȚ I. Constantin	07.08.1967
912	NEMUȚ S. Ion	01.10.1944
913	NEMUȚ S. Maria	06.09.1943
914	NEMUȚ V. Valeria-Ștefania	31.10.1973
915	NICOLAE C. Natalia	20.07.1940
916	NICOLESCU S. Iuliana	20.10.1968
917	NICSICI C. Natalia	12.03.1975
918	NICULAE A. Niculae	27.05.1942
919	NIȚESCU M. Costin	16.07.1973
920	NIȚESCU V. Floarea	16.10.1949
921	NUȚĂ I. Elena	22.09.1947
922	OANCEA I. Victoria	18.12.1938
923	OANCEA N. Angheluță	14.06.1936
924	OLARU A. Lucica	01.01.1981
925	OLARU S. Alexandra-Andreea	17.07.2002
926	OPINCARU A. Constantin-Aurelian	29.04.2004
927	OPINCARU D. Aurelian	05.07.1978
928	OPINCARU N. Florentina	13.04.1981
929	OPROIU A. Ionică	27.06.1959
930	OPROIU A. Mircea	21.08.1968
931	OPROIU D. Pavel	16.11.1934
932	OPROIU G. Maria	10.09.1945
933	OPROIU G. Veronica	14.08.1932
934	OPROIU I. Luigia-Cecilia	16.03.1937
935	OPROIU I. Petruța	07.08.1967
936	OPROIU L. Dorina	07.09.1935
937	OPROIU L. Leon-Georgian	10.03.1996
938	OPROIU L. Mihaela-Sabina	09.12.1971
939	OPROIU M. Gabriela-Delioara	08.10.1985
940	OPROIU M. Ionela-Mihaela	06.09.1991
941	OPROIU M. Pericle	26.04.1925
942	OPROIU M. Petrică	10.05.1993
943	OPROIU N. Augustin	15.09.1930
944	OPROIU N. Bălașa	25.11.1930
945	OPROIU P. Mihail	15.12.1959
946	OPROIU P. Victor	14.12.1976
947	OPROIU P. Virgil	21.11.1967
948	OPROIU S. Leonica	04.07.1967
949	OPROIU V. Leon	06.02.1969
950	PIOARU G. Emilian	22.08.1949

Nr. crt.	Numele, inițiala tatălui și prenumele	Data nașterii
951	PIOARU I. Violeta	02.06.1935
952	PIOARU M. Nicolae	15.08.1929
953	PIOARU N. Gheorghe	04.06.1956
954	PONORĂCĂ N. Mariana	16.06.1981
955	PONORICĂ G. Nicolae	16.07.1958
956	PONORICĂ I. Elena	12.08.1959
957	PONORICĂ N. Andreea-Nicoleta	10.09.1987
958	POPA N. Elena	20.10.1937
959	POPESCU A. Eugenia	13.11.1947
960	POPESCU C. Aneliza	10.06.1973
961	POPESCU C. Corneliu	11.01.1975
962	POPESCU C. Cristina	04.06.1977
963	POPESCU C. Mihaela	15.12.1977
964	POPESCU D. Corneliu	21.07.1936
965	POPESCU D. Dumitru	07.06.1967
966	POPESCU D. Dumitru-Iulian	23.10.1992
967	POPESCU D. Elena	02.04.1970
968	POPESCU D. Elena	24.01.1978
969	POPESCU D. Florina	27.04.1977
970	POPESCU D. Gheorghe	23.01.1938
971	POPESCU D. Ion	22.03.1951
972	POPESCU D. Marian-Octavian	15.08.1998
973	POPESCU D. Marilena	15.10.1975
974	POPESCU D. Mihaela-Cristina	01.10.1991
975	POPESCU D. Mihaela-Roxana	20.12.2002
976	POPESCU F. Beatrice-Maria	22.10.2001
977	POPESCU F. Florian-Adrian	05.02.2003
978	POPESCU F. Gheorghita	13.04.1945
979	POPESCU G. Adina	16.02.1980
980	POPESCU G. Daniel	28.05.1973
981	POPESCU G. Dumitru	23.07.1974
982	POPESCU G. Emil	05.12.1970
983	POPESCU G. Filareta	28.11.1972
984	POPESCU G. Floarea	23.12.1938
985	POPESCU G. Florin	21.09.1976
986	POPESCU G. Gabriel-Victor	10.05.1968
987	POPESCU G. Maria	17.10.1943
988	POPESCU G. Mioara-Andreea	07.10.1989
989	POPESCU G. Romeo	04.04.1975
990	POPESCU G. V. Ioana-Izabela	19.07.1997
991	POPESCU G.V. Leontina-Cristina	27.04.1994
992	POPESCU I. Diana-Mihaela	19.08.1991
993	POPESCU I. Dumitru	30.10.1937
994	POPESCU I. Elena	10.01.1954
995	POPESCU I. Elisabeta	24.04.1940
996	POPESCU I. Emilia	10.08.1952
997	POPESCU I. Floarea	16.10.1939
998	POPESCU I. Florina-Filareta	21.01.1981
999	POPESCU I. Gabriela	21.01.1975
1000	POPESCU I. George-Eduard	01.02.1997

Nr. crt.	Numele, inițiala tatălui și prenumele	Data nașterii
1001	POPESCU I. Gheorghe	28.02.1940
1002	POPESCU I. Gheorghe	27.07.1948
1003	POPESCU I. Ioan	01.04.1969
1004	POPESCU I. Ionuț-Georgian	24.12.1994
1005	POPESCU I. Lucia-Violeta	13.04.1978
1006	POPESCU I. Nicolae	05.12.1971
1007	POPESCU I. Nistor	22.02.1977
1008	POPESCU I. Petre	08.09.1964
1009	POPESCU I. Teodor	07.07.1943
1010	POPESCU L. Verginia	12.05.1917
1011	POPESCU M. Gabriela	01.11.1970
1012	POPESCU N. Alexandra-Nicoleta	10.02.2002
1013	POPESCU N. Ana-Maria	15.04.1999
1014	POPESCU N. Gabriel-Ion	28.07.1998
1015	POPESCU N. Gheorghe	06.06.1945
1016	POPESCU N. Ion	04.05.1935
1017	POPESCU N. L. Andrei-Bogdan	11.08.1997
1018	POPESCU N. L. Miriam	30.09.2000
1019	POPESCU N. Nicolae-Cătălin	17.11.1992
1020	POPESCU N. Vasile	01.01.1939
1021	POPESCU P. Sanda-Mihaiela	27.09.1969
1022	POPESCU P. Vasile-Laurențiu	11.01.1993
1023	POPESCU R. Alexandru-Robert	02.08.2003
1024	POPESCU S. Liliana	18.06.1954
1025	POPESCU S. Vioareta	15.12.1939
1026	POPESCU T. Constantin	12.10.1977
1027	POPESCU V. Florian	06.04.1978
1028	POPESCU V. Ion	16.04.1967
1029	POPESCU V. Maria	16.12.1953
1030	POPESCU V. Mihaela	22.10.1974
1031	POPESCU V. Petruța	09.11.1973
1032	POPESCU-PUIU V. Gabriela	19.07.1974
1033	POROJAN M. Andrei-Ronaldo	14.06.1998
1034	PUIESCU I. Elena	12.04.1962
1035	PUIESCU N. Octavian	20.01.1953
1036	PUIESCU O. Ramona-Elena	04.07.1982
1037	PUIU G. Elena	08.01.1928
1038	RADU G. Ion	20.12.1936
1039	RADU G. Paul	13.02.1944
1040	RADU I. Constantin	21.05.1930
1041	RADU I. Cristian	02.03.1987
1042	RADU I. Eugen	12.03.1981
1043	RADU I. Margareta	14.10.1929
1044	RADU M. Constanța	29.05.1940
1045	RĂDOI G. Aurelia	24.07.1971
1046	RĂDOI G. Georgiana-Mădălina	03.09.1995
1047	RĂDOI G. Ionuț-Alexandru	02.02.2004
1048	RĂDOI P. Gheorghe-Sorin	18.06.1966
1049	RĂDOI Paul	04.05.1937
1050	RĂDOI Sofia	20.11.1936

Nr. crt.	Numele, inițiala tatălui și prenumele	Data nașterii
1051	SAMFIRESCU C. Alisa-Cosmina	04.08.1986
1052	SAMFIRESCU D. Constantin	17.06.1958
1053	SAMFIRESCU G. Gheorghita	17.04.1928
1054	SAMFIRESCU G. Maria	24.03.1923
1055	SAMFIRESCU V. Maria	06.11.1965
1056	SANFIRESCU D. Mihail	26.01.1962
1057	SARU A. Maria	16.06.1921
1058	SARU A. Maria	03.11.1932
1059	SARU D. Daniela	14.12.1968
1060	SARU D. Gheorghe	24.03.1961
1061	SARU D. Vasilica	22.09.1965
1062	SARU G. Andreea-Cristina	24.09.1996
1063	SARU G. Constantin	05.10.1931
1064	SARU G. Cristinel	28.11.1983
1065	SARU G. Elena	05.12.1962
1066	SARU G. Georgiana-Lucica	16.04.1998
1067	SARU G. Maria-Antonela	20.03.1974
1068	SARU G. Vasile	22.02.1934
1069	SARU G. Vasile	08.09.1969
1070	SARU G. Vasilica	22.09.1931
1071	SARU I. Ioan	22.08.1974
1072	SARU I. Nicolae	04.12.1930
1073	SARU I. Stelian	09.08.1959
1074	SARU I. Vasile	01.04.1957
1075	SARU I. Veronica	20.06.1968
1076	SARU L. Filareta	03.04.1977
1077	SARU L. Maria	20.06.1939
1078	SARU N. Gheorghe	24.05.1957
1079	SARU N. Nicolae	21.11.1971
1080	SARU N. Romică	18.10.1966
1081	SARU N. Sergiu-Petruț	15.03.2004
1082	SARU N. Simona-Elena	08.05.1998
1083	SARU R. Elena	13.06.1966
1084	SARU R. Florin	21.08.1991
1085	SARU R. Romică-Iulian	07.04.1995
1086	SARU S. Elena-Rodica	10.11.1985
1087	SARU S. Ilie-Cosmin	20.05.1987
1088	SARU S. Ionuț	22.07.1989
1089	SARU V. Antonela-Valentina	12.09.1993
1090	SARU V. Aurelia-Gheorghita	01.11.1988
1091	SARU V. Bianca-Mirela	22.06.1978
1092	SARU V. Elena-Mădălina	09.02.1987
1093	SARU V. Ion	03.01.1984
1094	SARU V. Larisa-Elena	23.11.1996
1095	SARU V. Orlando-Octavian	04.08.2000
1096	SARU V. Vasile	01.11.1988
1097	SARU V. Vasile	12.09.1973
1098	SAVU A. Mircea	04.02.1939
1099	SAVU C. Didina	06.03.1925
1100	SAVU C. Iuliana	07.10.1991

Nr. crt.	Numele, inițiala tatălui și prenumele	Data nașterii
1101	SAVU F. Daniela	25.11.1974
1102	SAVU G. C. Gheorghe-Claudiu	11.11.1992
1103	SAVU G. Filofteia	29.09.1935
1104	SAVU G. Gheorghe	28.08.1975
1105	SAVU G. Ion-Daniel	20.04.1971
1106	SAVU G. Loredana-Luminița	18.06.1978
1107	SAVU G. Petre	09.03.1973
1108	SAVU G. Steliana	13.06.1946
1109	SAVU I. Cristina	03.03.1975
1110	SAVU I. Elena	05.07.1971
1111	SAVU I. Elena	17.11.1962
1112	SAVU I. Elise-Marie-Helene	24.01.2002
1113	SAVU I. Gheorghe	23.03.1938
1114	SAVU I. Ioachim	22.08.1964
1115	SAVU I. Ionela	16.05.1980
1116	SAVU I. Vasile	08.02.1927
1117	SAVU I. Vasile	03.04.1961
1118	SAVU M. Agripina	27.08.1941
1119	SAVU M. Filareta	02.10.1952
1120	SAVU M. Gheorghe-Claudiu	20.05.1967
1121	SAVU N. Andreea-Georgiana	23.03.2000
1122	SAVU N. Florina	02.02.1987
1123	SAVU N. Gabriel	10.05.1981
1124	SAVU N. Nicolae	12.01.1984
1125	SAVU N. Petruța	26.06.1989
1126	SAVU O. Simona-Luiza	08.06.1984
1127	SAVU S. Rodica	20.03.1960
1128	SAVU T. Andreea-Georgiana	25.02.1990
1129	SAVU T. Elena-Cristina	09.04.1991
1130	SAVU T. Ion-Marian	28.06.1992
1131	SAVU T. Nicolae	29.07.1947
1132	SAVU V. Constantin	14.04.1968
1133	SAVU V. Gheorghe	14.02.1943
1134	SAVU V. Ilie	21.07.1962
1135	SAVU V. Ion	16.04.1953
1136	SAVU V. Ion	05.09.1985
1137	SAVU V. Ovidiu	29.03.1962
1138	SĂVULESCU D. Melania	03.05.1957
1139	SĂVULESCU F. George	23.04.1982
1140	SĂVULESCU F. Iustin-Florin	20.09.1989
1141	SĂVULESCU F. Roxana-Valeria	22.05.1983
1142	SĂVULESCU G. Florin	22.04.1946
1143	SĂVULESCU T. Carmen	02.05.1977
1144	SFETCU I. Elisabeta	03.10.1952
1145	SFETCU S. Alexandru	18.02.1954
1146	SFETCU S. Gheorghe	19.11.1960
1147	SIMIONESCU N. Cristina	09.11.1973
1148	SOARE C. Andreea-Izabela	14.12.1999
1149	SOARE C. Ionela	28.05.1983
1150	SOARE C. Ionuț-Marius	23.12.1987

Nr. crt.	Numele, inițiala tatălui și prenumele	Data nașterii
1151	SOARE C. Marinela	10.09.1980
1152	SOARE G. Valentina	09.10.1957
1153	SOARE I. Constantin	30.08.1956
1154	SOFRONI Viorel	24.09.1975
1155	SOLOMON C. Cerasela-Florentina	30.09.1997
1156	SOLOMON C. Constantin	27.02.1974
1157	SORA G. Gheorghe	01.06.1989
1158	SORA G. Ionela-Cosmina	25.01.1991
1159	SPÂNU C. Constantin	10.05.1985
1160	SPÂNU C. Cosmina	09.04.1981
1161	SPÂNU G. Sofia	01.04.1929
1162	SPÂNU I. Gheorghe	08.10.1922
1163	SPÂNU I. Ioan	18.07.1947
1164	SPÂNU I. Maria	13.12.1933
1165	SPÂNU I. Petre	20.02.1924
1166	SPÂNU I. Vasile	05.11.1954
1167	SPÂNU L. Olimpia	05.05.1961
1168	SPÂNU M. Andrada-Mihaela	31.10.2000
1169	SPÂNU P. Constantin	14.12.1955
1170	SPÂNU P. Mihai	07.11.1953
1171	SPÎNU I. Răzvan	18.06.1973
1172	SPÎNU O. Rodica	16.05.1960
1173	STAN C. Alexandru	23.06.1978
1174	STAN C. Cristina-Mihaela	24.01.2001
1175	STAN C. Elena	21.12.1980
1176	STAN C. Ioana-Mariana	22.12.1983
1177	STAN C. Nicolae-Marius	08.05.1976
1178	STAN C. Vasile	17.07.1979
1179	STAN G. Monica-Veronica	30.03.1982
1180	STAN I. Constantin	08.05.1949
1181	STAN N. Mihai-Vasile	13.05.2003
1182	STANA C. Constantin	21.05.1967
1183	STÂNGACIU N. Maria	15.09.1930
1184	STÂNGACIU A. Gheorghe	17.03.1931
1185	STÂNGACIU C. Vasile	21.08.1958
1186	STÂNGACIU G. Maria	17.10.1913
1187	STÂNGACIU I. Ion	21.08.1928
1188	STÂNGACIU I. Zaharina	06.11.1932
1189	STÂNGACIU L. Emil	29.03.1957
1190	STÂNGACIU N. Constantin	01.05.1925
1191	STÂNGACIU N. Elena	25.04.1932
1192	STÂNGACIU P. Maria	22.06.1963
1193	STÎNGACIU C. Constantin	18.07.1971
1194	STÎNGACIU C. Constantin	09.08.2000
1195	STÎNGACIU C. Ion	21.08.1958
1196	STÎNGACIU C. Pompiliu	28.02.1959
1197	STÎNGACIU D. Constanța	11.10.1968
1198	STÎNGACIU D. Floarea	20.09.1950
1199	STÎNGACIU E. Cristina	25.04.1978
1200	STÎNGACIU E. Ilarion	26.09.1979

Nr. crt.	Numele, inițiala tatălui și prenumele	Data nașterii
1201	STÎNGACIU E. Simona-Adelina	20.05.1985
1202	STÎNGACIU G. Ciprian	25.11.1994
1203	STÎNGACIU G. Floarea	22.03.1934
1204	STÎNGACIU G. Georgiana	22.12.1993
1205	STÎNGACIU G. Magdalena	23.12.1976
1206	STÎNGACIU G. Maria	12.07.1976
1207	STÎNGACIU G. Mihail	19.09.1960
1208	STÎNGACIU I. Floarea	04.11.1960
1209	STÎNGACIU I. Gabriela	13.09.2000
1210	STÎNGACIU I. Gheorghe	30.03.1963
1211	STÎNGACIU I. Ioan	18.04.1964
1212	STÎNGACIU I. Ioana	04.06.1986
1213	STÎNGACIU I. Irina-Cornelia	27.02.1984
1214	STÎNGACIU I. Mihaela	30.03.1975
1215	STÎNGACIU I. Mihaela	26.07.1964
1216	STÎNGACIU I. Paraschiva	07.11.1937
1217	STÎNGACIU I. Renata-Ionela	31.01.1999
1218	STÎNGACIU I. Sofia	04.08.1924
1219	STÎNGACIU I. Vasilica	16.10.1936
1220	STÎNGACIU M. Ciprian-Georgian	15.02.1994
1221	STÎNGACIU M. Liliana	27.06.1972
1222	STÎNGACIU M. Mihail-Cătălin	19.09.2001
1223	STÎNGACIU N. Margareta-Vioreta	01.12.1936
1224	STÎNGACIU N. Natalia	14.01.1940
1225	STÎNGACIU P. Alexandru-Mihail	23.05.1990
1226	STÎNGACIU P. Constantin-Lucian	11.07.1986
1227	STÎNGACIU P. Mihaela	02.02.1966
1228	STÎNGACIU V. Elena-Corina	12.07.1985
1229	STÎNGACIU V. Florin	24.03.1984
1230	STÎNGACIU V. Iulian-Dănuț	20.08.1982
1231	STÎNGACIU V. Vasile	19.05.1981
1232	STÎNGACIU V. Vasile-Dănuț	06.08.1981
1233	STÎNGACIU V. Vasilica	25.09.1931
1234	STOIAN A. Adrian	08.11.1965
1235	STOIAN A. Anghel-Gheorghe	09.10.1977
1236	STOIAN A. Corina	30.12.1979
1237	STOIAN A. Ionuț-Vlăduț	03.06.1996
1238	STOIAN A.G. Loredana-Andreea	18.11.2001
1239	STOIAN C. Nicolae	07.06.1951
1240	STOIAN C. Vasile	24.02.1939
1241	STOIAN D. Mirela	06.11.1969
1242	STOIAN G. Maria	02.06.1934
1243	STOIAN I. Elena	09.05.1949
1244	STOIAN I. Maria	14.09.1946
1245	STOIAN I. Roberta	04.04.1978
1246	STOIAN I. Vasile	01.07.1955
1247	STOIAN L. Dănuț	27.09.1973
1248	STOIAN N. Anghel	10.10.1955
1249	STOIAN N. Elena	29.01.1959
1250	STOIAN N. Ilie	21.06.1929

Nr. crt.	Numele, inițiala tatălui și prenumele	Data nașterii
1251	STOIAN N. Maria	21.03.1978
1252	STOIAN N. Nicoleta	24.05.1957
1253	STOIAN N. Polixenia	10.09.1922
1254	STOIAN N. Vasile	15.05.1979
1255	STOIAN P. Rita	26.07.1959
1256	STOIAN V. Cristina-Elena	27.09.1979
1257	STOIAN V. Evelina-Cosmina	18.03.1997
1258	STOIAN V. Mihai-Liviu	21.04.1988
1259	STOIAN V. Roxana	20.02.1974
1260	STOIAN V. Vasile	03.11.1945
1261	STOIAN V. Vasile	04.09.1975
1262	STOIAN V. Vasile-Daniel	11.07.1980
1263	STOIAN V. Vasile-Victor	29.06.1998
1264	STOICA C. Elena	13.06.1954
1265	STOICA G. Andreea-Georgiana	25.07.1987
1266	STOICA G. Dorin-Ciprian	18.08.1989
1267	STOICA G. Dorin-Ionuț	02.12.1978
1268	STOICA G. Dumitru	09.04.1957
1269	STOICA G. Floarea	08.01.1910
1270	STOICA G. Florin-Cristian	24.05.1979
1271	STOICA G. Gheorghe	26.12.1954
1272	STOICA G. Margareta	15.10.1930
1273	STOICA G. Vasile	08.09.1951
1274	STOICA I. Elena	27.06.1961
1275	STOICA I. Florin	11.09.1988
1276	STOICA I. Gabriela	02.04.1991
1277	STOICA I. Gheorghe	03.12.1950
1278	STOICA I. Ion	09.01.1959
1279	STOICA I. Nicolae	04.12.1955
1280	STOICA N. Andrei-Cristian	15.06.1987
1281	STOICA N. Emilia	18.05.1933
1282	STOICA N. Ionuț-Gabriel	21.01.1986
1283	STOICA P. Daniela	12.01.1968
1284	STOICA P. Florin	12.04.1972
1285	STOICA P. Ion	07.06.1958
1286	STOICA V. Daniela	17.06.1968
1287	STOICA V. Mihaela	22.03.1959
1288	STOICAN G. Gheorghe	30.03.1933
1289	SURUGIU D. Ioan	27.02.1956
1290	SURUGIU I. Claudiu-Nicolae	14.07.1980
1291	SURUGIU N. Daniela	03.06.1960
1292	SUSANU I. Adrian	07.07.1984
1293	SUSANU I. Cătălin	26.11.1982
1294	SUSANU I. Constantin	07.08.1986
1295	SUSANU I. Elena-Gabriela	28.04.1988
1296	SUSANU I. Napoleon	23.09.1981
1297	SUSANU I. Vasilica	17.03.1963
1298	SUSANU V. Ion	09.06.1958
1299	SUSANU V. Rodica	09.06.1934
1300	SUSANU V. Silvia	22.07.1954

Nr. crt.	Numele, inițiala tatălui și prenumele	Data nașterii
1301	SZILVESZTER A. Mihail	21.07.1946
1302	ȘERBAN A. Alexandru	08.12.1963
1303	ȘERBAN A. Alexandru-Ionuț	01.07.1993
1304	ȘERBAN A. Gabriela	06.05.1990
1305	ȘERBAN A. Gheorghe	09.03.1958
1306	ȘERBAN C. Margareta	02.10.1941
1307	ȘERBAN D. Gheorghița	26.10.1967
1308	ȘERBAN G. Alina-Giorgiana	04.09.1986
1309	ȘERBAN G. Silvia	30.09.1933
1310	ȘERBAN I. Alexandru	09.09.1926
1311	ȘERBAN I. Constanța-Maria	22.10.1942
1312	ȘERBAN V. Aurelia	01.04.1963
1313	ȘERBAN V. Daniela-Liliana	17.03.1971
1314	ȘTEFAN A. Ion	19.04.1955
1315	ȘTEFAN C. Aurelia	11.09.1958
1316	ȘTEFAN C. Emilia	23.03.1963
1317	ȘTEFAN C. Maria	19.03.1944
1318	ȘTEFAN C. Marinela-Cerasela	13.08.1995
1319	ȘTEFAN C. Vasilica	01.04.1956
1320	ȘTEFAN C.F.Dumitru -Ciprian	30.12.2000
1321	ȘTEFAN D. Geanina	03.08.1971
1322	ȘTEFAN D. Gheorghe	23.09.1944
1323	ȘTEFAN D. Margareta	22.09.1935
1324	ȘTEFAN F. Sorina	30.08.1979
1325	ȘTEFAN G. Gheorghe	02.05.1980
1326	ȘTEFAN G. Gheorghița	13.11.1969
1327	ȘTEFAN I. Alexandru-Cornel	01.01.1988
1328	ȘTEFAN I. Casandra	22.09.1933
1329	ȘTEFAN I. Constantin-Florin	10.10.1977
1330	ȘTEFAN I. Ion-Eugen	08.10.1978
1331	ȘTEFAN I. Marius	16.11.1981
1332	ȘTEFAN N. Ionela	12.01.1982
1333	TĂNASE C. Vasile	24.03.1982
1334	TĂNASE V. Elena	15.01.1962
1335	TOMA-CUȚARU I. Gheorghe	23.01.1950
1336	TOMA-CUȚARU N. Gabriela	18.01.1954
1337	TRIF Fănel	17.04.1975
1338	TRONECI C. Polixenia	24.08.1922
1339	TRONECI C. Vasilica	25.08.1960
1340	TRONECI D. Eugenia	10.05.1973
1341	TRONECI D. Eugenia	01.08.1924
1342	TRONECI E. Daniel	17.03.1982
1343	TRONECI E. Emil-Cristinel	24.10.1978
1344	TRONECI E. Ionuț -Ciprian	14.05.1989
1345	TRONECI G. Andreea-Maria	22.12.1993
1346	TRONECI G. Constanța	17.09.1982
1347	TRONECI G. Gheorghe	06.05.1957
1348	TRONECI G. Gheorghe	16.03.1980
1349	TRONECI G. Sebastian-Ionuț	11.06.1990
1350	TRONECI H. Aurica	25.08.1926

Nr. crt.	Numele, inițiala tatălui și prenumele	Data nașterii
1351	TRONECI I. Alexandrina	18.10.1915
1352	TRONECI I. Constantin-Florin	12.05.1978
1353	TRONECI I. Elena	14.11.1955
1354	TRONECI I. Ionuț-Cristian	19.12.1984
1355	TRONECI I. Marilena	14.05.1965
1356	TRONECI M. Cerasela	24.10.1986
1357	TRONECI M. Mircea-Bogdan	24.04.1988
1358	TRONECI N. Maria	19.09.1932
1359	TRONECI O. Ion	26.03.1954
1360	TRONECI P. Emil	31.07.1953
1361	TRONECI P. Gheorghe	11.07.1971
1362	TRONECI S. Mircea	16.07.1958
1363	TRONECI V. Atena	16.03.1960
1364	TUDOR C. Filareta	11.11.1970
1365	TUDOR C. Maria-Liliana	02.01.1989
1366	TUDOR F. Gheorghe	03.08.1970
1367	TUDOR G. Andreea-Aurora	09.05.1989
1368	TUDOR G. Corneliu-Daniel	12.04.1983
1369	TUDOR G. Florin-Iulian	16.07.1981
1370	TUDOR G. Gheorghe	25.10.1957
1371	TUDOR G. Vasile	08.03.1960
1372	TUDOR I. Laurenția	03.04.1959
1373	TUDOR I. Vasile	21.10.1937
1374	TUDOR Mirela-Elena	08.03.1982
1375	TUDOR N. Marioara	04.06.1945
1376	TUDOR P. Constanța	01.08.1963
1377	TUDOR S. Răzvan	17.07.1985
1378	TUDOR S. Ștefan-Robert	09.10.1993
1379	TUDOR V. Doina	27.01.1969
1380	TUDOR V. Elena	12.05.1938
1381	TUDOR V. Florin	14.01.1974
1382	TUDOR V. Nicolae	29.09.1972
1383	TUDOR V. Roxania-Laura	19.05.1996
1384	TUDOR V. Ștefan	21.05.1961
1385	TUDOR V. Vasilica-Cătălina	06.11.2000
1386	TUDORACHE Emanuela-Florentina	25.10.1991
1387	TUDORACHE G. Avida	05.11.1936
1388	TUDORACHE V. Avida	26.09.1971
1389	TUDORACHE V. Vasile	12.09.1964
1390	UDROIU C. Constantin-Iulian	02.05.2000
1391	UDROIU C. Ionuț-Adrian	24.12.1998
1392	UDROIU T. Ionela	22.02.1980
1393	UȚA E. Andrei- Marian	16.08.1986
1394	UȚA E. Emilian	08.10.1961
1395	UȚA E. Manuela-Simona	19.08.1988
1396	UȚA G. Maria	30.10.1911
1397	VASILE C. Ion	12.02.1942
1398	VASILE I. Aurica	26.12.1942
1399	VASILE I. Florian	16.04.1969
1400	VĂCARU G. Ortansa	12.07.1941

Nr. crt.	Numele, inițiala tatălui și prenumele	Data nașterii
1401	VĂCARU I. Teodor	20.03.1975
1402	VLASE Petru	04.10.1955
1403	VLĂDESCU I. Georgiana-Alice	23.04.1994
1404	VLĂDUCĂ C. Ion	08.02.1946
1405	VLĂDUCĂ T. Constanța	23.08.1940
1406	ZAHARIA G. Elena	20.03.1962
1407	ZAHARIA G. Gheorghe-Romică	24.08.1983
1408	ZAHARIA G. Gheorghița	09.07.1981
1409	ZAHARIA G. Mădălina	05.04.1974
1410	ZAHARIA I. Aurica	27.01.1928
1411	ZAHARIA T. Gheorghe	08.09.1951
1412	ZAMFIRESCU A. Emilia	11.07.1928
1413	ZAMFIRESCU A. Eugenia	02.11.1926
1414	ZAMFIRESCU A. Gheorghe	13.11.1955
1415	ZAMFIRESCU A. Maria	15.05.1958
1416	ZAMFIRESCU C. Maria	15.05.1971
1417	ZAMFIRESCU D. Dumitru	13.09.1952
1418	ZAMFIRESCU D. Gheorghe	25.03.1949
1419	ZAMFIRESCU D. Nicolae	16.09.1964
1420	ZAMFIRESCU G. Adriana	26.12.1979
1421	ZAMFIRESCU G. Cristian	03.05.1977
1422	ZAMFIRESCU G. Elena-Alis	21.05.1987
1423	ZAMFIRESCU G. George-Silviu	29.01.1989
1424	ZAMFIRESCU G. Valentina	26.09.1957
1425	ZAMFIRESCU H. Maria	09.04.1936
1426	ZAMFIRESCU I. Aurică	15.07.1930
1427	ZAMFIRESCU I. Manuela-Georgiana	11.09.1984
1428	ZAMFIRESCU I. Romică-Ciprian	16.06.1978
1429	ZAMFIRESCU L. Mihai	03.10.1969
1430	ZAMFIRESCU M. Gabriela-Mihaela	17.12.1992
1431	ZAMFIRESCU M. Margareta	21.10.1928
1432	ZAMFIRESCU M. Vlăduț-Ionuț	28.06.2003
1433	ZAMFIRESCU N. Petre	18.09.1934
1434	ZAMFIRESCU V. Ion	11.02.1951
1435	ZAMFIRESCU V. Maria	06.03.1957
1436	ZEGHERU A. Agripina	07.08.1941
1437	ZEGHERU G. Elena-Mădălina	12.06.1997
1438	ZEGHERU G. Gheorghe	27.04.1969
1439	ZEGHERU G. Silvia	28.08.1978
1440	ZEGHERU I. Camelia	26.09.1975

Satul Nicolaești

Nr. crt.	Numele, inițiala tatălui și prenumele	Data nașterii
1	BĂLAȘA D. Georgeta	07.07.1968
2	BĂLAȘA E. Ovidiu-Valentin	12.07.1970
3	BĂLAȘA E. Vasile	30.06.1958
4	BĂLAȘA F. Iulian	21.02.1957
5	BĂLAȘA F. Marieta	04.07.1955
6	BĂLAȘA F. Onoriu	12.09.1961
7	BĂLAȘA G. Elena	15.10.1970
8	BĂLAȘA G. Floarea	01.10.1933
9	BĂLAȘA G. Maria	06.12.1948
10	BĂLAȘA G. Maria-Magdalena	03.10.1979
11	BĂLAȘA G. Nicolae	20.11.1970
12	BĂLAȘA G. Serghie	16.03.1921
13	BĂLAȘA I. Aurora	01.04.1961
14	BĂLAȘA I. Bucura	04.02.1934
15	BĂLAȘA I. Cornel-Bogdan	11.02.1988
16	BĂLAȘA I. Emil	26.02.1931
17	BĂLAȘA I. Gheorghe	04.05.1925
18	BĂLAȘA I. Onorie	17.10.1933
19	BĂLAȘA I. Răzvan-Ionuț	02.01.1991
20	BĂLAȘA I. Traian	03.01.1955
21	BĂLAȘA L. C. Cristina-Evelina	30.05.1995
22	BĂLAȘA L. C. Ștefania-Adriana	20.02.1998
23	BĂLAȘA M. Elena	27.10.1975
24	BĂLAȘA N. Anca	21.10.1967
25	BĂLAȘA N. Lavinia-Nicoleta	18.08.1999
26	BĂLAȘA N. Marcela	17.04.1975
27	BĂLAȘA N. Maria	21.05.1935
28	BĂLAȘA N. Mariana	15.02.1958
29	BĂLAȘA N. Roxana-Ionela	16.06.1998
30	BĂLAȘA O. Aurelia-Maria	30.03.1996
31	BĂLAȘA O. Georgiana-Olguța	04.06.1993
32	BĂLAȘA O. Ionuț-Daniel	29.08.2001
33	BĂLAȘA O. Nicolae-Aurel	14.12.2003
34	BĂLAȘA O. V. Alexandra-Daniela	14.06.2001
35	BĂLAȘA O. Vasile	06.03.1963
36	BĂLAȘA S. Liviu-Cristinel	08.03.1971
37	BĂLAȘA S. Vasile	20.12.1948
38	BĂLAȘA S. Victor	11.02.1952
39	BĂLAȘA T. Dănuț-Marian	14.03.1986
40	BĂLAȘA T. Georgiana	10.03.1990
41	BĂLAȘA T. Ionuț	05.03.1982
42	BĂLAȘA V. Alina	23.05.1987
43	BĂLAȘA V. Andreea-Emilia	25.12.1987
44	BĂLAȘA V. Ecaterina	04.02.1933
45	BĂLAȘA V. Ion	26.04.1957
46	BĂLAȘA V. Manuela-Victorița	10.10.1986
47	BĂLAȘA V. Mioara	18.07.1965
48	BĂLAȘA V. Petrică	19.03.1990
49	BĂLAȘA V. Rodica	06.10.1981
50	BĂLAȘA V. Vasile-Viorel	07.10.1991

Nr. crt.	Numele, inițiala tatălui și prenumele	Data nașterii
51	BIȚOC G. Gheorghe	27.11.1935
52	BIȚOC G. Gheorghita	14.03.1944
53	BIȚOC G. Ion	23.06.1983
54	BIȚOC G. Vasile	31.01.1964
55	CRĂCIUN D. Filoftea	27.10.1931
56	CRĂCIUN G. Emil	02.02.1931
57	CRĂCIUN G. Gabriela-Maria	24.06.1975
58	CRĂCIUN G. Ion	18.01.1939
59	CRĂCIUN I. Valentin	07.02.1972
60	CRĂCIUN V. Dresdenmona	05.06.1996
61	GHEORGHE N. Adrian	19.01.1986
62	IANCU I. Elena	17.10.1976
63	IANCU I. Eugenia	26.08.1978
64	IANCU I. Ion	14.10.1948
65	IANCU R. Maria	02.04.1957
66	ILIE M. Mihail-Cătălin	12.04.1986
67	ILINCA S. Maria	18.03.1934
68	MARIN A. Lenuța	26.12.1976
69	MARIN I. Ilie	21.08.1978
70	MARIN I. Loredana	22.04.1980
71	MARIN I. Marian	10.02.1974
72	MARIN I. Valeriu	20.10.1971
73	MARIN Ilie	08.21.1978
74	MARIN M. Daniel	10.10.2001
75	MARIN M. Georgian-Valentin	10.01.2003
76	MĂGUREANU G. Angelica	31.08.1920
77	MĂGUREANU I. Ioan	13.03.1979
78	MĂGUREANU I. Ionela	07.01.1989
79	MĂGUREANU I. Marius-Constantin	29.07.1993
80	MILEA G. Ileana	21.06.1967
81	MILEA G. Liviu-Iulian	13.05.1967
82	MILEA I. Gheorghe	02.11.1939
83	MILEA I. Vasilica	23.03.1941
84	MILEA L. I. Iulia-Cristina	22.09.1993
85	MILEA L. I. Liviu-Ionuț	11.11.1994
86	MILEA V. Georgiana	28.09.1975
87	MOISE D. Filareta	10.02.1939
88	MOISE G. Ștefan	02.08.1937
89	PÂRVU I. Dumitru-Răzvan	06.12.1991
90	PÂRVU I. Adrian-Ionuț	09.06.1987
91	PÂRVU I. Constantin-Cosmin	11.03.1989
92	PÂRVU I. Elena-Alina	22.07.1986
93	PINTILIE D. Olimpia	06.10.1950
94	PIOARU C. Elena	13.07.1968
95	PIOARU E. Emilia	09.02.1988
96	PIOARU E. Ionuț-Daniel	10.08.1989
97	PIOARU E. Ștefania	21.12.1986
98	PIOARU E. Victorița-Florentina	22.04.2000
99	PIOARU G. Emilian	24.04.1960
100	PIOARU G. Maria	04.06.1977

Nr. crt.	Numele, inițiala tatălui și prenumele	Data nașterii
101	PIOARU G. Mihail	22.02.1957
102	PIOARU G. Mircea	10.07.1964
103	PIOARU G. Rozica	13.05.1968
104	PIOARU G. Spiridon	05.10.1961
105	PIOARU G. Teodor	16.11.1954
106	PIOARU I. Constanța	03.06.1943
107	PIOARU I. Gianina	03.10.1975
108	PIOARU I. Maria	15.06.1937
109	PIOARU I. Mariana	29.01.1964
110	PIOARU M. Filian	05.06.1991
111	PIOARU M. Maria-Andreea	16.09.2003
112	PIOARU M. Mihaela-Magdalena	26.11.1987
113	PIOARU M. Vasile-Cosmin	08.06.1998
114	PIOARU M. Veronica	20.09.1989
115	PIOARU O. Ionela-Anabela	06.09.1998
116	PIOARU S. Elena-Consuela	14.12.1988
117	PIOARU S. Emilian-Codruț	29.06.1987
118	PIOARU V. Adriana	14.02.1976
119	PIOARU V. Alexandru	02.06.2001
120	PIOARU V. Emil	08.06.1978
121	PIOARU V. Marian	04.05.1971
122	PIOARU V. Onore	10.07.1967
123	PIOARU V. Petre	05.02.1994
124	PIOARU V. Vasile	01.08.1969
125	PÎRVU G. Floarea	25.04.1927
126	RASU N. Anca-Elena	25.05.1979
127	SAULEA C. Vasilica	21.03.1953
128	SAULEA I. Serafim	15.09.1946
129	SAVU A. Gheorghe	20.05.1943
130	SAVU G. Vasile	31.01.1974
131	SAVU I. Ionela-Magdalena	30.11.1980
132	SAVU V. Laura-Ana-Maria	22.07.1998
133	SAVU V. Vasile-Sebastian	15.04.2001
134	STOIAN G. Ioneta	22.10.1964
135	STOIAN M. Georgiana	16.12.1987
136	STOIAN M. Marian	02.04.1985
137	STOIAN M. Mihaela-Mădălina	24.05.1984
138	STOIAN N. Marinică	28.09.1957
139	UDROIU C. Rodica	16.03.1941
140	UDROIU N. Elisaveta	16.08.1915
141	UDROIU S. Vasile	29.08.1936
142	UȚA Cornelia	05.06.1985
143	VIȘAN V. Emil-Florin	01.12.1993
144	ZEGHERU C. Gabriela	26.10.1968
145	ZEGHERU D. Valerian	11.12.1933
146	ZEGHERU E. Alina	12.10.1986
147	ZEGHERU E. Constantin	02.06.1985
148	ZEGHERU E. Emil	18.05.1961
149	ZEGHERU E. Gabriel	05.06.1989
150	ZEGHERU E. Ion	28.08.1958

Nr. crt.	Numele, inițiala tatălui și prenumele	Data nașterii
151	ZEGHERU E. Romu	25.08.1964
152	ZEGHERU F. Florentina-Elena	19.04.1964
153	ZEGHERU G. Lavinia	30.05.1965
154	ZEGHERU G. Mioara	22.08.1973
155	ZEGHERU I. Dorina	17.07.1934
156	ZEGHERU I. Ionuț-Daniel	31.07.1994
157	ZEGHERU I. Iulian	17.05.1960
158	ZEGHERU I. Marius-Gabriel	03.06.1995
159	ZEGHERU I. Mihaela	22.10.1988
160	ZEGHERU I. Nicoleta-Iuliana	30.08.1991
161	ZEGHERU I. Simona-Roxana	25.12.1988
162	ZEGHERU I. Vasile-Emanuel	03.10.1992
163	ZEGHERU I. Vavila	18.10.1963
164	ZEGHERU I. Viorica	16.11.1942
165	ZEGHERU R. Andreea-Izabela	05.05.1989
166	ZEGHERU R. Liviu-Romeo	23.10.1991
167	ZEGHERU V. Ion	08.08.1963

Satul Vulcana de Sus

Nr. crt.	Numele, inițiala tatălui și prenumele	Data nașterii
1	ANGHEL I. Ion	19.01.1937
2	ANGHEL S. Vasilica	23.10.1909
3	ANGHELA A. Vasilica	19.05.1949
4	ANTON M.V. Andreea-Evelina	24.10.1990
5	BADEA A. Elena	05.06.1927
6	BADEA D. Iuliana-Mihaela	20.07.1998
7	BADEA D. Maria	30.04.1934
8	BADEA E. Filareta	19.08.1970
9	BADEA F. Elena-Melania	12.05.1972
10	BADEA G. Alexandrina	07.03.1942
11	BADEA G. Alina	26.10.1993
12	BADEA G. Daniela	09.12.1974
13	BADEA G. Dumitru	12.09.1971
14	BADEA G. Georgian	07.11.2001
15	BADEA G. Grigore	30.06.1969
16	BADEA G. Ion	09.03.1963
17	BADEA G. Ion	10.09.1955
18	BADEA G. Maria	07.02.1976
19	BADEA G. Mihai	23.03.1974
20	BADEA G. Petre	04.05.1970
21	BADEA I. Andra-Valeria	07.05.1996
22	BADEA I. Cosmin-Nicolae	06.10.1995
23	BADEA I. Daniela-Elena	02.07.1989
24	BADEA I. Elena	23.09.1987
25	BADEA I. Elena	14.11.1957
26	BADEA I. Gheorghe-Adrian	20.09.1990
27	BADEA I. Gheorghe-Ciprian	10.12.1984
28	BADEA I. Grigore	13.04.1920
29	BADEA I. Ion	20.08.1946
30	BADEA I. Ion	23.12.1967
31	BADEA I. Ion	04.08.1964
32	BADEA I. Ionuț-Gabriel	07.11.1991
33	BADEA I. Magdalena	17.10.1981
34	BADEA I. Maria	16.07.1974
35	BADEA I. Mădălin-Florin	06.10.1995
36	BADEA I. Petruța-Simona	21.12.1997
37	BADEA I. Roxana-Maria	14.08.1993
38	BADEA I. Vilson-Cristian	28.03.1989
39	BADEA M. Elena	05.10.1949
40	BADEA M. Elena-Teodora	02.05.2003
41	BADEA N. Elisabeta	23.09.1930
42	BADEA N. Larisa	10.04.1978
43	BADEA V. F. Elvis-Florin	20.08.1991
44	BANU G. Daniil	11.10.1929
45	BANU G. Elena	21.05.1934
46	BANU G. Maria	09.05.1920
47	BANU I. Maria	12.06.1932
48	BANU I. Sofia	22.03.1931
49	BANU N. Elisaveta	18.06.1922
50	BANU N. Florina	15.04.1979

Nr. crt.	Numele, inițiala tatălui și prenumele	Data nașterii
51	BANU N. Gheorghe	06.05.1924
52	BANU N. Gheorghe	31.01.1966
53	BANU N. Margareta	10.06.1922
54	BANU N. Nicolae	02.05.1928
55	BANU N. Nicolae	17.03.1972
56	BARBU Ionuț-Mihai	18.03.1995
57	BÂRLIGEANU G. Maria	13.04.1916
58	BÂRLIGEANU I. Ion	24.07.1938
59	BÂRLOG C. Maria	20.06.1925
60	BÂRLOG G. Vasile	01.08.1923
61	BÂRLOG I. Gheorghe	26.08.1922
62	BÂRLOG I. Steliana	18.10.1915
63	BÂRLOG S. Maria	05.05.1932
64	BÂRLOG V. Maria	26.10.1930
65	BÂRLOG V. Salomia	27.12.1926
66	BĂJENARU M. Pompilia	23.03.1973
67	BĂJENARU V. Nicușor	23.05.1963
68	BĂLAȘA S. Floarea	20.07.1940
69	BERECHET E. Giorgiana	13.03.1979
70	BERECHET G. Gheorghe	26.10.1974
71	BERECHET V. Loredana-Mirela	26.02.1971
72	BIȚOC M. Eugenia	27.01.1926
73	BIȚOC M. Mircea	22.02.1981
74	BÎNĂ D. Aurelian-Marius	26.09.1985
75	BÎRLIGEANU G. Georgeta	03.07.1949
76	BÎRLIGEANU G. Georgiana-Cornelia	23.04.1981
77	BÎRLIGEANU I. Corina	30.07.1984
78	BÎRLIGEANU I. Ionuț-Bogdan	23.08.2001
79	BÎRLIGEANU I. Maria	14.04.1982
80	BÎRLIGEANU I. Ștefan	23.01.1946
81	BÎRLIGEANU N. Valeria	23.03.1944
82	BÎRLIGEANU Ș. Iulian	06.04.1977
83	BÎRLOG A. Maria	19.07.1953
84	BÎRLOG G. Florin-Mirel	11.03.1976
85	BÎRLOG G. Mariana	23.03.1986
86	BÎRLOG R. Dănuț	01.05.1982
87	BÎRLOG R. Octavia-Roxana	20.03.1985
88	BÎRLOG V. Elena	27.06.1959
89	BÎRLOG V. Mihail	13.03.1966
90	BÎRLOG V. Mircea	28.12.1968
91	BÎRLOG V. Romulus	13.10.1950
92	BOBLEACĂ G. Corina	07.09.1986
93	BOBLEACĂ A. Ion	03.02.1951
94	BOBLEACĂ E. Maria	03.04.1973
95	BOBLEACĂ G. Alexandru	09.10.1976
96	BOBLEACĂ G. Dorina	16.03.1982
97	BOBLEACĂ G. Vasile	21.12.1967
98	BOBLEACĂ I. Andrei	28.12.1987
99	BOBLEACĂ I. Florica	16.04.1968
100	BOBLEACĂ I. Florin	01.02.1990

Nr. crt.	Numele, inițiala tatălui și prenumele	Data nașterii
101	BOBLEACĂ I. Ilie	13.07.1983
102	BOBLEACĂ I. Marinela	02.05.1963
103	BOBLEACĂ S. Ilie	18.09.1959
104	BOBLEACĂ S. Valerică	04.10.1967
105	BOBLEACĂ V. Bogdan-Vasile	18.02.1990
106	BOBLEACĂ V. Ion	31.12.1994
107	BOBLEACĂ V. Maria-Valentina	05.03.1990
108	BOBLEACĂ V. Petruța-Cristina	16.11.1993
109	BRÂNZICĂ D. Filareta	04.08.1927
110	BRÂNZICĂ D. Marian-Aurel	04.01.1994
111	BRÂNZICĂ I. Aurel-Mihail	16.08.1987
112	BRÂNZICĂ I. Emilian	11.08.1925
113	BRÂNZICĂ I. Ionela	16.05.1980
114	BRÂNZICĂ I. Marian	30.10.1986
115	BRÂNZICĂ I. Vasilica	06.08.1949
116	BRÎNZICĂ G. Emilia	06.09.1959
117	BRÎNZICĂ I. Andra-Maria	12.10.1994
118	BRÎNZICĂ I. Ion	19.12.1942
119	BRÎNZICĂ I. Ion	10.09.1969
120	BRÎNZICĂ I. Răzvan-Ionuț	21.08.1996
121	BRÎNZICĂ V. Maria	20.11.1948
122	BUDULECI C. M. Iulian-Cosmin	17.09.1991
123	BUDULECI C. M. Mădălina-Ștefania	26.10.1994
124	BULIGIOIU G. Elena	16.02.1964
125	BULIGIOIU G. Liviu	26.09.1960
126	BULIGIOIU G. Maria	11.09.1934
127	BULIGIOIU I. Dumitru	11.10.1967
128	BULIGIOIU I. Nicolae	26.11.1933
129	BULIGIOIU I. Vasile	11.08.1966
130	BULIGIOIU I. Vasile	11.08.1966
131	BULIGIOIU L. Ancuța-Nicoleta	18.05.1995
132	BULIGIOIU L. Laurențiu-Mihail	20.03.1984
133	BULIGIOIU Maria	02.09.1927
134	BULIGIOIU N. Ionel-Dumitru	06.12.1977
135	BULIGIOIU S. Maria	05.06.1938
136	BULIGIOIU V. Alexandru-Remus	07.11.1988
137	BURCĂ A. Ileana	30.01.1933
138	BURCĂ A. Valeria	27.06.1931
139	BURCĂ C. Maria	13.02.1932
140	BURCĂ D. Elena	17.02.1922
141	BURCĂ D. Oana-Maria	18.06.1992
142	BURCĂ D. Robert-Gabriel	09.11.1988
143	BURCĂ F. Liliana	20.01.1969
144	BURCĂ F. Silvia	16.02.1931
145	BURCĂ G. Fernand-Adrian	09.02.1998
146	BURCĂ G. Florentina	11.04.1965
147	BURCĂ G. Florin-Daniel	09.02.1991
148	BURCĂ G. Georgiana	09.08.1995
149	BURCĂ G. Gheorghe	04.12.1967
150	BURCĂ G. Gheorghe-Cristian	15.04.1989

Nr. crt.	Numele, inițiala tatălui și prenumele	Data nașterii
151	BURCĂ G. Ion	26.01.1959
152	BURCĂ G. Maria-Mirabela	10.09.2000
153	BURCĂ G. Mihaela	26.05.1963
154	BURCĂ G. Petruța-Andreea	12.06.2001
155	BURCĂ I. Corneliu	14.04.1962
156	BURCĂ I. Floarea	12.03.1933
157	BURCĂ I. Ion	08.08.1931
158	BURCĂ I. Vasile	06.01.1956
159	BURCĂ N. Cornel	31.01.1974
160	BURCĂ N. Dionisie	29.09.1960
161	BURCĂ N. Gheorghe	04.03.1961
162	BURCĂ N. Gheorghe	23.02.1958
163	BURCĂ N. Nicolae	01.08.1967
164	BURCĂ N. Vasile	11.09.1967
165	BURCĂ N. Vasilica	10.05.1935
166	BURCĂ S. Elena-Cristina	01..1.1989
167	BURCĂ S. Florentina-Beatrix	12.05.1988
168	BURCĂ S. Genoveva	22.09.1935
169	BURCĂ S. Iuliana-Mihaela	22.09.1986
170	BURCĂ S. Stelian-Marius	22.09.1986
171	BURCĂ V. Filareta	21.01.1972
172	BURCĂ V. Nicolae	25.08.1932
173	BURCĂ V. Stelian	03.10.1957
174	BURILĂ F. Dumitru	07.08.1926
175	CARAMALĂU Florin	08.12.1973
176	CARCEA A. Ovidiu	21.09.1981
177	CÂRSTEA Constantin	18.04.1982
178	CHIRCĂ I. Maria	25.03.1960
179	CHIRCĂ M. Constantin-Renato	20.05.1990
180	CHIRCĂ M. Gabriel	26.11.1984
181	CHIRCĂ M. Lăcrămioara-Andreea	15.11.2000
182	CHIRCĂ M. Maria	29.05.1982
183	CHIRCĂ M. Mihail-Laurențiu	09.11.1976
184	CHIRCĂ M. Vasile	28.02.1980
185	CHIRCĂ N. Mihail	02.09.1955
186	CHIRCĂ N. Vasile	11.11.1959
187	CHIȚU D. Iulica	02.09.1979
188	CHIȚU I. Ionuț-Valentin	28.03.1979
189	CHIȚU I. V. Alexandra-Nicoleta	11.02.2003
190	CHIȚU M. Elena	30.10.1957
191	CHIȚU N. Elena	01.02.1980
192	CHIȚU N. Ion	10.10.1986
193	CHIȚU N. Nicolae	28.02.1983
194	CHIȚU V. Nicolae	05.11.1947
195	CIOBĂNOIU G. Filofteia	01.09.1920
196	CIOCODEICĂ C. Viorica	16.08.1942
197	CIOCODEICĂ D. Constanța-Andreea	21.05.2001
198	CIOCODEICĂ D. David	13.05.1950
199	CIOCODEICĂ D. David-Florin	16.04.1995
200	CIOCODEICĂ D. Elena	11.02.1965

Nr. crt.	Numele, inițiala tatălui și prenumele	Data nașterii
201	CIOCODEICĂ D. Elena-Mihaela	03.09.1990
202	CIOCODEICĂ D. Gheorghe	12.04.2004
203	CIOCODEICĂ D. Ion	08.07.1932
204	CIOCODEICĂ D. Maria-Florentina	02.03.1998
205	CIOCODEICĂ D. Vasilica-Gheorghița	09.10.1992
206	CIOCODEICĂ I. Ion	20.08.1958
207	CIOCODEICĂ I. Luigi-Ionuț	04.08.1988
208	COMAN G. Larisa-Maria	07.08.1998
209	COMAN G. Lucica	15.09.1978
210	COMAN O. Gigel	22.01.1974
211	COSTACHE I. Mița	26.12.1976
212	CRĂCIUN A. Elena	11.10.1965
213	CRĂCIUN Elena	11.10.1965
214	CRĂCIUN F. Florea	04.04.1933
215	CRĂCIUN G. Avida	06.02.1934
216	CRĂCIUN I. Ioana-Liliana	04.01.2003
217	CRĂCIUN I. Maria-Laura	23.05.1981
218	CRĂCIUN V. Ion	28.06.1976
219	DĂNILĂ A. Rodica	10.02.1953
220	DĂNILĂ M. Radu-Ștefan	18.11.1993
221	DINIȘOR A. Cornelia-Adriana	08.02.2004
222	DINIȘOR A. Denisa-Gabriela	03.10.2002
223	DINIȘOR C. Eugenia	02.07.1977
224	DINIȘOR G. Ionela-Cristina	17.12.1983
225	DINIȘOR G. Mariana	08.09.1968
226	DINIȘOR I. Adrian	30.07.1982
227	DINIȘOR I. Ion	18.07.1973
228	DINIȘOR I. Ionuț	16.11.1980
229	DINIȘOR I. Marian	18.06.1967
230	DINIȘOR M. Ana-Maria	09.11.1990
231	DINIȘOR M. Georgiana-Roxana	09.11.1990
232	DINU N. Aurelia	12.05.1960
233	DOBRESCU I. Georgiana-Larisa	24.07.1995
234	DRAGOMIR G. Elena-Mihaela	19.09.1995
235	DRAGOMIR G. Georgiana-Roxana	18.02.2000
236	DRAGOMIR G. Mioara-Lenuța	14.08.1965
237	DRAGOMIR G. Nicolae-Alin	03.12.1993
238	DRAGOMIR I. Georgel	23.04.1963
239	DRAGOMIR I. Maria	07.10.1930
240	DRAGOMIR I. Valeria	12.10.1929
241	DRĂGHICESCU D. Vilson	10.11.1924
242	DRĂGHICI A. Aurelian-Adrian	12.08.1994
243	DRĂGHICI A. Cătălin-Dumitru	02.10.1996
244	DRĂGHICI A. Ion-Romeo	21.01.1971
245	DRĂGHICI C. Diana-Cornelia	26.09.1995
246	DRĂGHICI C. Elena	23.05.1989
247	DRĂGHICI C. Elisabeta	12.09.1956
248	DRĂGHICI D. Aurelian	23.01.1970
249	DRĂGHICI D. Sofia	11.03.1934
250	DRĂGHICI D. Vasile	15.09.1971

Nr. crt.	Numele, inițiala tatălui și prenumele	Data nașterii
251	DRĂGHICI D. Virgil	03.08.1936
252	DRĂGHICI E. Emil	04.07.1957
253	DRĂGHICI G. Alexandru	15.03.1938
254	DRĂGHICI G. Claudiu	29.04.1985
255	DRĂGHICI G. Cornelia	25.10.1962
256	DRĂGHICI G. Cristina	15.02.1981
257	DRĂGHICI G. Florin	10.09.1987
258	DRĂGHICI G. Grigore	26.05.1955
259	DRĂGHICI G. Ion-Marius	17.10.1979
260	DRĂGHICI G. Robert	19.01.1983
261	DRĂGHICI G. Silvia	31.03.1971
262	DRĂGHICI G. Titu	30.04.1941
263	DRĂGHICI Gheorghita	07.07.1942
264	DRĂGHICI I. Felicia	13.01.1942
265	DRĂGHICI I. Nicoleta	29.05.1970
266	DRĂGHICI M. Nicoleta	04.10.1976
267	DRĂGHICI N. Maria	22.03.1944
268	DRĂGHICI V. Ana-Maria	10.07.2000
269	DRĂGHICI V. Corina-Elena	01.07.1990
270	DRĂGHICI V. Cornel	12.04.1965
271	DRĂGHICI V. Floarea	05.11.1939
272	DRĂGHICI V. George-Valentin	25.07.1990
273	DRĂGHICI V. Marius-Adrian	25.10.1988
274	DRĂGHICI V. Vasile	18.04.1958
275	DRĂGHICI V. Virgil	16.03.1962
276	DRĂGOI I. Florina	16.03.1976
277	DRĂGUȚ N. Marina	25.04.1994
278	DUIA G. Elena	17.09.1945
279	DUMITRU I. Ionuț-Daniel	29.01.2004
280	ENE Adrian	13.11.1985
281	EPARU Vasile	26.06.1932
282	FĂȘIE A. Adinaur	28.05.1988
283	FĂȘIE A. Adrian	26.03.1988
284	FĂȘIE A. Florentina-Roxana	19.02.1994
285	FĂȘIE A. Ionuț-Flavian	22.10.1991
286	FĂȘIE A. Valeria	27.12.1972
287	FĂȘIE C. Elena	18.03.1952
288	FĂȘIE C. Ion	07.02.1930
289	FĂȘIE C. Ionuț-Cătălin	25.06.1995
290	FĂȘIE C. Liliana	29.11.1956
291	FĂȘIE C. Rodica	29.03.1942
292	FĂȘIE C. Vasile	15.03.1935
293	FĂȘIE D. Ilarion	28.05.1939
294	FĂȘIE D. Rodica	06.11.1945
295	FĂȘIE D. Rodica	08.08.1959
296	FĂȘIE E. Cătălin	06.03.1968
297	FĂȘIE G. Cătălin	11.08.1076
298	FĂȘIE G. Georgeta	03.10.1955
299	FĂȘIE G. Georgeta	08.08.1938
300	FĂȘIE G. Maria	17.04.1926

Nr. crt.	Numele, inițiala tatălui și prenumele	Data nașterii
301	FĂȘIE G. Petruța-Cristina	29.06.1980
302	FĂȘIE G. Roxana-Andreea	01.12.1997
303	FĂȘIE G. Vasile	02.03.1938
304	FĂȘIE H. Ilie-Mihail	29.07.1978
305	FĂȘIE H. Ion	18.07.1975
306	FĂȘIE H. Simona	17.04.1980
307	FĂȘIE I. Alexandru-Mădălin	03.05.2002
308	FĂȘIE I. Alina	17.10.1989
309	FĂȘIE I. Andreea-Mihaela	09.11.1999
310	FĂȘIE I. Aurel	24.06.1960
311	FĂȘIE I. Daniela	19.03.1980
312	FĂȘIE I. Elena	25.06.1939
313	FĂȘIE I. Elena	12.08.1940
314	FĂȘIE I. Emanuel-Daniel	27.07.1982
315	FĂȘIE I. Emilia	07.06.1962
316	FĂȘIE I. Florina-Mădălina	25.02.1997
317	FĂȘIE I. Gabriel	15.05.1980
318	FĂȘIE I. Gheorghe	23.04.1935
319	FĂȘIE I. Gheorghe	26.03.1972
320	FĂȘIE I. Grigore	10.04.1963
321	FĂȘIE I. Horea	04.09.1937
322	FĂȘIE I. Ilarion	14.11.1974
323	FĂȘIE I. Ion	10.02.1952
324	FĂȘIE I. Ion	01.06.1987
325	FĂȘIE I. Ion	20.06.1975
326	FĂȘIE I. Ion	04.01.1957
327	FĂȘIE I. Ion	03.03.1968
328	FĂȘIE I. Ion	18.02.1930
329	FĂȘIE I. Ion-Cristofor	05.06.1954
330	FĂȘIE I. Ionela-Adelina	01.03.1981
331	FĂȘIE I. Ionela-Mădălina	30.04.1976
332	FĂȘIE I. Laurențiu	25.03.1977
333	FĂȘIE I. Maria	23.03.1950
334	FĂȘIE I. Maria	13.11.1949
335	FĂȘIE I. Maria	01.06.1966
336	FĂȘIE I. Marian	31.03.1983
337	FĂȘIE I. Marinela-Gheorghita	15.08.1986
338	FĂȘIE I. Marius	13.07.1979
339	FĂȘIE I. Marius	09.10.1978
340	FĂȘIE I. Mihaela	21.01.1976
341	FĂȘIE I. Ramona-Mihaela	15.07.1985
342	FĂȘIE I. Teodor	25.06.1959
343	FĂȘIE I. Vasile	02.01.1961
344	FĂȘIE I. Vasile	05.09.1949
345	FĂȘIE I. Vilson	20.03.1940
346	FĂȘIE M. Ana	27.05.1981
347	FĂȘIE M. Elena	01.11.1928
348	FĂȘIE M. Marius-Constantin	17.01.2004
349	FĂȘIE N. Ion	03.02.1941
350	FĂȘIE N. Iridenta	25.05.1962

Nr. crt.	Numele, inițiala tatălui și prenumele	Data nașterii
351	FĂȘIE N. Maria	04.05.1963
352	FĂȘIE N. Mihaela	10.05.1977
353	FĂȘIE N. Vasilica	27.10.1934
354	FĂȘIE O. Petruța	18.03.1969
355	FĂȘIE S. Alexandru-Ionuț	09.12.1992
356	FĂȘIE S. Constantin-Stelian	08.06.1985
357	FĂȘIE S. Cristian	15.10.1982
358	FĂȘIE S. Marian-Emil	11.10.1986
359	FĂȘIE S. Simona-Elena	18.05.1984
360	FĂȘIE S. Stelian	18.06.1959
361	FĂȘIE S. Traian	04.08.1956
362	FĂȘIE S. Valeria	20.04.1936
363	FĂȘIE T. Dorel	04.05.1983
364	FĂȘIE T. Ion	12.02.1988
365	FĂȘIE T. Nicoleta-Ștefania	25.12.1985
366	FĂȘIE V. Alexandru	25.03.1943
367	FĂȘIE V. Aurel	16.07.1961
368	FĂȘIE V. Constantin	07.05.1987
369	FĂȘIE V. Gabriel	04.11.1966
370	FĂȘIE V. Gabriel	14.12.1984
371	FĂȘIE V. Ion	27.09.1948
372	FĂȘIE V. Ion	31.10.1982
373	FĂȘIE V. Ion	31.12.1949
374	FĂȘIE V. Mihai	09.11.1981
375	FĂȘIE V. Mihai	09.11.1981
376	FĂȘIE V. Neonila	04.04.1948
377	FĂȘIE V. Ramona	09.08.1981
378	FĂȘIE V. Vasile	18.03.1968
379	FĂȘIE V. Vasile	12.04.1980
380	GHEORGHE C. Dumitru	21.01.1929
381	GHEORGHE D. Cristian-Dumitru	06.01.1981
382	GHEORGHE D. Mihail	05.10.1967
383	GHEORGHE G. Ileana	22.05.1939
384	GHEORGHE G. Vasilica	24.02.1935
385	GHEORGHE I. Mihai	28.09.1947
386	GHEORGHE M. Cornel	25.05.1982
387	GHEORGHE M. Florin	12.07.1980
388	GHEORGHE M. Ion-Georgian	28.02.1987
389	GHEORGHE M. Loredana-Daniela	15.06.1977
390	GHEORGHE M. Mihai-Vasile	06.08.1978
391	GHEORGHE S. Vasilica	10.08.1930
392	GHIȘAN G. Maria	27.03.1957
393	GHIȘAN I. Serghie	18.09.1915
394	GHIȘAN L. Liviu-Marian	05.07.1977
395	GHIȘAN L. Simona-Andreea	28.04.1986
396	GHIȘAN L.M. Robert-Marian	20.08.2000
397	GHIȘAN L.M. Valentin-Alexandru	14.02.2004
398	GHIȘAN P. Mari-Loredana	24.03.1978
399	GHIȘAN S. Laurențiu	16.03.1954
400	GOGU N. Mișu	31.01.1925

Nr. crt.	Numele, inițiala tatălui și prenumele	Data nașterii
401	GRECU A. Elena	25.07.1932
402	GRECU A. Sabina	27.08.1955
403	GRECU C. Luminița	06.10.1964
404	GRECU D. Adrian-Valentin	25.01.1989
405	GRECU D. Bogdan-Vlăduț	16.06.2000
406	GRECU D. Clement	02.07.1935
407	GRECU D. Constantin-Fernando	21.05.1996
408	GRECU D. Emil	30.08.1951
409	GRECU D. Gheorghe	19.01.1934
410	GRECU D. Ion	27.08.1938
411	GRECU D. Ionuț-Stelian	15.11.1990
412	GRECU D. Maria	14.08.1925
413	GRECU D. Vasile	02.04.1950
414	GRECU D. Virgil	31.10.1935
415	GRECU E. Adelina	10.05.1968
416	GRECU E. Cristina-Maria	16.08.1984
417	GRECU F. Ana-Maria	09.03.2000
418	GRECU F. Valentin-Florin	18.09.1997
419	GRECU G. Constantin	05.06.1946
420	GRECU G. Cristina-Mihaela	01.06.1993
421	GRECU G. Dumitru	05.07.1944
422	GRECU G. Elisabeta	16.07.1926
423	GRECU G. Elisabeta	22.05.1920
424	GRECU G. Filofteia	20.12.1926
425	GRECU G. Georgian	02.11.1990
426	GRECU G. Gheorghe	30.04.1942
427	GRECU G. Marcelia	17.05.1931
428	GRECU G. Maria	14.08.1948
429	GRECU G. Maria	06.11.1959
430	GRECU G. Mihaela	22.08.1975
431	GRECU G. Nicolae	24.06.1987
432	GRECU G. Sabina-Maria	06.07.1986
433	GRECU I. Alexandra-Elena	13.11.1988
434	GRECU I. Alexandrina	08.06.1946
435	GRECU I. Ana	02.11.1935
436	GRECU I. Aurel	30.12.1979
437	GRECU I. Aurelian	07.07.1922
438	GRECU I. Avida	06.12.1977
439	GRECU I. Ciprian	14.06.2001
440	GRECU I. Cristina	03.12.1975
441	GRECU I. Diana-Ionela	25.03.1986
442	GRECU I. Dumitru	25.10.1961
443	GRECU I. Georgeta	02.08.1946
444	GRECU I. Georgian	04.12.1981
445	GRECU I. Gheorghe	20.07.1929
446	GRECU I. Giorgeta	19.03.1959
447	GRECU I. Ilona	18.03.1944
448	GRECU I. Ion	08.03.1932
449	GRECU I. Ion	02.03.1978
450	GRECU I. Ionela	12.12.1976

Nr. crt.	Numele, inițiala tatălui și prenumele	Data nașterii
451	GRECU I. Ion-Răzvan	19.05.1988
452	GRECU I. Ionuț-Eugen	09.11.1988
453	GRECU I. Lorena-Maria	13.11.1988
454	GRECU I. Mihai	01.10.1984
455	GRECU I. Mihai	24.01.1964
456	GRECU I. Mihai	08.11.1938
457	GRECU I. Minodora	13.08.1967
458	GRECU I. Nicolae	10.08.1934
459	GRECU I. Raluca-Niculina	27.08.1984
460	GRECU I. Sorin	25.06.1965
461	GRECU I. Vasile	30.07.1963
462	GRECU I. Vasilica	30.12.1943
463	GRECU I. Victor	28.07.1970
464	GRECU M. Cornelia	02.09.1979
465	GRECU N. Constantin	07.05.1982
466	GRECU N. Dumitru	17.08.1963
467	GRECU N. Elena	08.12.1967
468	GRECU N. Florica	23.02.1969
469	GRECU N. Ierotei	04.10.1952
470	GRECU N. Ion	18.07.1961
471	GRECU N. Maria-Izabela	25.07.1989
472	GRECU N. Vasile	24.07.1971
473	GRECU P. Vasilica	01.08.1956
474	GRECU P. Viorica	23.03.1955
475	GRECU S. Ana-Maria-Raluca	13.08.1997
476	GRECU S. Ioana-Diana	28.01.1988
477	GRECU S. Luminița	08.12.1989
478	GRECU T. Filofteia	09.05.1921
479	GRECU T. Iuliana	23.03.1969
480	GRECU V. Alexandru-Cristian	28.05.2002
481	GRECU V. Andreea	17.07.1996
482	GRECU V. Dumitru-Gabriel	22.10.1979
483	GRECU V. Elena	10.07.1982
484	GRECU V. Florin	08.02.1974
485	GRECU V. Ion	20.03.1960
486	GRECU V. Ionuț-Marian	20.09.1995
487	GRECU V. Maria	25.05.1943
488	GRECU V. Mihai	13.05.1988
489	GRECU V. Nicolae	03.07.1940
490	GRECU V. Rodica	31.08.1953
491	GRECU V. Vasile-Florin	11.12.1988
492	GRECU V. Vasile-Georgian	06.01.1992
493	GRIGORESCU A. Mihaela	01.03.1975
494	HOGIOIU G. George-Petrișor	11.01.1988
495	HOGIOIU G. Mihaela-Iuliana	02.09.1982
496	HOGIOIU I. Cecilia	06.11.1960
497	HOGIOIU I. Gheorghe	13.05.1955
498	HUSARCIUC G. Mihai	30.10.1953
499	IACOB D. Mariana	21.12.1986
500	IACOB G. Averuța	01.07.1920

Nr. crt.	Numele, inițiala tatălui și prenumele	Data nașterii
501	IACOB N. Dumitru	05.09.1944
502	ILIE Elena-Alina	05.03.2003
503	ILIE G. Gheorghita	14.11.1987
504	ILIE G. Liviu-Marian	08.06.1986
505	ILIE A. Ana-Maria	28.01.1997
506	ILIE A. Floarea	14.11.1933
507	ILIE C. Florea	31.05.1938
508	ILIE D. Alexandru-Ionuț	09.03.1989
509	ILIE D. Andreea - Diana	12.05.1994
510	ILIE D. Constantin-Ciprian	05.04.2003
511	ILIE D. Dumitru-Cosmin	03.08.1992
512	ILIE D. Elena-Georgiana	26.11.1990
513	ILIE D. Gheorghe	07.04.1938
514	ILIE D. Ion	10.10.1930
515	ILIE D. Virginia	02.01.1965
516	ILIE G. Andreea-Stănica	14.12.1991
517	ILIE G. Dumitru	25.09.1967
518	ILIE G. Ecaterina	11.06.1953
519	ILIE G. Robert-Marian	28.02.1993
520	ILIE G. Stelian	12.02.1927
521	ILIE I. Constantin	17.10.1980
522	ILIE I. Damian	24.03.1968
523	ILIE I. Dumitru	02.07.1963
524	ILIE I. Elena	17.04.1969
525	ILIE I. Elena	22.06.1968
526	ILIE I. Gheorghe	27.09.1961
527	ILIE I. Gheorghe	08.05.1961
528	ILIE I. Gheorghe-Florin	23.04.1989
529	ILIE I. Ion	06.09.1957
530	ILIE I. Ion	17.11.1986
531	ILIE I. Ion-Claudiu	21.06.1981
532	ILIE I. Ionela	24.06.1981
533	ILIE I. Ionuț-Alin	13.12.1992
534	ILIE I. Iulian	22.01.1983
535	ILIE I. Iuliana-Georgiana	19.02.1986
536	ILIE I. Luminița	07.04.1961
537	ILIE I. Maria	08.09.1969
538	ILIE I. Mihaela	08.11.1984
539	ILIE I. Vasile	05.02.1968
540	ILIE I. Vasile	19.07.1960
541	ILIE M. Aurica	01.02.1959
542	ILIE M. Maria	16.11.1968
543	ILIE N. Olimpia	01.08.1955
544	ILIE P. Maria	02.11.1963
545	ILIE S. Iulian	26.03.1961
546	ILIE S. Luminița	21.06.1970
547	ILIE S. Mihai-Stelian	15.07.1992
548	ILIE S. Oana-Maria	27.09.1989
549	ILIE S. Stelian	31.10.1967
550	ILIE S.I. Florica	22.01.1975

Nr. crt.	Numele, inițiala tatălui și prenumele	Data nașterii
551	ILIE V. Alexandru	13.04.1949
552	ILIE V. Cătălin-Petrică	22.06.2002
553	ILIE V. Florin	18.07.1982
554	ILIE V. Ioan	23.03.1946
555	ILIE V. Ion	01.05.1932
556	ILIE V. Maria	11.12.1934
557	ILIE V. Marian	24.10.1984
558	ILIE V. Silviu-Vasile	08.06.1989
559	ILINESCU H. Ion	26.08.1951
560	ILINESCU H. Laurențiu	26.01.1957
561	ILINESCU H. Victor	22.02.1955
562	ILINESCU I. Elena	24.03.1940
563	ILINESCU I. Gheorghe	19.02.1940
564	ILINESCU N. Haralambie	23.07.1921
565	ILINESCU V. Elena	10.09.1924
566	IOANA M. Sebastian-Ionuț	30.12.1999
567	IONAȘ C. Valeria	07.07.1934
568	IONAȘ E. Mihai	08.11.1976
569	IONAȘ G. Elena	24.05.1923
570	IONAȘ G. Irina	03.07.1957
571	IONAȘ I. Aneta	20.05.1931
572	IONAȘ I. Elena	10.12.1934
573	IONAȘ I. Mihai	20.12.1961
574	IONAȘ I. Nicolae	02.06.1955
575	IONAȘ N. Mihaela	14.01.1981
576	IONAȘ N. Nicolae	16.12.1982
577	ION-GIURAN N. Elena-Nicoleta	14.11.1985
578	IONIȚĂ G. Ion	17.09.1960
579	IONIȚĂ G. Maria	13.12.1934
580	IONIȚĂ I. Cătălin-Andrei	14.06.1989
581	IONIȚĂ I. Filofteia	03.12.1960
582	IONIȚĂ I. Gheorghe	15.12.1929
583	IONIȚĂ I. Ion	05.11.1991
584	IONIȚĂ I. Ion	06.08.1943
585	IONIȚĂ I. Ion	19.09.1969
586	IONIȚĂ I. Loredana-Maria	15.05.1990
587	IONIȚĂ I. Marian	11.03.1977
588	IONIȚĂ N. Genoveva	21.01.1947
589	IORDACHE I. Vasile	01.01.1953
590	IORDACHE V. Elena	09.11.1950
591	IORDACHE V. Mihaela-Simona	25.01.1981
592	IOSIF C. Gheorghe	04.07.1967
593	IOSIF A. Aurelian-Vasile	16.09.1994
594	IOSIF A. Beatrice-Elena	13.05.1999
595	IOSIF C. Vasile	08.12.1960
596	IOSIF D. Alexandra-Mihaela	13.07.1999
597	IOSIF D. Cornelia-Mirela	04.06.1973
598	IOSIF D. Nicolae	02.06.1971
599	IOSIF G. Cristina	01.11.1969
600	IOSIF I. Dumitru	19.03.1942

Nr. crt.	Numele, inițiala tatălui și prenumele	Data nașterii
601	IOSIF I. Floarea	01.10.1937
602	IOSIF I. Georgeta	29.01.1974
603	IOSIF N. Maria	09.05.1945
604	IOSIF V. Aurelian	26.06.1968
605	IOSIF V. Daniel	13.01.1970
606	IOSIF V. Maria	15.12.1972
607	IOSIF V. Vasile	21.06.1988
608	IRINA M. Antonela-Christina	07.02.2004
609	IRINA V. Cătălina	06.05.1971
610	ISTRATE V. Maria-Mirela	06.09.1982
611	ISTRĂTESCU V. Maria	26.03.1940
612	ISTRĂTOIU F. Ilona	12.11.1969
613	ISTRĂTOIU I. Petre	27.06.1964
614	ISTRĂTOIU P. Alexandru-Adrian	08.06.1988
615	IVAN D. Dumitru	09.04.1961
616	IVAN D. Marian-Dumitru	11.11.1983
617	IVAN G. Maria	20.03.1928
618	JOIȚA I. Vasile	22.07.1938
619	JOIȚA C. Beatrice-Georgiana	02.05.1982
620	JOIȚA C. Ion	07.05.1969
621	JOIȚA C. Mariana-Daniela	14.08.1967
622	JOIȚA D. Mihaela	14.12.1970
623	JOIȚA G. Laurențiu-Iulian	29.10.1967
624	JOIȚA I. Alexandra-Mihaela	04.10.1997
625	JOIȚA I. Alexandrina	17.08.1948
626	JOIȚA I. Corneliu	10.11.1931
627	JOIȚA I. Elena	26.10.1925
628	JOIȚA I. Elena	15.06.2000
629	JOIȚA I. Genoveva	20.09.1932
630	JOIȚA I. Gheorghe	02.11.1924
631	JOIȚA I. Ștefan-Leonard	25.12.2001
632	JOIȚA L. I. Claudiu-Iulian	18.01.1996
633	JOIȚA L. I. Eusebiu-Cristian	26.07.1998
634	JOIȚA N. Veronica	22.10.1977
635	JOIȚA V. Ion	06.12.1976
636	LĂCĂTUȘ A. Leonida	03.09.1948
637	LĂCĂTUȘ G. Gheorghe	23.09.1982
638	LĂCĂTUȘ G. Gheorghita	02.08.1967
639	LĂCĂTUȘ G. Ion	02.10.1941
640	LĂCĂTUȘ G. Marius	25.05.1987
641	LĂCĂTUȘ I. Dumitru	25.01.1973
642	LĂCĂTUȘ I. Emil	30.04.1971
643	LĂCĂTUȘ I. Gheorghe	10.09.1970
644	LĂCĂTUȘ I. Maria	24.03.1948
645	LĂCĂTUȘ N. Andrei-Dănuț	12.03.1989
646	LĂCĂTUȘ N. Gheorghe	28.03.1942
647	LĂCĂTUȘ N. Vasile	10.09.1939
648	LĂCĂTUȘ S. Georgeta	19.01.1948
649	LĂCĂTUȘ V. Nicolae	26.06.1966
650	MACAVEI I. Constantin-Mitică	03.06.1989

Nr. crt.	Numele, inițiala tatălui și prenumele	Data nașterii
651	MARCOVICI G. Maria	23.09.1974
652	MARCOVICI Teodor	31.01.1974
653	MĂRGĂRIT I. Florica-Sorina	26.03.1974
654	MĂRGĂRIT V. Bogdan-Alexandru	25.08.1992
655	MĂRGĂRIT V. Vasile	29.05.1968
656	MEDREGA G. Elena	11.06.1953
657	MEDREGA I. Marin	16.01.1945
658	MEDREGA M. Marian	06.10.1988
659	MICULESCU D. Olimpia	03.04.1937
660	MICULESCU I. Floarea	16.10.1922
661	MICULESCU I. Mihai	08.11.1941
662	MICULESCU M. Alexandru-Octavian	27.10.1976
663	MICULESCU M. Mihaela	26.12.1974
664	MICULESCU M. Mihai-Silviu	01.01.1987
665	MICULESCU S. Petra	20.10.1948
666	MIHAI A. Alina-Daniela	29.12.1989
667	MIHAI A. Ancuța-Mihaela	31.12.1991
668	MIHAI A. Aurel-Ionuț	20.03.1988
669	MIHAI A. Maria-Raluca	18.07.1994
670	MIHAI G. Aurel	29.06.1957
671	MIHAI G. Cristina	27.03.1979
672	MIHAI G. Florin	26.07.1974
673	MIHAI G. Gheorghe	30.04.1971
674	MIHAI G. Gheorghe	17.03.1984
675	MIHAI G. Otilia	26.12.1947
676	MIHAI I. Elisabeta	17.07.1939
677	MIHAI I. Floarea	04.10.1949
678	MIHAI I. Gheorghe	22.09.1941
679	MIHAI I. Maria	08.11.1921
680	MIHAI I. Maria	26.01.1962
681	MIHAI I. Stelian	21.01.1985
682	MIHAI N. Gheorghita	17.06.1955
683	MIHAI S. Ioachim	21.06.1944
684	MIHAI S. Ion	14.08.1927
685	MIHAI S. Sabina	06.05.1936
686	MIHĂLCESCU I. Mihaela	05.04.1972
687	MIHĂLCESCU P. Andrei-Vlăduț	11.07.2000
688	MIHĂLCESCU P. Elena-Ancuța	22.01.1996
689	MIHĂLCESCU P. Petruț-Mihai	05.11.1991
690	MIHĂLCESCU S. Petre	15.10.1968
691	MILEA N. Violeta-Denisa	30.10.1967
692	MILEA C. Iulia-Maria	11.01.2002
693	MILEA D. Olimpia	02.10.1944
694	MILEA G. Vasile	22.02.1941
695	MILEA I. Mihaela	21.02.1947
696	MILEA V. Constantin	20.05.1969
697	MIRA I. Georgeta	15.05.1952
698	MIRA I. Longin	23.11.1936
699	MIRA L. Sorin	25.05.1974
700	MIRA M. Emilia	18.06.1940

Nr. crt.	Numele, inițiala tatălui și prenumele	Data nașterii
701	MITRESCU A. Maria-Alexandra	21.09.1990
702	MITRESCU A. Nicușor-Constantin	24.05.1992
703	MITRESCU C. Gheorghita	14.09.1967
704	MITRESCU D. Nicolae-Eduard	05.12.1999
705	MITRESCU E. Marcel	01.03.1954
706	MITRESCU E. Raluca	21.07.1985
707	MITRESCU F. Florina	15.04.1962
708	MITRESCU G. Alexandru	03.08.1959
709	MITRESCU G. Ana-Maria	15.07.1983
710	MITRESCU G. Anola	04.04.1926
711	MITRESCU G. Aurica	25.06.1951
712	MITRESCU G. Ciprian	06.09.1980
713	MITRESCU G. Daniel	01.07.1975
714	MITRESCU G. Elena	22.04.1953
715	MITRESCU G. Floarea	05.06.1959
716	MITRESCU G. Florin	06.07.1985
717	MITRESCU G. Gheorghe	01.04.1956
718	MITRESCU G. Gheorghe	01.03.1979
719	MITRESCU G. Gheorghe	14.04.1948
720	MITRESCU G. Gheorghe	03.03.1982
721	MITRESCU G. Maria-Alexandra	04.08.1995
722	MITRESCU G. Paul-Daniel	24.10.1996
723	MITRESCU G. Vasilica	25.03.1959
724	MITRESCU I. Cornel	25.02.1966
725	MITRESCU I. Daniela	26.10.1974
726	MITRESCU I. Elena	11.05.1990
727	MITRESCU I. Georgiana	29.04.1982
728	MITRESCU I. Georgiana-Claudia	13.08.1979
729	MITRESCU I. Gheorghe	13.01.1988
730	MITRESCU I. Ioan	01.02.1948
731	MITRESCU I. Ion	16.11.1977
732	MITRESCU I. Ion-Gabriel	24.05.1978
733	MITRESCU I. Iulia-Rosaura	14.04.2004
734	MITRESCU I. Maria	12.04.1935
735	MITRESCU I. Maria	18.09.1958
736	MITRESCU I. Marian	22.08.1984
737	MITRESCU I. Mihai	09.02.1964
738	MITRESCU I. Nicolae	28.01.1992
739	MITRESCU I. Nicolae	01.03.1930
740	MITRESCU I. Steliana	09.12.1920
741	MITRESCU I. Vasile	18.09.1979
742	MITRESCU I. Verginia	01.10.1937
743	MITRESCU M. Cristina-Severa	27.07.1980
744	MITRESCU M. Emil	13.02.1987
745	MITRESCU M. Mihaela	26.11.1989
746	MITRESCU M. Vasile-Cristian	03.05.1991
747	MITRESCU N. Elisabeta	09.03.1955
748	MITRESCU N. Florina-Raluca	28.11.1990
749	MITRESCU N. Gheorghe	14.05.1958
750	MITRESCU N. Ion	11.12.1953

Nr. crt.	Numele, inițiala tatălui și prenumele	Data nașterii
751	MITRESCU N. Lucia	04.03.1951
752	MITRESCU N. Natalia	02.01.1940
753	MITRESCU N. Neculae	16.03.1949
754	MITRESCU N. Nicolae-Ionuț	16.02.1989
755	MITRESCU N. Sever	10.04.1951
756	MITRESCU O. Mihaela	27.02.1979
757	MITRESCU P. Gabriela	23.02.1968
758	MITRESCU P. Gheorghe	19.01.1971
759	MITRESCU S. Aurelian	26.06.1978
760	MITRESCU S. George-Cătălin	18.02.1990
761	MITRESCU S. Gheorghe	18.08.1943
762	MITRESCU S. Ion	05.01.1982
763	MITRESCU S. Mihail	05.06.1984
764	MITRESCU S. Raluca-Mariana	29.03.1988
765	MITRESCU V. Iordan	06.02.1935
766	MÎNDROIU D. Mioara	21.06.1966
767	MÎNDROIU D. Simona-Georgiana	29.07.1987
768	MÎNDROIU I. Dorel	29.03.1963
769	MORARU C. Petru	29.11.1956
770	MORARU G. Georgeta	30.06.1962
771	MORARU P. Evelina-Elena	13.06.1996
772	MORARU P. Vicențiu-Costin	21.05.1992
773	MOREANU C. Elena	08.07.1946
774	MOREANU C. George-Romeo	20.01.1990
775	MOREANU D. Daniel	13.05.1983
776	MOREANU D. Delia-Valeria	05.03.1986
777	MOREANU D. Dumitru	15.04.1957
778	MOREANU D. Ion	08.08.1955
779	MOREANU D. Vasile	27.08.1953
780	MOREANU E. Constantin	30.05.1940
781	MOREANU G. Cătălin-Nicolae	27.09.1977
782	MOREANU G. Gheorghe	18.12.1973
783	MOREANU G. Valeria	20.03.1932
784	MOREANU I. Elena	31.05.1960
785	MOREANU I. Gheorghe	27.02.1983
786	MOREANU I. Gheorghe	11.07.1937
787	MOREANU I. Mihai-Ion	26.07.1979
788	MOREANU I. Mihail	12.08.1934
789	MOREANU I. Nicolae	27.01.1981
790	MOREANU I. Petrică	02.07.1993
791	MOREANU I. Verina	07.11.1959
792	MOREANU M. Anișoara	25.09.1981
793	MOREANU M. Ionuț	12.11.1975
794	MOREANU N. Dumitru	26.09.1926
795	MOREANU N. Vasile	13.03.1924
796	MOREANU S. Natalia	12.08.1941
797	MOREANU S. Vasilica	19.10.1961
798	MOREANU V. Adina	20.04.1982
799	MOREANU V. Corina	10.03.1980
800	MOREANU V. Maria	17.10.1974

Nr. crt.	Numele, inițiala tatălui și prenumele	Data nașterii
801	MOREANU V. Marieta	20.04.1930
802	MOREANU V. Vasile-Cosmin	22.09.1984
803	MOROE A. George-Lucian	16.09.1999
804	MOROE D. Aurel	19.06.1977
805	MOROE D. Constantin	21.05.1983
806	MOROE D. Daniel	05.07.1981
807	MOROE D. Gheorghe	29.04.1971
808	MOROE D. Rodica	28.02.1973
809	MOROE G. Avida	18.04.1940
810	MOROE G. Bianca-Mihaela	29.05.1995
811	MOROE G. Mihaela	04.01.1975
812	MOROE I. Cătălina	02.07.1978
813	MOROE I. Dumitru	03.09.1936
814	MOROE Pușă-Gabriela	17.08.1969
815	MOTĂOANU I. Steliana	14.09.1929
816	NEAGA C. Dumitru	03.10.1941
817	NEAGA I. Zaharina	11.03.1944
818	NEAȚU C. Gabriela-Mihaela	19.06.1977
819	NEAȚU C. Ion	04.02.1972
820	NEAȚU D. Dumitru	04.03.1974
821	NEAȚU G.M. Ionela-Maria	10.09.1998
822	NEAȚU G.M. Robert-Adrian	28.05.1996
823	NECȘOIU F. Constantin-Andrei	15.09.1983
824	NECȘOIU F. Filip	15.05.1982
825	NECȘOIU G. Cristian	27.03.1978
826	NECȘOIU G. Eugenia	09.10.1967
827	NECȘOIU G. Florian	04.05.1975
828	NECȘOIU G. Gheorghita	28.05.1985
829	NECȘOIU G. Sabin	10.03.1974
830	NECȘOIU I. Georgian-Cristian	12.02.1986
831	NECȘOIU I. Ion	16.04.1989
832	NECȘOIU I. Rodica	20.05.1959
833	NECȘOIU I. Vasile-Viorel	31.12.1983
834	NECȘOIU M. Alexandra-Elena	29.09.2001
835	NECȘOIU M. Elena	25.02.1975
836	NECȘOIU M. Vasilica-Mihaela	08.11.1999
837	NECȘOIU N. Gheorghe	31.03.1948
838	NECȘOIU N. Ion	23.10.1949
839	NECȘOIU N. Mircea	03.01.1961
840	NECȘOIU N. Nicolae	31.01.1953
841	NECȘOIU N. Nicolae	24.03.1989
842	NECȘOIU N. Sabina	14.06.1955
843	NECȘOIU S. Ana-Maria-Izabela	24.05.2000
844	NECȘOIU V. Genoveva	09.09.1953
845	NECULAE Alexandru	09.11.1944
846	NECULĂESCU N. Elena	13.12.1979
847	NEDELCU D. Viorica	04.03.1955
848	NEDELCU I. Georgiana-Nicoleta	18.11.1992
849	NEDELCU I. Ion	30.11.1978
850	NEGREA Laurențiu-Daniel	27.07.1978

Nr. crt.	Numele, inițiala tatălui și prenumele	Data nașterii
851	NEGREANU I. Iulian-.Sebastian	29.03.1998
852	NEGULESCU G. Gheorghe-Cătălin	26.08.1990
853	NEGULESCU I. Alexandru	30.09.1988
854	NEGULESCU I. Aneta	04.07.1937
855	NEGULESCU I. Camen-Ximena	24.04.1995
856	NEGULESCU I. Gheorghe	28.08.1959
857	NEGULESCU I. Ion	07.12.1966
858	NEGULESCU I. Marius-Daniel	02.04.1990
859	NEGULESCU I. Stelian	26.12.1968
860	NEGULESCU I. Valentin	20.07.1970
861	NEGULESCU I. Vasile	26.07.1972
862	NEGULESCU I. Vasile	14.02.1969
863	NEGULESCU M. Valeta	09.09.1947
864	NEGULESCU N. Filareta	01.06.1959
865	NEGULESCU N. Maria	26.03.1973
866	NEGULESCU N. Maria-Magdalena	28.09.1979
867	NEGULESCU N. Valentina	05.08.1968
868	NEGULESCU S. Diana	12.09.2000
869	NEGULESCU S. Elena-Liliana	20.03.1972
870	NEGULESCU S. Teofil	12.11.2002
871	NEGULESCU V. Ciprian-Adrian	14.11.1997
872	NEGULESCU V. Ecaterina	22.08.1975
873	NEGULESCU V. Emil-Cosmin	26.11.1993
874	NEGULESCU V. Eusebio-Antonio	25.09.2000
875	NEGULESCU V. Vasile-Marian	02.03.1992
876	NICOLAESCU C. Alina-Elena	26.08.1987
877	NICOLAESCU C. Corneliu-Constantin	28.11.1984
878	NICOLAESCU C. Cristina	14.09.1981
879	NICOLAESCU C. Marian-Aurel	30.06.1989
880	NICOLAESCU G. Mihail	02.05.1956
881	NICOLAESCU G. Vasilica	19.08.1960
882	NICOLAESCU I. Constantin	13.12.1955
883	NICOLAESCU I. Domnica	17.08.1939
884	NICOLAESCU I. Ecaterina	22.05.1964
885	NICOLAESCU I. Ion	14.09.1944
886	NICOLAESCU I. Steliana	05.04.1952
887	NICOLAESCU M. Iosif-Emanoil	31.03.1987
888	NICOLAESCU M. Maria	09.09.1985
889	NICOLAESCU M. Mihai-Răzvan	25.10.1992
890	NICOLAESCU M. Robert-Iulian	18.07.1989
891	NICOLAESCU N. Agripina	31.03.1920
892	NICOLAESCU T. Ana-Luiza	02.05.2003
893	NICOLAESCU T. Ion-Dănuț	27.06.1972
894	NICOLAESCU T. Silvia	08.07.1984
895	NICOLAESCU T. Toma	19.05.1974
896	NICOLAESCU V. Corina	02.08.1979
897	NICOLAESCU I. Florina	25.01.1970
898	NIȚOI A. Maria	25.08.1925
899	OACHEȘU A. Adina	10.07.1973
900	OACHEȘU A. Cosmin	18.12.1978

Nr. crt.	Numele, inițiala tatălui și prenumele	Data nașterii
901	OACHEȘU A. Silvia	02.09.1981
902	OACHEȘU A. Simona	16.02.1975
903	OACHEȘU G. Maria	03.05.1917
904	OACHEȘU I. Adrian	03.04.1949
905	OACHEȘU I. Ana-Maria	07.05.2000
906	OACHEȘU I. Daniel-Alexandru	13.09.1996
907	OACHEȘU I. Ion	13.10.1967
908	OACHEȘU N. Filofteia	03.12.1944
909	OACHEȘU S. Vasile	06.03.1943
910	OACHEȘU S. Viorica	23.06.1949
911	OANCEA C. Cătălina	25.03.1964
912	OANCEA G. Natalia	29.10.1943
913	OANCEA I. Andreea-Beatris	25.06.1998
914	OANCEA I. Corneliu-Constantin	20.05.1986
915	OANCEA I. Cristinel	05.05.1983
916	OANCEA I. Elena-Iuliana	08.06.1976
917	OANCEA I. Elena-Mioara	25.04.1965
918	OANCEA I. Ion	17.01.1968
919	OANCEA I. Ionela-Bianca	28.01.2001
920	OANCEA I. Ionuț-Cornel	14.03.1994
921	OANCEA I. Loredana-Cătălina	13.03.1985
922	OANCEA I. Mihai-Alexandru	22.05.1990
923	OANCEA I. Nicolae	13.10.1925
924	OANCEA I. Elena	08.05.1995
925	OANCEA N. Alina-Mihaela	15.06.1984
926	OANCEA N. Elena-Cristina	09.12.1985
927	OANCEA N. Nicolae	01.01.1957
928	OANCEA N. Nicolae-Marius	15.10.1987
929	OANCEA T. Felicia	21.04.1965
930	OANCEA V. Ion	02.03.1957
931	OANCEA V. Lorența	24.10.1928
932	OANCEA V. Marian	23.03.1985
933	OANCEA V. Valerică	07.01.1959
934	OPREA I. Vasile	06.02.1941
935	OPREA G. Elena	11.07.1982
936	OPREA G. Gheorghe	02.06.1980
937	OPREA G. Mihai-Marian	18.10.1986
938	OPREA G. Nicolae	05.09.1978
939	OPREA G. Nicoleta	25.11.1976
940	OPREA I. Elena	14.07.1960
941	OPREA I. Filofteia	02.04.1959
942	OPREA I. Gheorghe	01.05.1953
943	OPREA I. Ion	11.10.1938
944	OPREA I. Ion	27.02.1950
945	OPREA I. Ion	13.04.1980
946	OPREA I. Maria-Raluca	30.07.1985
947	OPREA I. Spiridon-Cristian	12.12.1987
948	OPREA I. Ștefan	21.11.1981
949	OPREA V. Viorel	31.05.1973
950	OPREA V. Viorica	11.04.1944

Nr. crt.	Numele, inițiala tatălui și prenumele	Data nașterii
951	OPROIU A. Daniil	16.09.1934
952	OPROIU A. Ion	29.09.1942
953	OPROIU A. Nicolae	16.02.1940
954	OPROIU G. Elena	25.07.1946
955	OPROIU I. Emilia	14.10.1948
956	OPROIU I. Iulia	07.03.1968
957	OPROIU I. Maria	09.01.1974
958	OPROIU N. Aura-Aurelia	26.06.1975
959	OPROIU N. Corina-Oana	19.05.1988
960	OPROIU N. Gica-Eugenia	26.06.1975
961	OPROIU N. Mihăiță	01.04.1977
962	PANAITA C. Dumitru	07.10.1928
963	PANAITA D. Dumitru	26.10.1976
964	PANAITA D. Vasilica	16.02.1981
965	PANAITA I. Ion	06.08.1955
966	PANAITA I. Ion	19.05.1985
967	PANAITA I. Margareta	22.09.1963
968	PANAITA I. Vasile-Ciprian	18.09.1986
969	PANAITA I. Vasilica	01.07.1928
970	PANAITA V. Eufrosina	26.06.1938
971	PANĂ M. Marius-Ionuț	12.06.2000
972	PARASCHIVA G. Vasile	22.03.1965
973	PARASCHIVA I. Maria	25.11.1932
974	PARASCHIVA N. Gheorghe	29.03.1931
975	PARASCHIVA N. Ioan	17.04.1928
976	PARASCHIVA V. Beatrice-Andreea	27.11.1988
977	PARASCHIVA V. Robert-George	17.08.1987
978	PARGHEL M. Gabriela	26.05.1972
979	PETRESCU A. Alexandru	13.06.1990
980	PETRESCU A. Andreea-Emilia	05.04.1993
981	PETRESCU A. Avian	20.04.1967
982	PETRESCU A. Clement	23.10.1972
983	PETRESCU A. Luiza-Daniela	07.06.1989
984	PETRESCU A. Marin	12.11.1977
985	PETRESCU A. Marius	17.02.1987
986	PETRESCU A. Mălina-Adriana	16.01.2000
987	PETRESCU A. Nela	28.03.1985
988	PETRESCU A. Oana-Valentina	16.01.2000
989	PETRESCU A. Robert-Marian	25.12.1987
990	PETRESCU C. Elena	18.09.1935
991	PETRESCU D. D. Longin	10.10.1981
992	PETRESCU D. D. Costin	22.12.1977
993	PETRESCU D. D. Eduard	07.03.1983
994	PETRESCU D. D. Marius	12.09.1986
995	PETRESCU D. Daniel	13.04.1979
996	PETRESCU D. Olimpia	18.01.1930
997	PETRESCU I. Ion	24.09.1928
998	PETRESCU I. Nicolae	08.05.1926
999	PETRESCU I. Oliviu	21.03.1960
1000	PETRESCU L. Doru-Dumitru	28.10.1951

Nr. crt.	Numele, inițiala tatălui și prenumele	Data nașterii
1001	PETRESCU M. Avian	07.02.1934
1002	PETRESCU M. Micșunica	08.06.1964
1003	PETRESCU M. Mihăila	01.05.1956
1004	PETRESCU N. Daniela	05.08.1969
1005	PETRESCU N. Elena	20.09.1968
1006	PETRESCU N. Viorica	12.10.1958
1007	PETRESCU O. Constantin	05.10.2000
1008	PETRESCU O. Ioan-Daniel	18.06.1994
1009	PETRESCU O. Maria-Lorena	19.09.1998
1010	PETRESCU O. Mihaela	18.08.1989
1011	PETRESCU S. Luciea	15.11.1953
1012	PETRESCU V. Alina-Vasilica	25.08.1981
1013	PIOARU G. Genoveva	09.01.1936
1014	PIOARU I. Camelia	07.01.1970
1015	PIOARU I. Carmen	22.08.1991
1016	PIOARU I. Georgian	25.08.1989
1017	PIOARU I. Ion	02.03.1969
1018	PISICĂ S. Iuliana	24.12.1991
1019	POPA I. Lorin-Vasile	18.07.1993
1020	POPESCU A. Filareta	30.04.1922
1021	POPESCU A. Lucia	23.06.1932
1022	POPESCU B.C. Ștefan-Teodor	21.09.1995
1023	POPESCU G. Severel	15.11.1931
1024	POPESCU I. Florin	01.10.1965
1025	POPESCU I. Maria	08.05.1930
1026	POPESCU I. Mihai	05.03.1959
1027	POPESCU I. Nicolae	23.03.1955
1028	POPESCU I. Silvia	14.05.1935
1029	POPESCU Marian	30.10.1979
1030	POPESCU T. Elena	17.08.1976
1031	POPESCU V. Gheorghe	22.04.1966
1032	POPESCU V. Ștefan	20.11.1961
1033	POROJAN V. Mihaela	15.05.1975
1034	PREDA Cristina-Liliana	18.01.1974
1035	PREDA Marius-Adrian	01.03.1976
1036	PURDĂ D. Marius-Constantin	08.01.1988
1037	RADU C. Maria	14.03.1937
1038	RADU G. Mihaiela	02.01.1971
1039	RADU I. Ciprian	07.07.1972
1040	RADU I. Ion	01.02.1965
1041	RĂDULESCU C. Aurora-Maria	31.10.1959
1042	RĂDULESCU D. Aurel	15.09.1977
1043	RĂU Mugurel-Constantin	14.07.1982
1044	SAVU A. Cristina	07.09.1978
1045	SAVU A. Gheorghe	14.05.1976
1046	SAVU A. Vasile	07.09.1978
1047	SAVU G. Cătălin-Georgian	22.12.1986
1048	SAVU I. Ion	03.04.1968
1049	SAVU I. Nicolae	12.03.1926
1050	SAVU I. Sever	10.10.1966

Nr. crt.	Numele, inițiala tatălui și prenumele	Data nașterii
1051	SAVU I. Vasilica	05.10.1958
1052	SAVU N. Anastase	14.10.1942
1053	SAVU N. Filofteia	12.06.1933
1054	SAVU N. Gheorghe	17.11.1945
1055	SAVU N. Ioan	25.03.1932
1056	SAVU N. Viorica	05.01.1947
1057	SAVU S. Andrei	19.12.2003
1058	SAVU V. Margareta	01.01.1960
1059	SĂVULESCU C. Ciprian-Ion	06.08.1998
1060	SĂVULESCU C. Maria-Loredana	21.07.1996
1061	SHAMASH T. Steliana	06.02.1980
1062	SMARANDA D. Ion	18.09.1916
1063	SMARANDA E. Daniel	07.03.1974
1064	SMARANDA E. Petrică	07.12.1969
1065	SMARANDA E. Valeriu-Mihail	21.08.1968
1066	SMARANDA E. Vasile	20.03.1971
1067	SMARANDA G. Constanța	05.06.1938
1068	SMARANDA G. Gheorghe	18.04.1975
1069	SMARANDA G. Gheorghe	09.12.1962
1070	SMARANDA G. Ion	22.04.1968
1071	SMARANDA G. Maria	22.09.1945
1072	SMARANDA G. Mariana	17.01.1972
1073	SMARANDA G. Robert-Gheorghe	13.03.1996
1074	SMARANDA G. Sever	13.01.1961
1075	SMARANDA I. Elena	23.03.1974
1076	SMARANDA I. Gheorghe	19.01.1934
1077	SMARANDA I. Ionela	10.01.1971
1078	SMARANDA I. Maria-Luiza	20.08.1998
1079	SMARANDA I. Maria-Mirela	13.06.1977
1080	SMARANDA N. Elena	01.09.1947
1081	SMARANDA N. Gheorghe	03.03.1940
1082	SMARANDA S. Mihai-Sorin	09.02.2000
1083	SMĂRÂNDESCU V. Lucica-Izabela	04.10.1979
1084	SMĂRÂNDESCU V. Rodica-Marilena	21.02.1978
1085	SPÂNU D. Aurel	17.07.1944
1086	SPÂNU G. Dumitru	13.06.1938
1087	SPÂNU G. Ioan	10.03.1924
1088	SPÂNU I. Elena	05.08.1956
1089	SPÂNU I. Filofteia	24.09.1934
1090	SPÂNU I. Nicolae	31.10.1947
1091	SPÎNU A. Daniel	23.07.1973
1092	SPÎNU C. Constanța	17.05.1953
1093	SPÎNU D. Elena	06.06.1973
1094	SPÎNU D. Gheorghe	06.03.1968
1095	SPÎNU D. Ion	16.12.1961
1096	SPÎNU D. Tiberiu-Marian	04.07.1998
1097	SPÎNU D. Vasile	22.01.1970
1098	SPÎNU G. Elena	22.06.1967
1099	SPÎNU G. Maria-Iuliana	06.03.1991
1100	SPÎNU G. Ramona-Georgiana	18.09.1994

Nr. crt.	Numele, inițiala tatălui și prenumele	Data nașterii
1101	SPÎNU G. Valentina	02.02.1955
1102	SPÎNU I. Alexandra-Bianca	11.02.2003
1103	SPÎNU I. Elena-Mirabela	30.06.1991
1104	SPÎNU I. Ionela-Mădălina	07.09.1995
1105	SPÎNU I. Maria	05.04.1969
1106	SPÎNU I. Maria-Angela	03.06.1986
1107	SPÎNU I. Mihai-Ciprian	28.08.1993
1108	SPÎNU I. Mirela-Diana	11.01.1989
1109	SPÎNU V. Andreea-Elena	30.07.1995
1110	SPÎNU V. Vasile	26.02.1992
1111	STANA D. Natalia	25.02.1953
1112	STANA G. Ion	06.09.1940
1113	STANA I. Cornel	21.04.1976
1114	STANA I. Luiza-Maria	26.09.1984
1115	STANA I. Mirela	07.10.1979
1116	STANCIU C. Gheorghe	24.01.1969
1117	STANCIU C. Vasile	27.02.1962
1118	STANCIU D. Corneliu	03.05.1955
1119	STANCIU D. Gheorghe	18.05.1957
1120	STANCIU G. Andreea-Cristina	07.02.2003
1121	STANCIU G. Florentina-Alina	03.12.1997
1122	STANCIU G. Gheorghe	26.01.1975
1123	STANCIU G. Gheorghe-Ionuț	24.10.2003
1124	STANCIU G. Mihail	05.08.1973
1125	STANCIU I. Casandra	21.02.1935
1126	STANCIU I. Florina	30.06.1975
1127	STANCIU I. Maria	09.05.1940
1128	STANCIU I. Paraschiva	13.10.1930
1129	STANCIU I. Sorina-Mihaela	19.10.1965
1130	STANCIU M. Gheorghe	18.03.1933
1131	STANCIU M. Stelian	09.07.1931
1132	STANCIU N. Floarea	11.05.1925
1133	STANCIU S. Vasile	24.01.1961
1134	STANCIU V. Constanța	23.08.1937
1135	STANCIU V. Cornelia	20.01.1978
1136	STANCIU V. Florin-Dănuț	08.02.1995
1137	STANCIU V. Gabriela	01.06.1974
1138	STANCIU V. Georgian-Adrian	21.04.2000
1139	STANCIU V. Ion-Bogdan	19.03.1986
1140	STANCIU V. Lidia	10.03.1985
1141	STANCIU V. Maria-Cristina	18.02.1989
1142	STANCIU Verginia	15.02.1950
1143	STOICA C. Liliana-Angelica	25.06.1980
1144	STOICA C. Valeria	21.04.1965
1145	STOICA F. Cristian-Marian	17.08.2002
1146	STOICA F. Vasile-Claudiu	11.06.2000
1147	STOICA G. Eleonora	12.05.1935
1148	STOICA I. Andrei-Ionuț	01.03.2004
1149	STOICA I. Elena-Adriana	19.05.2000
1150	STOICA I. Florin	18.04.1976

Nr. crt.	Numele, inițiala tatălui și prenumele	Data nașterii
1151	STOICA I. Ion	23.11.1932
1152	STOICA I. Ion	06.10.1972
1153	STOICA I. Vasile	04.05.1965
1154	STOICA S. Izabela	11.08.1974
1155	STOICA Ș. A. Ștefan-Valentin	10.08.2003
1156	STOICA T. Gheorghe	20.09.1948
1157	STOICA T. Traian	01.07.1963
1158	STOICA V. Gheorghe-Valentin	11.03.1989
1159	STOICA V. Vasile	04.04.1992
1160	ȘERBAN G. Gheorghe	31.08.1964
1161	ȘERBAN A. Aurelia	10.11.1928
1162	ȘERBAN A. Eugenia	18.06.1922
1163	ȘERBAN A. Ion	30.05.1927
1164	ȘERBAN A. Ion	07.01.1955
1165	ȘERBAN A. Rosa	14.02.1913
1166	ȘERBAN D. Floarea	29.07.1967
1167	ȘERBAN D. Gheorghe	07.10.1949
1168	ȘERBAN D. Ion	09.09.1963
1169	ȘERBAN D. Ion	01.02.1962
1170	ȘERBAN D. Nicolae	08.12.1959
1171	ȘERBAN E. Egiziu	24.08.1969
1172	ȘERBAN E. Marian-Florin	28.09.1976
1173	ȘERBAN E. Melania	27.10.1988
1174	ȘERBAN F. Mariana	14.04.1966
1175	ȘERBAN G. Alina-Mihaela	29.03.1978
1176	ȘERBAN G. Andreea-Georgiana	05.08.1992
1177	ȘERBAN G. Constantin	21.05.1930
1178	ȘERBAN G. Crăița	09.05.1958
1179	ȘERBAN G. Dionisie	06.02.1969
1180	ȘERBAN G. Elena	15.11.1952
1181	ȘERBAN G. Elena	10.10.1922
1182	ȘERBAN G. Florin	26.03.1980
1183	ȘERBAN G. Gabriel	17.06.1973
1184	ȘERBAN G. Gheorghe	19.02.1940
1185	ȘERBAN G. Ion	03.12.1922
1186	ȘERBAN G. Ion	16.06.1937
1187	ȘERBAN G. Ion	05.10.1979
1188	ȘERBAN G. Oana-Elena	21.05.1989
1189	ȘERBAN G. Oana-Maria	07.02.1987
1190	ȘERBAN G. Rom	15.09.1927
1191	ȘERBAN G. Steliana	08.11.1924
1192	ȘERBAN G. Valeria	23.02.1928
1193	ȘERBAN G. Vasilica	17.04.1939
1194	ȘERBAN I. Andreea-Ionela	03.03.2000
1195	ȘERBAN I. Eduard	02.02.1987
1196	ȘERBAN I. Elena	01.06.1943
1197	ȘERBAN I. Ileana	04.03.1941
1198	ȘERBAN I. Ion	23.12.1981
1199	ȘERBAN I. Ionela	01.07.1990
1200	ȘERBAN I. Ionuț	02.12.1987

Nr. crt.	Numele, inițiala tatălui și prenumele	Data nașterii
1201	ȘERBAN I. Iulian	27.02.1985
1202	ȘERBAN I. Maria	20.02.1932
1203	ȘERBAN I. Marian	18.01.1986
1204	ȘERBAN I. Mircea	11.08.1932
1205	ȘERBAN I. Sabina	06.09.1956
1206	ȘERBAN I. Veruța	11.08.1928
1207	ȘERBAN M. Constantin	14.07.1994
1208	ȘERBAN M. Elena	25.01.1985
1209	ȘERBAN M. Florian	16.01.1982
1210	ȘERBAN M. Ionela	23.09.1987
1211	ȘERBAN M. Mihai-Gabriel	30.04.1977
1212	ȘERBAN N. Adina	31.03.1983
1213	ȘERBAN S. Gheorghe	08.08.1934
1214	ȘERBAN S. Maria	19.01.1947
1215	ȘERBAN V. Aneta	27.03.1931
1216	ȘERBAN V. Avida	12.03.1937
1217	ȘERBAN V. Egiziu	07.04.1940
1218	ȘERBAN V. Filofteia	13.05.1957
1219	ȘERBAN V. Maria	29.06.1939
1220	ȘERBAN V. Mihai	06.09.1942
1221	ȘETREANU P. Ionel	07.02.1974
1222	ȘETREANU A. Alexandru	05.07.1956
1223	ȘETREANU A. Neonila	26.10.1960
1224	ȘETREANU C. Carmen	09.02.1975
1225	ȘETREANU C. Vasilica	19.06.1943
1226	ȘETREANU D. Dumitru	20.09.1962
1227	ȘETREANU D. Dumitru-Alexandru	23.01.1987
1228	ȘETREANU D. Ionuț-Cristian	18.09.1997
1229	ȘETREANU D. Ovidiu	09.03.1990
1230	ȘETREANU D. Zenovia-Mihaela	11.01.1979
1231	ȘETREANU E. Adrian	04.09.1979
1232	ȘETREANU E. Emil-Gabriel	21.11.1993
1233	ȘETREANU E. Ion-Adelaberto	14.12.1991
1234	ȘETREANU E. Valentin	02.03.1973
1235	ȘETREANU E.G. Dragoș-Gabriel	16.01.2002
1236	ȘETREANU F. Gheorghe	20.02.1955
1237	ȘETREANU G. Elena-Andreea	13.05.1992
1238	ȘETREANU G. Gabriela	09.12.1964
1239	ȘETREANU G. Gabriel-Dănuț	05.12.1983
1240	ȘETREANU G. Gheorghe	01.04.1929
1241	ȘETREANU G. Gheorghe-Laurențiu	07.02.1978
1242	ȘETREANU G. Lămâița	05.01.1984
1243	ȘETREANU G. Maria-Larisa	02.09.1990
1244	ȘETREANU G. Mihaela	28.05.1976
1245	ȘETREANU G. Valeria	04.03.1940
1246	ȘETREANU G.L. Ana-Maria	10.04.2003
1247	ȘETREANU H. Genoveva	10.06.1973
1248	ȘETREANU I. Elena	22.10.1968
1249	ȘETREANU I. Elena-Alina	26.07.1981
1250	ȘETREANU I. Elisabeta	21.02.1963

Nr. crt.	Numele, inițiala tatălui și prenumele	Data nașterii
1251	ȘETREANU I. Emilian	11.07.1944
1252	ȘETREANU I. Petre	13.04.1936
1253	ȘETREANU I. Vasile	18.02.1959
1254	ȘETREANU I. Vasilica	26.08.1938
1255	ȘETREANU I.J. Dragoș-Marian	20.08.1994
1256	ȘETREANU I.J. Vasile-Ciprian	28.04.1996
1257	ȘETREANU M. Niculina	28.08.1936
1258	ȘETREANU N. Dumitru	08.12.1928
1259	ȘETREANU N. Tian	05.02.1933
1260	ȘETREANU N. Vilson	04.06.1938
1261	ȘETREANU N. Virgil	23.10.1941
1262	ȘETREANU P. Denisa-Anamaria	08.12.1997
1263	ȘETREANU P. Eugen-Gabriel	27.05.1979
1264	ȘETREANU P. Petre-Georgian	04.02.1994
1265	ȘETREANU S. Alexandru-Daniel	17.08.1995
1266	ȘETREANU S. Diana-Elena	26.01.2000
1267	ȘETREANU S. Gheorghe	20.06.1962
1268	ȘETREANU S. Maria	15.07.1936
1269	ȘETREANU S. Mihaela	24.03.1976
1270	ȘETREANU S. Spiridon	31.01.1969
1271	ȘETREANU S. Valentina	24.08.1940
1272	ȘETREANU S. Vasilica	13.08.1964
1273	ȘETREANU S. Zenovia	18.12.1937
1274	ȘETREANU T. Emil	24.04.1962
1275	ȘETREANU T. Ionel-Ciprian	11.12.1978
1276	ȘETREANU V. Adrian-Ionuț	05.05.1983
1277	ȘETREANU V. Alexandru-Leonard	18.09.1985
1278	ȘETREANU V. Camelia-Ileana	02.05.1975
1279	ȘETREANU V. Cornelia	05.02.1963
1280	ȘETREANU V. Gheorghe	05.01.1974
1281	ȘETREANU V. Ion-Justin	08.04.1968
1282	ȘETREANU V. Răzvan	09.10.1986
1283	TEODORESCU G. Georgeta	13.09.1951
1284	TEODORESCU G. Gheorghe	14.10.1959
1285	TEODORESCU G. Gheorghiță-Adrian	18.07.1984
1286	TEODORESCU G. Ion	02.06.1937
1287	TEODORESCU G. Roxana-Alexandra	02.09.1991
1288	TEODORESCU I. Ioana-Andreea	11.05.2002
1289	TEODORESCU I. Ion	13.12.1970
1290	TEODORESCU I. Sofia	24.09.1985
1291	TEODORESCU I. Vasilica-Cristina	26.12.1978
1292	TEODORESCU M. Vasilica	15.11.1978
1293	TEODORESCU S. Georgeta	30.01.1963
1294	TINCA Aurelia	29.04.1983
1295	TOMESCU C. Mihai	30.04.1960
1296	TOMESCU I. Gheorghe	27.04.1933
1297	TOMESCU M. Laura	25.04.1983
1298	TOMESCU M. Mihaela	08.10.1984
1299	TOMESCU M. Remus-Mihai	29.11.1987
1300	TOMESCU M. Romulus-Marian	29.11.1987

Nr. crt.	Numele, inițiala tatălui și prenumele	Data nașterii
1301	TOMESCU N. Maria	18.02.1962
1302	TOMESCU V. Niculina	26.10.1933
1303	TRONECI C. Ana-Florina	15.04.1984
1304	TRONECI C. Aurora	07.02.1979
1305	TRONECI C. Cornelia	07.02.1979
1306	TRONECI C. Corneliu-Mihail	23.03.1988
1307	TRONECI C. Daniel-Marius	09.09.1982
1308	TRONECI C. Ilarion	02.11.1993
1309	TRONECI C. Maria-Alexandra	06.11.1991
1310	TRONECI G. Corneliu	05.05.1955
1311	TRONECI M. Maria	08.03.1958
1312	TUDOR I. Mirela-Elena	08.03.1982
1313	TUDORESCU G. Gheorghe	29.09.1925
1314	TUDORESCU I. Genoveva	22.10.1935
1315	TUDOROIU A. Ioana-Petruța	14.01.2004
1316	TURBATU Florina	05.02.1970
1317	ȚÂRGHEȘ C. Constantin-Cosmin	21.10.1993
1318	ȚÂRGHEȘ C. Marian-Bogdan	06.07.1996
1319	ȚÂRGHEȘ V. Elena-Raluca	16.04.1997
1320	ȚÂRGHEȘ V. Luiza-Vasilica	12.05.1992
1321	ȚIBULEAC Lucian-Gabriel	12.02.1973
1322	ȚÎRGHEȘ C. Constantin	11.10.1969
1323	ȚÎRGHEȘ C. Vasile	01.07.1967
1324	ȚÎRGHEȘ G. Elena	01.12.1972
1325	ȚÎRGHEȘ G. Maria	10.03.1920
1326	ȚÎRGHEȘ I. Maria	15.04.1975
1327	ȚUȚUIANU C. Floarea	26.07.1965
1328	ȚUȚUIANU F. Filofteia	18.12.1969
1329	ȚUȚUIANU G. Alina-Elena	26.03.1994
1330	ȚUȚUIANU G. Emilia	29.03.1987
1331	ȚUȚUIANU G. Florin	23.06.1988
1332	ȚUȚUIANU G. Gheorghița	08.10.1985
1333	ȚUȚUIANU G. Ion	29.10.1913
1334	ȚUȚUIANU G. Lucreția	24.09.1929
1335	ȚUȚUIANU N. Nestor	22.08.1933
1336	ȚUȚUIANU N. Nicolae	04.03.1955
1337	ȚUȚUIANU N. Nicolae	27.06.1960
1338	ȚUȚUIANU N. Vasile	08.03.1965
1339	ȚUȚUIANU V. Elisabeta	23.04.1962
1340	ȚUȚUIANU V. Florentina	11.01.1993
1341	ȚUȚUIANU V. Gheorghe	13.11.1955
1342	ȚUȚUIANU V. Vasile-Marian	02.06.1991
1343	UDROIU A. Elena	17.02.1961
1344	UDROIU D. Maria	22.06.1961
1345	UDROIU I. Nicolae	07.10.1956
1346	UDROIU I. Vasile	19.04.1947
1347	UDROIU I. Vioareta	12.10.1942
1348	UDROIU N. Maria-Mădălina	27.08.1979
1349	UDROIU N. Nicolae-Aurel	02.03.1990
1350	UDROIU N. Raluca-Mihaela	22.11.1986

Nr. crt.	Numele, inițiala tatălui și prenumele	Data nașterii
1351	UDROIU V. Ioan	28.09.1989
1352	UDROIU V. Nicolae	28.09.1989
1353	UDROIU V. Olguța-Mihaela	31.10.1993
1354	UDROIU V. Petruța-Corina	27.06.1981
1355	UDROIU V. Vasile	20.04.1987
1356	UNGUREANU C. Corina-Georgiana	11.07.1980
1357	UȘURELU G. Georgian	19.12.1988
1358	UȘURELU Ion-Petre	06.12.1985
1359	UȘURELU Vasile	13.01.1982
1360	UȚA G. Vasilica	18.04.1936
1361	UȚA I. Alexandrina-Didina	12.09.1967
1362	UȚA I. Emilian	24.06.1928
1363	UȚA I. Maria	10.07.1920
1364	UȚA M. Marinel	16.06.1960
1365	UȚA M. Rebeca	19.10.1988
1366	UȚA M. Roxana	05.02.1993
1367	UȚA N. Maria	15.10.1929
1368	VASILE A. Georgiana	27.03.1984
1369	VASILE A. Vasilica	25.12.1931
1370	VASILE C. Dariana-Irina	26.10.2001
1371	VASILE C. Elena	24.01.1969
1372	VASILE C. Floarea	11.04.1940
1373	VASILE C. Gheorghe	04.08.1920
1374	VASILE C. Ștefania-Alexandra	14.01.1998
1375	VASILE D. Ion	22.12.1971
1376	VASILE D. Simona-Cecilia	02.12.1983
1377	VASILE G. Daniil	19.09.1955
1378	VASILE G. G. Dragoș-Mihai	02.05.1994
1379	VASILE G. G. Emil-Gabriel	06.06.1993
1380	VASILE G. George-Eduard	30.10.1973
1381	VASILE G. Gheorghe	24.06.1997
1382	VASILE G. Mihaela	03.09.1989
1383	VASILE G. Oana-Maria	09.05.1988
1384	VASILE G. Rosa	09.05.1922
1385	VASILE I. Adrian-Mihai	20.11.1996
1386	VASILE I. Cristina	03.01.1974
1387	VASILE I. Damian	26.05.1944
1388	VASILE I. Elena	01.11.1949
1389	VASILE I. Elena	10.09.1953
1390	VASILE I. Eugenia	30.05.1927
1391	VASILE I. Gabriel-Grigore	18.03.1969
1392	VASILE I. Gheorghe	22.04.1924
1393	VASILE I. Gheorghe	17.06.1952
1394	VASILE I. Ion	07.03.1934
1395	VASILE I. Ion	03.01.1922
1396	VASILE I. Lucia	15.10.1958
1397	VASILE I. Maria	28.05.1935
1398	VASILE I. Silvia	17.01.1947
1399	VASILE I. Vasile	22.10.1930
1400	VASILE M. Adela-Iuliana	28.05.1993

Nr. crt.	Numele, inițiala tatălui și prenumele	Data nașterii
1401	VASILE S. Florin	04.02.1991
1402	VASILE V. Constantin	02.10.1969
1403	VASILE V. Elena	27.09.1971
1404	VASILE V. Elena-Corina	25.08.1978
1405	VASILE V. Gheorghita	11.02.1971
1406	VASILE V. Sorin	20.02.1965
1407	VASILESCU I. Constanța	07.11.1923
1408	VĂCARU I. Gheorghe	08.06.1937
1409	VĂCARU N. Niculina	25.07.1978
1410	VĂCARU S. Niculina	29.09.1949
1411	VLĂSCEANU Adelin-Virgiliu	29.04.1999
1412	VOICU V. Ioana-Maria	04.01.2004
1413	VORNICU I. Maria	28.01.1965
1414	VORNICU M. Mihai-Alexandru	29.04.1991
1415	VORNICU M. Violeta-Mihaela	23.05.1987

**CETĂȚENII CARE NU AU DOMICILIUL ÎN COMUNA VULCANA-BĂI,
DARE CARE AU ÎN PROPRIETATE CLĂDIRI UTILIZATE CA LOCUINȚĂ ÎN ACEASTĂ
COMUNĂ, LA DATA DE 1 MAI 2004**

Nr. crt.	Numele, inițiala și prenumele proprietarului	Domiciliul proprietarului	Adresa la care este situată clădirea în Vulcana-Băi str./nr.	Suprafața construită desfășurată m ²	Anul construirii
0	1	2	3	4	5
1	ADAM G. Teodor-Octavian	București, șos. Iancului, nr.39, bl.103A, sc.C, et.8, ap.19	Târgoviște/109	51	1912
2	ADAM I. Ecaterina	București, str. Major Coravu, bl.57, ap.17, sectorul 2	Târgoviște/109	184	2002
3	ALTANGIU I. Șerban	București, str. Latină, nr.26, sectorul 1	Alexandru Ioan Cuza/78	100	1980
4	ANGHELACHE L. Claudia	Târgoviște, str. Brazilor, bl.51, sc.A, et.10, ap.44, județul Dâmbovița	Mihai Eminescu/41	63	1975
5	ARON M. Gheorghe	București, str. Ieremicului, bl.2, sc.2, ap.61, sectorul 1	preot Nestor Dumitrăchescu/14	40	1946
6	ARON D. Vasile	comuna Răzvad, județul Dâmbovița	Alexandru Ioan Cuza/59	186	1980
7	ARON I. Florina	Târgoviște, str. Bucegi, bl.C9, sc.A, ap.6, județul Dâmbovița	preot Nestor Dumitrăchescu/13	63	1978
8	ARON M. Gheorghe	Fieni, str. Vilelor, nr.8, bl.A3E, sc.E, et.3, ap.13, județul Dâmbovița	asistent Corneliu Badea/13	75	1999
9	AXANE Otilia	București, str. Prăvăț, bl.P9, sc.2, et.4,ap.37, sectorul 6	Vlad Țepeș/62	100	1981
10	BADEA A. Tatiana	București, șos. Ștefan cel Mare, nr.10,bl.18A, et.5, ap.20, sectorul 2	Armoniei/16	32	1994
11	BADEA G. Ion	București, str. Pantelimon, nr.241, bl.61, sc.1, et.2, ap.11	Panselelor/7	42	1989
12	BALEA D. Gheorghe	București, bd. Uverturii, nr.6, bl.C1, sc.1, et.7,ap.85,sectorul 2	Spătărești/47	40	1944
13	BANU S. Adina-Mirela	Pucioasa, str. Liniștei, nr.64, Județul Dâmbovița	Zăpodiei/4	30	1945
14	BANU S. Ion	București, str.Hortensiei, nr.65, sectorul 2	Craiului/01	32	1953
15	BÂRCU M. Adrian-Dan	București, str. Anton Pann, nr.6, sectorul 3	Vlad Țepeș/179	10	1970
16	BÂRCU M. Cornel	București, bd. Uverturii, nr.85, bl.O14, ap.32, sectorul 3	Vlad Țepeș/179	18	1970
17	BÂRCU M. Georgeta	București, șos. Colentina, nr.26, bl.64, sc. B1-B2, et.1, ap.86, sectorul 2	Vlad Țepeș/179	17	1970
18	BÂRDEȘ I. Ion	Târgoviște, județul Dâmbovița	Mihai Eminescu/6	18	1960
19	BÂRLIGEANU N. Elena	Târgoviște, str. Sălcilor, nr.28, bl.28, sc.A, ap.61, județul Dâmbovița	Mihai Eminescu/106	40	1950
20	BÂRLIGEANU N. Gheorghe	Târgoviște, str. Major Alexandrescu, nr.14, județul Dâmbovița	Mihai Eminescu/102	56	1988
21	BÂRLIGEANU. N. Vladimir	Târgoviște, str. Fluturilor, bl.29, sc.A, ap.24	Mihai Eminescu/104	40	1945/ 1985
22	BÂRLOG C. Gheorghe	Târgoviște, bd. Unirii, bl.71, sc.A, ap.12, județul Dâmbovița	Ursului/4	38	1952
23	BÂRLOG G. Ilie	Comuna Moțăieni, județul Dâmbovița	Pietrari/24	33	1997
24	BÂRLOG I. Victor	Pucioasa, str. 1 Decembrie 1918, bl.2, ap.12	Ursului/5	32	1970
25	BÂRLOG T. Iulian	Târgoviște, bd. Unirii, bl.81, sc.B, et.3, ap.59, județul Dâmbovița	Ursului/10	30	1955
26	BÂRLOG T. Viorel	București, str. Soldat Spiridon Matei, nr.2, bl.12, sc.B, et.8, ap.77, sectorul 3	Ursului/10A	30	1955
27	BĂLAȘA I. Gheorghe	Târgoviște, str. C-tin Brâncoveanu, bl.8, sc.1, et.10, ap.41, județul Dâmbovița	Pietrari/4	162	1991
28	BĂNCULESCU T. Alexandru	București, șos. Pantelimon, bl.7, sc.B, et.2, ap.45, sectorul 2	Arominiei/33	236	1998
29	BEJAN N. Maria	București, str. Izvorul Rece, nr.5, bl.110, sc. C, ap.42, sectorul 4	Primăverii/7	150	2000
30	BELCU M. Emilia	Târgoviște, str. Macarie, bl.3, sc.A, et.2, ap.10, județul Dâmbovița	Mihai Viteazu/37	82	2003

Nr. crt.	Numele, inițiala și prenumele proprietarului	Domiciliul proprietarului	Adresa la care este situată clădirea în Vulcana-Băi str./nr.	Suprafața construită desfășurată m ²	Anul construirii
0	1	2	3	4	5
31	BERCIU Virginia	București, str. Andrei Popovici, nr.3/20,sectorul 1	prof. dr. Virgiliu Mares/	100	1952
32	BEREGHET A. Alexandru	Târgoviște, str. Independenței, bl.6, sc.B, ap.94	prof. dr. Costin Murgescu/74	60	1968
33	BIȚOC V. Mircea	Pucioasa, str. Debarcaderului. nr.2, județul Dâmbovița	Dorului/5	36	1973
34	BIȚOC V. Victor	comuna Ulmi, județul Dâmbovița	Zăpodiei/29	32	1959
35	BOBLEACĂ C. Maria	Azuga, str. Teilor, nr.6, județul Prahova	Dimitrie Bolintineanu/36	12	1940
36	BOBLEACĂ C. Petre	Bușteni, str. Telecabinei, nr.53, bl.A15, ap.7, județul Prahova	Dimitrie Bolintineanu/36	12	1940
37	BRĂTULESCU S. Ecaterina Elvira	București, bd. Dinicu Golescu, nr.35, bl.3, sc.1, et.1,ap.8,sectorul 1	Tudor Vladimirescu/6	73	1965
38	BREZOI G. Maria	București, șos. dr. Sion, bl.15, sc.5, et.7, ap.165, sectorul 1	prof dr. Costin Murgescu/1	45	1936
39	BUCĂ M. Mircea	Timișoara, str. Timiș, nr.5, sc.D, ap.1, județul Timiș	Ștefan cel Mare/15A	45	1973
40	BULIGIOIU I. Dumitru	Buzău, str. Nicolae Bălcescu, bl. Magnolia, et.7, ap.25	Ion Creangă/23	24	1965
41	BURCĂ D. Ion	Târgoviște, str. Speranței, bl.29,sc.A, ap.12, județul Dâmbovița	Pajiștei/9	54	1948
42	BURCĂ G. Mihaela	Bușteni, str. Mihai Bravu, nr.3, județul Prahova	Căprioarei/4	24	1950
43	BURCĂ I. Ion	Târgoviște, str. Fluturilor, bl.43, sc.B, ap.17, județul Dâmbovița	Viforului/30A	9	1956
44	BURCĂ N. Cornelia	Târgoviște, str. Calea Câmpulung, bl.33, sc.A, et.3, ap.15, județul Dâmbovița	Pajiștei/9	51	1948
45	BURCĂ N. Ion	Târgoviște, bd. Unirii, bl.64, sc.A, et.3, ap.15, județul Dâmbovița	Cărpeneș/9	35	1950
46	BUȘILĂ L. Floarea	Făgăraș, str. Filimon Sârbu, bl.3A, sc.B, ap.3, jud. Brașov	Căraușului/2	12	1978
47	CÂMPEANU I. Aurelia	Târgoviște, județul Dâmbovița	Vlad Țepeș/103	90	1945
48	CÂRSTEA I. Ilie	comuna Dumești, județul Vaslui	Vlad Țepeș/97	79	1976
49	CAZACU N. Constanța	Târgoviște, str. Melodiilor, bl.26, sc.B, et.3, ap.36, județul Dâmbovița	Oituz/29	22	1930
50	CHINGARU T. Gabriela	Târgoviște, str. Evoluției, bl.44B, sc.A, parter, ap.3, județul Dâmbovița	Vlad Țepeș/133	48	1961
51	CIOBANU I. Marin	București, str. Camil Ressu, bl.Y27, ap.59, sectorul 3	Vlad Țepeș/47	120	1992
52	CIOS C. Ștefan	București, str. Episcopul Radu, 53nr.29, et.1, ap.1, 54, sectorul 2	prof. dr. Costin Murgescu/44	85	1971
53	CIURAR I. Maria-Daniela	Vulcana, bd. Nicolae Titulescu, bl.105, sc.1, 57ap.18, Hunedoara	Spătărești/3	44	1946
54	COJOCARU G. Eusefina	Târgoviște, str. Melodiilor, bl.44, sc.A, ap.6, județul Dâmbovița	Dimitrie Cantemir/23	17	1964
55	COMAN I. Calioția	Târgoviște, str. Petreu Cercel, bl.46D, ap.8, județul Dâmbovița	prof. dr. Costin Murgescu/103B	24	1957
56	CONDRUZ C. Cornelia	Brașov, bd. Gării, nr.38, bl.227B, județul Brașov	prof. dr. Costin Murgescu/57	188	2003
57	CORDUNEANU G. Elena	Târgoviște, str. Evoluției, bl.38E, ap.1, județul Dâmbovița	Dimitrie Cantemir/23B	17	1964
58	COSTESCU Renate-Felicitas	București, str. Lucrețiu Pătrășcanu, nr.13, bl.G1, sc.A, et.2, ap.79, sector 3	Revai/8	135	1939
59	COSTINAȘ V. Dorina	București, str. Țincani, nr. 12, bl.Z23, et.2, ap.16, sectorul 6	Oituz/70	44	1971
60	COTFASĂ N. Elena	Târgoviște, str. Dinu Lipatti, bl.41, sc.B, ap.12, județul Dâmbovița	Lemnarului/8	16	1972

Nr. crt.	Numele, inițiala și prenumele proprietarului	Domiciliul proprietarului	Adresa la care este situată clădirea în Vulcana-Băi str./nr.	Suprafața construită desfășurată m ²	Anul construirii
0	1	2	3	4	5
61	CREȚU R. Silviu-Dan	București, str. Părăluțelor, nr.4, bl.P8, ap.18, sectorul 6	Armoniei/1	72	1998
62	CREȚU P. Dan-Alexandru-Florin	București, str. Ghimpați, nr.19, bl.8, sc.1, et.10, ap.41	Emil Racoviță/4B	68	2002
63	CRICAN D. Doina	Târgoviște, str. Ciprian Porumbescu, bl.C3, sc.D, et.2, ap.7, județul Dâmbovița	Dimitrie Cantemir/19	25	1941
64	CUCUTEANU Mariana	Târgoviște, județul Dâmbovița	Târgoviște/82	12	1987
65	DĂNILĂ A Rodica	București, bd. Cantemir, nr.20, bl.8, sc.4, et.6, ap.121, sectorul 4	Nicolae Iorga/4A	24	1956
66	DĂUȘ I. Petre	Pitești, bd. Eroilor, bl.2A, sc.B, ap.1, județul Argeș	Vlad Țepeș/92	180	1992
67	DOBRESCU N. Emilian	comuna Șotânga, județul Dâmbovița	Dârlogului/3	35	1959
68	DOBRESCU V. Emilian	București, str. Reșița, nr.20, bl.A19, sc.C, et.1, ap.35, sector 4	Alexandru Ioan Cuza/82	56	1938
69	DUMITRĂCHESCU T. Eleonora-Casandra	București, str. G. Vâlsan, nr.10, bl.108, sc.A, ap.26, sectorul 6	Alexandru Ioan Cuza/12	40	1900
70	DUMITRĂCHESCU T. Gheorghe	București, aleea Baraj Bicz, nr.4, bl.M26, ap.1, sectorul 3	Alexandru Ioan Cuza/12	35	1900
71	DUMITRESCU Șerban	București, str. Lunca Bârzești, nr.6, bl.14, sc.2, et.2, ap.25, sectorul 4	Emil Racoviță/5	45	1945
72	DUMITRESCU I. Alecu	Pucioasa, str. Gării, bl.6, sc.A, ap.18, județul Dâmbovița	Vlad Țepeș/171	80	1935
73	DUMITRESCU V. Gheorghe	Târgoviște, str. Unirii, bl.71, sc.B, et.6, ap.72, județul Dâmbovița	Vlad Țepeș/165	34	1946
74	ENACHE G. Liliana	Târgoviște, str. Tineretului, bl.26, sc.A, et.9, ap.40, județul Dâmbovița	Cucuteni/54	75	2003
75	ENESCU D. Ion	Târgoviște, str. Independenței, bl.H10, et.1, ap.3, județul Dâmbovița	Vlad Țepeș/10	128	1992
76	ENESCU S. Mihail	București, aleea Obregia, nr.8, bl.OD2, ap.56, sectorul 1	Oituz/69	36	1950
77	FĂȘIE I. Adrian	Târgoviște, str. Vântului, bl.24D, sc.A, ap.11, județul Dâmbovița	Sf. Gheorghe/2	24	1990
78	FĂȘIE I. Vasile	Pucioasa, str. Zorele, bl.2B, ap.22, județul Dâmbovița	Sălciilor/2A	80	1992
79	FĂȘIE V. Mihai	Târgoviște, str. Rapsodiei, bl.C13, sc.A, et.2, ap.8, județul Dâmbovița	Mihai Viteazu/53	72	1993
80	FLOREA N. Leonida	Târgoviște, bd. Mircea cel Bătrân, bl.A51, ap.26, județul Dâmbovița	Costin Murgescu/103A	52	2000
81	FLOREA-RUSU G. Ioan	București, șos. Olteniței, nr.107, bl.22, ap.48, sectorul 4	Vlad Țepeș/26	96	1995
82	GÂNDU V. Florentina-Olga	București, str. Ion Călin, nr.24, et.1, ap.4, sectorul 1	Oituz/70	73	1989
83	GHENCEA S. Emilia	București, str. Vântului, nr.21, sectorul 1	Miorița/3	60	1949
84	GHEORGHE D. Mihail	Târgoviște, bd. Independenței, bl.J2, sc.J, et.7, ap.21, județul Dâmbovița	Tudor Vladimirescu/47	54	1973
85	GHIȘAN N. Nicolae	Pucioasa, str. Gării, bl.D3, sc.A, et.1, ap.8, județul Dâmbovița	Pajiștei/8	24	1935
86	GHIȚĂ Gheorghe	București, str. Brașov, nr.11A, bl.Z27, sc.1, et.1, ap.9, sector 6	Vlad Țepeș/122	70	1985
87	GHIȚEANU S. Gabriel-Nicolae	București, str. Moțoc, nr.2, bl.P3, sc.3, et.1, ap.61, sectorul 5	Emil Racoviță/4A	68	2002
88	GLIGOR G. Mihaela-Romanița	București, str. Wilhem Filderman, nr.1, et.2, ap.4, sectorul 3	Nicolae Iorga/1	55	1960
89	GOGU I. Ion	Târgoviște, str. Ionel Fernic, bl.38A, sc.A, et.2, ap.10, județul Dâmbovița	Nicolae Filimon/11	45	1958
90	GRECU D. Dumitru	Brașov, str. C. Porumbescu, nr.2, et.1, ap.5, județul Brașov	Pietrari/6	60	1997

Nr. crt.	Numele, inițiala și prenumele proprietarului	Domiciliul proprietarului	Adresa la care este situată clădirea în Vulcana-Băi str./nr.	Suprafața construită desfășurată m ²	Anul construirii
0	1	2	3	4	5
91	GRECU D. Gheorghe	Târgoviște, str. Rapsodiei, bl.A3B, ap.1, județul Dâmbovița	Pietrari/16	75	1994
92	GRECU G. Cătălin-Marian	Târgoviște, str. Merilor, bl.38, et.3, ap.14, județul Dâmbovița	Mihai Eminescu/66	285	2003
93	GRECU I. Ion	Brașov, str. T. Vladimirescu, nr.28, bl.10, sc.F, et.1, ap.8	Tudor Vladimirescu/37A	60	1974
94	GRECU I. Lucreția	Brașov, str. Mircea cel Bătrân, nr.41, bl.50, sc.D, et.2, ap.11, județul Brașov	Pietrari/2	80	1992
95	GRECU S. Victor	București, str. Smaranda Brăiescu, nr.29, bl.11G, sc.1, et.1, ap.7, sector 1	Columna/6	28	1935
96	GRECU V. Rahila	Târgoviște, bd. Unirii, bl.67, sc.C, et.2, ap.37, județul Dâmbovița	Lemnarului/4	28	1942
97	GRIGORE D. Ionel	București, str. Pașcani, nr.15, bl.TD32, et.5, ap.31, sectorul 6	Matei Basarab/64	78	2001
98	GRIGORIU A. Dan	București, șos. Pipera, nr.35, bl.5B, sc.2, et.2, ap.16, sectorul 1	Matei Basarab/43	60	1999
99	IANCU I. Dumitru	Pucioasa, str. Merișor, nr.3, județul Dâmbovița	Matei Basarab/65	28	1920
100	IANCU N. Avram	Târgoviște, str. N. Bălcescu, bl. A3, ap.3, județul Dâmbovița	Târgoviște/107	216	1994
101	ION N. Gheorghe	Târgoviște, str. N. Bălcescu, bl.O3, sc.B, et.2, ap.11, județul Dâmbovița	Târgoviște/23	55	1987
102	IONESCU C. Mirela	București, str. Bărlogeni, nr.48, sectorul 1	Murelor/4	41	1950
103	IONESCU D. Emilian	București, str. Barajul Sadului, bl.Z11, sc.5, et.3, ap.70, sectorul 2	Vlad Țepeș/148	100	1988
104	IONESCU G. Nicolae	Târgoviște, str. Maior Spirescu, bl.22, sc.B, et.1, ap.4, județul Dâmbovița	intrarea Mureșului/5	18	1994
105	IONESCU I. Maria	București, str. Ghirlandei, nr.50, bl.72, sc.4, et.2, ap.70, sectorul 6	Ștefan cel Mare/5 Vlad Țepeș/122	24 35	1975 1985
106	IONIȚĂ S. Cireșica	Pitești, bd. Petrochimistilor, bl.B37, sc.A, et.4, ap.19, județul Argeș	Nicolae Filimon/1B	27	2001
107	IONIȚĂ S. Stelian	Târgoviște, alea Trandafirilor, bl.8, sc.A, ap.8	Mihai Eminescu/39	72 50	1980 1946
108	IORDACHE H. Ilie-Haralambie	București, str. Nicolae Grigorescu, nr.63, bl.D12, sc.1, ap.13, sector 1	Stejarului/3	32	1956
109	IOSIF C. Vasile	Târgoviște, str. Boierescu Zaharia, bl.N1, parter, ap.3, județul Dâmbovița	Trotuș/2	48	1970
110	JECU M. Marcela	București, str. Călărași, nr.249, bl.65, sc.1, et.7, ap.32	Ion Creangă/2	46	1995
111	JOIȚA N. Emilia	Târgoviște, str. Maior Oprescu drian, bl.25C, et.3, ap.11, județul Dâmbovița	Ion Creangă/3	64	1959
112	JUGURICĂ V. Maria-Lucia	București, str. I.S. Bach, nr.18, sectorul 2	Târgoviște/111	48	1974
113	KESERU Antoneta	București, str. Veronica Micle, nr.24, bl.C1, et.1, ap.6, sectorul 2	Armoniei/33A	98	1994
114	LĂCĂTUȘ G. Gheorghe	Ploiești, str. Bahlui, nr.9, bl.141, sc.A, et.2, ap.10, județul Prahova	Codrului/2A	36	1945
115	LĂCĂTUȘ T. Cristina	Huși, str. Crizantemelor, bl.IAS, et.1, ap.10, județul Vaslui	Codrului/2A	13	1972
116	LOPOTARU M. Nicolae	Târgoviște, str. Bucegi, bl.C6, sc.B, et.2, ap.9, județul Dâmbovița	as. Corneliu Badea/19	60	1962
117	MAREȘ G. Dinu-Aurel	București, bd. Bibescu Vodă, nr.2, bl.P5, sc.4, et.6, ap.52, sectorul 4	Târgoviște/109A	32	1912
118	MARIȘOIU G. Floarea	Fieni, str. Teilor, bl.24, ap.6, județul Dâmbovița	Mureșului/10	35	1958
119	MATHE D. Sabina	Fieni, str. Vilelor, bl.13, sc.C, ap.2, județul Dâmbovița	Piscului/5	32	1942
120	MĂGUREANU V. Emilia	Târgoviște, bd. Independenței, bl.8, sc.C, et.4, ap. 53, județul Dâmbovița	Vlad Țepeș/23	37	1927

Nr. crt.	Numele, inițiala și prenumele proprietarului	Domiciliul proprietarului	Adresa la care este situată clădirea în Vulcana-Băi str./nr.	Suprafața construită desfășurată m ²	Anul construirii
0	1	2	3	4	5
121	MĂRCULESCU I. Delioara-Gabriela	București, str. Hrisovului, nr.6, bl.5, sc.A, ap.4, sectorul 1	Panșelelor/3	161	2003
122	MICULESCU I. Alexandru	Târgoviște, str. Renașterii, județul Dâmbovița	Tudor Vladimirescu/27A	80	1911
123	MIHAI H. Vasilica	București, str. Poieniță, nr.05, bl.22, sc.2, ap.34, sectorul 14	Primăverii/03	68	1978/1995
124	MIHAI I. Octavian	Târgoviște, str. Independenței, bl. J 2, et.6, ap.17, județul Dâmbovița	Vlad Țepeș/165 B	55	1990
125	MIHAI V. Vasile	Târgoviște, str. Moldovei, bl.48, sc.A, et.1 ap.6, județul Dâmbovița	Spătărești/01 A	161	2002
126	MIHĂIESCU I. Tudor	București, șos. Pantelimon, nr.350, bl.4, sc.8, et.8, ap.310, sectorul 2	Primăverii/03	68	1978/1994
127	MIHĂILESCU N. Sebastian	București, str. Ștefan cel Mare, nr.08, bl.18 B, sc.A, et.1, ap.1, Sectorul 2	Oituz/46	56	1996
128	MILEA V. Ion	Târgoviște, str.1 Decembrie 1918, bl.44, ap.83, județul Dâmbovița	prof.dr. Costin Murgescu/93	84/414	1959/2002
129	MILEA G. Alexandru	Târgoviște, str. Prieteniei, bl. H 6, sc.1, ap.51, județul Dâmbovița	Târgoviște/130 A	38	1961
130	MILEA G. Maria	Târgoviște, str. Prieteniei, bl. H 6, sc.1, ap.53, județul Dâmbovița	Târgoviște/130/B	32	1961
131	MILITARU N. Victoria	București, bd. Nicolae Grigorescu, nr.33, bl. A1, sc.4, ap.44, sectorul 2	Vlad Țepeș/36	46	1958
132	MITREA F. Ion	București, str. Caraiman, nr.90, sectorul 1	Anton Pann/04	48	1964
133	MITRESCU F. Delia	Comuna Moroeni, județul Dâmbovița	Pădureni/14	32	1945
134	MITRESCU G. Aurel	Comuna Bucșani, satul Racovița, județul Dâmbovița	Pădureni/10	32	1970
135	MITRESCU G. Virgil	București, str. Anton Baclabașa, bl.63 bis, sc.1, et.3, ap.10, sectorul 4	prof.dr. Costin Murgescu/01	45	1936
136	MITRESCU I. Viorel	Târgoviște, str. Calea Câmpulung, bl.31, sc.B, et.2, ap.33, județul Dâmbovița	Pădureni/19	80	1947
137	MITRESCU N. Caliochia	București, al. Parna, bl. D.23, sc. C, et.2 ap.26, sectorul 6	Valea Oborului/07	24	1956
138	MOICEANU Călin - Alexandru	Târgoviște, str. prof. Radu Gioglovan, bl.56, ap.19, județul Dâmbovița	Vlad Țepeș/86	48	1965
139	MOISESCU Margareta	Târgoviște, str. Nicolae Bălcescu, nr.328, județul Dâmbovița	prof.dr. Costin Murgescu/15	40	1989
140	MOREANU D. Paraschiva	Fieni, str. Vilelor, bl.21, et.1, ap.9, județul Dâmbovița	Sudului/15	32	1943
141	MURGESCU-OPROIU Ecaterina	București, Bdul Elisabeta, nr.14, et.1, ap.2, sectorul 5	prof. dr. Costin Murgescu/89	250	1071
142	MUSLIU Gheorghe	București, str. Mihai Bravu, nr.41, bl.4 bis, sc.A, et.9, ap.39, sectorul 2	Poieniță/04	51	1948/2001
143	NĂSTĂSESCU Mihai	București, str. Cernișoara, nr.29-39, bl.61, sc.E, et.4, ap.178, sectorul 6	Vlad Țepeș/78	34	1965
144	NĂSTĂSESCU Viorica	București, str. Aviator Zorileanu, nr.32	Vlad Țepeș/63	108	1939
145	NEAGA S. Dumitru	Târgoviște, str. lt.maj.Dragomirescu Liviu, bl.C1, sc.A, et.2, ap.09, județul Dâmbovița	Vlad Țepeș/88	92	1992
146	NECULA S. Marius	București, str. Hrisovului, nr.30, sectorul 1	Oituz/11	98	1990
147	NEUVILLE Bernand	București, str. Axinte Urican, nr.1, bl.3, sc.B, et.4, ap.93, sectorul 1	Oituz/63	49	1960
148	NICOLAE V. Ortansa	București, str. Tg. Neamț, nr.30, bl.715A, sc.A, et.2, ap.9, sectorul 6	Alexandru Ioan Cuza/82A	56	1948
149	NICOLAE Sandu-Florentin	București, str. Camil Ressu, nr.66, bl.2A, sc.B, ap.27, sectorul 3	Văcărești/11	147	1996
150	OACHEȘU S. Onoriu	București, str. București- Târgoviște, nr.36, sectorul 1	Cucuteni/5	18	1930

Nr. crt.	Numele, inițiala și prenumele proprietarului	Domiciliul proprietarului	Adresa la care este situată clădirea în Vulcana-Băi str./nr.	Suprafața construită desfășurată m²	Anul construirii
0	1	2	3	4	5
151	OLTEANU C. Alexandru	București, str. Calea Plevnei, nr.16, et.6, ap.6, sectorul 1	Vlad Țepeș/22	274	1993
152	OMAR Akili	București, sectorul 1	Armoniei/47A	75	1998
153	ONCIOIU D. Maria	Brașov, com. Săcele, str. Ștefan cel Mare, bl.3, sc.A, et.1, ap.5, județul Brașov	Piscului/5	32	1942
154	OPREA S. Elena	Fieni, județul Dâmbovița	Fluturilor/1	4	1957
155	OPREA V. Vasile	Pucioasa, com. Glodeni Vale, nr.181, județul Dâmbovița	Narciselor/2	19	1960
156	OPRIN I. Anica	Pucioasa, str. Gării, bl.7, ap.3, județul Dâmbovița	Spătărești/6	26	1950
157	PANAITOV D. Elena	București, str. Dumbrava Nouă, nr.24, bl.M206, sc.1, et.3, ap.16	Armaș-Bunea/2	115	1996
158	PARASCHIV C. Filareta	București, str. Alunelului, nr.2, bl.32, sc.1, et.4, ap.13	Târgoviște/66	72	1950
159	PĂUNA E. Elisabeta	Comuna Doicești, județul Dâmbovița	Mihai Viteazu/27	40	1967
160	PETRE L. Alexandru-Liviu	Târgoviște, str. Boierescu Zaharia, bl.8, sc.C, et.2, ap.50, județul Dâmbovița	Oituz/27	80 35	1931 1990
161	PETREANU I. Dan	București, str. Calea Văcărești, nr.141A	Dorului/11	25	1968
162	PIETROȘANU I. Maria	Pucioasa, str. Stejarului, nr. N3, județul Dâmbovița	Mihai Eminescu/76	9	1964
163	PIOARU G. Emilian	Pucioasa, str. 7 noiembrie, bl.A1, sc.A, et.2, ap.9, județul Dâmbovița	1 Decembrie/16	34	
164	PIOARU R. Gheorghița	Târgoviște, str. Lt. Mj. Liviu Dragomirescu, bl.C1, sc.C, ap.8, județul Dâmbovița	Ion Creangă/13	88	1993
165	PLATCO V. Minodora	Târgoviște, bd. Independenței, bl.11, sc.B, et.2, ap.30, județul Dâmbovița	Târgoviște/101	91	1939
166	POP C. Cristina-Maria	Târgoviște, str. T. Vladimirescu, bl.153A, sc.A, et.3, ap.10, județul Dâmbovița	Ștefan cel Mare/14	108	1994
167	POPESCU G. Ion	București, str. Zaharia Petrescu, nr.13	Armoniei/7	120	1998
168	POPESCU I. Ioachim	Târgoviște, județul Dâmbovița	Vlad Țepeș/68	95	1990
169	POPESCU N. Ion	Târgoviște, str. Fluturilor, bl.31, ap.1, județul Dâmbovița	Lemnarului/8	20	1972
170	POPESCU N. Nicolae	București, str. Emil Racoviță, bl.R3, sc.1, ap.30, sectorul 4	Matei Basarab/46	36	1960
171	POPESCU N. Nicolae	Târgoviște, bd. Unirii, bl.41, sc.A, et.6, ap.72, județul Dâmbovița	Oituz/29	22	1930
172	PORUMBIȚĂ V. Mihai	București, str. izvorul Mureșului, nr.8, bl.A4, sc.C, et.4, ap. 44, sector 4	Alexandru Ioan Cuza/66	55	1965
173	PREDA Ioan	București, str. Griviței, nr.198, bl.B, sc.A, et.3, ap.12, sectorul 1	Prieteniei/2	28	1998
174	PRICOP I. Mihai	București, șos. Giurgiului, nr.126, bl.7, sc.7, et.2, ap.20, sectorul 4	Rucăr/2	118	1958/ 1999
175	RADU Ioan	București, str. Aurel Ciurea, nr.2, bl.S41, sc.2, et.1, ap.31	Armoniei/15	170	1998
176	RADU C. Constantin	Târgoviște, str. Toni Bulandra, bl.28C, sc.A, et.1, ap.4, județul Dâmbovița	Plevnei/6	24	1956
177	RADU L. Leonard	București, str. Valea Călugărească, nr.8, bl.7, sc.D, ap.46	Radu cel Frumos/10	159	1994
178	RAMBA Virgil	București, str. Coriolan, nr.9, sectorul 5	Al.I. Cuza/54	78	1998
179	RĂDUCANU I. Ana	București, str. Pieței, nr. 37/39, bl.A6, sc.B, et.9, ap.83, sectorul 1	Spătărești/25	58	1940/ 1996
180	RISTACHE Florina	Târgoviște, bd., Libertății, bl.D1, et.4, ap.12, județul Dâmbovița	Mihai Eminescu/22	87	1997

Nr. crt.	Numele, inițiala și prenumele proprietarului	Domiciliul proprietarului	Adresa la care este situată clădirea în Vulcana-Băi str./nr.	Suprafața construită desfășurată m ²	Anul construirii
0	1	2	3	4	5
181	ROMAN I. Daniel	București, alea lanca, nr.2, bl.V18, ap.4, sectorul 3	Văcărești/3	81	1937
182	ROȘU I. Constantin	București, calea Văcărești, nr.312, bl.2C, et.2, ap.11	Oituz/17	216	1946
183	SARU V. Corneliu	București, șos. Pantelimon, nr.255, bl.43, sc.C, et.7, ap.108, sectorul 2	Alexandru Ioan Cuza/31	108	1966/ 1995
184	SAVU A. Tudora	București, str.prof.dr. Ștefan Nicolau, nr.13, bl.L1, sc.1, ap.3, sectorul 3	Oituz/72 A	72	1927
185	SAVU G. Emil	București, str. Victor Manu, nr.42, bl.H, et.4, ap.20, sectorul 2	Panselelor/5	100	1991
186	SAVU I. Natalia	Brașov, calea București, nr.76, bl.A6, sc.A, ap.21	Mihai Eminescu/76	28	1954
187	SAVU N. Eugenia	Pucioasa, str. Republicii, bl. Sarmis, sc.C2, et.1, ap.50, județul Dâmbovița	Ștefan cel Mare/75	48	1920
188	SAVU N. Vasile	Fieni, str. Republicii, nr. 40, bl.C3, sc.A, et.1, ap.6, județul Dâmbovița	Teișani/11	63	1956
189	SAVU R. Ion	București, str. Hrisovului, nr.02, bl.5, ap.4, sectorul 6	Panselelor/01	72	1946
190	SAVU V. Tiberiu	București, bd. Nicolae Grigorescu, nr.14, bl.V20, sc.2, ap.24, sectorul 3	Oituz/72 B	44	1992
191	SENCOVICI A. Cătălin	Târgoviște, str. Inacu Jianu, bl.82B, sc.A, et.5, ap.23, județul Dâmbovița	Spătărești/01	333	2001
192	SMARANDA A. Constantin	Târgoviște, str. 1 Decembrie 1918, bl.39 B, sc.A, ap.43, județul Dâmbovița	Buciumului/14	28	1948
193	SPÂNU G. Gheorghe	Târgoviște, str. Păcii, bl A 5, sc.B, et.2, ap.7, județul Dâmbovița	Dimitrie Cantemir/23C	17	1964
194	SPÂNU I. Ioachim	București, str. Voinea, bl.29 b, ap.29, sectorul 5	Oituz/91	80	1969
195	STÂNGACIU C. Vasile	Târgoviște, str. Radu de la Afumați, bl.D6A, sc.A, et.3, ap.15, județul Dâmbovița	Alexandru Ioan Cuza/51	26	1955
196	STĂNESCU V. Gheorghe	Comuna Moțăieni, județul Dâmbovița	Ghiociei/1	21	1919
197	STOIAN I. Nicolae	Târgoviște, str. Nicolae Bălcescu, bl.X2, sc.E, et.3, ap.10, județul Dâmbovița	Grigore Ghica/5	70	2002
198	STOIAN V. Onoriu	Târgoviște, str. Prieteniei, bl.X213, ap.26, județul Dâmbovița	Fântâni/2	28	1937
199	STOIAN I. Ilie	Pucioasa, str. zorele, bl.Z, sc.A, et.1, ap.8, județul Dâmbovița	Oituz/30	66	1965
200	STOICA Iulia	București, str.Piscului, nr.17, bl.50, sc.A, et.1, sectorul 4	preot Nestor Dumitrăchescu/1	74	1918
201	STOICA A. Elena	Târgoviște, alea Viitorului, bl.9, sc.D, et.7, ap.70, județul Dâmbovița	Ștefan cel Mare/47	32	1957
202	STOICA C. Dumitru	Târgoviște, str. Câmpulung, bl.34, sc.A, et.4, ap.17, județul Dâmbovița	Alexandru Ioan Cuza/53	72	1962
203	STOICA I. Ion	București, str. Cuza Vodă, nr.45A, sectorul 4	Târgoviște/39	120 175	1937 1990
204	STOICA P. Gheorghe	Târgoviște, str. Vântului, bl.24, sc.E, et.1, ap.7, județul Dâmbovița	Ștefan cel Mare/83A	33	1996
205	STOICAN G. Vasile	Târgoviște, alea Socului, bl.18, sc.A, ap.16, județul Dâmbovița	Rapsodiei/1	44	1973
206	STOENESCU Vasile	București, str. Calea Șerban Vodă, nr.286, bl.3A, sc.B, et.6, ap.80, sectorul 4	Oituz/44	27	1993
207	ȘERB I. Ion-Sorinel	București, str. Teodor Pallady, nr.06, bl.A 11, sc.1, ap.20, sectorul 3	Vlad Țepeș/29	230	1930
208	ȘERBAN C. Constantin	Târgoviște, str. Nicolae Bălcescu, bl.H3, sc.B, et.7, ap.32, județul Dâmbovița	Vârful cu Dor/6	30	1920
209	ȘERBAN I. Longin	Târgoviște, str. 1 Decembrie 1918, bl.67, ap.47, județul Dâmbovița	Viitorului/24	40	1958
210	ȘERBAN S. Ion	Constanța, alea Iasomie, nr.1, bl.L11, sc.A, et.4, ap.20, județul Constanța	Viitorului/27	43	1933

Nr. crt.	Numele, inițiala și prenumele proprietarului	Domiciliul proprietarului	Adresa la care este situată clădirea în Vulcana-Băi str./nr.	Suprafața construită desfășurată m²	Anul construirii
0	1	2	3	4	5
211	ȘERBAN S. Iosif	Târgoviște, str. Matei Basarab, nr.3, județul Dâmbovița	Mihai Eminescu/24	36	1945
212	ȘERBAN S. Ovidiu	București, șos. Pantelimon, nr.283	Mihai Eminescu/24	36	1945
213	ȘERBAN M. Ion	Târgoviște, Aleea Grivița, bl.4, sc.A, ap.37, județul Dâmbovița	Mihai Eminescu/34	97	1932
214	ȘERDIN G. Anca	București, str. Cislău, nr.7C	Matei Basarab/59A	150	2003
215	ȘETREANU C. Maria	Târgoviște, str. Matei Basarab, nr.79, județul Dâmbovița	Mihai Viteazul/4A	36	1972
216	ȘETREANU E. Marian	Târgoviște, str. Radu Popescu, bl.29, sc.A, et.5, ap.23, județul Dâmbovița	Viforului/5A	49	1995
217	ȘETREANU G. Valeriu	Târgoviște, județul Dâmbovița	Cucuteni/6	90	1992
218	TĂNASE G. Liliana	Comuna Otopeni, str. Vasile Roaită, nr.8, județul Ilfov	Ion Creangă/13	40	1960
219	TECUCEANU N. Tache	București, I. L. Calderon, nr.35, sectorul 2	Ion Creangă/2	46	1995
220	TOMESCU C. Constantin	București, str. Ileana Cosânzeana, nr.3, bl.S35, sc.2, et.1, ap.35, sector 5	Agronomiei/10	45	1973
221	TROASCĂ G. Ilie	București, bd. Theodor Pallady, nr.12, bl.N3H, ap.28, sectorul 3	Armoniei/18	206	2001
222	TRONECI A. Pascale	București, str. Nicolae Titulescu, nr.14, bl.21, sc.B, et.7, ap.90, sectorul 1	prof. dr. Costin Murgescu/35	36	1993
223	TRONECI C. Toma	București, str. Emil Racoviță, nr.22, bl. R23, sc.A, et.7, ap.31, sectorul 4	prof. dr. Costin Murgescu/6	86	1939
224	TRONECI E. Mircea	București, str. G-ral Vlădoianu, nr.42, ap.6, sectorul 1	Vlad Țepeș/129	158	1957
225	TRONECI I. Gheorghe	Târgoviște, bd. unirii, bl.81, sc.A, ap.36, județul Dâmbovița	Alexandru Ioan Cuza/46	83 40	1992 1955
226	TRONECI I. Nicolae	Târgoviște, str. Matei Basarab, bl.5, ap.1, județul Dâmbovița	Alexandru Ioan Cuza/60	54	1950
227	TRONECI O. Vasile	Târgoviște, str. Moldovei, bl.53, sc.D, et.3, ap.76, județul Dâmbovița	Vlad Țepeș/125	45	1952
228	ȚĂRGHEȘ M. Constantin	București, str. Dezrobirii, nr.44, bl.O9, sc.D, et.1, ap.171, sectorul 6	Cismarului/2	48	1955
229	ȚELU A. Andreea-Mândra ȚELU A. Ruxandra-Maria	București, Aleea Marius Emanoil Buteică, nr.10, bl.61, ap.1, sectorul 3	Matei Basarab/72	50	1965
230	UDREA C. Agripina	Bolintin Vale, Bd. Republicii, nr.77, județul Giurgiu	Alexandru Ioan Cuza/51	26	1955
231	VACARIU C. Vasile	Pucioasa, str. Gării, bl.5, ap.27, județul Dâmbovița	Oituz/74	45	1992
232	VASILACHE I. Florentina	București, bd. Dacia, nr.150, bl.25, sc.B, ap.46, sectorul 2	Matei Basarab/68	167	1996
233	VASILE I. Ion	Târgoviște, str. Renașterii, bl.12, sc.D, et.1, ap.67, județul Dâmbovița	Căprioarei/3	28	1959
233	VASILE I. Mihai	Pucioasa, bd. Trandafirilor, bl.B1, sc.A, ap.8, județul Dâmbovița	Corcoduși/2	12	1925
235	VASILE I. Stelian	Pucioasa, str. Fântânelor, bl.C5, sc.A, et.4, ap.16, județul Dâmbovița	Corcoduși/2A	12	1925
236	VĂLEANU S. Constanța	Pitești, aleea Poieniței, nr.2, bl.66B, sc.A, et.2 ap.8, județul Argeș	Nicolae Filimon/1A	27	2001
237	VELESCU M. Ecaterina	București, str. Dristor, nr.97-119, bl.63, et.1, ap.52	prof. dr. Costin Murgescu/77	108	1982
238	VIȘAN S. Gheorghe	Târgoviște, str. Ionel Feric, bl.38A, sc.A, parter, ap.2, județul Dâmbovița	Nicolae Filimon/1	27	2001
239	VÎRLAN N. Floarea	Comuna Doicești, str. colonie, bl.10, sv.A, et.2, ap.11, județul Dâmbovița	Constantin Brâncoveanu/6	23	1942
240	ZAMFIR I. Florea	București, str. Firidei, nr.3, bl.H19, sc.1, et.1, ap.46, sectorul 3	Mioarelor/7	303	1996
241	ZIMMERMAN Michael	București	Armoniei/47C	60	1998

**MEMBRII COOPERATORI
AI COOPERATIVEI DE CONSUM „Mihai VITEAZUL” VULCANĂ-BĂI,
PRECUM ȘI PĂRȚILE SOCIALE VÂRSATE, LA DATA DE 1 MAI 2004**

Valoarea unei părți sociale: 100.000 lei

Nr. crt.	Numele, inițiala și prenumele	Adresa de domiciliu Strada(intrarea), numărul	Numărul părților sociale vârsate	Nr. crt.	Numele, inițiala și prenumele	Adresa de domiciliu Strada(intrarea), numărul	Numărul părților sociale vârsate
1	ANTOFIE I. Sofia	str. Nicolae FILIMON, nr.15	1	39	MOREANU D. Ion	str. Mihai EMINESCU, nr.2	3
2	BĂJENARU M. Pompilia	intr. Nicolae TITULESCU, nr.2	1	40	MOREANU I. Elena	str. Mihai EMINESCU, nr.20	1
3	BĂJENARU V. Nicușor	str. Nicolae TITULESCU, nr.2	1	41	MOREANU M. Ionuț	intr. 8 Martie, nr.5	1
4	BERECHET C. Maria	str. Ștefan cel Mare, nr.45	1	42	MOREANU N. Dumitru	str. Mihai EMINESCU, nr.27	2
5	BURCĂ N. Dionisie	str. Mihai VITEAZUL, nr.16	6	43	MOREANU V. Maria	intr. 8 Martie, nr.5	1
6	BURLĂCIOIU G. Adrian	str.prof.dr.Costin MURGESCU, nr.63	1	44	MOROE D. Vasile	str. Ștefan cel Mare, nr.45	1
7	BURTOIU I. Emil	str. Ștefan cel Mare, nr.7	2	45	NEAGA M. Sabina	str. Vlad ȚEPEȘ, nr.106	2
8	COMAN M. Ion	str. Oituz, nr.3	1	46	NICOLAESCU I. Ion	intr. Alunelului, nr.1	2
9	DINU G. Violeta	intr.Sf. Petru, nr.6	1	47	OANCEA I. Nicolae	str. Râul Alb, nr.7	1
10	DOBRESCU G. Vasile	str. Târgoviște, nr.32	4	48	moșt. OPROIU D. Mircea	str. Oituz, nr.95	1
11	DOBRESCU L. Ilarion	str.Alexandru Ioan CUZA, nr.47	1	49	OPROIU G. Maria	intr. Panduri, nr.2	2
12	DRĂGHICI E. Emil	str. Codrului, nr.3	1	50	PIOARU M. Nicolae	str. Oituz, nr.1	2
13	DUMITRESCU I. Marius-Florin	str. Vlad ȚEPEȘ, nr.169	7	51	PÎRVU G. Floarea	intr. Turturelelor, nr.1	3
14	ENESCU P. Floarea	str. Târgoviște, nr.97	1	52	PUIESCU I. Elena	str. Vlad ȚEPEȘ, nr.120	2
15	FĂȘIE I. Ion	str. Dimitrie CANTEMIR, nr.15	1	53	PUIESCU N. Octavian	str.Vlad ȚEPEȘ, nr.120	2
16	moșt. GHEORGHE G. Elena	str. Târgoviște, nr.100	1	54	RADU G. Mihaela	str. Mihai VITEAZUL, nr.23	1
17	GHEORGHE I. Gheorghe	str.pr.Nestor DUMITRĂCHESCU, nr.12	1	55	RADU I. Constantin	intr.Plevnei, nr.6	1
18	GRECU G. Gheorghe	str.Columna, nr.8	4	56	SAVU S. Rodica	str. Oituz, nr.57	2
19	ILINCA I. Dumitru	intr. Mioarelor, nr.2	2	57	SĂVULESCU I. Florin	str. Ștefan cel Mare, nr.11	2
20	ILINCA I. Tiberiu	str. Alexandru Ioan CUZA, nr.50	3	58	SPÎNU C. Constanța	str. Dimitrie CANTEMIR, nr.11	1
21	ILINCA S. Maria	str. Matei BASARAB, nr.8	7	59	SPÎNU I. Nicolae	str. Dimitrie CANTEMIR, nr.11	2
22	ION S. Dacian	str. Vlad Țepeș, nr.34	3	60	SPÎNU I. Petre	str.Alexandru Ioan CUZA, nr.79	1
23	IONESCU R. Floarea	intr. Mureșului, nr.9	1	61	STOIAN C. Maria	intr.Grigore GHICA, nr.1	2
24	IOSIF G. Cristina	str. Mihai VITEAZUL, nr.12	1	62	STOIAN C. Vasile	str. pr.Nestor DUMITRĂCHESCU, nr.2	2
25	MARINESCU I. Maria	intr. Sf.Petru, nr.2	2	63	STOIAN N. Polixenia	str. prof.Virgiliu MAREȘ, nr.2	1
26	MARIȘESCU A. Floarea	str.Vlad ȚEPEȘ, nr.38	6	64	STOICA G. Gheorghe	str.prof.dr.Costin MURGESCU, nr.8	2
27	MĂGUREANU G. Rodica	str.Vlad ȚEPEȘ, nr.102	2	65	STOICA V. Daniela	str.prof.dr.Costin MURGESCU, nr.12	3
28	MĂGUREANU N. Micșunica	str.as.Corneliu BADEA, nr.15	10	66	SURUGIU N. Daniela	str.Alexandru Ioan CUZA, nr.26	1
29	MEDREGA G. Elena	str.prof.dr.Costin MURGESCU, nr.87	2	67	ȘERBAN I. Maria-Constanța	str. as.Corneliu BADEA, nr.23	1
30	MICULESCU I. Mihai	intr. Nicolae TITULESCU, nr.2	1	68	ȘERBAN I. Sabina	str. Dimitrie CANTEMIR, nr.4	1
31	MIHAI A. Elena	str. Târgoviște, nr.75	2	69	TRONECI I. Marilena	str.prof.dr.Costin MURGESCU, nr.72	2
32	MIHAI I. Ortansa	str. Oituz, nr.66	1	70	TUDOR G. Gheorghe	str.Vlad ȚEPEȘ, nr.48	1
33	MILEA I. Gabriel	str. Târgoviște, nr.130	1	71	TUDOR I. Laurenția	str.Vlad ȚEPEȘ, nr.48	1
34	MILEA I. Gheorghe	str. Matei BASARAB, nr.16	1	72	UȚA I. Maria	str. Mihai VITEAZUL, nr.33	1
35	MILEA V. Constantin	str. Mihai EMINESCU, nr.8	2	73	VASILE I. Vasile	str. Pătroaica, nr.7	2
36	MITRESCU V. Iulian	str.prof.dr.Costin MURGESCU, nr.3	1	74	VASILESCU I. Constanța	str. Mihai VITEAZUL, nr.27	2
37	MOISE G. Ștefan	str. Emil RACOVITĂ, nr.8	1	75	ZEGHERU D. Valerian	str. Emil RACOVITĂ, nr.10	1
38	MOREANU D. Dumitru	str. Mihai EMINESCU, nr.27	2	76	ZEGHERU I. Ion	str. Matei BASARAB, nr.25	2

În continuare sunt prevăzute unele hotărâri ale Consiliului Local al Comunei Vulcana-Băi prin care autoritățile administrației publice locale vin să evidențieze acele persoane capabile de performanțe superioare, căutând totodată se statueze raporturi între FAMILIE, BISERICĂ ȘI ȘCOALĂ, conștiente că aceste trei instituții de bază, în orice societate, sunt „stâlpii” formării identității copilului și, implicit, „stâlpii” colectivității locale.

ROMÂNIA
Județul Dâmbovița
CONSILIUL LOCAL AL
COMUNEI VULCANA - BĂI

HOTĂRÂREA

Nr. 30

Privește aprobarea cadrului de stimulare a preșcolarilor, elevilor și dascălilor capabili de performanțe superioare

Vulcana-Băi, 26 iunie 2001

În temeiul art.46 alin.(1) din Legea administrației publice locale nr.215/2001,

apreciind importanța cooperării între autoritățile administrației publice locale și unitățile de învățământ din comuna Vulcana-Băi în pregătirea pe deplin a preșcolarilor și elevilor pentru a avea o viață activă în societate și de a-i crește în spiritul păcii, demnității, toleranței, libertății, egalității și solidarității, pe de o parte, precum și în evidențierea copiilor, elevilor și dascălilor capabili de performanțe superioare, pe de altă parte,

recunoscând că cea mai importantă investiție este aceea în educație, cu rezultate materializate în timp și pentru generațiile viitoare,

consecvent principiului că identitatea colectivității locale este dată de suma valorilor identităților individuale a membrilor săi cât și de cea a celor ce vin în comună pentru realizarea unor servicii publice,

amintind că, potrivit Legii învățământului nr.84/1995, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în România, învățământul constituie prioritate națională și că idealul educațional al școlii românești constă în dezvoltarea liberă, integrală și armonioasă a individualității umane, în formarea personalității autonome și creative,

apreciind că este de datoria autorităților administrației publice locale de a-și crea propriul cadru de stimulare a preșcolarilor, elevilor și personalului didactic capabil de performanțe superioare prin instituirea unor titluri onorifice care să ofere posibilitatea de evidențiere a valorilor în timp și peste timp,

analizând Regulamentul de organizare și funcționare a Căminului Cultural al Comunei Vulcana-Băi, aprobat prin Hotărârea Consiliului Local nr.83/1995,

ținând cont de prevederile art.38 alin.(2) lit.n), o) și v) din Legea administrației publice locale nr.215/2001,

CONSILIUL LOCAL AL COMUNEI VULCANA-BĂI adoptă prezenta hotărâre.-

Art.1.- Prezenta hotărâre reglementează cadrul de stimulare a preșcolarilor, elevilor și dascălilor capabili de performanțe superioare, oferit de autoritățile administrației publice locale de la nivelul comunei Vulcana-Băi.-

Art.2.- În sensul prezentei hotărâri, prin termenii și expresiile de mai jos se înțelege:

1. autorități ale administrației publice locale – Consiliul Local al Comunei Vulcana-Băi, ca autoritate deliberativă și Primarul Comunei Vulcana-Băi, ca autoritate executivă;

2. capabil de performanțe superioare - **a)** preșcolarii și elevii distinși în activitatea extrașcolară-concursuri școlare, olimpiade, etc., indiferent de conținut: științific, cultural-artistic, umanitar, ecologic, moral-civic, tehnic-aplicativ, turistic, sportiv, precum și caracter recreativ;

- **b)** personalul didactic cu performanțe deosebite în pregătirea preșcolarilor sau elevilor distinși la concursuri organizate sub auspiciile autorităților administrației publice centrale de specialitate sau locale;

- **c)** personalul didactic cu activitate deosebită în învățământ, pensionabile, pensionate ori decedate, a căror vechime în unitățile de învățământ organizate la nivelul comunei Vulcana-Băi depășește 30 de ani;

- **d)** personalul didactic beneficiar al gradației de merit, în condițiile art.50 alin.(3)-(6) din Legea nr.128/1997 privind Statutul personalului didactic;

- **e)** personalul didactic beneficiar al distincțiilor și premiilor acordate în condițiile art.112 alin.(2) lit.a) și c) și art.113 lit.a), b) și e) din statutul anterior menționat;

3. copii – copiii în vârstă de 3 – 7 ani înscriși în grădinițele de copii din comuna Vulcana-Băi;

4. dascăli – personalul didactic de la nivelul unităților de învățământ organizate la nivelul comunei Vulcana-Băi, în condițiile Legii învățământului nr.84/1995, cu modificările și completările ulterioare;

5. elevi - **a)** elevii înscriși în școlile organizate la nivelul comunei Vulcana-Băi;

- **b)** elevii cu domiciliul în comuna Vulcana-Băi înscriși în școli sau licee din afara comunei Vulcana-Băi;

6. personal didactic - **a)** educatoarele;

- **b)** învățătorii;

- **c)** institutorii;

- **d)** maiștrii-instructori;

- **e)** profesorii;

7. unități de învățământ - **a)** grădinițele de copii;

- **b)** școlile.-

Art.3.- Principiile care stau la baza instituirii cadrului menționat la art.1 sunt:

a) stimularea preșcolarilor, elevilor și dascălilor în activitatea de învățare și educare;

b) crearea unei stări de emulație în rândul copiilor, elevilor și a dascălilor;

c) evidențierea copiilor, elevilor și a dascălilor în activitatea extrașcolară;

d) recunoașterea meritelor copiilor, elevilor și a dascălilor la nivelul colectivității locale;

e) transmiterea, în timp, a identității celor evidențiați.-

Art.4.- Cadrul de stimulare cuprinde următoarele distincții și premii:

A. scrisoare de mulțumire publică;

B. titluri locale onorifice, însoțite de diplome:

1. ELEV DE ONOARE AL COMUNEI VULCANA-BĂI;

2. DASCĂL DE ONOARE AL COMUNEI VULCANA-BĂI;

C. premii, în natură și în bani.-

Art.5.- (1) Ierarhia distincțiilor onorifice, în ordine crescătoare, este următoarea:

A.01. SCRISOARE DE MULȚUMIRE PUBLICĂ A PRIMARULUI COMUNEI VULCANA-BĂI;

A.02. SCRISOARE DE MULȚUMIRE PUBLICĂ A CONSILIULUI LOCAL AL COMUNEI VULCANA-BĂI;

B. TITLURILE LOCALE ONORIFICE:

B.1.03. ELEV DE ONOARE AL COMUNEI VULCANA-BĂI – Gradul III;

B.1.04. ELEV DE ONOARE AL COMUNEI VULCANA-BĂI – Gradul II;

B.1.05. ELEV DE ONOARE AL COMUNEI VULCANA-BĂI – Gradul I;

B.1.06. ELEV DE ONOARE AL COMUNEI VULCANA-BĂI – Gradul Excepțional;

B.2.07. DASCĂL DE ONOARE AL COMUNEI VULCANA-BĂI – Gradul III;

B.2.08. DASCĂL DE ONOARE AL COMUNEI VULCANA-BĂI – Gradul II;

B.2.09. DASCĂL DE ONOARE AL COMUNEI VULCANA-BĂI – Gradul I;

B.2.10. DASCĂL DE ONOARE AL COMUNEI VULCANA-BĂI – Gradul Excepțional.

(2) Scrisoarea de mulțumire publică poate însoți oricare diplomă de conferire a titlurilor menționate la lit.B.-

(3) Scrisoarea de mulțumire publică a Consiliului Local al Comunei Vulcana-Băi se însușește prin hotărâre ca anexă la aceasta, la inițiativa a cel puțin trei consilieri sau a primarului.-

(4) Titlurile se conferă pe bază de diplomă, în condițiile prezentei hotărâri.-

Art.6.- Scrisoarea de mulțumire publică a primarului se acordă ori de câte ori această autoritate consideră necesar să evidențieze preșcolarii, elevii sau familiile acestora pentru rezultatele obținute în activitatea extrașcolară, precum și dascălii pentru activitate deosebită în învățământ ori familiile acestora în cazul celor decedați.-

Art.7.- Scrisoarea de mulțumire publică a Consiliului Local se acordă ori de câte ori se conferă titlurile locale onorifice menționate la lit.B pct.1.05., 1.06., 2.08. – 2.10.-

Art.8.- (1) Titlurile locale onorifice se conferă, după cum urmează:

- **B.1.03.** „ELEV DE ONOARE AL COMUNEI VULCANA-BĂI – Gradul III”, pentru:

a) participarea la activități extrașcolare, fază locală/zonală și calificarea la faza județeană;

b) participarea la activități extrașcolare la faza județeană și obținerea a cel puțin 60% din punctajul maxim acordat la această fază;

- **B.1.04.** „ELEV DE ONOARE AL COMUNEI VULCANA-BĂI – Gradul II”, pentru:

a) obținerea de cel puțin două ori, în decurs de 3 ani, a titlului menționat la lit.B.1.03.;

b) participarea la activități extrașcolare, faza județeană, și calificarea la faza națională;

- **B.1.05.** „ELEV DE ONOARE AL COMUNEI VULCANA-BĂI – Gradul I”, pentru:

a) obținerea de cel puțin două ori, în decurs de 5 ani, a titlului menționat la lit.B.1.04.;

b) participarea la activități extrașcolare, faza națională, și obținerea a cel puțin locului/premiului III;

- **B.1.06.** „ELEV DE ONOARE AL COMUNEI VULCANA-BĂI – Gradul Excepțional”, pentru:

a) obținerea de cel puțin două ori, în decurs de 8 ani, a titlului menționat la lit.B.1.05.;

b) participarea la activități extrașcolare, faza națională, și obținerea celui mai mare premiu, la această fază, ori a calificării la faza internațională;

- **B.2.07.** „DASCĂL DE ONOARE AL COMUNEI VULCANA-BĂI – Gradul III”, pentru:

a) obținerea, de către elevii de a căror pregătire s-a ocupat la clasă, a titlului menționat la lit.B.1.03.;

b) vechimea, în unitățile de învățământ organizate la nivelul comunei Vulcana-Băi, de cel puțin 30 de ani;

c) obținerea, la examenul de capacitate, de către elevii de a căror pregătire s-a ocupat la clasă, a unui nivel de promovabilitate de cel puțin media pe județ, iar media mediilor generale obținute de elevii care s-au înscris la examenul de capacitate să fie de cel puțin 7,00. Nivelul de promovabilitate se determină în funcție de numărul elevilor din ultimul an de învățământ gimnazial de la clasa respectivă. De acest titlu onorific local pot beneficia numai profesorii care au predat disciplinele de la examenul de capacitate, precum și directorul școlii, în situația în care acesta nu este și profesor la una dintre disciplinele de examen;

- **B.2.08.** „DASCĂL DE ONOARE AL COMUNEI VULCANA-BĂI – Gradul II”, pentru:

a) obținerea, de către elevii de a căror pregătire s-a ocupat la clasă, a titlului menționat la lit.B.1.04.;

b) vechimea, în unitățile de învățământ organizate la nivelul comunei Vulcana-Băi, de cel puțin 35 de ani;

c) obținerea gradației de merit în condițiile art.50 alin.(3)-(6) din Legea nr.128/1997 privind Statutul personalului didactic;

- **B.2.09.** „DASCĂL DE ONOARE AL COMUNEI VULCANA-BĂI – Gradul I”, pentru:

a) obținerea de către elevii de a căror pregătire s-a ocupat la clasă a titlului menționat la lit.B.1.05.;

b) vechimea în unitățile de învățământ organizate la nivelul comunei Vulcana-Băi de cel puțin 40 de ani;

- **B.2.10.** „DASCĂL DE ONOARE AL COMUNEI VULCANA-BĂI – Gradul Excepțional”, pentru:

a) obținerea de către elevii de a căror pregătire s-a ocupat la clasă a titlului menționat la lit.B.1.06.;

b) obținerea oricărei distincții menționate la art.112 alin.(2) lit.a) și c) și art.113 lit.a), b) și e) din legea nr.128/1997 privind Statutul personalului didactic.-

c) obținerea, la examenul de capacitate, de către elevii de a căror pregătire s-a ocupat la clasă a unui nivel de promovabilitate de cel puțin 80%, iar media mediilor generale obținute de elevii care s-au înscris la examenul de capacitate să fie de cel puțin 8,00. Nivelul de promovabilitate se determină în funcție de numărul elevilor din ultimul an de învățământ gimnazial de la clasa respectivă. De acest titlu onorific local pot beneficia profesorii care au predat disciplinele de la examenul de capacitate, precum și directorul școlii, în situația în care acesta nu este și profesor la disciplina de examen.-

(2) Titlurile locale onorifice se conferă la îndeplinirea a cel puțin uneia din cele două sau trei condiții menționate la fiecare titlu.-

(3) Obținerea de către un elev sau un dascăl a două titluri locale onorifice de același grad, pe parcursul a trei ani calendaristici consecutivi, îi conferă acestuia dreptul ca, la data obținerii celui de-al doilea, să i se confere titlul local onorific imediat supraordonat în grad.-

Art.9.- (1) Modelele diplomelor ce însoțesc titlurile locale onorifice se aprobă, prin dispoziție, de către primar.-

(2) Diploma are imprimată pe suprafața sa stema României, stema comunei Vulcana-Băi și orice alte elemente de identitate națională și locală și are înscrise date privind: denumirea titlului, gradul, numărul și data dispoziției de conferire, precum și numele și prenumele posesorului, cu inițiala tatălui și meritele pentru care se acordă titlul local.-

(3) De asemenea, diplomele sunt validate prin semnătura autografă a primarului și sigiliul acestei autorități.-

Art.10.- Titlurile locale onorifice conferite elevilor și dascălilor se pot retrage în următoarele condiții:

a) condamnarea, prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă, la pedeapsa privativă de libertate; retragerea titlului se face prin dispoziția primarului;

b) pentru fapte dezonorante, altele decât cele prevăzute la lit.a) care aduc prejudicii morale activității de învățământ, sesizate de consiliul profesoral și de consiliul de administrație al unităților de învățământ interesate, și constatate prin hotărâre a Consiliului Local adoptată cu votul a cel puțin două treimi din numărul consilierilor locali în funcție; la această ședință a Consiliului Local va fi invitată persoana al cărei titlu este supus retragerii.-

Art.11.- Evidența scrisorilor de mulțumire publică, a titlurilor locale onorifice, precum și a premiilor acordate se organizează potrivit normelor tehnice aprobate prin dispoziție, de către primar.-

Art.12.- În caz de deces, diplomele prin care se conferă titlurile locale onorifice rămân moștenitorilor legali, după cum, pentru cazurile de conferire a acestor titluri, post-mortem, va fi invitat cel puțin un moștenitor legal, în situația în care există un astfel de moștenitor și i se cunoaște adresa.-

Art.13.- (1) Premiile, în natură și în bani, sunt conexe titlurilor locale onorifice, exprimate în cote-părți din salariul minim brut pe țară la data de 01 a lunii în care urmează să se confere acesta, cu excepția premiului în bani conex titlului local onorific B.2.10. lit.c), respectiv:

a) pentru B.1.03.	1/8;
b) pentru B.1.04.	1/6;
c) pentru B.1.05.	1/4;
d) pentru B.1.06.	1/2;
e) pentru B.2.07.	1/6;
f) pentru B.2.08.	1/4;
g) pentru B.2.09.	1/2;
h) pentru B.2.10. - lit.a) și b)	1/1;
- lit.c)	echivalentul a

10 (zece) salarii de bază nete din luna respectivă.-

(2) Suma rezultată din aplicarea cotelor-părți menționate la alin.(1) va fi rotunjită la 100.000 de lei în favoarea persoanei beneficiare a titlului onorific local.-

(3) Suma determinată potrivit mențiunii de la alin.(1) lit.h) <B.2.10. – lit.c)> și alin.(2) va fi maximă, incluzând valoarea premiului în natură, în situația în care se acordă un astfel de premiu.-

Art.14.- Cheltuielile ocazionate de imprimarea diplomelor de conferire a titlurilor locale onorifice, de onorare a premiilor în bani și în natură, precum și de acțiunile de publicitate a acestora, inclusiv realizarea unor tablouri ori albume la nivelul Primăriei Comunei Vulcana-Băi, se fac pe seama activității „Casă de cultură/Cămin cultural”.-

Art.15.- (1) Până la data de 30 noiembrie 2001 vor fi inventariate cazurile care intră sub incidența prezentei hotărâri, după cum urmează:

a) pentru elevi, începând cu anul 1992 (anul constituirii primelor autorități ale administrației publice locale pe baza consultării electoratului, prin vot secret, după Revoluția din Decembrie 1989);

b) pentru dascăli, în raport cu posibilitățile de culegere a datelor, indiferent de perioadă.-

(2) Pentru cazurile menționate la alin.(1) se vor acorda doar diplomele de conferire a titlurilor locale onorifice, fără premiile în natură și în bani, care se vor acorda începând cu data de 01 ianuarie 2002, pentru cazurile care îndeplinesc, după această dată, condițiile de conferire a titlurilor. De asemenea, dreptul menționat la art.8 alin.(3) se va acorda începând tot cu data de 01 ianuarie 2002.-

Art.16.- (1) Diplomele de conferire a titlurilor locale onorifice, precum și premiile se acordă, de regulă, de către primar, cu ocazia ZILEI COMUNEI VULCANA-BĂI, 29 Iunie, SĂRBĂTOAREA SFINȚILOR APOSTOLI PETRU ȘI PAVEL.-

(2) În cazuri speciale, diplomele pot fi conferite și pe parcursul anului calendaristic.-

(3) Din înputernicirea primarului, înmânarea diplomelor și premiilor poate fi făcută de viceprimarul sau de secretarul comunei Vulcana-Băi.-

Art.17.- Prezentul cadru de stimulare a preșcolarilor, elevilor și dascălilor capabili de performanțe superioare nu se substituie nici unui alt sistem de evidențiere/premiere reglementat prin acte de autoritate ale administrației publice centrale de specialitate, acesta venind ca o componentă a complementarității Casei de Cultură „Ion MINULESCU” și a Căminului Cultural „Ion Heliade RĂDULESCU” în raporturile cu activitatea de învățământ de la nivelul comunei Vulcana-Băi.-

Art.18.- (1) La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri își încetează aplicabilitatea Hotărârea Consiliului Local nr.13 din 18 ianuarie 1995, reformulată.-

(2) De asemenea, dispozițiile prezentei hotărâri se complinesc cu cele ale Hotărârilor Consiliului Local nr.22 din 19 iunie 1998 privind instituirea „PREMIULUI «profesor Virgiliu MAREȘ»” pentru învățătură și bună-purtare” și nr.57 din 24 octombrie 1997 privind constituirea Consiliului Întâilor Premianți.-

Art.19.- (1) În executarea prezentei hotărâri se autorizează primarul în a emite dispoziții cu caracter de completare. Dispozițiile emise de primar nu pot aduce atingere, în nici un fel, prevederilor din prezenta hotărâre.-

(2) În scopul identificării datelor care să conducă la acordarea titlurilor locale onorifice și a premiilor conexe, reglementate prin prezenta hotărâre, primarul va solicita sprijin conducătorilor unităților de învățământ.-

Art.20.- Prezenta hotărâre va fi comunicată, prin grija secretarului comunei Vulcana-Băi, Prefectului Județului Dâmbovița pentru exercitarea controlului de legalitate asupra actelor administrative, conducătorilor unităților de învățământ pentru informare și conformare, și va fi depusă la Monitorul Oficial al Comunei Vulcana-Băi.-

PREȘEDINTELE DE ȘEDINȚĂ,

Victor BĂLAȘA

**Contrasemnează:
SECRETARUL COMUNEI,**

Dionisie BURCĂ

**PERSOANELE CĂRORA LI S-A CONFERIT TITLUL DE
„DASCĂL DE ONOARE AL COMUNEI VULCANA-BĂI”,
PÂNĂ LA DATA DE 1 MAI 2004 *)**

Nr. crt.	Prenumele, inițiala și numele cadrului didactic	Data conferirii	Gradul
1	Maria C. MAREȘ	31.01.2002	III
2	Ion G. MAREȘ	29.06.2002, post-mortem	I
3	Virgiliu MAREȘ	29.06.2002, post-mortem	II
4	Ion V. OACHEȘU	29.06.2002, post-mortem	III
5	Ion A. OPROIU	29.06.2002	II
6	Emilia L. TRONECI	29.06.2002	III
7	Eugenia M. SAVU	29.06.2002	III
8	Mihai I. MICULESCU	29.06.2002	III
9	Petra S. MICULESCU	29.06.2002	III
10	Viorica S. OACHEȘU	29.06.2002	III
11	Floarea V. NIȚESCU	29.06.2002	III
12	Gheorghita C. DRAGNEA	29.06.2002	III
13	Maria N. DUMITRU	29.06.2002	III

14	Maria G. ZAMFIRESCU	29.06.2002	III
15	Elena-Raluca C. CÂRNARU	29.06.2003	II
16	Gheorghița C DRAGNEA	29.06.2003	II
17	Floarea V. NIȚESCU	29.06.2003	II
18	Maria N. DUMITRU	29.06.2003	II
19	Viorica S. OACHEȘU	29.06.2003	II
20	Elena I. VASILE	29.06.2003	III
21	Sorina-Vanessa C. PÎRVU	29.06.2003	III
22	Vasile I. IORDACHE	29.06.2003	III

**ELEVII CĂRORA LI S-A CONFERIT TITLUL DE
„ELEV DE ONOARE AL COMUNEI VULCANA-BĂI”,
PÂNĂ LA DATA DE 1 MAI 2004 *)**

Nr. crt.	Prenumele, inițiala și numele elevului	Data conferirii	Gradul
1	Iuliana V. MIHAI	29.06.2002	I
2	Florin I. MIHAI	29.06.2002	I
3	Gheorghe-Valentin G. MARINESCU	29.06.2002	I
4	Roxana-Valeria F. SĂVULESCU	29.06.2002	I
5	Emil M. MITRESCU	29.06.2002	III
6	Simona-Gabriela V. MIHAI	29.06.2002	III
7	Gheorghe-Bogdan G. MARINESCU	29.06.2002	III
8	Andrei N. STOICA	29.06.2002	III
9	Andreea-Emilia V. BĂLAȘA	29.06.2002	III
10	Simona-Gabriela V. MIHAI	29.06.2003	II
11	Oana-Elena G. ȘERBAN	29.06.2003	III
12	Andreea-Georgiana G. ȘERBAN	29.06.2003	III
13	George-Silviu G. ZAMFIRESCU	29.06.2003	III
14	Vasile V. IOSIF	29.06.2003	III
15	Nicușor A. MITRESCU	29.06.2003	III
16	Mădălina T. ILINCA	29.06.2003	III

*) Modelele DIPLOMELOR sunt redată în planșele color din prezenta monografie

ROMÂNIA
Județul Dâmbovița
**CONSILIUL LOCAL AL
COMUNEI VULCANA - BĂI**

HOTĂRÂREA

Nr. 77 **Privește înființarea Grupului vocal „MLĂDIȚE VULCĂNENE” în
structura Casei de Cultură «Ion MINULESCU»**

Vulcana-Băi, 28 decembrie 1999

În temeiul art.28 alin.(1) din Legea administrației publice locale nr.69/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare,
analizând necesitatea de promovare a comunei Vulcana-Bai pe multiple planuri pe fondul constituirii unui grup vocal, prin care să se asigure menținerea vie cât și transmiterea în diverse medii a unor tradiții, datini și obiceiuri cu identitate locală și națională,

ținând seama de rolul și poziția instituțiilor de cultura de sub autoritatea Consiliului Local, aceea de complementaritate față de triumghiul de valori sociale: familie - biserică - școală,
având în vedere dispozițiile art.20 alin.(2) lit.j), k), n) și o) din Legea administrației publice locale,

CONSILIUL LOCAL AL COMUNEI VULCANA-BĂI adoptă prezenta hotărâre.-

Art.1.- Se înființează Grupul vocal „MLĂDIȚE VULCĂNENE” în structura Casei de Cultură «Ion MINULESCU» în scopul menținerii vii, precum și transmiterii, în diverse medii, a unor tradiții, datini și obiceiuri cu identitate locală și națională.

Art.2.- Grupul vocal „MLĂDIȚE VULCĂNENE” se constituie din preșcolari de la grupele pregătitoare pentru școală și elevi ai claselor I -IV de la unitățile de învățământ de la nivelul comunei Vulcana-Bai, într-un total de 24 membri, structurat dintr-un număr egal de băieți și fete.-

Art.3.- Individualizarea membrilor grupului vocal se face de către educatoarele și învățătorii grupelor și claselor avizate, din rândul acelor preșcolari sau elevi cu aptitudini în domeniu.-

Art.4.- Înființarea acestui grup vocal are la bază colaborarea și cooperarea dintre autoritățile administrației publice locale, școală și biserică.-

Art.5.- Pregătirea programelor Grupului vocal „MLĂDIȚE VULCĂNENE” se asigură de către preoții parohi de la nivelul comunei Vulcana-Băi.-

Art.6.- Condițiile concrete de organizare și funcționare a Grupului vocal „MLĂDIȚE VULCĂNENE” vor fi prevăzute în Regulamentul de organizare și funcționare a Casei de Cultură «Ion MINULESCU» .-

PREȘEDINTELE DE ȘEDINȚĂ,

Gheorghița ENESCU

**Contrasemnează:
SECRETARUL COMUNEI,**

Dionisie BURCĂ

ROMÂNIA
Județul Dâmbovița
**CONSILIUL LOCAL AL
COMUNEI VULCANA - BĂI**

HOTĂRÂREA

Nr. 57

Privește constituirea Consiliului Întâilor Premianți

Vulcana-Băi, 24 octombrie 1997

În temeiul art.28 alin.(1) din Legea administrației publice locale nr.69/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare aduse prin Legea nr.50/1997 și Ordonanța de urgență a Guvernului nr.22/1997,

analizând posibilitatea de inițiere a unor elevi în activitatea de administrație publică locală pe fondul realizării unei structuri locale care să aibă rădăcinile în starea de emulație școlară,

CONSILIUL LOCAL AL COMUNEI VULCANA-BĂI adoptă prezenta hotărâre.-

Art.1.- Se instituie CONSILIUL ÎNTÂILOR PREMIANȚI AL COMUNEI VULCANA-BĂI, având în componența sa elevii claselor VI - VIII de la școlile din comuna Vulcana-Băi care obțin, la sfârșitul anului școlar, premiul I.-

Art.2.- Consiliul Întâilor Premianți constituit potrivit art.1, își desfășoară activitatea în limita unui mandat de un an, cu începere de la data de 1 iulie a fiecărui an.-

Art.3.- Consiliul Întâilor Premianți funcționează ca organism de reprezentare a intereselor populației de vârstă preșcolară și școlară în raporturile cu autoritățile administrației publice locale, într-o acțiune de concertare a politicii acesteia în formarea personalității autonome și creative .-

Art.4.- Obiectivul instituirii Consiliului Întâilor Premianți are ca finalitate formarea personalității elevului prin:

- a) însușirea cunoștințelor referitoare la problematica administrației publice locale, în vederea inițierii acestora spre o astfel de activitate;
- b) educarea în spiritul respectării drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, al demnității și al toleranței, al schimbului liber de opinii;
- c) cultivarea sensibilității față de problematica și identitatea locală, față de valorile moral-civice, a respectului pentru natură și mediul înconjurător.-

Art.5.- Consiliul Întâilor Premianți se întrunește în ședință, lunar, la convocarea primarului, în afara orelor de curs. La ședințele Consiliului Întâilor Premianți pot participa și alte persoane a căror prezență se apreciază ca utilă, după cum membrii acestui consiliu pot participa la ședințele Consiliului Local.

Art.6.- Dezbaterile din ședințele Consiliului Întâilor Premianți se consemnează într-un proces-verbal de către șeful de cabinet, căruia îi revine obligația de a asigura efectuarea lucrărilor de secretariat, convocarea consiliului, precum și de a pregăti lucrările supuse dezbaterii consiliului.

Art.7.- În vederea realizării obiectivului prezentei hotărâri, primarul este abilitat să adopte orice măsuri va crede de cuviință.

Art.8.- Primul mandat al Consiliului Întâilor Premianți, excepție de la dispozițiile art.2, începe la data de 1 noiembrie 1997.

Art.9.- Primarul elaborează, la sfârșitul fiecărui mandat, un raport privind problematica dezbătută în ședințele Consiliului Întâilor Premianți. Acest raport se prezintă Consiliului Local al Comunei Vulcana-Băi.

PREȘEDINTE DE ȘEDINȚĂ,

Gheorghe GRECU

CONSILIUL ÎNTÂILOR PREMIANȚI
MANDATUL: 01.11.1997 – 30.06.1998

Nr. crt.	Prenumele, inițiala și numele elevului	Școala la care învață	Clasa
1	Ioana V. MIHAI	„Ion MAREȘ” Vulcana-Băi	a VI-a
2	Ana-Maria G. MARINESCU	„Ion MAREȘ” Vulcana-Băi	a VI-a
3	Mihai-Georgian D. DÎNGEANU	„Ion MAREȘ” Vulcana-Băi	a VII-a
4	Roxana-Valeria F. SĂVULESCU	„Ion MAREȘ” Vulcana-Băi	a VIII-a
5	Raluca-Maria I. OPREA	Vulcana de Sus	a VI-a
6	Luiza I. STANA	Vulcana de Sus	a VII-a
7	Adrian-Ionuț V. ȘETREANU	Vulcana de Sus	a VIII-a

CONSILIUL ÎNTÂILOR PREMIANȚI
MANDATUL: 01.07.1998 – 30.06.1999

Nr. crt.	Prenumele, inițiala și numele elevului	Școala la care învață	Clasa
1	Izabela-Ionela D. STOICA	„Ion MAREȘ” Vulcana-Băi	a VI-a
2	Ioana V. MIHAI	„Ion MAREȘ” Vulcana-Băi	a VII-a
3	Mihai-Georgian D. DÎNGEANU	„Ion MAREȘ” Vulcana-Băi	a VIII-a
4	Mihai-Silviu M. MICULESCU	Vulcana de Sus	a VI-a
5	Lidia I. STANCIU	Vulcana de Sus	a VII-a
6	Mihaela I. ILIE	Vulcana de Sus	a VIII-a

CONSILIUL ÎNTÂILOR PREMIANȚI
MANDATUL: 01.07.1999 – 30.06.2000

Nr. crt.	Prenumele, inițiala și numele elevului	Școala la care învață	Clasa
1	Andreea-Georgiana G. STOICA	„Ion MAREȘ” Vulcana-Băi	a VI-a
2	Izabela-Ionela D. STOICA	„Ion MAREȘ” Vulcana-Băi	a VII-a
3	Ioana V. MIHAI	„Ion MAREȘ” Vulcana-Băi	a VIII-a
4	Emil M. MITRESCU	Vulcana de Sus	a VI-a
5	Mihaela-Violeta M. VORNICU	Vulcana de Sus	a VI-a
6	Mihai-Silviu M. MICULESCU	Vulcana de Sus	a VII-a
7	Georgian-Cătălin G. SAVU	Vulcana de Sus	a VII-a
8	Raluca-Maria I. OPREA	Vulcana de Sus	a VIII-a

CONSILIUL ÎNTÂILOR PREMIANȚI
MANDATUL: 01.07.2000 – 30.06.2001

Nr. crt.	Prenumele, inițiala și numele elevului	Școala la care învață	Clasa
1	Simona-Gabriela V. MIHAI	„Ion MAREȘ” Vulcana-Băi	a VI-a
2	Oana-Maria G. VASILE	„Ion MAREȘ” Vulcana-Băi	a VI-a
3	Andreea-Georgiana G. STOICA	„Ion MAREȘ” Vulcana-Băi	a VII-a
4	Izabela-Ionela D. STOICA	„Ion MAREȘ” Vulcana-Băi	a VIII-a
5	Larisa-Gabriela I. NEAGA	Vulcana de Sus	a VI-a
6	Emil M. MITRESCU	Vulcana de Sus	a VII-a
7	Ionuț-Valter I. NEAGA	Vulcana de Sus	a VII-a
8	Mihai-Silviu M. MICULESCU	Vulcana de Sus	a VIII-a
9	Delia-Valeria D. MOREANU	Vulcana de Sus	a VIII-a
10	Georgian-Cătălin G. SAVU	Vulcana de Sus	a VIII-a

CONSILIUL ÎNTÂILOR PREMIANȚI
MANDATUL: 01.07.2001 – 30.06.2002

Nr. crt.	Prenumele, inițiala și numele elevului	Școala la care învață	Clasa
----------	--	-----------------------	-------

1	Georgian-Ionuț G. ILIE	„Ion MAREȘ” Vulcana-Băi	a VI-a
2	Simona-Gabriela V. MIHAI	„Ion MAREȘ” Vulcana-Băi	a VII-a
3	Oana-Maria G. VASILE	„Ion MAREȘ” Vulcana-Băi	a VII-a
4	Andrea-Emilia V. BĂLAȘA	„Ion MAREȘ” Vulcana-Băi	a VIII-a
5	Robert-Gabriel D. BURCĂ	Vulcana de Sus	a VI-a A
6	Oana-Elena G. ȘERBAN	Vulcana de Sus	a VI-a B
7	Adrian A. FĂȘIE	Vulcana de Sus	a VII-a
8	Corina-Oana N. OPROIU	Vulcana de Sus	a VII-a
9	Emil M. MITRESCU	Vulcana de Sus	a VIII-a
10	Ionuț-Valter I. NEAGA	Vulcana de Sus	a VIII-a

CONSILIUL ÎNTÂILOR PREMIANȚI
MANDATUL: 01.07.2002 – 30.06.2003

Nr. crt.	Prenumele, inițiala și numele elevului	Școala la care învață	Clasa
1	Nicoleta-Voctorița N. NEACȘU	„Ion MAREȘ” Vulcana-Băi	a VI-a
2	Gabriela A. ȘERBAN	„Ion MAREȘ” Vulcana-Băi	a VI-a
3	Monica-Daniela D. STOICA	„Ion MAREȘ” Vulcana-Băi	a VI-a
4	Georgian-Ionuț G. ILIE	„Ion MAREȘ” Vulcana-Băi	a VII-a
5	Oana-Maria G. VASILE	„Ion MAREȘ” Vulcana-Băi	a VIII-a
6	Simona-Gabriela V. MIHAI	„Ion MAREȘ” Vulcana-Băi	a VIII-a
7	Corina-Elena V. DRĂGHICI	Vulcana de Sus	a VI-a
8	George-Valentin V. DRĂGHICI	Vulcana de Sus	a VI-a
9	Maria-Alexandra A. MITRESCU	Vulcana de Sus	a VI-a
10	Mihaela O. PETRESCU	Vulcana de Sus	a VII-a A
11	Oana-Elena G. ȘERBAN	Vulcana de Sus	a VII-a B
12	Vasile V. IOSIF	Vulcana de Sus	a VIII-a
13	Larisa-Gabriela I. NEAGA	Vulcana de Sus	a VIII-a

CONSILIUL ÎNTÂILOR PREMIANȚI
MANDATUL: 01.07.2003 – 30.06.2004

Nr. crt.	Prenumele, inițiala și numele elevului	Școala la care învață	Clasa
1	Nicoleta-Voctorița N. NEACȘU	„Ion MAREȘ” Vulcana-Băi	a VI-a
2	Gabriela A. ȘERBAN	„Ion MAREȘ” Vulcana-Băi	a VI-a
3	Monica-Daniela D. STOICA	„Ion MAREȘ” Vulcana-Băi	a VI-a
4	Georgian-Ionuț G. ILIE	„Ion MAREȘ” Vulcana-Băi	a VII-a
5	Oana-Maria G. VASILE	„Ion MAREȘ” Vulcana-Băi	a VIII-a
6	Simona-Gabriela V. MIHAI	„Ion MAREȘ” Vulcana-Băi	a VIII-a
7	Corina-Elena V. DRĂGHICI	Vulcana de Sus	a VI-a
8	George-Valentin V. DRĂGHICI	Vulcana de Sus	a VI-a
9	Maria-Alexandra A. MITRESCU	Vulcana de Sus	a VI-a
10	Mihaela O. PETRESCU	Vulcana de Sus	a VII-a A
11	Oana-Elena G. ȘERBAN	Vulcana de Sus	a VII-a B
12	Vasile V. IOSIF	Vulcana de Sus	a VIII-a
13	Larisa-Gabriela I. NEAGA	Vulcana de Sus	a VIII-a

ROMÂNIA
Județul Dâmbovița
CONSILIUL LOCAL AL
COMUNEI VULCANA - BĂI

HOTĂRÂREA

Nr. 22

**Privește instituirea „PREMIULUI «profesor Virgiliu MAREȘ»
pentru învățatură și bună purtare”**

Vulcana-Băi, 19 iunie 1998

În temeiul art.28 alin.(1) din Legea administrației publice locale nr.69/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare aduse prin Legea nr.50/1997,

având în vedere prevederile:

- art.20 alin.(2) lit.n) și o) din sus-menționata lege;
- Deciziei nr.4/1991 a fostului organ local al administrației de stat privind stabilirea ca ZI A COMUNEI VULCANA-BĂI;
- Hotărârii Consiliului Local nr.53/1992 privind aprobarea Statutului comunei Vulcana-Băi;
- Hotărârii Consiliului Local nr.57/1997 privind constituirea Consiliului Întâilor Premianți,

CONSILIUL LOCAL AL COMUNEI VULCANA-BĂI adoptă prezenta hotărâre.-

Art.1.- Se instituie „PREMIUL «profesor Virgiliu MAREȘ» pentru învățatură și bună purtare pe anul ...”, premiu ce va fi atribuit anual, cu ocazia ZILEI COMUNEI VULCANA-BĂI – 29 Iunie – Sărbătoarea Sfinților Apostoli Petru și Pavel, elevilor claselor V-VIII care obțin, la sfârșitul anului școlar respectiv, PREMIUL I.-

Art.2.- (1) Premiul menționat la art.1, având un caracter moral, va fi atribuit în cadrul programului dedicat ZILEI COMUNEI VULCANA-BĂI, prin grija primarului.-

(2) Modelul diplomei este cel prevăzut în anexa la prezenta.- *)

Art.3.- Directorii unităților de învățământ avizate, la ora și locul comunicat de primar, vor asigura prezența elevilor cărora urmează a li se atribui premiul prevăzut la art.1.-

Art.4.- Primarul va stabili orice măsură va crede de cuviință în vederea aducerii la îndeplinire a prezentei hotărâri.-

PREȘEDINTELE DE ȘEDINȚĂ,

Gheorghe GRECU

Contrasemnează:
SECRETARUL COMUNEI,

Dionisie BURCĂ

*) Modelele DIPLOMELOR prin care se atribuie „PREMIUL «profesor Virgiliu MAREȘ» pentru învățatură și bună purtare pe anul ...” sunt redactate în planșele color din prezenta monografie.

De asemenea, o componentă a marcării identității fiecărui cetățean, pe fondul conștientizării importanței sale pentru colectivitatea locală, o constituie și acordarea TITLULUI ȘI CERTIFICATULUI DE CETĂȚEAN AL COMUNEI VULCANA-BĂI, în cadrul manifestărilor anuale prilejuite de Sărbătoarea Sfinților Apostoli Pentru și Pavel - 29 Iunie - ZIUA COMUNEI VULCANA-BĂI, tuturor tinerilor, cu domiciliul în această comună, și care împlinesc vârsta de 18 ani în anul care precedă marea sărbătoare.

Pentru a se cunoaște când au fost realizate serbări publice, de-a lungul anilor, și ce este ZIUA COMUNEI VULCANA-BĂI, voi insera articole din presa scrisă, considerându-le edificatoare în acest sens.

„PENTRU RECONSTITUIREA BISERICII DIN VULCANA-BĂI

VULCANA-BĂI. – În săptămâna patimilor din acest an, - după cum se știe, - a ars biserica din Vulcana-Băi, deservită de venerabilul pr. Vasile DUMITRĂCHESCU. De atunci o mână de oameni se străduiesc să strângă fondurile necesare reconstituirii bisericii. Și în parte au izbutit; prin donații, prin contribuții sau prin serbări.

O asemenea serbare s-a dat și în seara Sf. Mării celei mari, în frumosul parc al băilor, complet renovat de la venirea în fruntea comunei ca primar a pr.Nestor DUMITRĂCHESCU.

A asistat lume multă. Mai ales numeroși vilegiaturiști. S-au executat coruri, de către tineretul studios din stațiune, condus de d.Clement POPESCU, care a și recitat „Eroii” de Cincinat PAVELESCU. Au mai fost și alte recitări.

Domnul dr.POPESCU VÂLCANA, adresându-se vizitatorilor veniți la această serbare, a spus următoarele:

„În săptămâna mare a acestui an s-a întâmplat o mare nenorocire în Vâlcana: flăcările au prefăcut în ruină bisericuța satului și-au distrus până în temelie casa Domnului.”

De atunci sătenii n-au mai putut primi acea hrană sufletească pe care numai biserica o dă din abundență oamenilor. De atunci sătenii n-au mai putut auzi Duminica și sărbătoarea clopotul răsunând și chemând pe credincioși la biserică. De atunci satul a rămas fără biserică, fără acel sfânt locaș care înfrățește pe oameni și unde oamenii își îndreaptă gândul spre Dumnezeu uitând pentru un moment răutatea omenească pe pământ.

Mai departe domnul dr. Popescu a vorbit despre rolul bisericii în istoria neamului românesc și a încheiat astfel:

„Scopul serbării de astăzi este să vă cerem obolul dumneavoastră pentru reconstituirea acestui sfânt locaș.

Mulțumesc în numele sătenilor tuturor acelor dintre dumneavoastră cari au binevoit să-și deschidă punga și a-și da banul pentru acest nobil scop.”

La concursul de costume naționale au fost premiate costumele doamnei Zoe pr.Nestor DUMITRĂCHESCU.

Au urmat jocuri de artificii, lansări de baloane, bătaie de flori, confetii și serpentine și apoi balul, care a ținut până în zori.

Comitetul de inițiativă al serbării a fost pus sub președinția domnului jude consilier D. Mihăescu-Găești. Au dat de asemenea un deosebit concurs la reușita serbării doamna și domnul dr.POPESCU VÂLCANA, doamna și pr.Nestor DUMITRĂCHESCU, cum și domnișoarele Marioara POPESCU și Dora IOANID și tinerii Mircea POPESCU VÂLCANA și Alecu TEODORESCU.

Succesul serbării, moral, a fost la înălțimea organizatorilor – material a întrecut așteptările; cu atât mai mult cu cât prețul intrării la serbare a fost la discreția participanților.”

Articol din ziarul *Curentul* din data de luni, 21 august 1933

O amplă manifestare, sub denumirea de „Sărbătoarea fiilor satului”, a fost organizată, în parcul comunei, la data de 22 iunie 1969, „având drept scop valorificarea prin turism a frumuseților naturale ale localității și popularizarea monumentelor istorice din această zonă”, așa cum am desprins din programul acelei sărbători.

Începând cu anul 1991, an de an, în același peisaj mirific, dacă este să ne lăsăm încântați de ce ne-a dat „mama-natură”, sau în zona, parcă blestemată să nu se poată îndeplini visul de peste o sută de ani al vulcănenilor, și nu numai, dacă este să privim scheletele clădirilor începute, unele în anii 1950, altele în anii 1990, adică în Parcul „Sfinții Apostoli Petru și Pavel”, a fost organizată ZIUA COMUNEI VULCANA-BĂI, care coincide cu marea sărbătoare creștin-ortodoxă, care a dat și numele parcului, prilej de reuniune a tuturor celor ce se simt legați sufletește de această comună ori a celor care doresc să petreacă, anual, o zi de neuitat. Iată cum a fost văzută această zi, de doi ziariști, de la ziare dâmbovițene diferite, la trei ani distanță unul de celălalt.

„DE ZIUA COMUNEI VULCANA-BĂI

Din 1991, an de an, pe 29 iunie, locuitorii din Vulcana-Băi își serbează ziua comunei. Astfel, dacă la început au fost în jur de 500 de participanți, anul trecut numărul acestora a ajuns la peste 15.000, ceea ce înseamnă de cinci ori populația comunei.

Ieri, a fost, din nou, multă lume, la această mare serbare câmpenească. Programul artistic a fost variat, în fața miilor de participanți prezenți la acest eveniment au evoluat o serie de grupuri și ansambluri populare din județ („Junii Valahi”, „Chindia”, ambele din Târgoviște, precum și „Brăulețul”, din Dragomirești), lor alăturându-se și copiii de la grădinițele și școlile comunei.

Pe dealul târgului din Vulcana-Băi a fost din nou sărbătoare. Tonetele particularilor erau asaltate de tot felul de cumpărători, fiecare fiind dornic să se aleagă cu o amintire de la acest eveniment. Peste tot, miros de mici, veselie, bună dispoziție... Ca în mai toți anii, și acum a plouat, dar participanții au rămas pe loc. Sutele de mașini i-au solicitat din plin pe agenții rutieri care, deseori, s-au văzut depășiiți de... realitate.

Programul a continuat cu acordarea premiilor „*Profesor Vigiliu MAREȘ*” elevilor claselor V-VIII, menținându-se vie imaginea acestui dascăl de renume, premiarea fiind făcută de fiica acestuia, distinsa profesoară Minodora PLATCO.

Un alt moment important a fost înmânarea celor 50 de „*Diplome de cetățeni ai comunei Vulcana-Băi*” tinerilor care au împlinit 18 ani, între 30 iulie 1999 și 29 iulie 2000.

Ca mereu, și în acest an, domnul Emil DRĂGHICI, primarul comunei, a fost la înălțime, întâlnirea „fiilor satului” fiind una emoționantă, în care locuitorii din Vulcana-Băi s-au regăsit, plini de bucuria unei înălțări, pe care, numai astfel de momente, încărcate de o emoție sfântă o pot da.”

Doru DUMITRESCU

Articol din ziarul *Realitatea dâmbovițeană* din data de vineri, 30 iunie 2000

„ZIUA COMUNEI VULCANA-BĂI

Sărbătoare cu un predominant caracter folcloric și de marcare a identității locale, ediția a XIII-a a manifestărilor prilejuite de „Ziua Comunei” a avut loc în Parcul „Sfinții Apostoli Petru și Pavel” din Vulcana-Băi. Printr-o colaborare de excepție (Societatea Română de Radiodifuziune – Departamentul Studiourilor Teritoriale și Locale, Redacția Antena Satelor, Consiliul Județean Dâmbovița, Direcția pentru Cultură, Culte și Patrimoniu Cultural Dâmbovița, Primăria Comunei Vulcana-Băi, Casa de Cultură „Ion MINULESCU”), reuniunea anuală de cântec, joc și voie bună a înscris un concurs folcloric, „Vulcana-Băi în zi de sărbătoare”, aflat la a III-a ediție. La cele două secțiuni – cântece și dansuri populare românești – au participat

formații artistice din peste 10 comune ale județului (Aninoasa, Băleni, Malu cu Flori, Bucșani, Bezdead). Ansamblul folcloric „Doinitorii Runcului” (condus de prof. Octavian Pleșa), laureat la peste 20 de concursuri naționale și internaționale de folclor, a susținut un recital în premieră, momentele vesele prezentate de un fiu al satului – Florin Petrescu (Vacanța mare) – adăugând o notă de bună dispoziție atmosferei de sărbătoare. Pe parcursul desfășurării manifestării au fost înmânate certificate, diplome de recunoștință, premii (premiile „Profesor Virgiliu MAREȘ”), s-au conferit titluri și s-au prezentat scrisori de mulțumire publică dascălilor și elevilor de onoare ai comunei. *„Prin acest moment de sărbătoare, comuna noastră a dorit să promoveze, alături de alte comune din județ, schimbul de valori autentice ale satului românesc. Suntem într-o zi de mare emoție și este o bucurie pentru noi, deoarece acel gând din 1991, când am decis să marcăm o zi de sărbătoare a comunei, astăzi este mult mai mult decât ceea ce speram atunci. Aceasta ne face să venim an de an și să ne bucurăm pentru că este o sărbătoare nu doar a noastră, ci și a comunelor din jur”*, a subliniat jr. Emil Drăghici, primarul comunei. Cu doar un an înainte de marea aniversare a 400 de ani de la prima atestare documentară a comunei Vulcana-Băi, sărbătoarea de ieri s-a încadrat în peisajul păstrător al tradiției și continuității istorice.”

Daniela APOSTOAEI

Articol din ziarul *Jurnal de Dâmbovița* din data de marți, 1 iulie 2003

În etapa de documentare pentru scrierea acestui epilog, am simțit nevoia de a culege cât mai multe informații despre cum au fost realizate obiectivele social-culturale de la nivelul comunei Vulcana-Băi, astfel că am apelat, îndeobște, la martorii prefacerilor ultimilor decenii ale mileniului trecut. În acest context, mesajul transmis de domnul Gabriel V. MILEA către cei cu care a cooperat în anii cât a îndeplinit funcția de primar al comunei Vulcana-Băi, am considerat că nu poate să lipsească din această monografie, de aceea îl voi reda întocmai:

Gabriel MILEA,
născut la data de 01.09.1927,
PRIMARUL
COMUNEI VULCANA-BĂI
în perioada
01.01.1959 – 31.12.1982,
retras din funcție prin pensionare

**24 DE ANI ÎN SLUJBA
COLECTIVITĂȚII LOCALE**
- autoprezentare, ianuarie 2002 -

1. ZESTREA EDILITARĂ

La începutul anului 1959, când am fost investit în funcția de primar, zestrea edilitară a comunei era destul de săracă comparativ cu cea de la sfârșitul anului 1982.

Baza materială destinată desfășurării **învățământului preșcolar și școlar** consta în 4 săli de clasă, în cele 2 localuri de școală construite înainte de anul 1910, la care s-au adăugat încă 2 săli de clasă în anii 1951 – 1953. Nefiind suficiente pentru numărul de elevi mai erau improvizate câteva săli de clasă în diferite clădiri, dar care nu corespundeau nevoilor.

Activitatea culturală, care era destul de intensă față de cea de astăzi, se desfășura în satul Vulcana-Băi într-o clădire naționalizată, ce fusese construită pentru comerț, iar la Vulcana de Sus în Căminul Cultural construit între anii 1952 și 1956, dar a cărei sală de spectacole era numai de 150 de locuri.

Activitatea sanitară se desfășura într-o clădire naționalizată, situată la marginea de sud a satului Vulcana-Băi, greu accesibilă pentru locuitori, dar mai ales pentru cei din satul Vulcana de Sus care erau nevoiți să parcurgă între 5 și 7 kilometri.

Electrificarea introdusă în comună în anul 1954 cuprindea numai artera principală a satului Vulcana-Băi și distanțe scurte pe laterale, în lungime totală de cca 3 km.

Căile de comunicație cuprindeau aceeași rețea de drumuri de astăzi, însă șoseaua de legătură Vulcana-Pandele - Vulcana de Sus era menținută numai prin împietruire cu balast, iar podurile de pe traseu erau din lemn cu excepția celui de la „punctul MAREȘ”, care era din beton.

Drumurile laterale din Vulcana-Băi erau superficial împietruite, iar cele din satele Vulcana de Sus și Nicolaești neîmpietruite, deci impracticabile pe timp ploios.

De reținut că pe rețeaua de drumuri laterale erau numai poduri și podețe din lemn și în anumite puncte, în satul Vulcana de Sus, traversarea pâraielor se făcea pe prund. Din cauza acestor motive primul traseu de autobuz înființat în anul 1961 pe distanța Târgoviște -Vulcana-Băi avea cap de linie la Primărie. În comună exista un singur telefon, la Primărie și mai funcționa încă unul, în derivație, câteva ore din zilele lucrătoare, la agenția poștală.

Comerțul era un atribut exclusiv al cooperativei însă toate cele trei unități comerciale funcționau în spații închiriate.

Activitatea balneară, în declin din anul 1940, a fost rapid sufocată de concurența stațiunilor dezvoltate de stat care ofereau condiții mai bune și prețuri mai mici decât la noi. Lucrările Sanatoriului, început din fondurile județului Dâmbovița în anul 1949, au fost

abandonate în anul 1950 ca urmare a reorganizării teritoriale a țării pe regiuni și raioane. Toate intervențiile ulterioare au rămas fără rezultat, motivate de faptul că investițiile sunt prea costisitoare. Intențiile doctorului Ion POPESCU de a relua, imediat după anul 1990, lucrările sanatorului au înregistrat al doilea eșec ca urmare a încetării activității Băncii Internaționale a Religiiilor în anul 2000 și astfel suntem nevoiți să ne mulțumim pe mai departe numai cu denumirea comunei „VULCANA-BĂI”.

Spre deosebire de alte localități mai mari, comuna noastră s-a dezvoltat și a funcționat o anumită perioadă ca stațiune balneară ca urmare a eforturilor proprii ale locuitorilor ei și același lucru s-a petrecut și cu realizarea obiectivelor din comună care au fost și sunt necesare și care au fost realizate, de asemenea, tot cu eforturile proprii, cu mici excepții în rețeaua căilor de comunicație. De aceea, Primăria comunei, respectiv organele alese de cetățeni, au fost nevoite să ducă o activitate susținută de mobilizare a cetățenilor, atât din punct de vedere financiar cât și din punct de vedere al participării lor la muncă cu brațele și atelajele. Așa cum se întâmplă în asemenea situații, unde întreaga populație își aduce contribuția, s-au remarcat totuși anumite persoane în mod deosebit și mă văd obligat ca într-un capitol următor să consemnez numele acestora, chiar dacă între timp o parte au trecut în lumea umbrelor.

Se puteau consemna multe fapte bune în această acțiune de construire de obiective în cei 24 de ani, ceea ce necesită editarea unei broșuri, însă, urmare a lipsei de posibilități financiare, am fost nevoit să recurg la acest mod de prezentare al cărui spațiu restrâns nu mi-a permis o desfășurare pe măsura faptelor.

2. NOMINALIZAREA REZUMATI-VĂ A PRINCIPALELOR OBIECTIVE SOCIAL-CULTURALE ȘI EDILITAR-GOSPODĂREȘTI REALIZATE ÎN PERIOADA IANUARIE 1959 - DECEMBRIE 1982

2.1. Baza materială pentru învățământ

1959-1961 ➤ Au fost construite, prin adăugire la localul școlii vechi din satul Vulcana-Băi, două săli de clasă ce au fost necesare până la construirea noului local de școală.

1963-1965 ➤ A fost construit localul școlii din satul Vulcana de Sus, cuprinzând 4 săli de clasă, laborator, cancelarie director, cancelarie profesori și depozit pentru material didactic.

1971-1973 ➤ A fost construit localul etajat al școlii din Vulcana-Băi, care cuprinde 8 săli de clasă, laboratoare, bibliotecă, cancelarie director, cancelarie profesori, depozit pentru material didactic și arhivă. După terminarea acestui local școala veche a fost utilizată pentru atelier de practică școlară și sală de gimnastică.

1974-1976 ➤ A fost realizată extinderea la Școala Vulcana de Sus, fiind construite încă două săli de clasă și bibliotecă-arhivă.

1977-1980 ➤ A fost construit localul etajat pentru Grădinița de copii din satul Vulcana-Băi.

1978-1981 ➤ A fost construit localul etajat pentru Grădinița de copii din satul Vulcana de Sus; ambele localuri fiind amplasate în centrul satelor, sunt folosite și ca secții de votare pentru alegerea autorităților administrației publice locale și centrale.

2.2. Baza materială pentru activitatea culturală

1959-1961 ➤ A fost construit localul Căminului Cultural din satul Vulcana-Băi, prevăzut cu sală de spectacole pentru 250 de locuri, cabine pentru actori, bibliotecă, sală de lectură, birou director și cabină pentru operator film.

1959-1961 ➤ Au fost construite anexele la Căminele Culturale ca săli pentru nunți în satele Vulcana-Băi și Vulcana de Sus din material lemnos, ulterior extinse pentru a fi mai încăpătoare. De menționat că aceste săli au fost construite din propriile venituri ale Căminelor Culturale și taxele încasate de la nunți și botezuri. La Căminul Cultural din satul Vulcana-Băi a fost procurată și vesela necesară.

1977-1978 ➤ Au fost efectuate lucrări de consolidare la localul Căminului Cultural Vulcana de Sus, extinderea cu încă 5 metri, reprezentând scena de azi și camerele pentru actori, precum și copertina de la intrarea în clădire, mărindu-se capacitatea sălii de spectacole de la 150 la 200 de locuri.

2.3. Baza materială pentru activitatea sanitară

1974-1976 ➤ A fost construit localul pentru Dispensarul Comunal cu o suprafață de 200 m², prevăzut cu spații pentru cabinete medicale, stomatologie și spații de locuit pentru medici. Fiind suficiente spații și chiar un excedent în afară de activitatea medicală și stomatologică în clădire funcționează și Oficiul Poștal, centrala telefonică, precum și Dispensarul veterinar.

1978-1981 ➤ A fost construit localul etajat din satul Vulcana de Sus, unde funcționează la parter punctul sanitar veterinar, iar la etaj punctul sanitar uman.

2.4. Căile de comunicație

1959-1961 ➤ Au fost executate pavaje cu bolovani din râul Ialomița în centrul satelor Vulcana-Băi și Vulcana de Sus, astăzi sub asfalt.

1965-1970 ➤ Premergător asfaltării drumului între Vulcana-Pandele și Vulcana-Băi, la punctele „SILVESTRU”, „INTRAREA ÎN COMUNĂ” și „ȘCOALA NOUĂ”, au fost construite poduri din beton în locul celor din lemn.

1970-1974 ➤ A fost canalizat cursul pârâului Vulcana între punctele „MOARĂ” și „ȘCOALA VECHE”, înlăturându-se pericolul întreruperii circulației pe șosea ca urmare a inundațiilor.

1973-1974 ➤ A fost modernizat drumul pe distanța Vulcana-Pandele - Vulcana-Băi, până la Primărie, cu covor asfaltic. Pentru repartizarea fondurilor din bugetul statului am avut sprijinul eminentului om de cultură, doamna Ecaterina OPROIU și al soțului său, regretatul profesor universitar dr. Costin MURGESCU.

1974-1976 ➤ Reconstruirea trotuarului existent în satul Vulcana-Băi și construirea a încă 2 km, lucrare impusă de modernizarea drumului.

1979-1980 ➤ În satul Vulcana de Sus a fost construit din beton podul din punctul „JOIȚA”, cu participarea cetățenilor interesați, un aport remarcabil avându-l Spiridon ȘERBAN. Cimentul a fost pus la dispoziție de Primărie.

1980 ➤ A fost asfaltat drumul în centrul satului Vulcana de Sus între „ȘCOALA NOUĂ” și podul „OPROIEȘTI”. Sprijin pentru obținerea fondurilor a dat doamna Maria OBREJA, fiică a satului.

1980-1981 ➤ A fost realizată canalizarea subterană a apelor pluviale pe șoseaua principală între podul din punctul „MAREȘ” și gospodăria Ilarion L. DOBRESCU pe o distanță de 500 m.

1980-1981 ➤ A fost construit podul din beton în punctul „BERECHET-MOICENI” și a fost asfaltată acea arteră de circulație. Pentru obținerea fondurilor am avut sprijinul domnului inginer Emil G. SAVU, fiu al satului.

1982 ➤ A fost construit podul din punctul „ROȘU-TEIȘANI”, tablier metalic, fundație din beton pînă la grinzi inclusiv. Mâna curentă și pardoseala metalică s-au realizat în 1983 de succesorul la funcție Vasile C. STOIAN.

1959-1982 ➤ În tot acest interval de timp activitatea de întreținere a drumurilor și podurilor de pe raza comunei s-a realizat prin contribuția în muncă cu brațele și atelajele de către cetățeni ca o obligație legală. În prima parte a acestei perioade, construcția și reconstrucția podurilor și podețelor din lemn se baza pe folosirea berbecului din lemn și a sonetei cu berbec metalic pentru baterea piloților. Echipa consacrată de dulgheria formată din locuitorii Nicolae STANCIU, fiii săi Dumitru și Constantin, precum și dulgherul Ion ȚĂRGHEȘ. Erau lipsiți de concurență fiind o muncă foarte anevoioasă. După anul 1970 a început și în rețeaua locală de drumuri construcția podurilor și podețelor din beton. Tot în perioada sus-amintită s-a procedat la înlocuirea instalațiilor de scos apă din fântânile publice care erau compuse din furcă și cumpănă din lemn cu instalații metalice cu roată și ax. De asemenea, au fost înlăturate jgeaburile de adăpat animalele de la toate fântânile publice, eliminându-se astfel potențialele focare de răspândire a bolilor de la animale la om.

2.5. Electrificarea

1968-1974 ➤ Au fost electrificate în întregime satele Vulcana de Sus și Nicolaești și au fost definitivat traseele din satul Vulcana-Băi, de la 3 km, cât existau în 1959, la peste 25 de km joasă tensiune și 4 km medie tensiune, cu contribuția bănească și în muncă a locuitorilor, stâlpii fiind asigurați de Primărie.

2.6. Telefonie

1972 ➤ A fost pusă în funcțiune centrala telefonică, la început cu 30 de abonați, ulterior numărul acestora crescând continuu, astfel că astăzi sunt aproximativ 130 de beneficiari.

3. CULTE

1976-1982 ➤ A fost construită Biserica satului Vulcana de Sus din inițiativa preotului Vasile G. MILEA, în special cu sprijinul financiar și în muncă al enoriașilor din acest sat. În perioada aceea nu se autoriza construirea de biserici, contribuția mea constând în faptul că împreună cu preotul ne-am asumat riscul încălcării legii, cu consecințele de rigoare, care puteau să fie chiar pedepsele cu închisoarea.

4. COOPERAȚIE

1963-1966 ➤ Au fost construite: extinderea parterului sediului din satul Vulcana-Băi pentru magazine și etajarea, pe toată suprafața parterului, pentru birouri și spații pentru prestări de servicii, precum și o clădire nouă în satul Vulcana de Sus pentru magazine și secții prestări de servicii. Un rol deosebit l-a avut președintele Cooperativei de consum, Gheorghe POPA și contabilul-șef Nicolae COROBANĂ, încasatorii sumelor de la membrii cooperatori, Ion T. NICOLAESCU și Ion ILINCA în colaborare cu Primăria și deputații comunali.

1970-1974 ➤ A fost construit magazinul din punctul „MOARĂ”, încasările de la membrii cooperatori fiind făcute de Stelian CĂPLESCU, iar zidăria de Onoriu BĂLAȘA și Vasile MEDREGA.

1979-1980 ➤ A fost extinsă clădirea magazinului din satul Vulcana de Sus, președintele Cooperativei de consum fiind Nicolae OANCEA.

5. PERSOANE CU CARE AM COLABORAT ȘI CARE AU ACORDAT SPRIJIN DEOSEBIT

Viceprimarii: Maria STÂNGACIU, Vasile C. STOIAN și Dănuț ENESCU.

Directorii de școală și cămin cultural: Iulian MITRESCU, Eugenia SAVU și Ion OPROIU.

Deputații comunali: Mihail MOREANU, Nicolae OANCEA, Aneta și Corneliu BADEA, Emilia MĂGUREANU, Rodica DOBRESCU, Ion N. POPESCU și Dumitru MIHAL.

Profesorii: Mihai MICULESCU, Avram IANCU, Mircea SAVU și Gheorghe VASILE.

Preoții: Vasile MILEA și Florin SĂVULESCU.

Salariații Primăriei: Emil DRĂGHICI, Dionisie BURCĂ, Emil BURTOIU, Gheorghe și Ion TEODORESCU, Silvia GRECU, Zoe și Mihai DÂNGEANU, Tiberiu FĂȘIE și Nicolae NECȘOIU.

Zidarii: Onoriu BĂLAȘA, Vasile MEDREGA, Gheorghe PARASCHIVA, Nicolae și Virgil BADEA, Virgil GRECU și Ion P. Savu.

Dulgherii: Vasile G. BĂRLOG, Nicolae PETRESCU, Vasile C. PANAITA, Ion C. NEAGA, Constantin I. STÂNGACIU, Gheorghe și Paul MITRESCU, Vasile IOSIF, Ion I. GRECU, Ion D. Oancea, Vasile OANCEA, Dumitru C. ANTOFIE, și Vasile G. BIȚOC.

Tinichigii: Alexandru MARINESCU, Serghe G. BĂLAȘA, Gheorghe VĂCARU și Ion V. ILIE.

6. ÎNCHEIERE

24 de ani în funcția de primar constituie un record în istoria comunei Vulcana-Băi. În 24 de ani anteriori, respectiv între 1935 și 1959 au fost 17 primari, iar între 1983 și 2002 au fost 4 primari, cu cel în funcție. Alegerea primarului se face pe bază de imagine și speranță din partea cetățenilor. Realegerea se face atâta timp cât primarul se dovedește bun gospodar, corect, serios, cinstit, necompromis și modest, atât el cât și soția.

Acest mesaj poate fi o dovadă pentru felul în care trebuie înregistrate evenimentele importante din activitatea celui care conduce destinele unei instituții publice, înlesnind astfel drumul cercetărilor pentru cei interesați, în viitor, de soarta instituției respective.

Pentru a marca perioada ultimilor 10 ani, voi apela tot la presa dâmbovițeană:

„PRIMĂRIA DIN VULCANĂ-BĂI – UNICĂ ÎN JUDEȚ ȘI ÎN ȚARĂ

Început în septembrie 1993, noul sediu al Consiliului Local Vulcana-Băi a fost inaugurat pe 28 decembrie 1994.

Ideea s-a născut în 1992, din dorința locuitorilor comunei de a oferi administrației publice locale un sediu nou ținând cont că vechiul sediu se afla într-o clădire improprie desfășurării activității. Pe 27 iulie 1992, printr-o hotărâre a Consiliului Local, primarul comunei, domnul Emil Drăghici, a fost abilitat pentru a întreprinde demersurile necesare obținerii avizelor proiectului și surselor de finanțare.

Dintre proiectele oferite de firma ADDA S.R.L. Târgoviște, a fost agreat cel care îmbina în mod fericit modernul cu linia arhitectonică tradițională a comunei Vulcana-Băi. La începutul lunii iunie 1993 a fost primit avizul favorabil al Ministerului Finanțelor, iar la 21 septembrie s-au trasat liniile de contur.

FINANȚAREA INVESTIȚIEI S-A FĂCUT CU FONDURI DE LA BUGETUL LOCAL. Valoarea totală a investiției se ridică la 513.876.000 lei, până acum cheltuindu-se suma de 324.800.000 lei, fondurile fiind provenite de la bugetul local.

CONFORTUL ȘI ELEGANȚA SUNT NOTELE DEFINITORII ALE PRIMĂRIEI. „Rezultatul eforturilor depuse este această bijuterie” – așa cum a numit-o domnul Marius Mihălăchioiu, președintele Consiliului Județean, apreciind totodată că această construcție este unică în județ și chiar în țară.

Atât linia elegantă a birourilor cât și dotarea tehnică (computer, copiator, centrală telefonică proprie, cât și alte facilități), creează o atmosferă de lucru propice salariaților Consiliului Local. La acestea se adaugă centrala telefonică proprie, grupurile sanitare dotate cu aparatură ultramodernă, precum și un tunel de evacuare în caz de pericol, aflat la subsol.

VLAD ȚEPEȘ A DEVENIT SIMBOL AL PRIMĂRIEI. Prezența monumentului din fața Primăriei, cu bustul lui Vlad Țepeș, precum și alte elemente de decor din interiorul clădirii, fac trimitere la trecutul comunei – este cunoscut faptul că terenul pe care este amplasată comuna a făcut parte din moșia marelui domnitor.

LUCRĂRILE DE CONSTRUCȚIE S-AU REALIZAT ÎN REGIE PROPRIE. Finalizarea lucrării într-un timp record a fost posibilă atât datorită eforturilor depuse de echipa Consiliului Local (au fost zile când s-a lucrat de dimineață până în toiul nopții), cât și datorită sprijinului financiar acordat de Consiliul Județean.

„Cutezanța, onestitatea, efortul și meticulozitatea – au stat la baza acestei realizări” – a declarat la inaugurare primarul comunei.

Deși clădirea este funcțională, planul investiției mai cuprinde și alte obiective (anexe, parcare, garduri etc.), care se preconizează a fi terminate până la finele lunii iunie, când se sărbătorește și ziua comunei Vulcana-Băi.”

Liliana HOAGHE

Alexandra PANȚU

Articol din ziarul DÂMBOVIȚA din data de joi, 12 ianuarie 1995

„COMUNA VULCANA-BĂI A «EVADAT» DIN ROMÂNIA ÎN UNIUNEA EUROPEANĂ

La Vulcana-Băi, am avut senzația că, pe neobservate, am trecut granița spre occidentul cel dezvoltat și civilizat. Auzisem că este o comună gospodărită excelent și am cerut actualului primar, Emil DRĂGHICI, să purtăm o discuție pe teme înțelegerii și a colaborării cu Consiliul Local. „Mai bine, poate mai interesant ar fi să vedeți o ședință de consiliu”. Astăzi, mă simt obligat să mulțumesc, individual, celor 45 de persoane aflate acolo pentru că, în aceste vremuri de jelanie, de rușine națională, m-au făcut să resimt, cu demnitate și plăcere, apartenența mea la poporul român. Ședința nu a fost ținută în primărie, în clădirea modernă și excelent întreținută, ci în sala de recepție a Centrului Internațional Ecumenic. Este, în total, o bijuterie care, prin arhitectură, poate să treacă cu mult în fața altora din Occident. Elementele de civilizație care separă comuna Vulcana-Băi de restul țării sunt două. Unul dintre acestea are doar un termen de comparație pe actualul glob terestru. Voi începe cu acesta. În Israel, am văzut mai întâi grija infinită a familiilor de a sădi sentimentul importanței și al răspunderii în urmași, ceea ce nu e atât de săritor în ochi. Dar societatea israeliană cultivă în sufletul copiilor sentimentul că pentru ei se face totul și că ei vin să ocupe tot ceea ce ridică societatea. Nu sunt lipsiți de copilărie, nu au griji, dar, înainte de a părăsi școala elementară, ei, acei copii, știu cine sunt și încotro se duc. Pateu că și de aceea este o țară fără tineret pervertit. La Vulcana-Băi, în recenta ședință de consiliu, copiii premianți ai claselor a V-a, a VI-a și a VII-a au fost invitați pentru a fi răsplătiți. Și lor li s-a spus că tot ceea ce îi înconjoară este pentru ei, că birourile sunt ale lor. Se aflau în prezența „părinților” comunei: primarul, preotul, consilierii locali și dascălii lor. Aceștia au impresionat printr-o responsabilitate și civilizație de invidiat. Au discutat pe îndelete toate hotărârile acestui an, măsurile ce trebuie luate, bugetul, taxele anului viitor. Acești copii cu mintea iscoditoare au avut în față eroii, modelele comunei. Și nu vor uita niciodată. Alături de felicitări, au primit și o sumă de bani. Ei au înțeles cât efort se face pentru școlile în care învață. Vom prezenta în acest reportaj doar numele elevilor premianți: Emil MITRESCU, Mihaela-Violeta VORNICU, Andreea-Georgiana STOICA, Mihai-Silviu MICULESCU, Georgian-Cătălin SAVU, Izabela-Ionela STOICA, Raluca-Maria OPREA și Ioana MIHAI. Cel de-al doilea element, civilizația și profesionalismul consilierilor, pare să aibă și o explicație unică. În orice caz, așezați la masa modernă, cu cartoanele triumfiulare excelent tipărite cu numele și formația politică de apartenență, în culori, pe fond cerat, dădea impresia că se află la Consiliul Europei. Dacă toate comunele României ar fi ca Vulcana, Uniunea Europeană ar avea motive să se roage zilnic să-i trecem pragul.”

Sorin POPESCU

Articol din ziarul Jurnalul de Dâmbovița din data de 28 octombrie 1999

În acest ultim articol cititorul identifică drept locație pentru desfășurarea ședinței Consiliului Local, sala de recepție a Centrului Internațional Ecumenic, ceea ce mă obligă să

vin cu o mică prezentare a dimensiunii acestui obiectiv, pentru Vulcana-Băi, în contextul ecumenismului fără frontiere.

Centrul Internațional Ecumenic este un organism neguvernamental, fără coloratură politică, de largă utilitate publică, laico-religios, cu caracter social-cultural, fără scop lucrativ, care grupează clerici și laici ai diferitelor confesiuni din România, precum și reprezentanți ai altor confesiuni din străinătate. El a luat ființă în ianuarie 1991, iar din mai 1993 funcționează sub egida UNESCO – Comisia Națională a României. Încă din primele zile de activitate, Centrul și-a propus să promoveze în mod stăruitor și convingător idei și acțiuni practice, concrete, aflate în slujba cunoașterii, apropierii, înțelegerii și colaborării între toate confesiunile religioase din țară, dar și de peste hotare.

În plan ideatic, Centrul și-a propus să contribuie prin întreaga sa activitate la crearea unui climat spiritual ecumenic superior, de dialog, înțelegere, colaborare și respect reciproc, în primul rând, între toate cultele din România, între toți oamenii conștienți că se închină și slujesc aceluiași Dumnezeu.

Centrul Internațional Ecumenic nu se dorește a fi un parlament al confesiunilor, nici un comitet de autoritate religioasă și nici nu și-a propus să creeze vreo fuziune între confesiuni sau să practice un sincretism religios, ci să realizeze pur și simplu o cunoaștere, o apropiere, o înțelegere care să determine, în final, o colaborare vie, dinamică, armonioasă între etnii și confesiuni.

„Ne exprimăm ferm convingerea că toate confesiunile, toate grupările etnice au un mare rol în înțelegerea oamenilor, în depășirea stărilor de tensiune și conflict, în căutarea celor mai bune căi de soluționare prin dialog a problemelor cu care se confruntă azi omenirea, pentru ieșirea din criza morală care zguduie primejdios lumea contemporană”, afirma dr. Ion POPESCU, CETĂȚEAN DE ONOARE AL COMUNEI VULCANA-BĂI, directorul general al Centrului Internațional Ecumenic, inițiatorul acestui unicat în spațiul european.

Consecvent principiului că o mai bună caracterizare o poate face presa, voi insera articolul publicat de cotidianul elvețian „Tribune de Geneve”, la 6 septembrie 1999:

„ECUMENISMUL FACE UN PAS ÎNAINTE ÎN ROMÂNIA

Ecumenismul face un pas înainte în România. O importantă reuniune interreligioasă s-a derulat duminică, luni și marți (30 august – 1 septembrie 1999) la București. Ea a reunit aproximativ 200 de lideri ai diferitelor biserici creștine și ai altor mari religii la seminarul pe tema «Pacea este numele lui Dumnezeu» și s-a încheiat cu o «*rugăciune mondială pentru pace*» în șapte locuri ale Bucureștiului.

.....
Conferința a fost organizată de Comunitatea Sant' Egidio și Biserica Ortodoxă Română, sub patronajul șefului statului român, Emil CONSTANTINESCU. Sant' Egidio este o comunitate laică, cu sediul în Italia, care militează activ, în culise, pentru menținerea păcii în lume.

În ajunul deschiderii, reprezentanții religioși au inaugurat la Vulcana-Băi (100 km nord de București) un sediu al Centrului Internațional Ecumenic și un complex religios, incluzând trei lăcașuri de cult: o biserică ortodoxă, o moschee și o sinagogă.

«Era timpul ca țara noastră să găzduiască un locaș în care credincioșii acestor trei mari religii să poată să trăiască în pace și să devină mesagerii acestei păci», a afirmat cu această

ocazie arhiepiscopul ortodox Vasile TÂRGOVIȘTEANUL...”, precum și articolul din revista săptămânală a locuitorilor din mediul rural, *Viața la țară*, din 20-26 ianuarie 2004, semnat de Gabriela PLEȘ:

„DIALOG INTERRELIGIOS LA VULCANA-BĂI

În viziunea nouă a Europei Unite, și Biserica va avea un rol aparte. Dialogul pe care aceasta a început deja să îl poarte atât cu celelalte culte creștine, cât și cu necreștinii s-a dovedit respectuos și aducător de roade spirituale. Prin deschiderea la București, în ianuarie 1991, a Centrului Internațional Ecumenic, organism cuprinzând reprezentanți ai tuturor etniilor și confesiunilor, ecumenismul a făcut un pas înainte și în România.

Ecumenismul – religia speranței

În urmă cu șase ani s-a deschis la Vulcana-Băi, în județul Dâmbovița, un complex interreligios ce reunește lăcașurile de cult ale celor trei mari religii monoteiste ale lumii: creștinismul, mozaismul și islamismul. Construcția s-a realizat într-un timp record, atât biserica ortodoxă, cât și sinagoga și moscheea fiind ridicate în nu mai mult de 56 de săptămâni.

Ținând cont de așezarea clădirilor, la distanță de o sută de metri una față de cealaltă, complexul de la Vulcana este o premieră atât pentru România, cât și pentru Europa, acesta fiind al doilea de asemenea natură deschis după cel de la Ierusalim. Toate lăcașurile sunt ocrotite de același patron – Ioan Botezătorul – știut fiind că atât creștinismul, mozaismul, cât și islamismul îl venerază pe Profet.

De-a lungul timpului, aici au fost organizate sesiuni de comunicări științifice pe teme laice și religioase care frământă omenirea la ora actuală. S-a dovedit astfel că, indiferent cărei religii aparțin, indiferent de loc și cultură, oamenii se confruntă astăzi cu aceleași probleme atât pe plan religios, cât și politic și social. S-au căutat aici răspunsuri și soluții, la întâlniri participând personalități din viața culturală și politică actuală.

Falimentul Băncii Internaționale a Religiiilor, cea care a susținut financiar complexul, a dus la sistarea parțială a activităților.

«ÎNGERUL BUN» DE LA VULCANA-BĂI

În prezent, centrul funcționează sub regim de mănăstire, activitatea complexului reducându-se la serviciul religios din biserica ortodoxă, pentru celelalte lăcașuri neexistând oficanți permanenți. Părintele Agatanghel, preotul călugăr, este gazda tuturor pelerinilor prin aceste locuri, întreit binecuvântate de Dumnezeu.

Originar din Prahova, părintele Agatanghel și-a început ucenicia de călugăr în urmă cu 23 de ani la Mănăstirea Neamț. După o vreme, s-a retras la Mănăstirea Crasna, pentru ca apoi să ajungă în județul Dâmbovița, la Nucet. Drumul până la Vulcana a fost scurt și ușor. La șase luni de la inaugurarea complexului, părintele a fost trimis aici, întru slujirea lăcașului ce aparținea Bisericii Ortodoxe. „Îngerul Bun”, căci aceasta este interpretarea numelui grecesc pe care îl poartă, veghează acum la bunul mers al lucrurilor în cadrul Complexului de la Vulcana-Băi. La orice oră din zi, el stă la dispoziția tuturor celor care vor să viziteze cele trei lăcașuri de închinare, spunând cu ironie smerită că „el este singurul preot care deține cheile atât a unei biserici, cât și a unei moschei și a unei sinagogi”.

Așadar, dincolo de ceea ce se poate desluși din aceste articole, un fapt este cert, la anul aniversar 2004: existența Centrului Internațional Ecumenic la Vulcana-Băi a fost, este și va fi deosebit de importantă pentru această colectivitate locală. Trebuie să se știe că acest „pol al ecumenismului fără frontiere” a adus la Vulcana-Băi, unele dintre cele mai înalte personalități ale culturii, spiritualității și politicii românești și internaționale, numărul lor fiind de ordinul zecilor și chiar al sutelor.

De aceea, voi prezenta câteva nume: Adrian NĂSTASE, pe când era vicepreședinte al Camerei Deputaților, la data scrierii acestor rânduri fiind primul-ministru al României, Mugur ISĂRESCU – în calitate de guvernator al Băncii Naționale a României, cu puțin timp înainte de

a fi prim-ministru, în anul 1999, Dr.Zagoni ALBU ZOLTAN – preot paroh al Bisericii Reformate „CALVINEUM” București, Monseniorul Vittorio Blazutti – Vicar General al Arhiepiscopiei Romano-Catolice din București, academician Constantin IONETE – directorul general al Institutului de Economie Mondială, academicianul Nicolae CAJAL – președintele Federației Comunităților Evreiești din România, I.P.S. Dr. Nestor VORNICESCU, Mitropolitul Olteniei, membru al Academiei Române, I.P.S. Antonie PLĂMĂDEALĂ – Mitropolitul Ardealului, membru de onoare al Academiei Române, P.S. Gherasim CRISTEA – Episcopul Râmnicului, P.S. Nifon MIHĂIȚĂ, pe când era Episcop al Sloboziei și Călărașilor, la data scrierii acestor rânduri fiind Arhiepiscopul Târgoviștei, Iosef WASSERMAN – rabinul șef al Federației Românilor din Israel, Ablachim IBRAIM și Sami RAMAZAM – consilieri ai Muftiatului Cultului Musulman din România, imamii: Osman AZIS – București, Resul MAREM – Constanța și Ismet HALIL - Mangalia, Padre MASSIMILIANO MIZZI – din partea Comisiei „Ecumenism și Dialog Interreligios” a Ordinului Franciscan de Assisi din Italia, dr. Mohinder SINGH – comunitatea Sikhista din New Delhi – India, Josep NAUPADJA din Camerun, prof. univ. dr. Dumitru POPESCU, prof. univ. dr. Petru DAVID, prof. univ. dr. Remus RUS, poetul Adrian PĂUNESCU, scriitorul Dinu SĂRARU, precum și mulți alții, unele din aceste personalități regăsindu-se și în planșele color din monografie.

Implicarea dr. Ion POPESCU în dezvoltarea comunei Vulcana-Băi a fost marcată încă din anul 1990, iar în 1991 înființează Societatea Comercială ”Domeniul Vieții Lungi” S.A., care își propunea să pună în valoare apele minerale existente în zonă, atât pe cele iodurate, cât și pe cele sulfuroase. Numai că inițiativele au rămas la un stadiu incipient, cu toate eforturile, de multe ori supraomenești, ale acestui om, care nu prididea să gândească să mai facă ceva, undeva, oriunde ar fi și care să conducă la propășirea acestor „locuri de revelație, har și inspirație”, astfel încât Vulcana-Băi să nu mai fie „Frumoasa din Pădurea Adormită”, așa cum îi place Domniei sale să o denumească. Poate că va veni și vremea noastră, ce e drept, de mult așteptată și visată, încă de la sfârșitul secolului al XIX - lea.

Și edificarea, în satele Vulcana-Băi și Vulcana de Sus, a monumentelor eroilor, în anul 1999, a reprezentat o aducere, în prim plan, în presa dâmbovițeană a comunei noastre. Iată ce se scria la acel an:

„LA VULCANA-BĂI, MEMORIA ÎNAINȚAȘILOR SE CINSTEȘTE CUM SE CUVINE

Există, încă mai există, unii oameni în fața cărora obstacolele, de orice natură ar fi ele, pălesc. Sunt oameni care nu cunosc verbul, „nu pot”, sau „nu am”... Pentru ei, dorința de a face totul - și bine - este țelul suprem în viață.... DUMNEZEU trebuie să-i fi înzestrat cu acea forță interioară, creatoare, care să-i mistuie și să nu le dea pace...

Și totuși, în aparență, sunt oameni obișnuiți, ca mine, ca tine; cu toate acestea, sunt diferiți. Au acel... Ceva, pe care noi, Ceilalți, suntem, sa recunoaștem, câteodată... invidioși. Sa fie un dar, o menire sau, pur și simplu, omul potrivit la locul potrivit ?! Fără să fiu acuzată de subiectivism, te rog, pe tine, cititorule, să încerci, cu grijă, așa cum și eu am făcut la rândul-mi, să deslușești din taina pe care o deține unul dintre oamenii pe care i-am întâlnit deunăzi și de care tu, cititorule, sunt sigură, ai mai auzit...

Numai dacă-i privești ochii, ageri și veseli, își dai seama că omul acesta ar muri, dacă nu ar face ceea ce, de fapt, îi place să facă: să construiască, să aducă prosperitate și bucurie în casele și pe chipurile consătenilor săi din comuna Vulcana-Băi.

Acolo, în mijlocul lor, cei pe care îi știe și cărora le cunoaște bine problemele, domnul primar Emil DRĂGHICI este „la el acasă”. Numai că familia sa are peste 3.000 de membri.

Domnul DRĂGHICI a făcut mult bine de când a venit la conducerea primăriei. Este, într-adevăr, primul gospodar al comunei. Se vede din tot... din șoseaua comunei – pe care domnul primar BÂTE, al municipiului Târgoviște, sunt sigură, și-ar dori-o; se vede în clădirea primăriei – ultra modernă. Se vede în grădinița și în școlile comunei. Să nu mai vorbim de Complexul interreligios al localității, din cadrul Centrului Internațional Ecumenic care, deși, potrivit domnului primar, nu este construcția mea, eu nu am nici un merit – este și meritul său, deoarece a reușit să aducă aici oameni care să construiască o adevărată capodoperă. Este un motiv în plus, pentru noi, dâmbovițenii, de a ne mândri. Pe domnul primar, întreprinzător cum îl știm, îl frământă încă multe alte lucruri...bune.

De exemplu, există un plan referitor la construcția a doua monumente în Vulcana-Băi și în Vulcana de Sus. A pornit la acest drum, așa cum ne mărturisea domnul DRĂGHICI, cu bani din vânzarea unui sediu al fostei primării din Vulcana de Sus, construită în 1921, când aceasta era comună. Din vânzarea imobilului a obținut circa 80 milioane de lei.

Domnul primar, un adevărat continuator al celor ce și-au pus sufletul și energia în construirea acelei primării și care, majoritatea au pierit în război, dorește să mențină vie memoria acestora în comunitate. „Ce mai vreau să fac acum? Vreau ca, ne mărturisea domnul DRĂGHICI, pe plăcile acestor monumente să reunesca numele eroilor din ambele localități, deci să se regăsească, laolaltă, în ordine alfabetică. Vreau ca fiecare dintre locuitorii din Vulcana-Băi și Vulcana de Sus, urmașii acelor eroi, să-și găsească inscripționat, pe aceste monumente, numele ascendentului său...”

În paralel cu realizarea celor două monumente, primarul frumoasei comune Vulcana-Băi mai dorește să realizeze și o carte de aur a acesteia, constituită în patru părți, în care să se regăsească numele tuturor eroilor comunei, dar și ale locuitorilor, în viață, ai acesteia. De asemenea, într-o altă parte a cărții, domnul DRĂGHICI dorește să fie menționate toate acele persoane care au contribuit la realizarea monumentelor și care sunt din afara localității.

Deși investiția va fi costisitoare, optimismul și siguranța cu care domnul DRĂGHICI crede că va găsi sprijin financiar, dar și moral, atât din partea localnicilor, cât și din partea unor potențiali sponsori, pur și simplu te molipsește. Nu este infatuare, ci doar dorința de a lăsa ceva în urmă, o dorință poate prea îndrăznească pentru unii, chiar nebună, pentru alții... Iar această imperioasă dorință de a construi Ceva pentru semenii tăi, sigur, își are izvorul într-o nesecată iubire... „

Otilia BRÂNZARU

Articol din ziarul *Realitatea dâmbovițeană* din data de luni, 17 mai 1999

„LA VULCANA-BĂI, A LUAT FIINȚĂ ASOCIAȚIA COMUNALĂ «CULTUL EROILOR»

În ziua Înălțării Domnului și a cinstirii eroilor neamului, la Vulcana-Băi, acolo unde Paradisul pare că a coborât pe pământ, primul gospodar al comunei, domnul Emil DRĂGHICI, a cinstit memoria înaintașilor săi într-un mod inedit. Astfel, ieri, a luat naștere Asociația comunală „Cultul Eroilor”, o organizație non-profit, apolitică, constituită pe baza liberei adeziuni, din persoane care doresc să cultive dragostea față de patrie, dar și să ocrotească monumentele eroilor și operele comemorative ale războiului... La emoționanta întâlnire, ce a avut loc în incinta modernei Primării din Vulcana-Băi, au participat, alături de autoritățile locale, și secretarul Consiliului Județean Dâmbovița, domnul Ivan-Vasile IVANOFF, consilierul șef al Inspectoratului pentru Cultură Dâmbovița, domnul Nicolae SAVU-CRISTESCU și unul dintre directorii Prefecturii județului, domnul Gabriel PĂUNESCU. De asemenea, au mai participat și președintele și vicepreședintele Asociației județene „Cultul Eroilor”, domnii Constantin TÂNASE, Ion POPA și George COANDĂ. Toți cei prezenți la acțiunea de ieri, printre care s-au numărat și cei șase elevi ai primului Consiliu al premianților la nivelul comunei, au trăit momente emoționante alături de cei cinci veterani de război care, cu lacrimi în ochi, au amintit cu simplitate de jertfa camarazilor și de sacrificiile făcute împreună. Unul

dintre veteranii aflați la prima ședință a Consiliului proaspetei Asociații a fost ales, în asentimentul tuturor, vicepreședintele organizației. Inițiativa primarului, deja celebru în tot județul, de a cinsti astfel memoria înaintașilor săi, este un exemplu demn de urmat și de alții, al căror fals patriotism trădează... IPOCRIZIA și GOLICIUNEA sufletului...”

Otilia BRÂNZARU
Roxana CROITORU

Articol din ziarul *Realitatea dâmbovițeană* din data de vineri, 21 mai 1999

„LA VULCANA-BĂI S-A CONSTITUIT PRIMA ASOCIAȚIE COMUNALĂ «CULTUL EROILOR» DIN JUDEȚ

Anul acesta, Ziua Eroilor neamului a fost marcată la Vulcana-Băi într-un mod inedit, prin înființarea primei asociații comunale „Cultul Eroilor”, afiliată la asociația națională cu același nume.

Ședința de constituire s-a desfășurat la sediul primăriei, fiind prezidată de sufletul comunității, primarul Emil DRĂGHICI. Au participat numeroși invitați, printre care președintele Asociației Dâmbovița a „Cultului Eroilor”, reprezentanți ai Inspectoratului pentru Cultură, Prefecturii, Consiliului județean și, ca invitați de onoare, ultimii cinci veterani de război din comună.

Pe lângă scopul educativ (de cultivare în rândul tinerei generații a sentimentului patriotic, ce, așa cum se constată, este pe cale de dispariție), asociația și-a propus realizarea câte unui monument în ambele sate ale localității, închinat celor ce și-au jertfit viața pentru apărarea gliei strămoșești.

Momentul emoționant al întrunirii l-a constituit depănarea amintirilor de pe front, ocazie cu care invitații de onoare, timizi și modești, au rezumat participarea lor la a doua conflagrație ca fiind normală, pentru că „am jurat că ne vom servi patria și, ce am făcut noi a fost tocmai acest lucru” -, a conchis decanul de vârstă, Longin IONESCU.”

Liliana HOAGHE

Articol din ziarul *Dâmbovița* din data de sâmbătă, 22 mai 1999

„MONUMENTELE DEDICATE EROILOR DIN COMUNA VULCANA-BĂI AȘTEAPTĂ SĂ FIE INAUGURATE

.....
Partea a doua a ședinței a fost consacrată unui subiect „fierbinte” care pentru locuitorii comunei, și nu numai, reprezintă o adevărată carte de vizită. Este vorba despre inaugurarea, pe data de 28 noiembrie a.c., a celor două monumente ridicate în cinstea eroilor comunei căzuți la datorie în timpul celui de-al doilea război mondial. Deși nu sunt finalizate, monumentele de la Vulcana-Băi și Vulcana de Sus prefigurează cele mai sincere și pioase sentimente ale contemporanilor eroilor căzuți, sentimente fără de care cele două opere-monument nu ar fi existat. Promotorul acestei idei, primarul DRĂGHICI, ne mărturisea: „A fost un vis al meu, de demult. Îmi pare rău că nu l-am putut realiza mai devreme”. Totuși, pentru a clădi ceea ce noi, jurnaliștii prezenți miercuri seară la Vulcana, am avut privilegiul de a vedea, a fost, evident, nevoie de bani. Soluția de început, găsită de domnul DRĂGHICI, a fost valorificarea unei clădiri vechi a comunei datând din 1921, pentru care primăria a primit din vânzarea acesteia peste 78.000.000 lei. Restul sumelor de bani necesare continuării construcțiilor au fost acordate, de aceea la care primarul DRĂGHICI a solicitat sprijin, în sistem de credit... moral. Așa încât, pentru achiziționarea, în continuare, a fondurilor necesare finalizării celor două monumente, este nevoie acută de bani. Pentru aceia pe care sufletul nu-i lasă indiferenți la astfel de gesturi, și care doresc să contribuie cu orice sumă la cinstirea acelor eroi, primarul DRĂGHICI a găsit o modalitate inedită de a le mulțumi. Astfel, fiecare dintre „contribuabili” va fi nominalizat, pentru eternitate, în CARTEA DE AUR A COMUNEI VULCANA-BĂI, la loc de cinste cu aceia care s-au jertfit pentru țară, dar și cu locuitorii comunei. Deși ne mai desparte doar o săptămână până la evenimentul de duminică viitoare, o zi în care va fi o adevărată sărbătoare a județului, mai există suficient timp pentru a contribui, oricare dintre noi, din puținul sau din preaplinul fiecăruia, la această inițiativă exemplară...”

Că la Vulcana-Băi, în orice perioadă, s-au putut realiza lucruri mărețe, avem drept mărturie și articolul semnat de Gabriela PLEȘ din revista săptămânală a locuitorilor din mediul rural *Viața la țară* din 27 ianuarie – 2 februarie 2004:

„BISERICA DIN VULCANA DE SUS, RIDICATĂ ÎN PERIOADA REGIMULUI COMUNIST

În satul Vulcana de Sus, din județul Dâmbovița, un preot a cutezat să sfideze regulile impuse, cu riscul propriei libertăți. Astfel, în anul 1972, preotul paroh Vasile MILEA a cerut și a obținut aprobarea de reparații capitale ale bisericii în care slujea. Aceasta, veche fiind, se afla într-un grad ridicat de deteriorare și punea în pericol viața credincioșilor. După patru ani, în 1976, s-a început demolarea lăcașului de cult, la scurt timp punându-se piatra de temelie a noii biserici. Nu mult a durat până ce conducerea comunistă s-a sesizat și a amenințat cu demolarea bisericii și amendă penală tuturor celor care continuă să susțină ridicarea ei. În ciuda presiunilor, credincioșii din parohie au devenit și mai uniți, fiind convinși că într-un final rugăciunile le vor fi ascultate.

Este bine cunoscut faptul că, în cei aproape 50 de ani de regim ateo-comunist, biserica a avut foarte mult de suferit. Sute de lăcașuri de cult, cele mai multe adevărate monumente de patrimoniu, au fost imediat dărâmate în urma unui simplu semn din deget. Despre ridicarea altora noi nici nu putea fi vorba. Era un adevărat curaj și o îndrăzneală ce greu putea fi trecută cu vederea.

După șase luni s-a primit permisiunea de continuare a lucrărilor cu condiția ca, în paralel și tot pe cheltuiala sătenilor, să fie ridicate o grădiniță și un dispensar. Efortul n-a fost deloc mic, căci, pe lângă contribuția bănească, fiecare familie din parohie era rânduită să ofere câte o masă muncitorilor care lucrau la cele trei construcții. După șapte ani, efortul credincioșilor a fost încununat prin târnosirea noului locaș de cult de către P.S. Vasile TÂRGOVIȘTEANUL. Astăzi, credincioșii din Vulcana de Sus se bucură de păstorirea unui preot tânăr, fiul părintelui Vasile MILEA, cel din urmă fiind în prezent pensionat.

Părintele Constantin MILEA, moștenind entuziasmul tatălui său, dorește să construiască și o clopotniță cu anexă. Deși aprobările nu mai sunt o problemă, solidaritatea oamenilor nu mai este aceeași ca acum 30 de ani.”

Demn de reliefat este și sprijinul dat acestei biserici, la începutul anului 2004, de către Florin PETRESCU, fiu al satului Vulcana de Sus, prin donația constând dintr-un clopot din bronz, ale cărui dimensiuni sunt de aproximativ trei ori mai mari decât ale celui existent, cu atât mai mult cu cât acesta din urmă este crăpat, iar aici își va face apariția o clopotniță. Același tip de clopotniță urmează să fie construită, concomitent, și la Biserica „Adormirea Maicii Domnului” din satul Vulcana-Băi.

Ca un corolar la toate cele de mai sus, scrise în ziare, reviste ori în celelalte rânduri ale acestui epilog, se poate vedea câtă dreptate a avut Democrit (460-370 î.Hr.) când a spus că „*Prin unire se realizează fapte mari*”.

Ca semnatar al ultimului capitol al monografiei, cui aș putea mulțumi pentru tot ce a putut fi realizat la nivelul comunei Vulcana-Băi ?

În primul rând, BUNULUI DUMNEZEU, care este împreună cu noi, la bine și la rău.

În al doilea rând, tuturor locuitorilor acestei așezări multiseculare, precum și celor care ne-au călcat hotarul cu gânduri bune, fie înainte de Vlad ȚEPEȘ, fie după acesta, aici regăsind, cu precădere, EROII NAȚIEI ROMÂNE, CETĂȚENII DE ONOARE AI COMUNEI

VULCANA-BĂI, VETERANII DE RĂZBOI, VĂDUVELE DE RĂZBOI ȘI VĂDUVELE VETERANILOR DE RĂZBOI, DASCĂLII ȘI ELEVII DE ONOARE AI COMUNEI VULCANA-BĂI.

În al treilea rând, gândindu-mă la perioada care mi-a fost hărăzită de a fi primar, tuturor consilierilor locali și celuilalt personal din administrația publică locală, cu care am constituit o echipă demnă de invidiat, fapt reliefat și de unele articole de presă.

În al patrulea rând, dar nu în cel din urmă, soției mele, Simonica F. DRĂGHICI (n. 01.03.1960) și fiicei, Silvia-Diana (n.13.11.1980), care au înțeles că, de cele mai multe ori, Primăria era, poate, nu a doua, ci prima casă.

În continuare voi menționa consilierii locali din perioada 1992 – 2004:

I. CONSILIUL LOCAL CONSTITUIT LA DATA DE 20 februarie 1992, mandatul 1992-1996;

1. ENESCU P. Floarea - independent;
2. MICULESCU I. Mihai - independent;
3. SĂVULESCU G. Florin - independent, consilier local până la data de 15 aprilie 1992, când a fost invalidat pe motiv de incompatibilitate cu funcția de consilier județean, pe locul rămas vacant fiind validat mandatul de consilier local al dlui TEODORESCU G. Gheorghe - independent;
4. MILEA G. Vasile - independent;
5. DOBRESU L. Ilarion - independent;
6. GRECU G. Gheorghe - independent;
7. POPESCU N. Ion - independent;
8. NICOLAESCU I. Ion - independent;
9. DINU C. Traian - independent,
10. STOICA G. Gheorghe - independent - ales viceprimar, pe locul rămas vacant este validat mandatul de consilier local al dlui Victor S. BĂLAȘA;
11. GRIGORE G. Niculae - Partidul Democrat Agrar;
12. ENESCU S. Gheorghiuța - Partidul Democrat Agrar;
13. MĂGUREANU N. Micșunica - Partidul Democrat Agrar.

II. CONSILIUL LOCAL CONSTITUIT LA DATA DE 17 iunie 1996, mandatul 1996-2000

1. STOICA G. Gheorghe - P.D.S.R. - ales viceprimar - a fost și consilier local până la data de 26 iunie 1997, calitate din care a fost suspendat prin efectul legii pe perioada exercitării mandatului de viceprimar, pe locul rămas vacant fiind validat mandatul de consilier al dlui Mircea S. BĂLAȘA;
2. ENESCU S. Gheorghiuța - P.D.S.R.;
3. MĂGUREANU N. Micșunica - P.D.S.R.;
4. DOBRESU L. Ilarion - P.D.S.R.;
5. POPESCU N. Ion - P.D.S.R.;
6. ENESCU D. Dumitru - P.D.S.R.;
7. MILEA V. Constantin - U.S.D.- la data de 26 iunie 1997 i-a încetat mandatul pe motiv de incompatibilitate, pe locul rămas vacant este validat mandatul de consilier local al dlui Sever D. DUMITRESCU, care a îndeplinit această funcție până la data de 03 aprilie 1998, când i-a încetat mandatul ca efect al voinței sale, pe locul rămas vacant fiind validat, începând cu 19 iunie 1998, mandatului de consilier local al dlui Mircea V. BĂRLOG;
8. NICOLAESCU I. Ion - U.S.D.- la data de 26 iunie 1997 i-a încetat mandatul pe motiv de incompatibilitate, pe locul rămas vacant este validat mandatul de consilier local al dlui Onorie I. BĂLAȘA;
9. MICULESCU I. Mihai - P.R.M.;

10. MOREANU I. Mihail - P.R.M.;
11. GRECU G. Gheorghe - P.D.A.R.;
12. ZEGHERU E. Ion - P.S.M.;
13. NEAGA C. Virgiliu - P.U.N.R.

III. CONSILIUL LOCAL CONSTITUIT LA DATA DE 16 iunie 2000, mandatul 2000-2004

1. Gheorghe G. STOICA - P.D.S.R.;
2. Victor S.BĂLAȘA - P.D.S.R.;
3. Valerică V. OANCEA - P.D.S.R.;
4. Dumitru D. ENESCU - P.D.S.R.;
5. Mihai MICULESCU - P.R.M.;
6. Emil BURTOIU - P.R.M.- ales viceprimar, de la data de 17 iunie 2000 se înscrie în P.D.S.R, iar de la data de 25 mai 2001 îi încetează mandatul de consilier local, de drept, pe motiv de incompatibilitate cu funcția de viceprimar, pe locul rămas vacant fiind validat mandatul de consilier local al dlui Dacian S. ION – P.R.M.;
7. Mihail I. MOREANU - P.R.M.;
8. Constantin V.MILEA - A.p.R.- la data de 19 februarie 2004 se declară independent;
9. Gheorghe G. GRECU - F.E.R.;
10. Ion E.ZEGHERU - P.S.M; de la data de 7 iulie 2003, devine membru P.S.D., ca efect al fuziunii, prin absorbția P.S.M. de către P.S.D.;
11. Dănuț V. ENESCU - independent, la data de 22 octombrie 2000 îi încetează mandatul, înainte de termen, prin deces .-

LEGENDĂ:

P.D.S.R. = Partidul Democrației Sociale din România;
P.S.D. = Partidul Social Democrat
U.S.D. = Uniunea Social Democrată;
P.R.M. = Partidul România Mare;
P.D.A.R. = Partidul Democrat Agrar din România;
P.S.M. = Partidul Socialist al Muncii;
P.U.N.R. = Partidul Unității Naționale Române;
A.p.R. = Alianța pentru România;
F.E.R. = Federația Ecologistă din România.

Ce ar putea să urmeze acestor mesaje scrise care consfințesc efortul întregii colectivități locale ? Nimic mai potrivit decât mesajele ce pot fi deslușite din vederi, fotografii și alte documente, redată în planșele care încheie prezenta monografie.

Aflându-mă la finalul epilogului, cu gândul către viitor, consider că, la fiecare 10 ani, ar trebui să se editeze câte un volum care să cuprindă actele, faptele și oamenii care le-au realizat în perioada anterioară, astfel încât să nu se mai scurgă etape din istoria comunei Vulcana-Băi fără a lăsa mărturie pentru cei ce ne vor urma.

De aceea, este bine ca la nivelul fiecărei instituții publice să se întocmească, an de an, un buletin care să reprezinte sursa de bază pentru monografiile-anexă, așa că, primul volum ar putea fi intitulat „VULCANĂ-BĂI ... 410 ...” sau „VULCANĂ-BĂI ... 2014 ...”.

Cu binecuvântarea lui Dumnezeu și cu sprijinul unor oameni de suflet pe care i-am întâlnit la Cluj-Napoca, doamna Adriana-Carmen BOGDAN – directorul editurii și domnul Ion CĂTANĂ – directorul general al Societății Comerciale „CARTIMPEX” S.A., cu dăruirea autorului domnul dr. Dinu MAREȘ și cu îndrumarea dată de domnul general de brigadă (r) Ion STOICA, a fost posibilă apariția monografiei „... VULCANĂ-BĂI ... 400 ...” înainte de Sărbătoarea Sfinților Apostoli Petru și Pavel – 29 iunie 2004 – ZIUA COMUNEI VULCANĂ-BĂI.